ILUSTROWANY PRZEWODNIK

Przewodnik Nowego Muzułmanina

Ważne islamskie wskazówki dla nowych muzułmanów dotyczące wszelkich dziedzin życia

Fahd Salem Bahammam

NEW MUSLIM GUIDE

Poland

Twoja wiara

Twoje oczyszczenie (ṭahāra)

Twoja modlitwa

Twój post

Twój *zakāt*

Twoja pielgrzymka

Twoje transakcje

Twoje pokarmy i napoje

Twój ubiór

Twoja rodzina

Twoja moralność w islamie

Twoje nowe życie

Przewodnik Nowego Muzułmanina

Ten pięknie ilustrowany przewodnik został opracowany tak, by ułatwić ci pierwsze kroki w uczeniu się tej wspaniałej religii, która bez wątpienia jest najlepszym z dobrodziejstw, jakimi Allah obdarzył człowieka. Udzieli ci islamskich wskazówek odnośnie większości aspektów życia,odpowie na twoje pytania, a także pomoże ci dbać o relacje międzyludzkie i radzić sobie z różnymi sytuacjami, w których prawdopodobnie się znajdziesz. Przewodnik ten napisany został w sposób jasny, bazując na wiarygodnych informacjach z Koranu i Sunny Proroka ﷺ.

Oprócz tego, że jest to niezwykle szczegółowa książka, jest to również podręcznik, do którego możesz sięgnąć zawsze, gdy będziesz mieć jakieś pytania lub będziesz chciał poznać islamskie postanowienie odnośnie jakiejś kwestii.

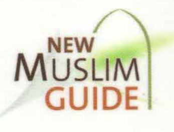

www.newmuslim-guide.com

ISBN. 978-603-01-1386-6

Przewodnik Nowego Muzułmanina

Ważne islamskie wskazówki dla nowych muzułmanów
dotyczące wszelkich dziedzin życia

Fahd Salem Bahammam

King Fahd national library catalog –in-publication data

Bahammam, Fahd Salim Omer

New muslim guide / Fahd Salem Omer Bahammam –Riyadh , 1435H

Pages: 252 size: 20.5 × 18.5

ISBN: 978- 603- 01- 5036 -6

1-Islam 2-Education a-Title

210,8 dc 1435/ 4164

L.D.no: 1435/ 4164

ISBN: 978- 603- 01- 5036 -6

Wydanie pierwsze

1435 / 2014

Dār Samā' Al-Kutub, wydawanie i dystrybucja

W celu niezarobkowego wydruku i dystrybucji skontaktuj się z

Modern Guide

Królestwo Arabii Saudyjskiej – Rijad

Tel.: +966114486000

Fax: +966114482181

بسم الله الرحمن الرحيم

Sprawdzenie i weryfikacja

Dr ‘Ali Muhjid-Din Al-QarrahDāghi

Sekretarz Generalny Międzynarodowego Związku Uczonych Muzułmańskich

Dr Abul Fattāh Maḥmud Idrīs

Przewodniczący Wydziału Prawa, Kolegium Szarī‘ai Prawa, Uniwersytet Al-Azhar

Dr Muḥammad Dżabr Al-Alfī

Ekspert z Międzynarodowej Islamskiej Akademii Fiqhu, Organizacji Konferencji Islamskiej

Dr Jusufibn ‘Abdullāh Asz-Szubajlī

Profesor Prawodawstwa Porównawczego, Wyszszy Instytut Sądowniczy, Uniwersytet Islamski Imāma Muḥammada ibn Saud

Autor	Fahd Salem Bahammam
Tłumaczenie	Mrs. Monika Meziani
Kierown i kprojektu	Khaled Aḥmed Al-Aḥmadi
Ilustracje	DPI STUDIO, Specjalistyczne strony i studia na całym świecie
Projekt i produkcja	Modern Guide IT
Publikacja i dystrybucja	*Dār Samā' Al-Kutub*, wydawanie i dystrybucja
Wydawnictwo elektroniczne	Modern Guide IT

برعاية

Sponsored By

Słowo od wydawcy

Badania statystyczne wciąż pokazują, że islam jest dziś najszybciej rosnącą religią na świecie, zarówno jeśli chodzi o liczbę ludzi szczerze przyjmujących go każdego dnia, jak i ich przekonanie oraz pozytywne zmiany, jakie islam wnosi do ich życia.

Głównym powodem oczywiście jest to, że islam jest wieczną religią Boga i pozostaje w zgodzie z rozsądkiem oraz naturalnymi skłonnościami nie wypaczonej ludzkiej natury.

Jest tak oczywiście również ze względu na ogromne starania, jakie podejmują centra islamskie oraz jednostki zajmujące się zapraszaniem niemuzułmanów do islamu we wszystkich zakątkach świata, wykorzystując różne nowoczesne metody i techniki.

Jednakże większość z tych działań skupia się głównie na zapraszaniu ludzi do islamu, lecz nie wyposażając ich w niezbędne materiały prowadzące ich po nowej drodze, którą zaczęli podążać wraz z wypowiedzeniem szahādy (wyznania wiary), choć będą oni musieli poszerzać swą wiedzę w zakresie nauk islamu dotyczących wszelkich dziedzin życia, by móc się do nich stosować.

Wydawnictwo *Daar Samaa' Al Kutub* ma zaszczyt przedstawić ***Przewodnik Nowego Muzułmanina,*** będący jednym z wielu wysokiej jakości produktów łączących autentyczną wiedzę i profesjonalny sposób jej prezentacji, wydanych we wszystkich znanych żywych językach i skierowanych do nowych muzułmanów na całym świecie.

Niniejsza książka jest podstawą, na której opierają się wszystkie inne towarzyszące jej produkty, wykorzystujące Internet, serwisy społecznościowe, edukacyjne wideoklipy i interaktywne programy na telefony komórkowe, które razem mają za zadanie służyć nowym muzułmanom we wszystkich zakątkach świata.

Prosimy Wszechmogącego Allaha, aby nas prowadził i sprawił, by nasze słowa i czyny dedykowane były wyłącznie Jemu.

Wydawca

Spistreści

Informacje wstępne

1 Twoja wiara

2 Twoje oczyszczenie *(ṭahāra)*

3 Twoja modlitwa

Zawartość	Strona

4 Twój post

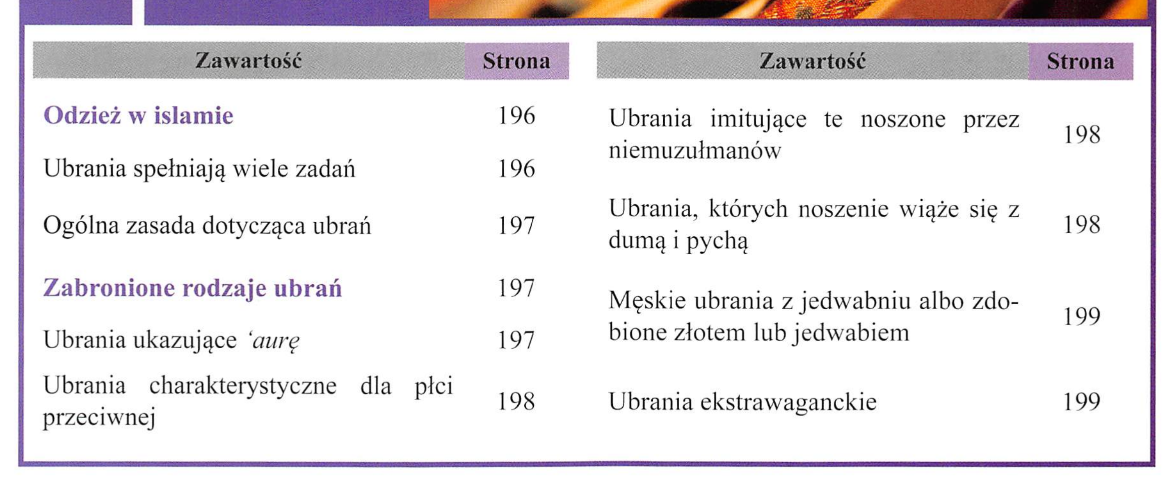
5 Twój *zakāt*

6 Twoja pielgrzymka

7 Twoje transakcje

8 Twoje pokarmy i napoje

9 Twój ubiór

10 Twoja rodzina

11 Twoja moralność w islamie

12 Twoje nowe życie

Przedmowa

Gratuluję przyjęcia tej wspaniałej religii – islamu, wybrania prawdziwego przewodnictwa i wyjścia z ciemności nieświadomości do światła wiary!

Gratuluję odwagi i obiektywizmu wykazanych podczas poszukiwania prawdy, zanim podjąłeś tę najważniejszą decyzję w twoim życiu o przyjęciu tejże wspaniałej religii!

Gdy ktoś kupuje nowe urządzenie lub dołącza do jakiegoś klubu, drużyny czy instytutu, nie szczędzi wysiłków, by poznać swoje prawa i obowiązki i dowiedzieć się jak radzić sobie z nową sytuacją.

Podobnie osoba, którą Allah ﷻ przywiódł do islamu, wyprowadzając ją z ciemności nieświadomości do światła wiary, musi zrobić wszystko, by poznać zasady islamu regulujące wszystkie dziedziny życia, by móc czcić Allaha w oparciu o solidną wiedzę oraz radzić sobie ze zmianami, działając zgodnie z naukami islamu.

Dobre wieści, które z pewnością ucieszą cię, gdy będziesz zdobywał wiedzę islamską to takie, że wszystkie informacje o religii jakie zdobędziesz stanowią w całości dziedzictwo proroków, gdyż prorocy Allaha – zgodnie ze słowami Proroka Muhammada ﷺ – nie pozostawiają po sobie żadnego majątku, lecz „pozostawiają wiedzę. Ktokolwiek tę wiedzę zdobędzie, ten tak naprawdę zdobył ogromny udział" (*Sunan Abu Dāūd:* 88).

Ten pięknie ilustrowany przewodnik został opracowany tak, by ułatwić ci pierwsze kroki w uczeniu się tej wspaniałej religii, która bez wątpienia jest najlepszym z dobrodziejstw, jakimi Allah obdarzył człowieka. Udzieli ci islamskich wskazówek odnośnie większości aspektów życia,odpowie na twoje pytania, a także pomoże ci dbać o relacje międzyludzkie i radzić sobie z różnymi sytuacjami, w których prawdopodobnie się znajdziesz. Przewodnik ten napisany został w sposób jasny, bazując na wiarygodnych informacjach z Koranu i Sunny Proroka ﷺ.

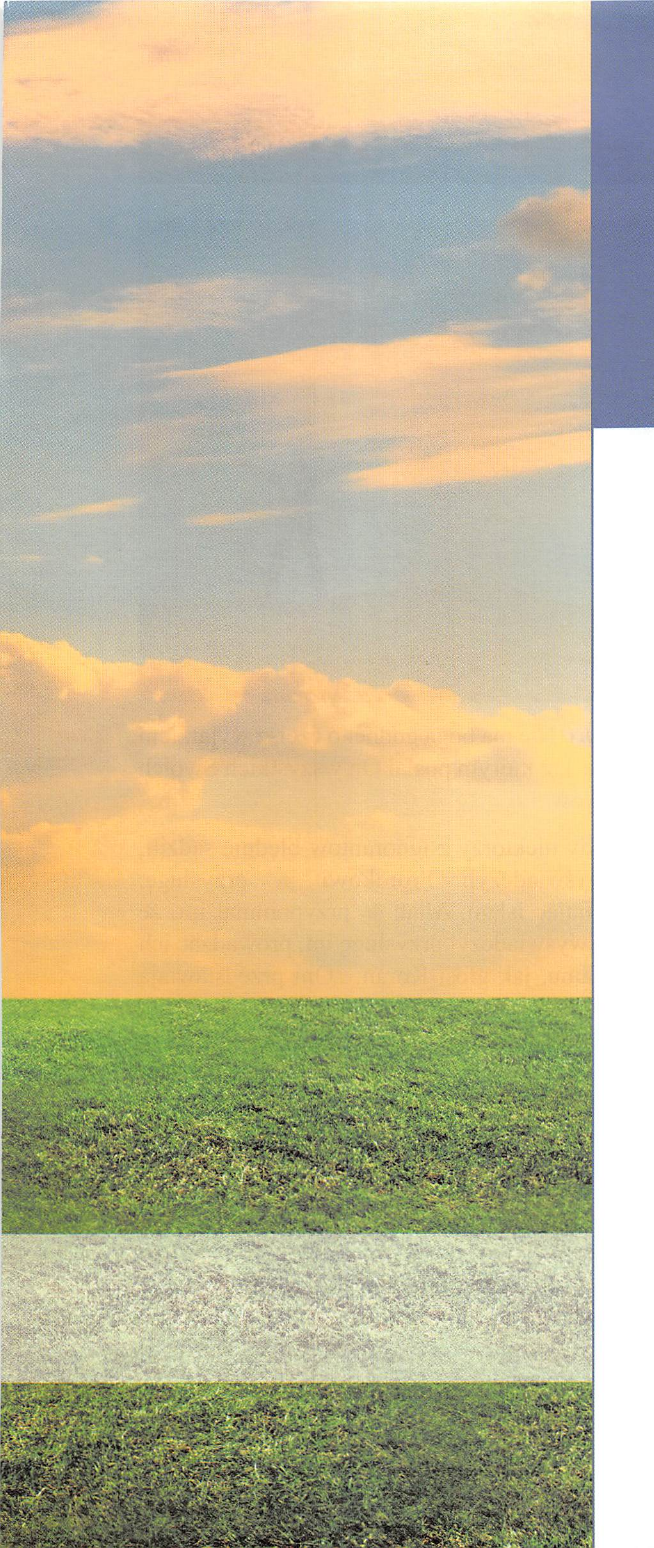
Oprócz tego, że jest to niezwykle szczegółowa książka, jest to również podręcznik, do którego możesz sięgnąć zawsze, gdy będziesz mieć jakieś pytania lub będziesz chciał poznać islamskie postanowienie odnośnie jakiejś kwestii.

Modlimy się do Wszechmogącego Allaha, by dał ci pomyślność i jeszcze więcej naprowadzenia, by twoje serce mocno trzymało się Jego religii i by pobłogosławił cię gdziekolwiek się znajdziesz oraz doprowadził nas wszystkich do Raju, umieszczając nas wśród tych, których obdarzył Swą łaską - między prorokami i ludźmi prawymi.

Autor

Informacje wstępne

Spis treści rozdziału

> Największe z błogosławieństw

Allah ﷻ obdarzył nas wieloma dobrodziejstwami. Dał nam wzrok, słuch, rozum, zdrowie, majątek oraz rodzinę. Uczynił też dla nas poddanym cały wszechświat: słońce, księżyc, niebiosa i ziemię, a także niezliczoną ilość innych rzeczy, zgodnie z przekazem Koranu: „A jeślibyście chcieli zliczyć dobrodziejstwa Boga, to zliczyć ich nie zdołacie" *(An Naḥl, 16:18)*.

Jednakże wszelkie te dobrodziejstwa przeminą wraz z końcem naszego krótkiego życia. Jedynym, jakie przyniesie nam szczęście i spokój zarówno w życiu tym, jak i przyszłym, jest dar bycia muzułmaninem. Jest to bezspornie największe z dobrodziejstw, jakimi Allah kiedykolwiek obdarzył Swe sługi.

To z tego powodu Allah przypisuje Sobie to dobrodziejstwo, nadając mu największe wyróżnienie ponad wszelkimi innymi, zgodnie z przekazem Koranu: „Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią; wybrałem dla was islam jako religię" *(Al Mā'ida, 5:3)*.

Jakże wspaniałe są błogosławieństwa, którymi obdarzył nas Allah! Wyprowadził nas On z ciemności nieświadomości do światła wiary i doprowadził nas do prawdziwej religii, którą dla nas wybrał, abyśmy zdali sobie sprawę z celu naszego istnienia, jakim jest oddawanie Mu czci, dzięki czemu osiągniemy szczęście w tym życiu, a także wspaniałą nagrodę w życiu przyszłym.

Jakże wspaniałe są łaski, którymi obdarzył nas Allah! Wybrał nas i uczynił nas najlepszym narodem, jaki kiedykolwiek powstał dla dobra ludzkości, głoszącym wyznanie wiary: *Lā ilāha illallāh* ('Nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha'), z którym posłał On wszystkich Swoich proroków.

> Islam jest największym z istniejących błogosławieństw

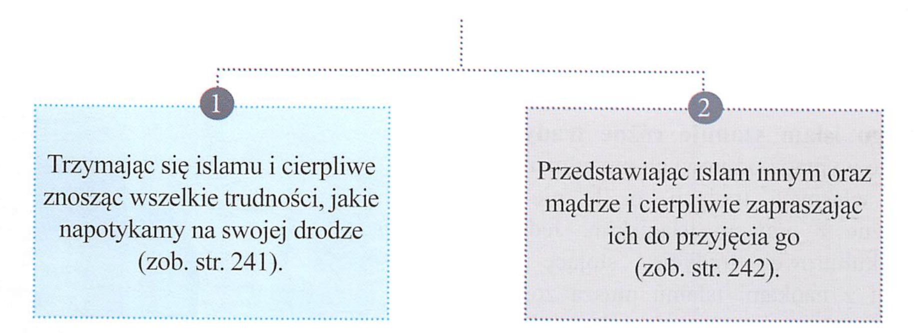
Kiedy niektórzy z ignorantów błędnie sądzili, iż wyświadczyli Prorokowi ﷺ przysługę, przyjmując islam, Allah ﷻ przypomniał im, że to On wyświadczył przysługę im, prowadząc ich do islamu, jak głosi Koran: „Oni przedstawiają jako łaskawość dla ciebie to, iż przyjęli islam. Powiedz: 'Nie przedstawiajcie waszego islamu jako łaskawości dla mnie. Przeciwnie, to Bóg obdarzył was łaską, że poprowadził was drogą prostą ku wierze – jeśli wy jesteście prawdomówni!'" *(Al Ḥudżurāt*, 49:17).

Prawdą jest, że dobrodziejstwa Allaha są niezliczone, jednak jedynym, o którym Allah mówi, że jest łaską jaką nas obdarzył, jest poprowadzenie nas do islamu i do oddawania czci wyłącznie Jemu, nie przypisując Mu żadnych partnerów.

Dlatego jeśli chcemy czerpać korzyści z tego ogromnego dobrodziejstwa, musimy okazywać wdzięczność Allahowi, jak głosi Koran: „Jeśli będziecie wdzięczni, to Ja obdarzę was hojniej" *(Ibrāhīm, 14:7)*.

Jak możemy okazać Allahowi wdzięczność za to błogosławieństwo?

Możemy to zrobić na dwa sposoby:

> Cel naszego istnienia

Zarówno filozofowie, jak i zwykli ludzie mają problem z odpowiedzią na najważniejsze pytanie w naszym życiu:

Po co tu jesteśmy?

Jaki jest prawdziwy cel ludzkiego istnienia?

Allah ﷻ w Koranie jasno obwieścił cel ludzkiego istnienia: „Stworzyłem dżnny i ludzi tylko po to, aby Mnie czcili" *(Ad Dārijāt,* 51:56). Żyjemy zatem po to, by oddawać Allahowi cześć, a wszystko inne to sprawy drugorzędne.

Warto tu zauważyć, że oddawanie czci (*'ibāda*) w islamie nie oznacza wyrzeczenia się życia doczesnego i wszelkich przyjemności. Jest to obszerny termin, obejmujący – oprócz aktów czci takich jak modlitwa, post, obowiązkowa jałmużna *(zakāt)* itd. – wszelkie działania człowieka, czyny, słowa, odkrycia i kontakty, a nawet gry i zabawy, jeśli tylko wykonywane są z właściwą intencją i w dobrym celu. To dlatego Prorok ﷺ powiedział: „I stosunek seksualny (z żoną) jest jałmużną". Oznacza to, że muzułmanin otrzymuje nagrodę nawet za czerpanie przyjemności ze stosunku z żoną.

W ten sposób oddawanie czci, które jest celem ludzkiego istnienia, staje się istotą życia, dając muzułmanom okazję do zmienienia wszelkich dozwolonych czynności dnia codziennego w nagradzane akty czci. W Koranie Bóg nakazuje wierzącym: „Powiedz: 'Moja modlitwa i moja ofiara, moje życie i moja śmierć należą jedynie do Boga, Pana światów'" *(Al An'ām,* 6:162).

> Islam religią uniwersalną

Islam jest religią uniwersalną, ponieważ głoszący go Prorok został posłany do wszystkich ludzi na całym świecie, niezależnie od ich rasy, koloru skóry, kultury, tradycji i miejsca zamieszakania. Allah powiedział w Koranie: „Wysłaliśmy cię [*Muḥammadzie*] jedynie jako miłosierdzie dla światów" (*Al Anbijā'*, 21:107).

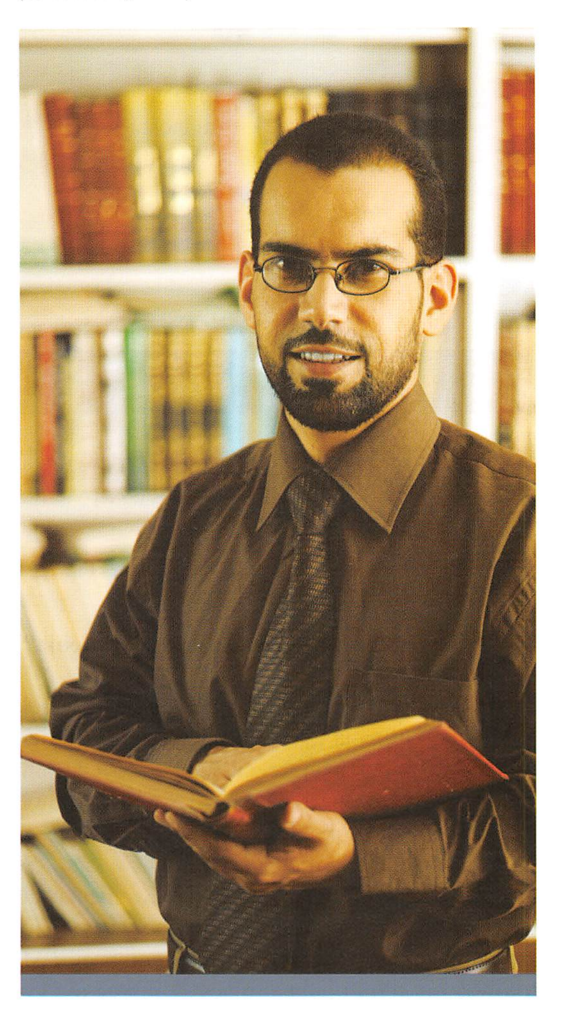
To dlatego islam szanuje różne tradycje ludzkie i nie wymaga od nowych muzułmanów zmieniania własnych tradycji, o ile nie są one sprzeczne z prawem islamskim. Jednak wszelkie kulturowe tradycje stojące w sprzeczności z naukami islamu muszą zostać zmienione i zastąpione islamską alternatywą, gdyż to przecież Allah, Wszystko Wiedzący, Wszystkiego Świadomy, nakazuje nam i zabrania czegokolwiek Sobie życzy, a nasza wiara wymaga od nas, byśmy postępowali zgodnie z Boskim prawem.

Islam naucza także, że tradycje muzułmanów, które nie są związane z islamem i jego naukami, nie mogą być postrzegane jako 'islamskie' i nowi muzułmanie nie muszą ich przyjmować, gdyż są to jedynie zwyczaje i praktyki wynikające z przyzwyczajeń pewnej grupy ludzi.

Cała ziemia jest miejscem oddawania czci

Islam postrzega każde miejsce na świecie jako odpowiednie do oddawania czci Allahowi ﷻ. Nie ma żadnego szczególnego miejsca czy kraju, do którego muzułmanie mają emigrować i zamieszkiwać tam. Jedynym kryterium, jakie musi być wzięte pod uwagę, jest możliwość spokojnego czczenia Allaha.

Muzułmanie nie muszą emigrować do innego kraju, o le nie zabrania im się czcić Allaha – w takim przypadku powinni oni przenieść się gdzieś, gdzie będą mogli w spokoju oddawać Allahowi cześć, zgodnie z przekazem Koranu: „O słudzy Moi, którzy uwierzyliście! Zaprawdę, ziemia Moja jest szeroka, przeto czcijcie Mnie!" *(Al 'Ankabūt, 29:56)*.

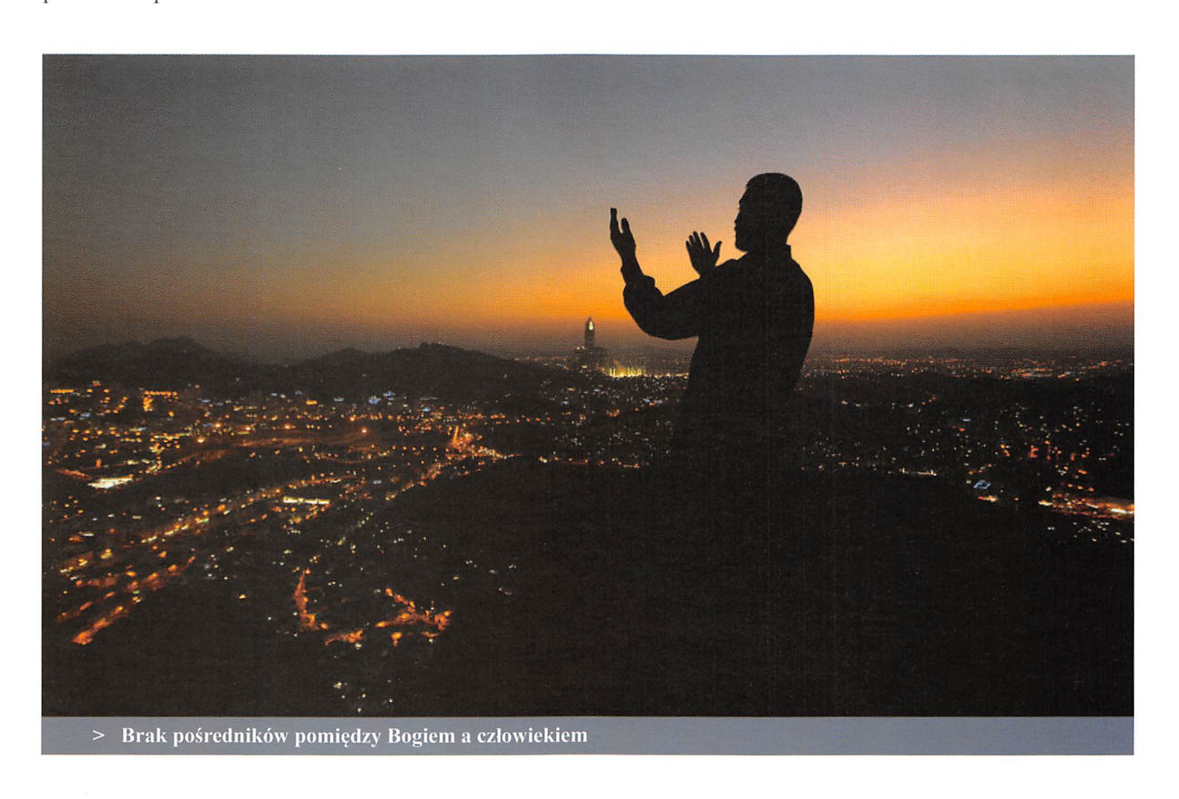

> Brak pośredników pomiędzy Bogiem a człowiekiem

Wiele religii nadało szczególne przywileje religijne pewnym jednostkom i uczyniło wiarę i akty czci człowieka zależnymi od ich zadowolenia i aprobaty. Innymi słowy, są oni – według tych religii – pośrednikami pomiędzy Bogiem a ludźmi i głoszą fałszywie, że mogą wybaczać ludziom grzechy, a nawet że mają wiedzę o tym, co skryte! Za przeciwstawienie się im można nawet zostać potępionym.

Jednak przybył islam, uhonorował człowieka i podniósł jego rangę. Odrzucił tę fałszywą ideę, jakoby szczęście człowieka, jego akty czci czy skrucha zależały od jakichś jednostek, niezależnie od tego jak byłyby one pobożne i prawe.

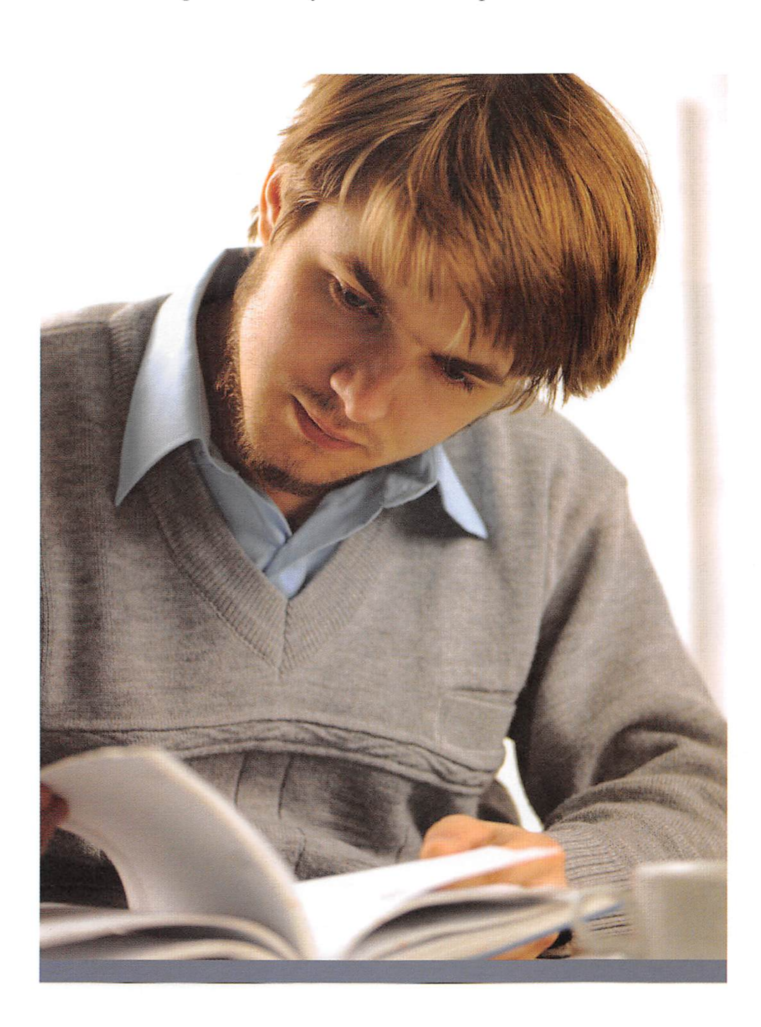
W islamie muzułmanie czczą Allaha bezpośrednio, bez żadnych pośredników pomiędzy sobą a swoim Panem, gdyż Allah jest bliski Swym sługom, słyszy ich modlitwy i odpowiada na nie, a także widzi ich akty czci i nagradza ich za nie. Nikt nie ma prawa udzielać rozgrzeszenia. Jeśli ktoś popełnia grzech i szczerze prosi Allaha o wybaczenie, On mu wybaczy. Nikt nie posiada nadprzyrodzonych mocy ani w żaden sposób nie może wpłynąć na to, co się dzieje we wszechświecie, ponieważ wszystko zależy od Allaha.

> Brak pośredników pomiędzy Bogiem a człowiekiem

Islam oswobodził także ludzki umysł i zachęca muzułmanów do myślenia i refleksji, oraz do rozstrzygania kwestii spornych w oparciu o nauki Koranu i Sunny Proroka ﷺ, gdyż żaden człowiek nie ma prawa decydować o sprawach religijnych, z wyjątkiem Wysłannika Allaha ﷺ, który nie mówił pod wływem własnych pragnień, lecz na podstawie objawienia od Allaha ﷻ, o czym mówi Koran: „On nie mówi pod wpływem namiętności. To jest tylko objawienie, jakie mu zostało dane" *(An Nadżm, 53:3 4)*.

Jakże wspaniała jest łaska, jaką Allah obdarzył nas poprzez tę religię, tak zgodną wrodzonymi skłonnościami, z którymi Allah stworzył człowieka, dając mu niezależność i wyzwalając go od służenia i poddania się komukolwiek poza Nim.

> Islam religią życia

Islam jest religią zachowującą doskonałą równowagę pomiędzy życiem tym a przyszłym. Zogdnie z islamem, życie na tym świecie jest jak rola, na której muzułmanie powinni wysiewać ziarna dobra w różnych dziedzinach życia, aby zebrać nagrodę za swoją ciężką pracę, zarówno w życiu tym, jak i przyszłym. Aby to osiągnąć, muszą wykazać optymistyczne nastawienie, powagę i wytrwałość. Znajduje to odzwierciedlenie w następujących czynnościach:

Zagospodarowywanie ziemi

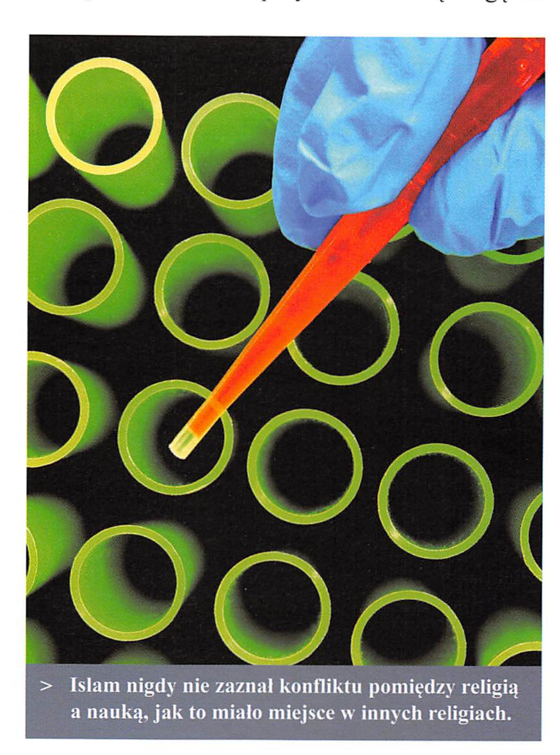
Koran głosi: „On [Bóg] was uczynił z ziemi i On was na niej osiedlił" (*Hūd*, 11:61). Allah ﷻ stworzył nas i umieścił na tej ziemi, nakazując nam zagospodarowywanie jej i rozwijanie cywilizacji dla dobra ludzkości, w sposób zgodny islamskim prawem. Czynienie tego postrzegane jest jako akt czci, za który człowiek zostanie wynagrodzony, nawet jeśli czyni tak w czasie wielkiego zamieszania i w przerażających okolicznościach, takich jak Dzień Sądu. Prorok ﷺ powiedział kiedyś, że jeśli muzułmanin zabierze się za sadzenie palmy, a rozpocznie się Zmartwychwstanie, powinien on czym prędzej ją zasadzić, gdyż będzie to dla niego jałmużną (*Musnad Aḥmad:* 2712).

Podtrzymywanie relacji społecznych

Islam wzywa swych wyznawców do współpracy z ludźmi wokół nich, bez względu na ich kulturę i religię, aby zbudować zdrowe społeczeństwo i przyczynić się do rozwoju ludzkiej cywilizacji. Zachęca ich, by współdziałali z innymi i budowali relacje najwyższej jakości, kierując się wspaniałymi wzorcami moralnymi, jakie promuje islam. Ostrzega także przed izolowaniem się od społeczeństwa, mówiąc, że nie nie powinni w ten sposób postępować ludzie zaangażowani w głoszenie islamu i wzywający do przestrzegania jego wspaniałych zasad. Prorok ﷺ zaznaczył kiedyś, że wierzący, który obcuje z ludźmi i cierpliwie znosi krzywdy jakie mu wyrządzają, jest dużo lepszy niż ten, kto się od nich izoluje (*Sunan Ibn Mādża: 4032*).

Zdobywanie wiedzy

To nie przypadek, że pierwszym słowem objawionym Prorokowi ﷺ było 'czytaj'. W rzeczywistości islam przykłada wielką wagę do

> Islam nigdy nie zaznał konfliktu pomiędzy religią a nauką, jak to miało miejsce w innych religiach.

zgłębiania wiedzy we wszystkich dziedzinach nauk użytecznych dla ludzkości i postrzega drogę, jaką muzułmanin przebywa w poszukiwaniu wiedzy, jako drogę wiodącą do Raju. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek przemierza drogę w poszukiwaniu wiedzy, temu Allah uczyni łatwą drogę do Raju" *(Ṣaḥīḥ Ibn Ḥibbān: 84)*.

Tak naprawdę islam nigdy nie zaznał konfliktu pomiędzy religią a nauką, jak to ma miejsce w przypadku innych religii. Przeciwnie, zawsze promował i wspierał naukę oraz zachęcał swych wyznawców do zdobywania wiedzy i przekazywania jej, jeśli może się to przysłużyć ludzkości.

Ponadto islam poważa tych, którzy dzielą się wiedzą z innymi i obiecuje im ogromną nagrodę. Prorok ﷺ poinformował nas w jednym ze swych przekazów, że wszelkie stworzenie Allaha modli się za tych, którzy przekazują wiedzę innym (*Sunan At Tirmidī*: 2685).

> Uczenie się zasad islamskich

Od muzułmanina wymaga się, by poznawał regulacje dotyczące wszystkich aspektów życia – aktów czci, relacji społecznych i innych – by mógł wypełniać swe obowiązki z prawidłową wiedzą i całkowitą pewnością. Prorok ﷺ powiedział: „Jeśli Allah chce czyjegoś dobra, daje mu zrozumienie religii" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 71; Ṣaḥīḥ Muslim: 1037)*.

Dlatego musi się dowiadywać wszystkiego o swoich obowiązkach religijnych, które musi wykonywać, takich jak oczyszczanie się, sposób wykonywania modlitwy *(ṣalāt)*, a także poznać dozwolone i niedozwolone w islamie rodzaje pożywienia i napojów. Powinien też poznać te czynności, które nie są obowiązkowe, aczkolwiek są zalecane.

> Jeśli Allah pragnie dla jakiejś osoby dobra, daje jej zrozumienie religii.

> Kategorie orzeczeń islamskich

Wszystkie ludzkie działania mogą zostać podzielone według islamskiego prawa *(szarī'a)* na pięć kategorii:

Łādżib (Obowiązkowe)	Termin ten odnosi się do tych działań, do wykonywania których Allah zobowiązał muzułmanów. Ci, którzy je wykonują, zostaną nagrodzeni, a ci, którzy je zaniedbują, zostaną ukarani. Przykładem może tu być pięć codziennych modlitw obowiązkowych, czy post w miesiącu *ramaḍān*.
Ḥarām (Zabronione)	To te czyny, których Allah zakazał. Ci, którzy się od nich powstrzymują, zostaną nagrodzeni; zaś ci, którzy je wykonują, zostaną ukarani. Przykładami takich czynów są picie alkoholu i odbywanie zakazanych stosunków seksualnych (pozamałżeńskich).
Mustaḥabb (zwane także *Sunna*; Zalecane)	Terminu tego używa się na określenie uczynków, które są nagradzane, jednak za ich pominięcie nie ma kary. Przykładem jest uśmiechanie się do ludzi, pozdrawianie ich na powitanie (mówiąc Assalāmu 'alejkum), czy usuwanie z drogi zanieczyszczeń lub przedmiotów mogących kogoś zranić.
Makrūh (Niemile widziane)	To te czyny, do których unikania islam zachęca swych wyznawców. Ci, którzy ich unikają, zostaną nagrodzeni; jednak ci, którzy je wykonują, nie zostaną za to ukarani. Wśród takich czynów jest bawienie się palcami podczas modlitwy.
Mubāḥ (Dozwolone)	Terminu tego użwa się na określenie tych czynów, które nie są ani zabronione, ani zalecane. Postrzegane są jako neutralne, toteż nie są ani nagradzane, ani nie podlegają karze. Przykładem może być jedzenie, picie i rozmawianie.

> Pięć filarów islamu

Prorok *Muḥammad* ﷺ powiedział: „Islam został zbudowany na pięciu filarach: zaświadczenie, że nie ma boga godnego czci oprócz Allaha, a *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha; wykonywanie pięciu codziennych modlitw obowiązkowych; dawanie obowiązkowej jałmużny *(zakāt)*; pielgrzymka do (Świętego) Domu; oraz post w miesiącu *ramaḍān*" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 8; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 16).

Te pięć filarów stanowi podstawę islamu. Szczegółowo omówimy je w kolejnych rozdziałach.

Pierwszy z filarów to wiara w jedność Allaha *(tałḥīd)*. Filar ten omówiony zostanie w kolejnym rozdziale, zatytułowanym „Twoja wiara".

Po nim mamy modlitwę *(ṣalāt)*, będącą najwspanialszym i najzacniejszym aktem czci. Prorok ﷺ opisał ją jako „filar religii" (*Sunan At Tirmidī:* 2749). Oznacza to, że stanowi ona podstawę islamu i podtrzymuje go tak, jak filar podtrzymuje budowlę, by się nie zawaliła.

Jednakże aby modlitwa była ważna, muzułmanin musi ją wykonywać po oczyszczeniu się. Dlatego po rozdziale zatytułowanym „Twoja wiara", pojawi się rozdział „Twoje oczyszczenie", a dopiero potem „Twoja modlitwa".

1

Zaświadczenie, że nie ma boga godnego czci oprócz Allaha, oraz że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha

2

Odprawianie modlitw

3

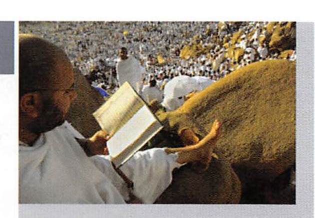
Płacenie jałmużny *(zakāt)*

4

Post w miesiącu *ramaḍān*

5

Odbycie pielgrzymki do (Świętego) Domu

Pięć filarów islamu	
1	**Zaświadczenie, że nie ma boga godnego czci oprócz Allaha, oraz że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha**
2	**Odprawianie modlitw**
3	**Płacenie jałmużny *(zakāt)***
4	**Post w miesiącu *ramaḍān***
5	**Odbycie pielgrzymki do (Świętego) Domu**

> Jak poznać islamskie zasady?

Jeśli ktoś zachoruje i chce się leczyć, z całą pewnością będzie szukał najlepszego specjalisty jakiego jest w stanie znaleźć, aby leczyc się jak najskuteczniej. Z pewnością nie przyjmie recepty od pierwszego lepszego lekarza, ponieważ życie jest dla niego zbyt cenne.

Religia jest bez wątpienia najważniejszą kwestią w naszym życiu. Toteż musimy zrobić wszystko co w naszej mocy, by poznawać jej zasady i nauki oraz uzyskiwać odpowiedzi na swoje pytania od godnych zaufania i posiadających głęboką wiedzę uczonych.

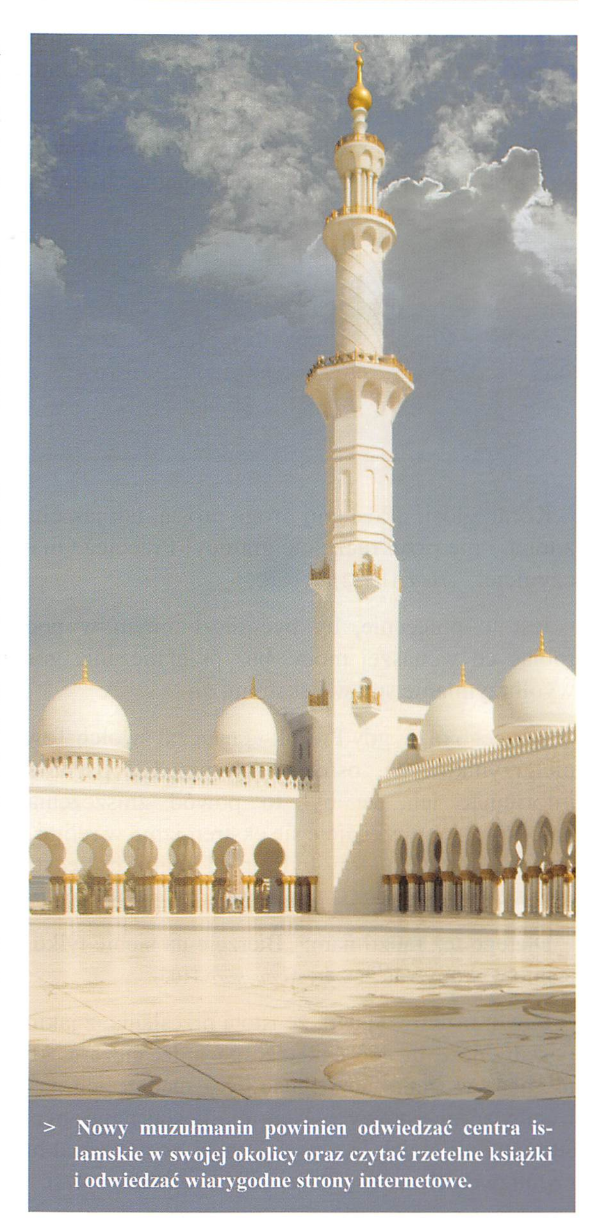
Przeczytanie tej książki, która uczy cię spraw związanych z twoją religią na podstawie autentycznych źródeł, jest krokiem we właściwym kierunku. Koran głosi: „Jeśli o tym nie wiecie, zapytajcie ludzi napomnienia (uczonych)" (*An Nahl*, 16:43). Jeśli masz dalsze pytania czy wątpliwości w jakiejść kwestii, musisz podjąć także dalsze kroki, na przykład skontaktować się z centrami islamskimi i meczetami w twojej okolicy. Ich dane kontaktowe możesz znaleźć na stronie:

www.islamicfinder.org

Powinieneś również odwiedzić wiarygodne strony internetowe, które wyjaśnią ci islamskie fakty. Takimi stronami są na przykład:

www.newmuslim-guide.com

www.guide-muslim.com

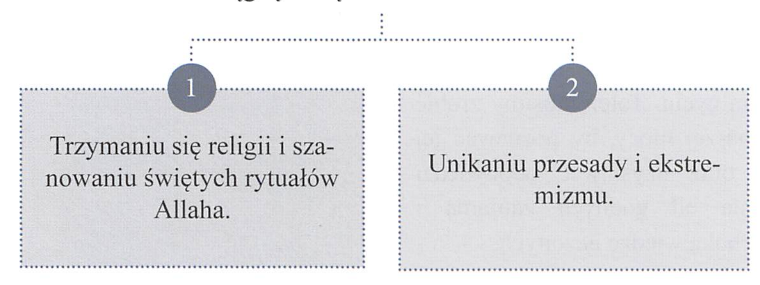

> **Nowy muzułmanin powinien odwiedzać centra islamskie w swojej okolicy oraz czytać rzetelne książki i odwiedzać wiarygodne strony internetowe.**

> Islam religią umiarkowaną

Islam jest religią umiaru, znajdującą złoty środek pomiędzy przesadą a niedbalstwem, ekstremizmem a całkowitym odrzuceniem religii. Umiar ten widoczny jest we wszystkich aktach czci i rytuałach.

To z tego powodu Allah ﷻ nakazuje Prorokowi ﷺ, jego Towarzyszom i wszystkim wierzącym, by zachowywali umiar. Można to osiągnąć dzięki dwóm rzeczom:

Koran głosi: „Postępuj drogą prostą, tak jak ci zostało nakazane; ty i ci, którzy się nawrócili z tobą, i nie przekraczajcie granicy! Przecież On doskonale widzi, co czynicie!" (*Hūd*, 11:112).

Jest to polecenie, by być niezłomnym w podążaniu za prawdą, robiąc co w naszej mocy, bez przekraczania granic Allaha poprzez wyolbrzymianie spraw i ekstremizm.

Pewnego razu, gdy Prorok ﷺ nauczał swoich Towarzyszy rytuałów pielgrzymkowych, ostrzegł ich przed popadaniem w skrajności, informując ich, że był to powód zniszczenia wcześniejszych narodów: „Wystrzegajcie się ekstremizmu w religii, gdyż rzeczą, jaka zniszczyła tych, którzy byli przed wami, był ekstremizm w religii" (*Sunan Ibn Mādża:* 3029).

Dlatego też radził nam: „Bierzcie na siebie tylko to, co jesteście w stanie wykonywać" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 1100).

Innym razem wyjawił, że istotą przesłania, z jakim został posłany, jest, by nie nakładać na ludzi ciężaru, którego nie będą w stanie udźwignąć, lecz mądrze ich nauczać i ułatwiać im sprawy: „Allah nie posłał mnie, bym był surowy i utrudniał, lecz posłał mnie, bym nauczał ludzi i czynił dla nich sprawy łatwymi" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 1478).

> Islam obejmuje wszelkie aspekty życia

Islam jest nie tylko duchową potrzebą, którą muzułmanie zaspokajają poprzez modlitwy i suplikacje...

Nie jest też jedynie zbiorem poglądów i wierzeń, za którymi optują jego wyznawcy...

Ani też nie jest po prostu kompletnym systemem ekonomicznym...

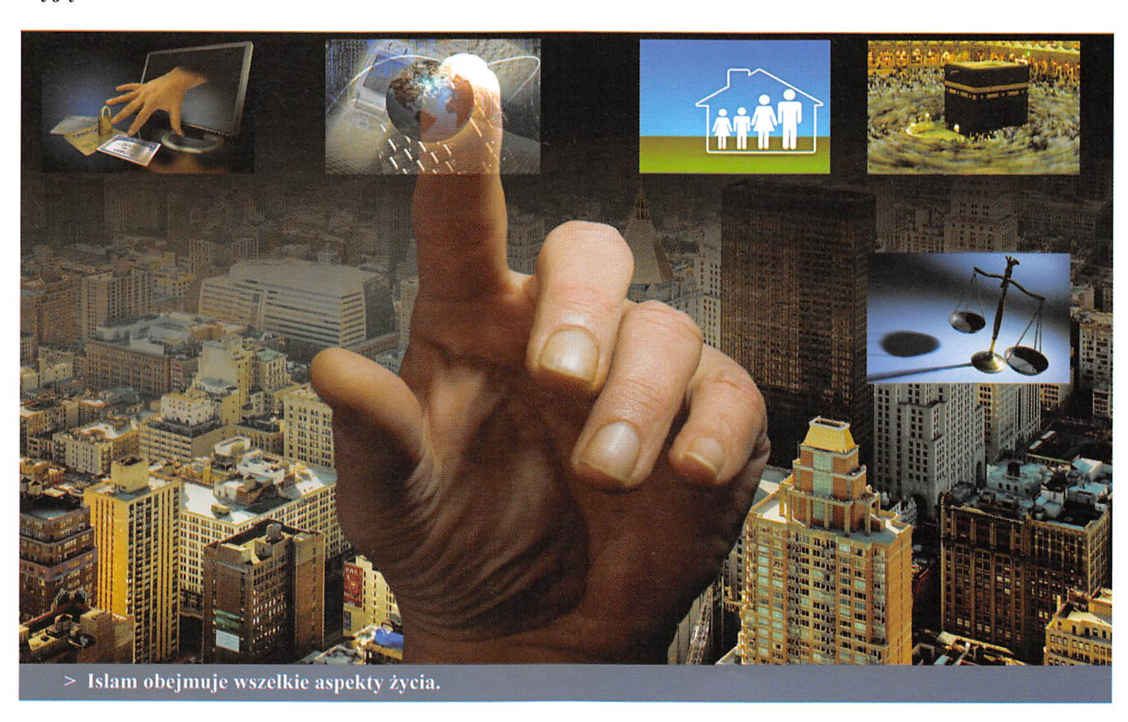
Nie jest również jedynie zbiorem zasad i regulacji dotyczących budowania społeczeństwa...

Ani po prostu zbiorem dobrych manier przydatnych w kontaktach z innymi...

Jest raczej sposobem życia dotyczącym wszystkich dziedzin życia, bez żadnych wyjątków.

Wszechmogący Allah dopełnił Swą łaskę wobec muzułmanów, wybierając dla nich islam jako ich religię i zarazem kompletny sposób życia, jak głosi Koran: „Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią; wybrałem dla was islam jako religię" (*Al Mā'ida*, 5:3).

Pewnego razu, kiedy pewien politeista drwiąco zapytał jednego z Towarzyszy Proroka – Salmāna al *Fārisī* ﷺ: „Czy wasz Prorok nauczył was wszystkiego, nawet jak korzystać z toalety?", ten z dumą odpowiedział: „Tak, istotnie" i opowiedział o związanych z tym regulacjach.

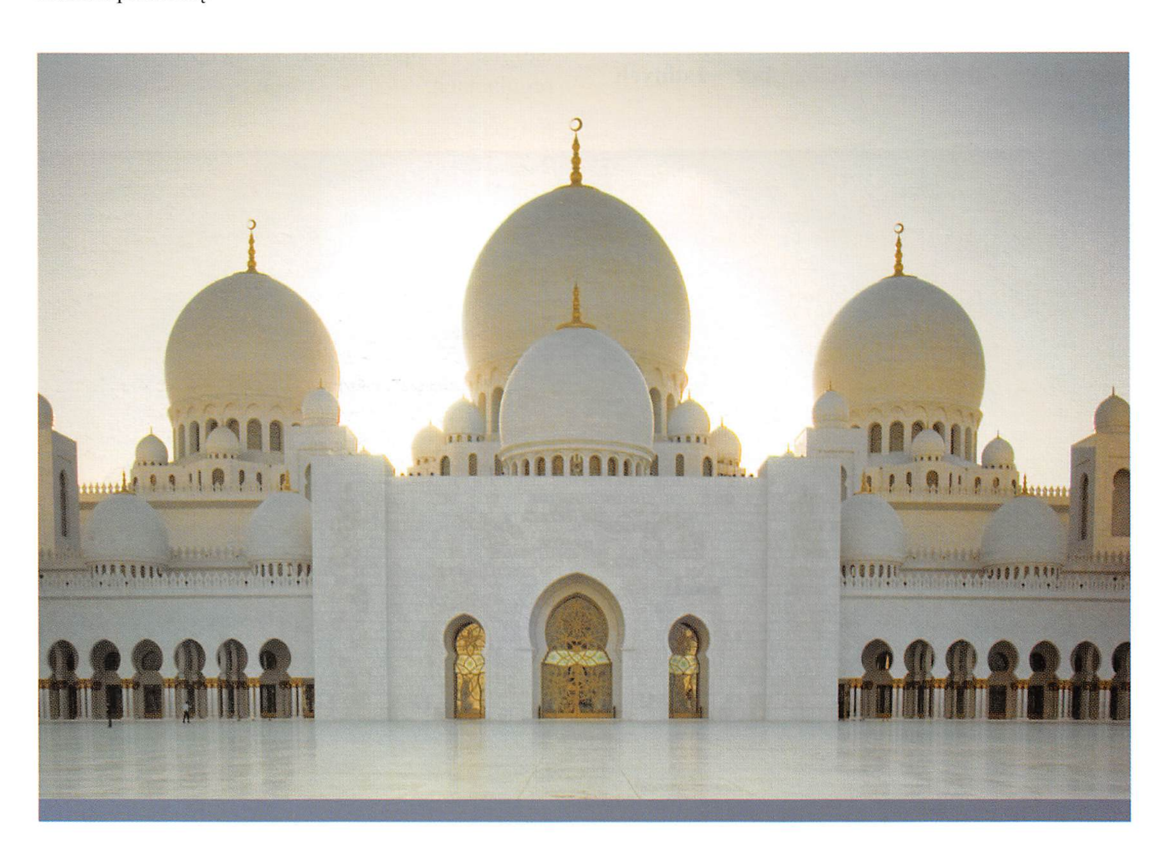
> Islam obejmuje wszelkie aspekty życia.

> Osądzaj islam na podstawie jego zasad, nie po wyznawcach

Jeśli spotkasz lekarza, który stosuje szkodliwe procedury medyczne, albo mającego złe maniery nauczyciela, z pewnością potępisz ich postępowanie, które oczywiście nie jest adekwatne do ich pozycji ani rodzaju zdobytej wiedzy. To jednak nie sprawi, że zmienisz zdanie na temat ogromnych korzyści, jakich medycyna dostarczyła ludzkości, czy roli, jaką edukacja i nauka pełnią w społeczeństwie.

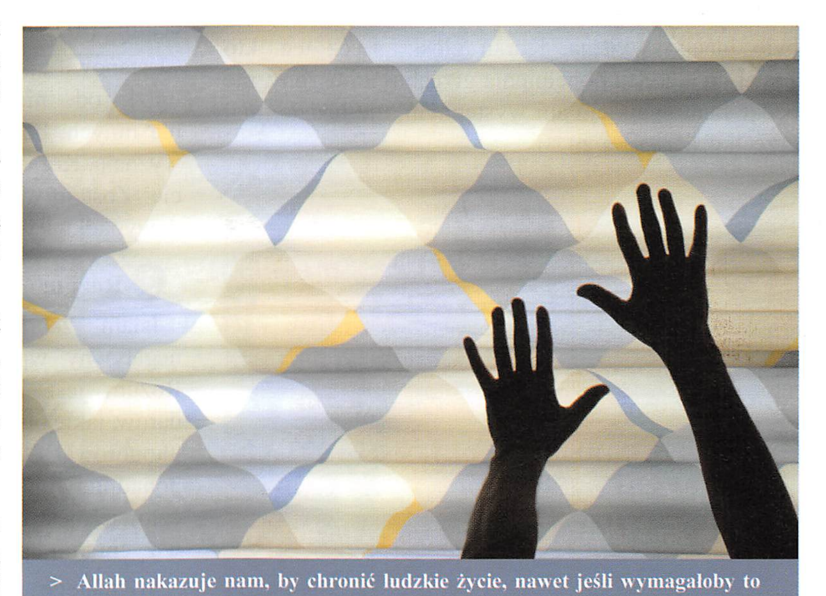
Z pewnością dojdziesz do wniosku, iż to ten dany lekarz czy ten dany nauczyciel tak naprawdę jest osobą niekompetentną.

Tak samo jeśli spotkasz muzułmanów, którzy źle się zachowują, nie powinieneś zakładać, że ich zachowanie odzwierciedla nauki islamu. Tak jak złe praktyki owego doktora czy nauczyciela nie mają związku z medycyną czy edukacją, tak za złe zachowanie muzułmanina nie można winić islamu; są to jedynie przejawy ludzkiej słabości, które można przypisać złym praktykom kulturowym nie mającym nic wspólnego z islamem.

> Pięć potrzeb

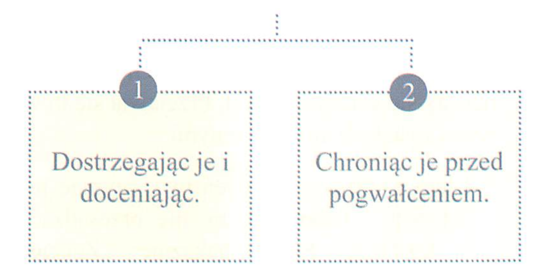
Jest pięć podstawowych rzeczy, bez których człowiek nie może się obejść chcąc wieść godne życie. Wszystkie Boskie prawa nakazują poszanowanie tych potrzeb i zabraniają wszystkiego, co jest z nimi niezgodne.

> Allah nakazuje nam, by chronić ludzkie życie, nawet jeśli wymagałoby to popełnienia grzechu.

Celem islamu jest zabezpieczenie tych praw, aby muzułmanie mogli żyć w spokoju i bezpieczeństwie oraz mogli działać na rzecz życia tego i przyszłego.

Muzułmanie na całym świecie tworzą jedną wspólnotę *(umma)*, a jej członkowie wspierają się nawzajem, jak gdyby byli jedną zwartą budowlą, której każda część wzmacnia i wspiera pozostałe. Są oni, jak opisał ich raz Prorok ﷺ, jak jedno ciało. Kiedy jeden narząd w ciele cierpi, całe ciało odpowiada mu bezsennością i gorączką. Można zabezpieczyć pięć podstawowych potrzeb ludzkich na dwa sposoby:

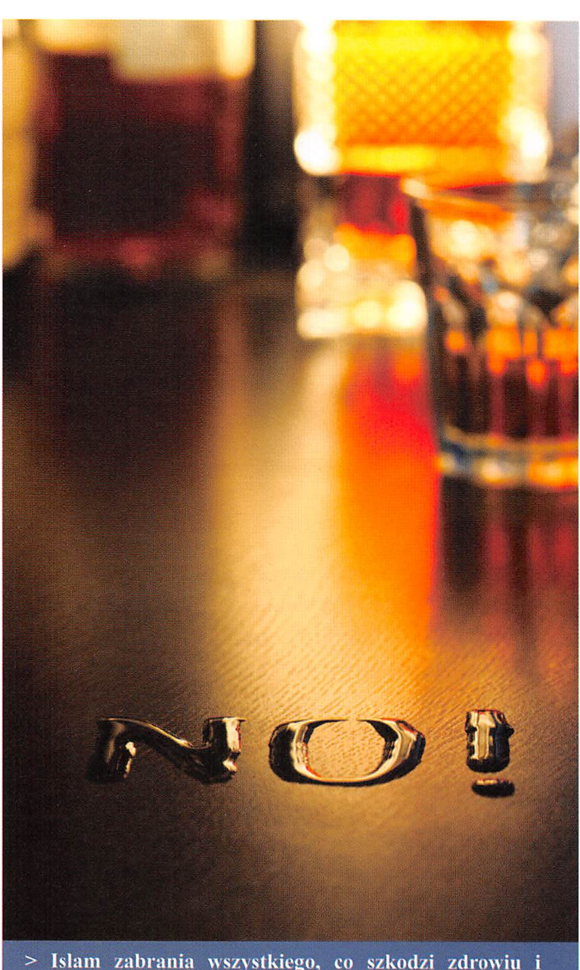
1 Religia

Jest to główny powód, dla którego Allah ﷻ stworzył ludzi i wysłał posłańców, by ją przekazywali i chronili, zgodnie ze słowami Koranu: „Posłaliśmy do każdego narodu posłańca [mówiącego]: 'Czcijcie Boga i unikajcie bałwochwalstwa!'" (*An Nahl*, 16:36).

Islam dba o zachowanie religii i chronienie jej przed wszystkim, co mogłoby wpłynąć na jej czystość, jak bałwochwalstwo *(szirk)*, zabobony i popełnianie czynów zabronionych.

2 Życie

Allah ﷻ nakazuje nam chronić ludzkie życie, nawet jeśli wymagałoby to popełnienia grzechu, gdyby nie było innego wyjścia. Koran głosi: „Lecz ten, kto został do tego [tj. popełnienia grzechu] zmuszony, nie będąc buntownikiem ani występnym, nie będzie miał grzechu" (*Al Baqara*, 2:173).

> Islam zabrania wszystkiego, co szkodzi zdrowiu i umysłowi.

Zabronił nam On samobójstwa i wszelkich działań przeciwko życiu ludzkiemu ogólnie: „Nie rzucajcie się własnymi rękami ku zatraceniu!" (*Al Baqara*, 2:195).

Ustanowił także kary, by powstrzymywały ludzi od niesprawiedliwego krzywdzenia innych, bez względu na to jaką religię wyznają. Koran głosi: „O wy, którzy wierzycie! Zostało wam przepisane prawo talionu w wypadku zabójstwa" *(Al Baqara, 2:178)*.

3 Rozum

Islam zabrania wszystkiego, co ma negatywny wpływ na umysł i myślenie. Rozum jest jednym z najwspanialszych darów, jakie otrzymaliśmy od Allaha. To nim uhonorował On człowieka, wyróżniając go ponad innymi stworzeniami. Z tego powodu człowiek jest rozliczany ze swoich czynów w życiu tym i przyszłym.

To dlatego Allah ﷻ zabronił wszelkich substancji odurzających, opisując je w Koranie jako obrzydliwe i szatańskie: „O wy, którzy wierzycie! Wino, *al majsir* [tj. substancje odurzające], bałwany i strzały wróżbiarskie - to obrzydliwość wynikająca z dzieła szatana. Unikajcie więc tego! Być może, będziecie szczęśliwi!" (*Al Ma'ida*, 5:90).

4 Potomstwo

Islam kładzie duży nacisk na ochronę potomstwa i zakładanie rodziny, w której nowe pokolenie nabierze dobrych manier i nauczy się ważnych zasad. Przejawia się to w wielu zasadach, między innymi:

- Islam zachęca do małżeństwa, czyniąc je łatwym, i napomina, by nie przesadzać z kosztami. Koran nakazuje: „Żeńcie samotnych spośród was" (*An Nūr*, 24:32).

- Zabrania wszelkich grzesznych relacji (pozamałżeńskich) i blokuje wszystkie drogi do nich prowadzące: „I nie zbliżajcie się do cudzołóstwa! Zaprawdę, jest to czyn szpetny i jakże to zła droga!" (*Al Isrā'*, 17:32).
- Zabrania szkalowania czyjegoś pochodzenia i postrzega to jako wielki grzech, za który na sprawcę czeka określona kara w tym życiu, a także srogie męki w życiu przyszłym.
- Islam nakazuje swym wyznawcom, by strzegli ludzkiego honoru, a osobę, która ginie w obronie honoru własnego bądź swojej rodziny, postrzega jako męczennika (zob. str. 202).

5 Mienie

Islam wymaga od swych wyznawców, by podejmowali pracę i zarabiali na życie. Czyni też dozwolonymi wszelkie transakcje handlowe.

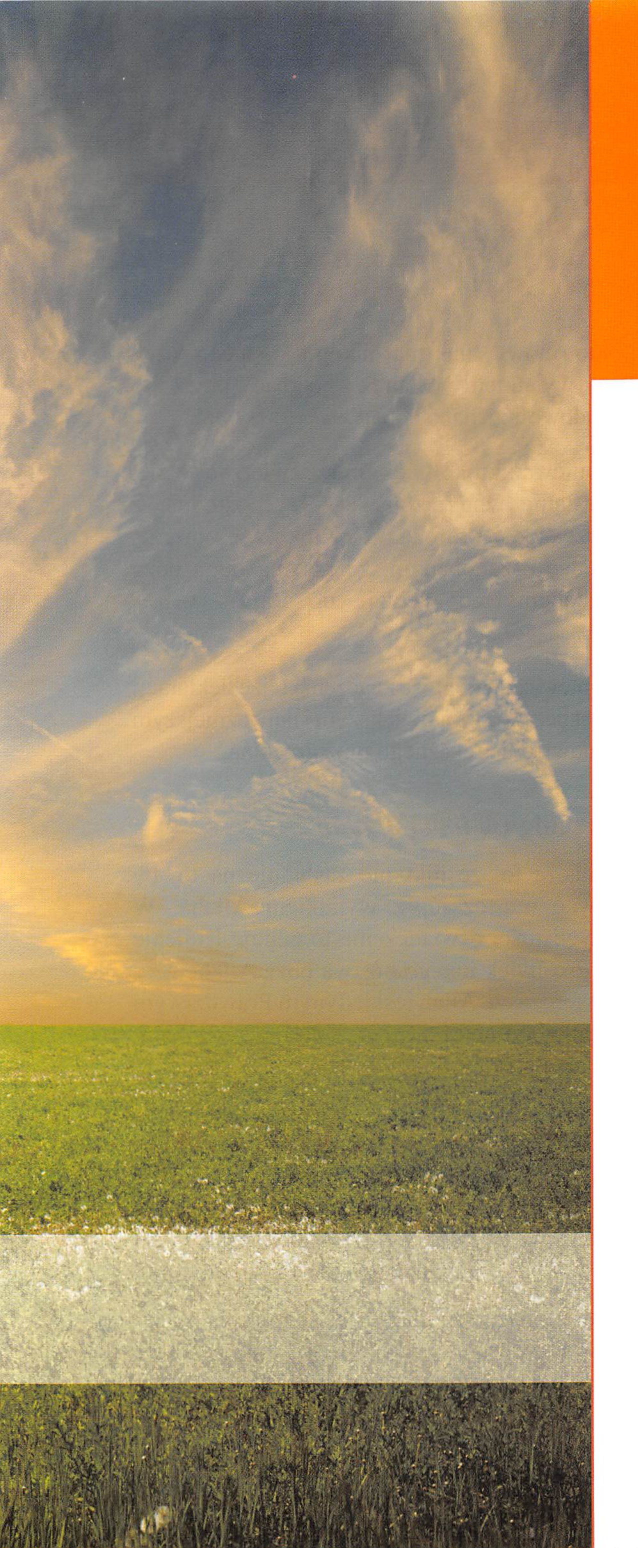
By chronić mienie, zabrania lichwiarstwa, pobierania odsetek i sprzeniewierzania ludzkiego majątku w jakikolwiek nieuczciwy sposób. Koran ostrzega tych, którzy się tego dopuszczają, przed srogą karą (zob. str. 172).

> Dbałość o ludzki honor i genealogię jest jednym z najwyższych celów islamskiego prawa *(szarī'a)*.

Twoja wiara

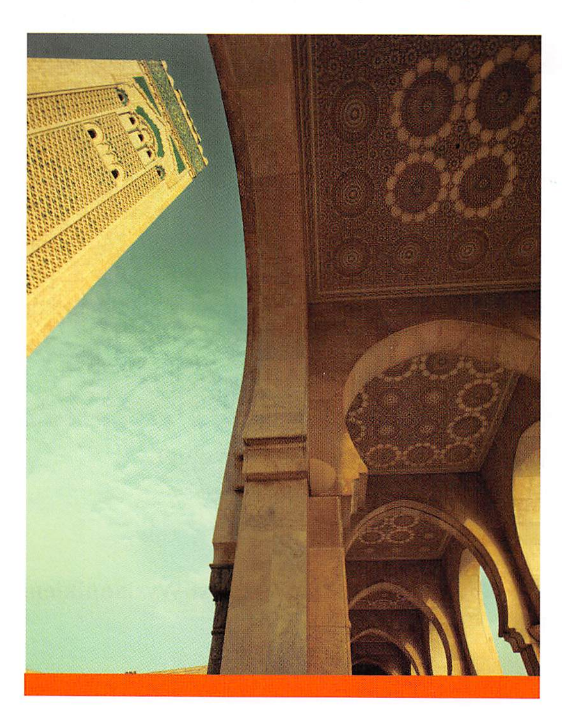
1

Wszystkie Boskie przesłania, jakie prorocy przynieli swoim ludom, wzywały do oddawania czci wyłącznie Allahowi, nie dodając Mu żadnych partnerów, oraz do odrzucenia wszelkich fałszywych bóstw. Tak naprawdę jest to dokładne znaczenie wyznania wiary, poprzez wypowiedzenie którego osoba staje się muzułmaninem.

Spis treści rozdziału

> Wyznanie wiary: znaczenie i wymogi

Aszhadu an lā ilāha illallāh, ła aszhadu anna Muḥammadan rasūlullāh
('Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha, i zaświadczam, że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha').

Dlaczego oświadczenie *Lā ilāha illallāh*?

- Ponieważ jest to pierwszy z obowiązków muzułmanina. Dlatego ktokolwiek chce przyjąć islam, musi wypowiedzieć to wyznanie wiary i uwierzyć w nie.

- Ponieważ każdy, kto je z przekonaniem wypowie, pragnąc przez to zadowolić Allaha, zostanie ocalony od Ognia Piekielnego, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ: „Allah zabronił Piekłu (pochłonięcia) każdego, kto mówi 'nie ma nikogo godnego czci, z wyjątkiem Allaha', pragnąc przez to zadowolić Allaha" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 415)*.

- Ponieważ ktokolwiek umrze, wierząc w nie, zostanie wpuszczony do Raju, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ: „Ktokolwiek umrze, będąc przekonanym, że nie ma boga poza Allahem, ten wejdzie do Raju" *(Musnad Aḥmad: 464)*.

- Ponieważ znajomość znaczenia tejże deklaracji jest bezspornie największym i najważniejszym obowiązkiem każdego muzułmanina.

Znaczenie *Lā ilāha illallāh*

Oznacza to, że nikt nie zasługuje na to, by oddawać mu cześć, z wyjątkiem Allaha. W rzeczywistości oświadczenie to neguje istnienie jakiegokolwiek innego bóstwa poza Allahem ﷻ i potwierdza, że Allah jest jedynym Prawdziwym Bogiem godnym czci.

Arabskie słowo *ilāh* (bóg) odnosi się do jakiejkolwiek istoty bądź rzeczy, której oddaje się cześć. Toteż ktokolwiek czci kogokolwiek czy cokolwiek innego, ten tak naprawdę wziął sobie to za boga obok lub zamiast Allaha. Wszelkie takie bóstwa są fałszywe, z wyjątkiem jedynego Boga – Allaha, prawdziwego Pana i Stwórcy.

Dlatego jedynie Allah ﷻ zasługuje na to, by oddawać Mu cześć. Tylko Jego ludzkie serca muszą czcić, przepełnione największą miłością,

uwielbieniem, pokorą i obawą. Tylko na Nim można polegać i do Niego wznosić błagania. Nie można wzywać i prosić o pomoc nikogo innego, jak tylko Jego, i tylko na Nim można polegać. Modlitwy i ofiary należy dedykować tylko Jemu, tylko Jego należy szczerze czcić. Koran głosi: „Zostało im nakazane tylko, aby czcili Boga, wyznając szczerze Jego religię" (*Al Bajjina*, 98:5).

Ci, którzy szczerze czczą Allaha, rozumiejąc znaczenie wyznania wiary, z pewnością będą wiedli szczęśliwe życie, gdyż tylko poprzez czczenie samego Allaha serca odnajdują spokój i prawdziwe zadowolenie. Koran głosi: „Temu, kto spełni dobre dzieło – czy to mężczyzna, czy kobieta – i jest wierzącym, My damy szczęśliwe życie" (*An Naḥl*, 16:97).

Dwie części *Lā ilāha illallāh*

To wspaniałe oświadczenie składa się z dwóch części, które należy poznać, by zrozumieć jego znaczenie i wymogi:

1

Część pierwsza: *Lā ilāha* ('Nie ma boga') – neguje istnienie jakiegokolwiek innego bóstwa poza Allahem ﷻ, odrzuca dodawanie Allahowi partnerów w czci *(szirk)* i wymaga odrzucenia wiary w jakąkolwiek inną istotę czy rzecz mogącą być obiektem czci, niezależnie od tego, czy byłby to człowiek, zwierzę, bożek, gwiazda czy cokolwiek innego.

2

Część druga: *illallāh* ('z wyjątkiem Allaha') – potwierdza, że Allah jest jedynym Prawdziwym Bogiem zasługującym na to, by być czczonym, toteż wszystkie akty czci, takie jak modlitwa, wznoszenie błagań i pokładanie ufności, muszą być dedykowane wyłącznie Jemu.

Wszelkie akty czci muszą być kierowane wyłącznie do Allaha. Ktokolwiek kieruje je do kogoś innego niż Allah, ten zwyczajnie jest niewierzącym.

Koran głosi: „A kto wzywa, obok Boga, jakiegoś innego boga, nie mając na jego istnienie żadnego dowodu, ten musi zdać rachunek u swego Pana! Zaprawdę, niewierni nie będą szczęśliwi!" (*Al Mu'minūn*, 23:117).

Znaczenie pełnego oświadczenia *Lā ilāha illallāh* ukazane jest w następującym wersecie: „Ten, kto odrzuca fałszywe bóstwa, a wierzy w Boga, uchwycił za najpewniejszy uchwyt, nie mający żadnego pęknięcia" (*Al Baqara*, 2:256).

Słowa „ten, kto odrzuca fałszywe bóstwa" wyrażają pierwszą część wyznania wiary, czyli *Lā ilāha* ('Nie ma boga'); zaś słowa „a wierzy w Allaha" objaśniają drugą jego część, czyli *illallāh* ('z wyjątkiem Allaha').

> Oświadczenie, że Muḥammad jest Wysłannikiem Allaha

Kim jest Wysłannik Allaha?

1 Jego narodziny

Prorok *Muḥammad* ﷺ urodził się w 570 r. n.e. Jego ojciec zmarł jeszcze przed jego narodzinami, a matka – kiedy był jeszcze mały. Wówczas opiekę nad nim przejął jego dziadek od strony ojca, ʿAbdul-Muṭṭalib, a po jego śmierci *Muḥammadem* zaopiekował się wuj ze strony ojca, Abu Ṭālib.

2 Jego życie i dorastanie

Muḥammad ﷺ czterdzieści lat poprzedzających otrzymanie objawienia przeżył wśród mekkańskiego plemienia Kurajszytów, w którym przyszedł na świat. W tym okresie (570-610 r. n.e.) zasłynął wśród swojego ludu jako *aṣ Ṣādiq* al *Amīn* (Prawdomówny, Godny zaufania) ze względu na swój wspaniały charakter. Początkowo pracował jako pasterz, a później został kupcem.

Przed nadejściem islamu mocno trzymał się czystych, monoteistycznych wierzeń Proroka Abrahama عليه السلام, *ḥanīfa*. Czcił wyłącznie Allaha, nie dodając Mu żadnych partnerów i odrzucił bałwochwalstwo oraz praktyki pogańskie.

Pełne imię naszego Proroka
Muḥammad ﷺ, syn ʿAbdullāha, syna ʿAbdul-Muṭṭaliba z klanu Banu Hāszim należącego do plemienia Kurajszytów. Miał on bezspornie najszlachetniejsze pochodzenie ze wszystkich Arabów.

Wysłanik posłany do wszystkich ludzi
Allah ﷻ wysłał *Muḥammada* ﷺ jako posłańca do ludzi wszystkich ras i klas społecznych i zobowiązał wszystkich do bycia mu posłusznymi, zgodnie ze słowami Koranu: „Powiedz: ʻO ludzie! Jestem posłańcem Boga do was wszystkich'" *(Al Aʻrāf, 7:158)*.

3 Jego misja

Kiedy Wysłannik Allaha ﷺ skończył czterdzieści lat, podczas pobytu w jaskini *Ḥirā'* na szczycie Góry *Nūr* znajdującej się na obrzeżach Mekki, gdzie medytował i czcił Allaha, otrzymał Boskie objawienie. Zaczął być mu zsyłany Koran. Pierwsze wersety jakie zostały mu objawione, brzmiały: „*Iqrà* (czytaj, recytuj)! W imię twego Pana, którzy stworzył! Stworzył człowieka z grudki krwi zakrzepłej! *Iqrà*! Twój Pan jest najszlachetniejszy! Ten, który nauczył człowieka przez pióro; nauczył człowieka tego, czego on nie wiedział" *(Al 'Alaq,* 96:1-5). To rozpoczęło nową erę wiedzy, recytacji, światła i przewodnictwa. Odtąd Koran był objawiany przez kolejne dwadzieścia trzy lata.

4 Początek jego misji

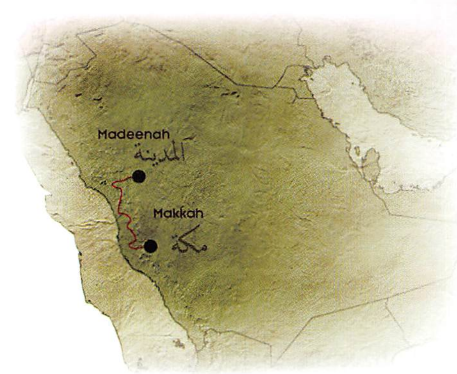
Po trzech latach skrytego głoszenia przesłania islamu, przez następne dziesięć lat Wysłannik Allaha ﷺ głosił je jawnie. W tym okresie on i jego Towarzysze zaznawali niesprawiedliwości i cierpieli prześladowania z rąk kurajszyckich pogan. Nie zniechęcony, Prorok ﷺ kontynuował głoszenie nowej wiary przybywającym pielgrzymom z różnych plemion, zapraszając ich do jej przyjęcia. Pielgrzymi z Medyny przyjęli islam i wkrótce potem muzułmanie stopniowo, grupami, zaczęli emigrować do ich miasta.

Został mu objawiony Koran

Allah ﷻ objawił *Muḥammadowi* ﷺ Swą ostatnią i najwspanialszą Boską Księgę – Koran, do którego z żadnej strony nie przenika fałsz *(Fuṣṣilat, 41:42)*.

Był on pieczęcią Proroków i Wysłanników

Muḥammad ﷺ był ostatnim prorokiem wysłanym przez Wszechmogącego Allaha. Po nim nie będzie już żadnego innego proroka, o czym mówi następujący werset Koranu: „*Muḥammad* nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest Posłańcem Boga i Pieczęcią Proroków" *(Al Aḥzāb, 33:40)*.

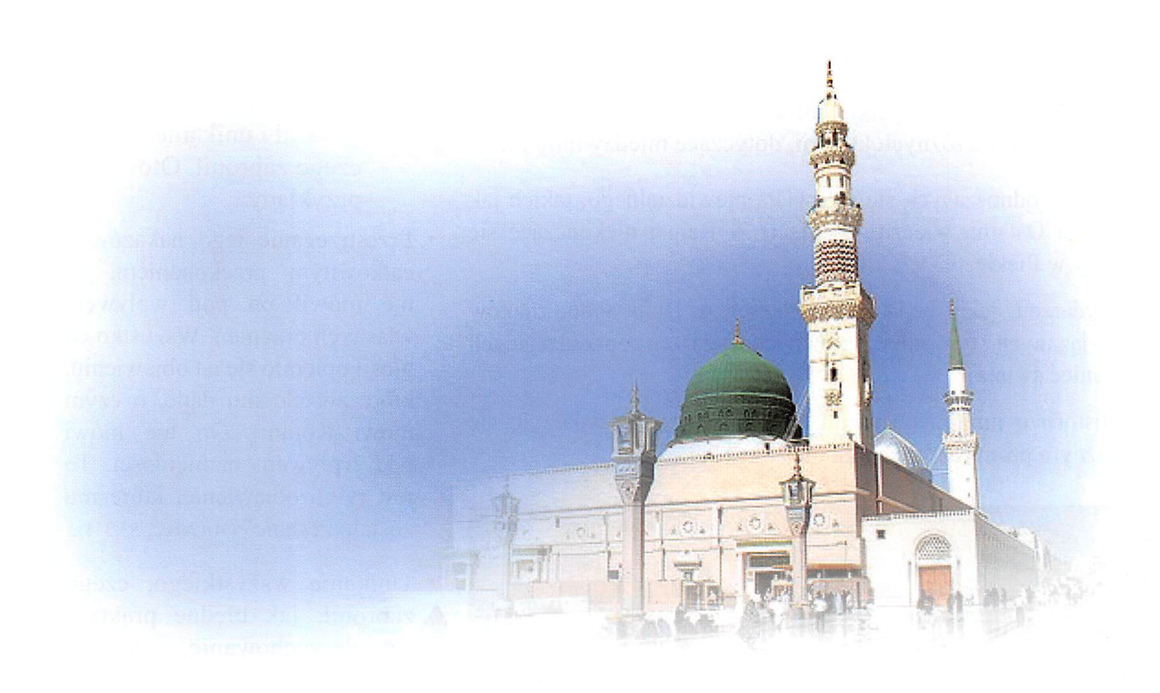
5 Jego emigracja

W wieku lat pięćdziesięciu trzech, Wysłannik Allaha ﷺ wyemigrował do Medyny, wówczas zwanej Jatribem. Było to w roku 622 n.e. i nastąpiło po tym, jak kurajszyccy dostojnicy sprzeciwiający się jego misji uknuli spisek, by go zabić. W Medynie spędził kolejne dziesięć lat, zapraszając ludzi do islamu i nakazując muzułmanom modlitwę, jałmużnę *(zakāt)*, a także przestrzeganie pozostałych obowiązków religijnych.

6 Jego starania, by szerzyć islam

Po emigracji do Medyny (622-623 r. n.e.), Wysłannik Allaha ﷺ dał podwaliny islamskiej cywilizacji i określił wszelkie aspekty dotyczące społeczności muzułmańskiej. Wytępił fanatyzm plemienny, szerzył wiedzę, oraz ustanowił zasady sprawiedliwości, uczciwości, braterstwa i współpracy. Niektóre plemiona pogańskie starały się wytępić islam, co doprowadziło do całej serii walk, jednak Allah ﷻ wspierał Swojego Wysłannika i sprawił, że islam zwyciężył. Wtedy ludzie z Mekki i z większości miast i plemion Półwyspu Arabskiego zaczęli ochoczo przyjmować tę wspaniałą religię, będąc przekonanymi co do jej prawdziwości.

7 Jego śmierć

W miesiącu *ṣafar* jedenastego roku hidżry (tj. w czerwcu 632 r. n.e.), po rozpowszechnieniu przesłania islamu, gdy Allah dopełnił Swą łaskę wobec muzułmanów, udoskonalając ich religię, Wysłannik ﷺ nagle zaczął gorączkować, co doprowadziło do jego śmierci, która nastąpiła w poniedziałek w miesiącu *rabī‘ al ałal* jedenastego roku hidżry (8 czerwca 632 r. n.e.). Zmarł w wieku 63 lat. Został pochowany w miejscu, gdzie umarł – w mieszkaniu swej żony, ‘Ā’iszy ﵂, które obecnie mieści się w Meczecie Proroka w Medynie.

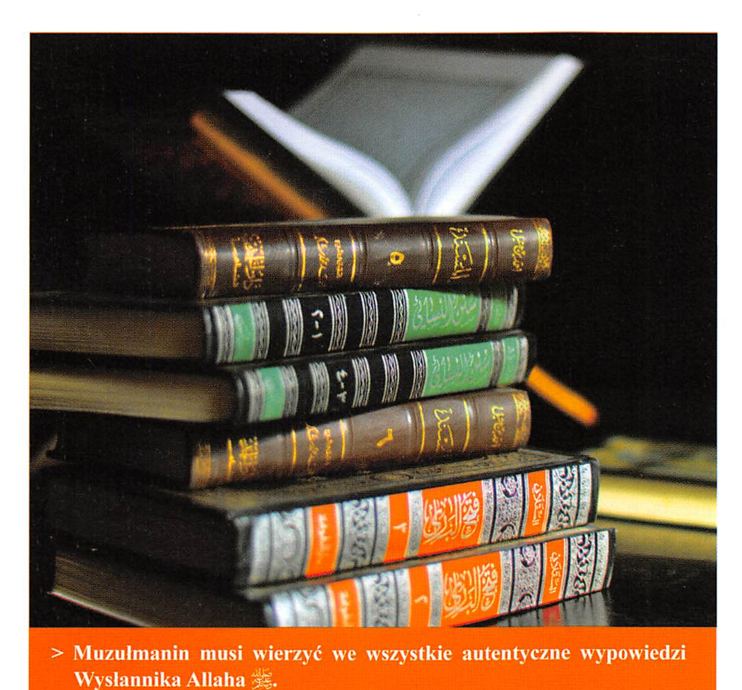
Znaczenie oświadczenia, że Muḥammad jest Wysłannikiem Allaha

Oznacza to wiarę w to, co nam przekazał, wykonywanie tego, co nakazał, unikanie tego, czego zakazał i oddawanie Allahowi czci w sposób, jakiego Prorok ﷺ nas nauczył.

Wymogi oświadczenia, że Muḥammad jest Wysłannikiem Allaha

1 Wiara we wszystkie informacje jakie nam przekazał odnośnie różnych kwestii, dotyczące między innymi:

- Spraw odnoszących się do świata niewidzialnego, takich jak Dzień Ostatni, wieczne szczęście w Raju i niekończące się kary w Piekle.
- Wydarzeń, jakie będą miały miejsce w Dniu Sądu, znaków związanych z tym dniem i głównych wydarzeń poprzedzających koniec świata.
- Historii o minionych narodach i o tym, co przydarzyło się różnym prorokom i ich ludom.

> **Muzułmanin musi wierzyć we wszystkie autentyczne wypowiedzi Wysłannika Allaha ﷺ.**

2 Wykonywanie tego, co nakazał i unikanie tego, czego zabronił. Oto przykłady:

- Przestrzeganie jego nakazów z całkowitym przekonaniem, że nie mówił on pod wpływem własnych pragnień. Wszystko co głosił opierało się na objawieniu, które zostało mu dane, o czym mówi Koran: „On nie mówi pod wpływem namiętności. To jest tylko objawienie, które mu zostało zesłane" (*An Nisā'*, 53:3-4).
- Unikanie wszystkiego, czego zabronił, jak błędne praktyki czy złe zachowanie, z pełnym przekonaniem, że kryje się w tym mądrość Boża i jest to dla nas dobre, nawet jeśli nie zawsze potrafimy to dobro dostrzec.
- Przekonanie ponad wszelką wątpliwość, że wykonywanie tego, co nakazał i unikanie tego, czego zabronił, przyniesie nam korzyści i zapewni szczęście w życiu tym i przyszłym, zgodnie z tym, co głosi Koran: „Słuchajcie Boga i Posłańca, abyście doznali miłosierdzia" (*Āl 'Imrān*, 3:132).

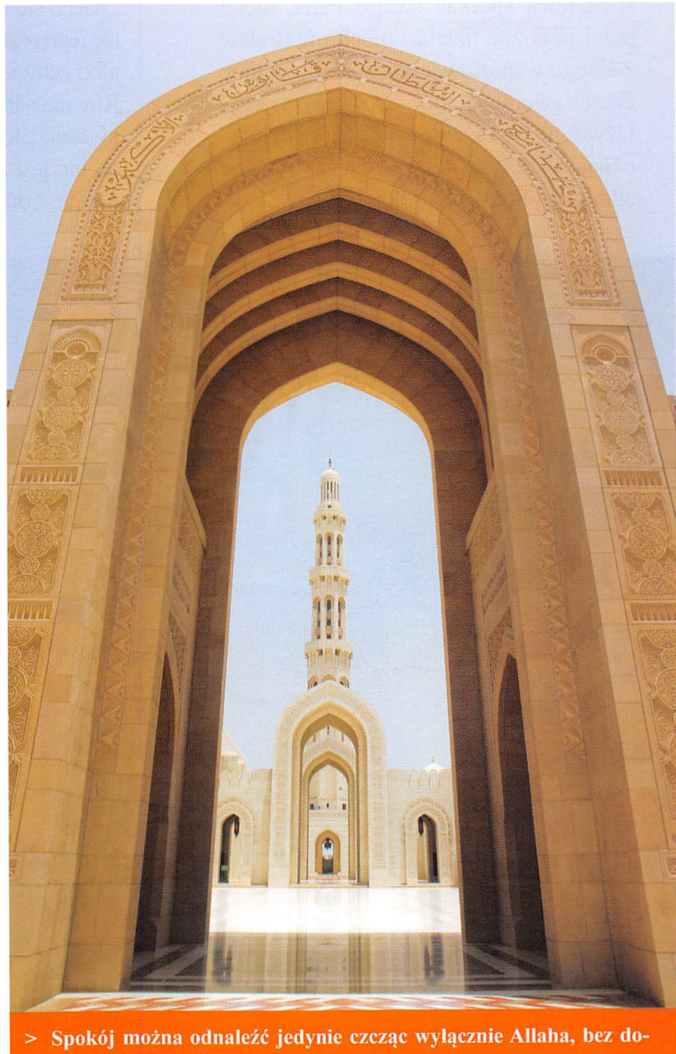
- Przekonanie, że ci, którzy nie są posłuszni Wysłannikowi Allaha ﷺ otrzymają srogą karę, jak głosi Koran: „Niech się mają na baczności ci, którzy sprzeciwiają się jego nakazowi, żeby nie dosięgła ich jakaś niedola lub kara bolesna" *(An Nūr, 24:63)*.

3 Czczenie Allaha ﷻ zgodnie z instrukcjami Proroka ﷺ. Z tego wynika, że:

- **Należy podążać za jego przykładem:** Muzułmanie w każdym z aspektów życia powinni podążać za tradycją *(Sunną)* Proroka ﷺ, na którą składają się jego słowa, czyny i ciche przyzwolenia. Tak naprawdę im bardziej człowiek podąża za jego przyładem, tym bardziej zbliża się do Allaha ﷻ i tym bardziej zostanie uhonorowany przez swego Pana. Allah mówi w Koranie: „Powiedz: 'Jeśli kochacie Boga, to postępujcie za mną! Wtedy i Bóg będzie was miłował i przebaczy wam wasze grzechy. Bóg jest Przebaczający, Litościwy' " (*Āl 'Imrān*, 3:31).

- **Islam jest kompletny:** Wysłannik Allaha ﷺ przekazał islam i jego prawa w całości; dlatego nikt nie może wprowadzać do niego żadnej praktyki, której Prorok ﷺ nie zatwierdził.

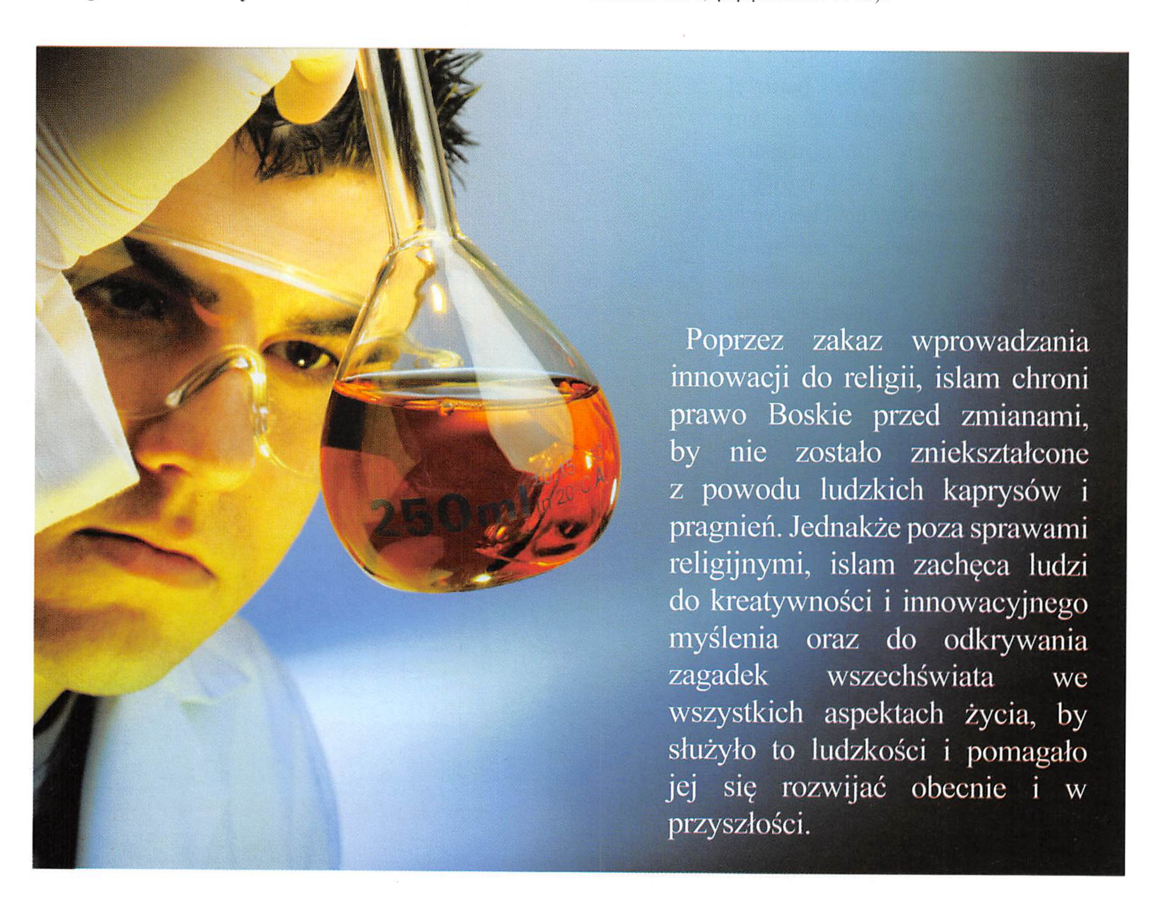
- **Islam jest ponadczasowy:** Zasady islamskie zawarte w Koranie i Sunnie Proroka są odpowiednie dla wszystkich ludzi, w każdym miejscu i w każdym czasie. Nikt nie wie co jest dla ludzi najlepsze lepiej niż Allah, który ich stworzył.

> **Spokój można odnaleźć jedynie czcząc wyłącznie Allaha, bez dodawania Mu żadnych partnerów.**

- **Należy podążać za Sunną Proroka:** Aby czyjeś dobre uczynki i pobożne działania zostały przez Allaha ﷻ przyjęte, muszą być wykonywane w sposób określony przez Proroka ﷺ, jak głosi Koran: „Przeto kto się spodziewa spotkać swego Pana, niech pełni pobożne dzieła i niech nie dodaje żadnego współtowarzysza, kiedy oddaje cześć swemu Panu" (*Al Kahf,* 18:110). Użyte tu wyrażenie „pobożne dzieła" oznacza dobre uczynki wykonywane zgodnie z Sunną Proroka.

- **Nie wolno wprowadzać innowacji do religii:** Ci, którzy wprowadzają do religii innowację, czyli akt czci sprzeczny z Sunną Proroka, jak sposób odprawiania modlitwy nie usankcjonowany przez Proroka ﷺ, rażąco wykraczają poza jego nakaz i innowacja ta zostanie im odrzucona, zgodnie z przekazem Koranu: „Niech się mają na baczności ci, którzy sprzenciwiają się jego rozkazowi, żeby nie dosięgła ich jakaś niedola, albo żeby ich nie dosięgła kara bolesna" (*An Nūr,* 24:63). Również Prorok ﷺ powiedział w nawiązaniu do tej kwestii: „Ten, kto wprowadza do tej naszej religii coś, co nie jest z niej, będzie miał to odrzucone" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 2550; Ṣaḥīḥ Muslim: 1718*).

Poprzez zakaz wprowadzania innowacji do religii, islam chroni prawo Boskie przed zmianami, by nie zostało zniekształcone z powodu ludzkich kaprysów i pragnień. Jednakże poza sprawami religijnymi, islam zachęca ludzi do kreatywności i innowacyjnego myślenia oraz do odkrywania zagadek wszechświata we wszystkich aspektach życia, by służyło to ludzkości i pomagało jej się rozwijać obecnie i w przyszłości.

> Sześć filarów wiary (īmān)

Znaczenie wiary w Allaha ﷻ

Oznacza to bycie pewnym, że Allah ﷻ istnieje, zdecydowanie zatwierdzając Jego władzę, boskość, imiona i atrybuty.

Teraz omówimy te cztery kwestie obszerniej:

1 Wiara w to, że Allah istnieje

Wrodzona skłonność do wiary w Allaha *(fiṭra)*

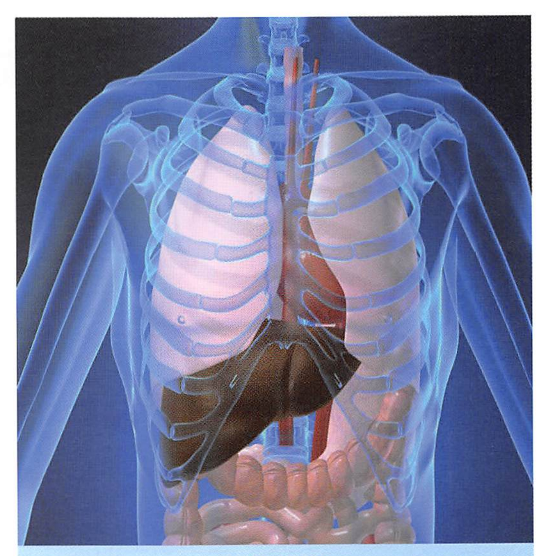
Poręczenie istnienia Allaha jest czymś, co jest u człowieka wrodzone i nie wymaga udowadniania. To z tego powodu większość ludzi zdaje sobie sprawę z istnienia Boga, pomimo różnych wierzeń religijnych.

W głębi serca czujemy, że Allah istnieje, ponieważ zawsze poszukujemy Jego pomocy i wsparcia w trudnym dla nas czasie, albo gdy dosięga nas nieszczęście, właśnie ze względu na tą wrodzoną skłonność do wiary w Niego i czczenia Go *(fiṭra)*, jaką w nas wszczepił – mimo że niektórzy ludzie próbują ją zignorować.

Często słyszeliśmy o przypadkach, że modlitwy ludzi były wysłuchiwane, ich prośby spełniane i zostali uwolnieni od cierpienia, co również stanowi dowód istnienia Allaha ﷻ.

Jest wiele jasnych dowodów istnienia Allaha:

- Każdy zdaje sobie sprawę ze związku przyczynowo-skutkowego, więc wie, że stworzenia, jakie widzimy wokół nas, muszą mieć stwórcę, którym bez wątpienia jest Allah, gdyż niemożliwym jest, by coś powstało bez stwórcy, tak jak niemożliwe jest, by stworzyło się samo, zgodnie z przekazem Koranu: „Czy oni zostali stworzeni z niczego, albo sami są stwórcami?" (*Aṭ Ṭūr,* 52:35). Ten werset mówi po prostu, że ludzie nie zostali stworzeni bez Stwórcy, ani nie mogli stworzyć się sami, co oczywiście oznacza, że to Allah ﷻ ich stworzył.
- Doskonały plan, według którego funkcjonuje wszechświat wraz ze wszystkimi elementami, włącznie z najmniejszymi cząsteczkami, jak

Człowiek sam w sobie jest jednym z największych znaków świadczących o istnieniu Allaha. Musimy się jedynie zastanowić nad dobrodziejstwem wynikającym z posiadania rozumu, zmysłów oraz doskonale zaprojektowanego ciała, jakim obdarzył nas Allah ﷻ, zgodnie z przekazem Koranu: „Z pewnością są w was samych znaki [istnienia Boga]. Czyż wy nie widzicie?" (*Ad Dārijā,* 51:21).

też i niebiosami, ziemią, konstelacjami i drzewami, oraz innymi licznymi cudami, dowodzi ponad wszelką wątpliwość, że wszystko to ma swojego Stwórcę, którym jest Allah, jak głosi Koran: „To jest działanie Boga, który uczynił doskonale każdą rzecz" (*An Naml*, 27:88).

Dla przykładu, wszystkie gwiazdy i planety nieustannie krążą po swych orbitach wokół wspólnego środka masy.

Allah ﷻ mówi w Koranie: „Ani słońcu nie wolno dosięgać księżyca, ani też noc nie wyprzedzi dnia; i wszystko żegluje po orbicie" (*Jā Sīn*, 36:40).

2 Wiara w to, że Allah jest Panem

Znaczenie wiary we władzę Allaha ﷻ

Oznacza to przekonanie, że Allah ﷻ jest Panem, Stwórcą, Zaopatrującym i od Niego wszystko pochodzi; że to On daje życie i powoduje śmierć; to On może obdarzyć dobrem lub zezwolić na zło; że do Niego należy moc decydowania; że wszelkie dobro pochodzi od Niego; że jest On nad każdą rzeczą wszechwładny; i że w tym wszystkim nie ma On żadnego partnera.

Dlatego wiara w to, że Allah jest Panem wymaga od muzułmanina uznania, że:

Allah jest jedynym Stwórcą wszystkiego, co istnieje we wszechświecie, zgodnie z wersetem Koranu: „Bóg jest Stwórcą wszelkiej rzeczy" (*Az Zumar,* 39:62).

Stwarzanie czegoś przez ludzi jest jedynie przekształcaniem tego z jednego stanu w inny, gromadzeniem, bądź montażem. Tak naprawdę nie jest to właściwe tworzenie, stwarzanie czegoś z niczego, czy ożywianie po śmierci.

Jako jedyny daje On Swym stworzeniom utrzymanie i nikt inny nie jest w stanie tego zrobić, zgodnie ze słowami Koranu: „I nie ma ani jednego stworzenia na ziemi, którego zaopatrzenie nie przypadłoby Bogu" (*Hūd,* 11:6).

Jest On Panem i Właścicielem wszystkiego, jak powiedział w Koranie: „Do Boga należą niebiosa i ziemia, i to, co jest między nimi" (*Al Mā'ida,* 5:120).

Jest On jedynym Władcą regulującym wszelkie sprawy we wszechświecie, zgodnie ze Swymi słowami: „On kieruje z nieba na ziemię Swój rozkaz" (*As Sadżda,* 32:5).

Człowiek może zarządzać sprawami tego świata tylko w sposób ograniczony, zależnie od tego, jakimi środkami dysponuje. Niezależnie od tego jakie działania podejmie, musi się liczyć z tym, że albo osiągnie sukces, albo dozna porażki. Zaś Allah w pełni i skutecznie reguluje wszekie sprawy wszechświata, ponieważ nic nie jest w stanie w żaden sposób powstrzymać Jego rozkazu. Koran głosi: „Czyż nie do Niego należy stworzenie i rozkaz? Błogosławiony niech będzie Bóg, Pan światów!" (*Al A'rāf,* 7:54).

„I nie ma ani jednego stworzenia na ziemi, którego zaopatrzenie nie przypadłoby Bogu" (*Hūd,* 11:6).

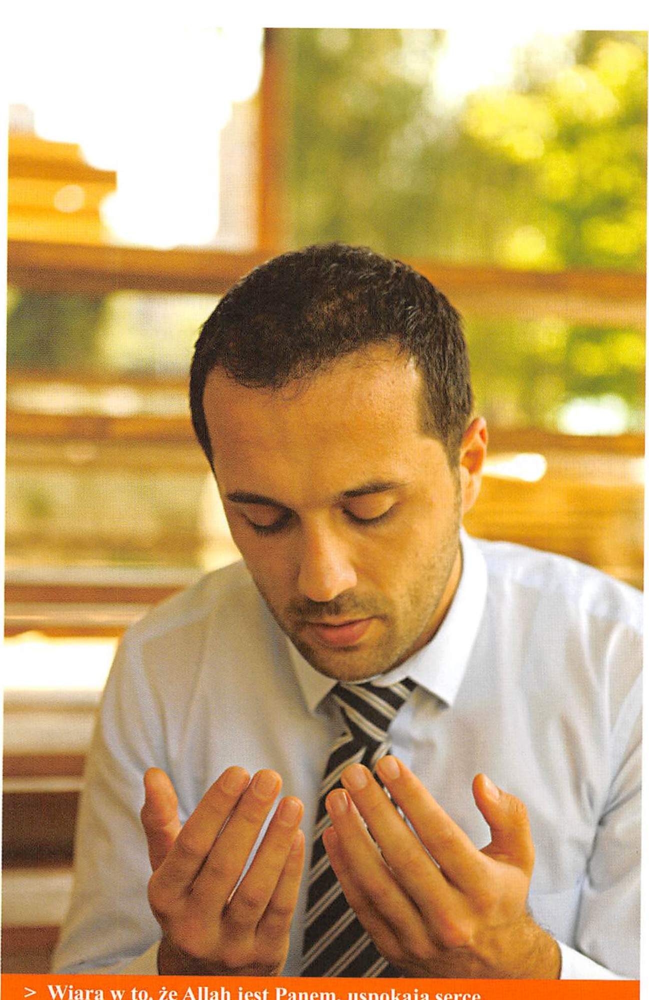
Arabscy politeiści za czasów Proroka Muhammada uznawali Allaha za Pana

Arabscy politeiści za czasów Proroka ﷺ wierzyli w to, że Allah jest Panem, Stwórcą, oraz że zarządza On wszelkimi sprawami. Jednak samo to uznanie władzy Allaha nie wystarczyło, by przyjęli islam. Czytamy w Koranie: „A jeśli ty ich zapytasz: 'Kto stworzył niebiosa i ziemię?', oni odpowiedzią: 'Bóg!' Powiedz: 'Chwała niech będzie Bogu!' Lecz większość ludzi nie wie" (*Luqmān*, 31:25).

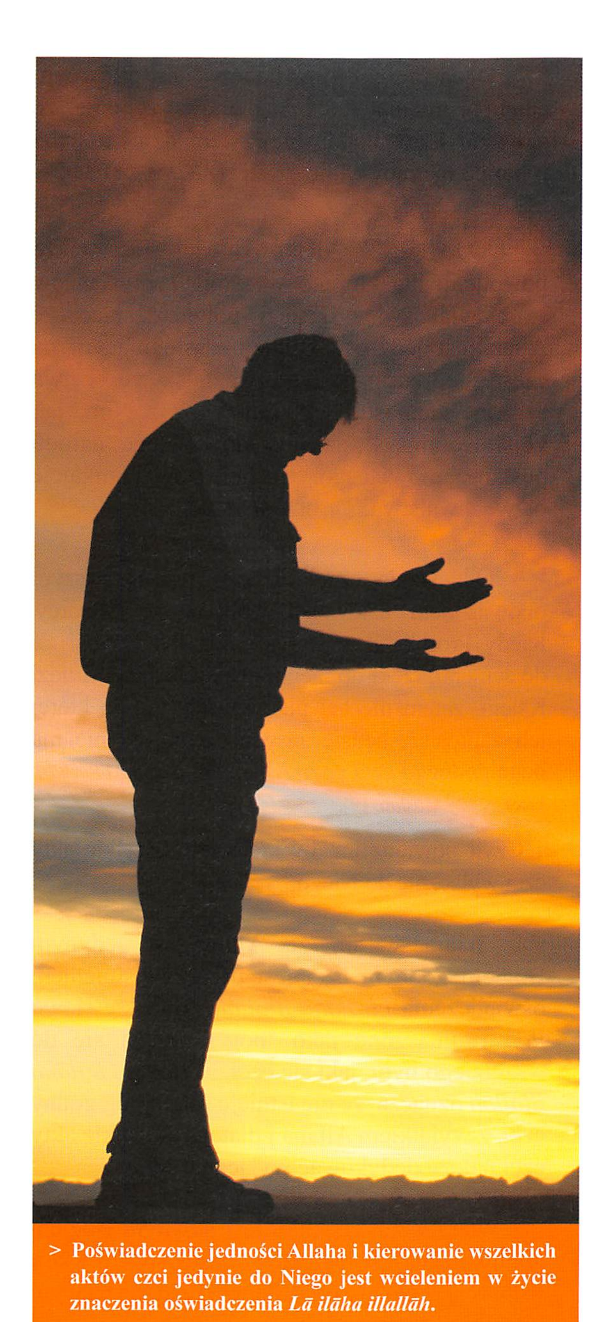
Uznanie, że Allah jest Panem światów, ich Panem i Zaopatrującym, wymaga, by Jemu jedynemu oddawać cześć, nie dodając Mu żadnych partnerów.

Niedorzecznym byłoby uznanie Allaha za Stwórcę wszystkiego, za Zarządzającego wszelkimi sprawami, za Tego, który daje życie i powoduje śmierć, po czym oddawanie czci komuś innemu niż On. Takie postępowanie jest złe i jest największym ze wszystkich grzechów, zgodnie z przekazem Koranu: „Oto powiedział Luqman do swojego syna, napominając go: 'Synu mój! Nie dodawaj Bogu żadnych współtowarzyszy! Zaprawdę, dodawanie Mu współtowarzyszy to wielka niesprawiedliwość!'" (*Luqmān*, 31:13).

Kiedy spytano Proroka ﷺ który z grzechów jest nacięższy w oczach Allaha, odrzekł on: „Dodawanie Allahowi rywali w czci, mimo że to On sam was stworzył" (Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4207, Ṣaḥīḥ Muslim: 86).

> Wiara w to, że Allah jest Panem, uspokaja serce.

> **Poświadczenie jedności Allaha i kierowanie wszelkich aktów czci jedynie do Niego jest wcieleniem w życie znaczenia oświadczenia *Lā ilāha illallāh.***

Wiara w to, że Allah jest Panem, uspokaja serce

Kiedy ktoś zdaje sobie jasno sprawę z faktu, iż stworzenie Allaha nie może sprzeciwić się Jego dekretowi, gdyż jest On Królem wszystkich ludzi, który uchwala dla nich to, co w Swej mądrości uzna za słuszne, ich jedynym Stwórcą, Zaopatrującym i Rozporządzającym wszelkimi ich sprawami, oraz że żadna rzecz, nawet tak mała jak atom, nie porusza się ani nie zatrzymuje inaczej, jak za Jego zgodą – serce takiej osoby przywiązuje się do Wszechmogącego Allaha, wznosi ona prośby tylko do Niego, polega tylko na Nim i spokojnie, z ufnością, zdecydowanie i wytrwale znosi wszelkie sukcesy i porażki w swoim życiu. Kiedy zrobimy co w naszej mocy, by osiągnąć jakiś cel i poprosimy Allaha o pomoc, możemy uznać, że wypełniliśmy swój obowiązek. Wówczas będziemy zadowoleni, gdyż nie będziemy pragnąć tego, co mają inni, ponieważ mamy świadomość, iż moc decydowania spoczywa w rękach Allaha, który stwarza cokolwiek chce i obdarza ludzi tym, co jest dla nich najlepsze.

3 Wiara w boskość Allaha

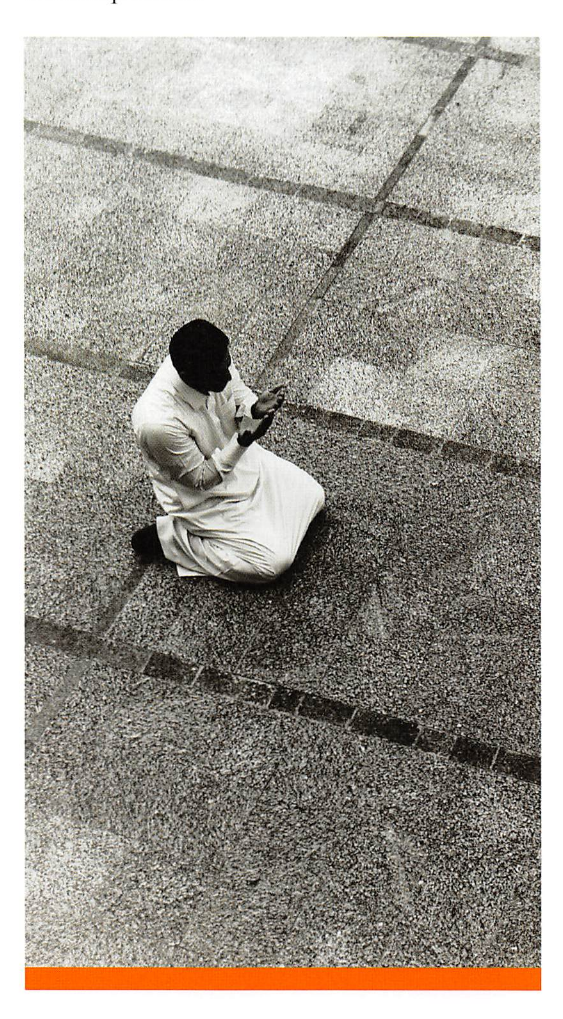
Jej znaczenie

Ozacza to przekonanie, że Allah ﷻ jest jedynym prawdziwym Bogiem, który zasługuje na cześć. Wymaga to, by wszelkie jawne i skryte akty czci, takie jak wznoszenie błagań, obawa, pokładanie ufności, modlitwa, jałmużna *(zakāt),* post i prośby o pomoc, kierowane były wyłącznie do Niego. Koran głosi: „Bóg wasz – Bóg Jeden! Nie ma boga, jak tylko On, Miłosierny, Litościwy!" (*Al Baqara,* 2:163).

Werset ten jasno pokazuje, że Allah ﷺ jest jedynym Bogiem, co oznacza, że tylko On zasługuje na to, by być czczonym i nie należy czcić nikogo poza Nim czy razem z Nim.

Waga wiary w boskość Allaha

Waga wiary w to, że Allah ﷺ jest jedynym Bogiem zasługującym na cześć, przejawia się w wielu aspektach:

1. Oddawanie czci Allahowi jest głównym celem istnienia ludzi i dżinów, zgodnie ze słowami Koranu: „I stworzyłem dżiny i ludzi tylko po to, żeby Mnie czcili" (*Ad Dārijā,* 51:56).

2. Oddawanie Allahowi czci jest także powodem, dla którego wysyłał On posłańców i objawiał święte Księgi potwierdzające, że Allah jest jedynym Bogiem zasługującym na cześć i odrzucające wszelkie fałszywe bóstwa czczone zamiast Niego lub wraz z Nim, jak głosi Koran: „Posłaliśmy do każdego narodu posłańca, mówiącego: 'Czcijcie Boga i unikajcie bałwochwalstwa!'" (*An Naḥl,* 16:36).

3. Oddawanie czci Allahowi jest pierwszym obowiązkiem człowieka wobec jego Stwórcy. Kiedy Prorok ﷺ wysłał Mu'āda ibn Dżabal ؓ do Jemenu, rzekł do niego: „Udajesz się do Ludzi Księgi, zatem niechaj pierwszą rzeczą, do której ich zaprosisz, będzie zaświadczenie, że nie ma boga godnego czci poza Allahem" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 1389; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 19).

   Czyli powiedz im, by kierowali wszelkie akty czci wyłącznie do Niego.

4. Wiara w to, że Allah jest jedynym Bogiem godnym czci jest urzeczywistnieniem oświadczenia *Lā ilāha illallāh.* Arabskie słowo *ilāh* (tłumaczone jako 'bóg') odnosi się do wszelkiego bytu, jaki się czci, a zatem *Lā ilāha illallāh* oznacza, że nie istnieje żaden bóg godny czci, z wyjątkiem Allaha i dlatego wszelkie akty czci należy dedykować wyłącznie Jemu.

5. Wiara w to, że Allah jest jedynym Bogiem godnym czci jest logicznym następstwem wiary w to, że jest On Stwórcą, Panem i Zarządzającym wszelkimi sprawami.

> Znaczenie czci (*'ibāda*)

Arabskie słowo *'ibāda* jest terminem, którego znaczenie obejmuje wszelkie słowa i czyny, które Allah ﷻ kocha i zatwierdza i które nakazał bądź zalecił, bez względu na to, czy słowa te i czyny są jawne, jak modlitwa, *zakāt* lub pielgrzymka, czy też skryte, jak miłość do Allaha i Jego Wysłannika ﷺ, bogobojność, poleganie na Allahu czy proszenie Go o pomoc.

> Wszelkie dobre uczynki wykonywane z właściwą intencją postrzegane są jako akty czci, za które ludzie zostaną nagrodzeni.

Oddawanie czci dotyczy wszystkich dziedzin życia

Oddawanie czci (*'ibāda*) w islamie obejmuje wszystkie działania wierzących, jeśli wykonują je oni z intencją zbliżenia się do Allaha ﷻ. W efekcie koncept oddawania czci w islamie nie ogranicza się jedynie do powszechnych rytuałów, takich jak modlitwa czy post, lecz obejmuje wszystkie dobre czyny wykonywane z właściwą intencją. Gdy muzułmanin na przykład je, pije lub śpi z intencją nabrania sił, aby móc lepiej służyć Allahowi, zostanie za to wynagrodzony. W ten sposób muzułmanie poświęcają swe życie Allahowi. Jedzenie, by nabrać sił i móc Mu lepiej służyć; żenienie się (i odbywanie stosunków z żoną), by powstrzymywać się od zabronionych (pozamałżeńskich) stosunków seksualnych; praca, by zarobić na życie; zdobywanie wiedzy; dokonywanie odkryć; dbałość kobiety o męża, dzieci i dom – wszystko to są akty czci, dokąd wykonuje się je z właściwą intencją. Tak więc wszelkie działania w każdej dziedzinie życia dzięki właściwej intencji zmieniają się w akty czci.

Stworzeni, by oddawać cześć

Allah ﷻ mówi: „I stworzyłem dżiny i ludzi tylko po to, żeby Mnie czcili. I nie chcę od nich żadnego zaopatrzenia, i nie chcę, żeby Mnie żywili. Zaprawdę, Bóg jest Dawcą Zaopatrzenia, Posiadającym Siłę i Moc!" (*Ad Dārija*, 51:56-58).

Allah ﷻ informuje nas w tym wersecie, że powodem, dla którego stworzył dżiny i ludzi jest to, by oddawali Mu cześć. Nie dlatego, że potrzebuje On ich czci; to raczej oni mają potrzebę oddawania Mu czci ze względu na swą całkowitą zależność od Niego.

Jeśli człowiek zaniedbuje swe obowiązki wobec Stwórcy i oddaje się całkowicie przyjemnościom, nie zastanawiając się nad powodem swojego istnienia, staje się taki, jak inne stworzenia, nie mając nad nimi żadnej wyższości. Zwierzęta również jedzą i korzystają z życia, jednak one nie zostaną rozliczone ze swych czynów w Dniu Sądu, natomiast człowiek – tak. Allah ﷻ powiedział w Koranie: „A ci, którzy nie uwierzyli, będą używali życia i będą jedli jak zwierzęta, a Ogień będzie ich miejscem przebywania" (*Muḥammad,* 47:12). Zaniedbując swoje obowiązki wobec swego Pana, stają się gorsi niż zwierzęta, dlatego zostaną za swoje nieposłuszeństwo ukarani, jako że – w odróżnieniu od zwierząt – obdarzeni zostali zdolnością rozumowania.

Filary czci

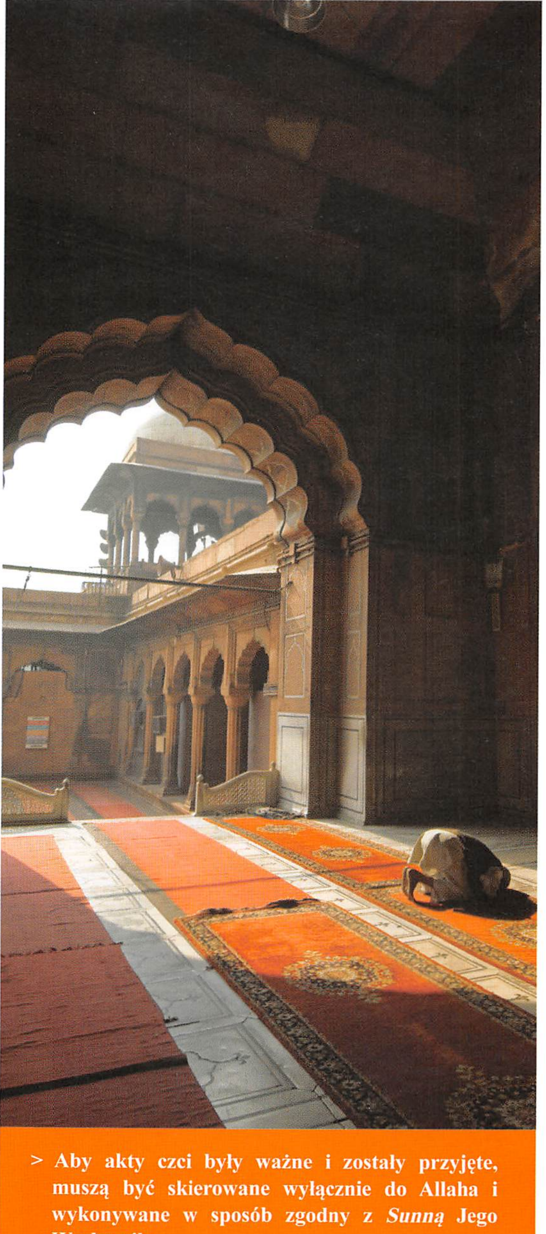
Oddawanie czci *('ibāda),* które nakazał Allah, opiera na dwóch ważnych filarach:

Filar pierwszy: całkowita pokora i bogobojność.

Filar drugi: doskonała miłość do Allaha ﷻ.

Dlatego oddawaniu czci *('ibāda),* które Allah nakazał Swoim sługom, towarzyszyć musi (1) całkowite poddanie się Allahowi, pokora i obawa, (2) doskonała miłość do Niego, wznoszenie próśb i błagań wyłącznie do Niego.

Miłość, której nie towarzyszy obawa i pokora, tak jak umiłowanie jedzenia i majątku, nie może być postrzegana jako akt czci. Tak samo obawa, której nie towarzyszy miłość, jak strach przed dzikim zwierzęciem czy srogim władcą, nie może być postrzegana jako akt czci. Ponieważ aby czynność zamieniła się w akt czci, musi towarzyszyć jej zarówno miłość, jak i obawa, a tak może być jedynie wtedy, gdy akt ten kieruje się do Allaha.

> Aby akty czci były ważne i zostały przyjęte, muszą być skierowane wyłącznie do Allaha i wykonywane w sposób zgodny z *Sunną* Jego Wysłannika.

Warunki oddawania czci

Aby akt czci był ważny i został przyjęty, muszą zostać spełnione dwa warunki:

1. Szczerość. Musi być wykonywany jedynie dla Allaha.

2. Naśladownictwo. Musi być wykonywany według wskazówek Wysłannika Allaha ﷺ.

Koran podkreśla tu: „Ci, którzy poddali całkowicie swe oblicze Bogu i czynią dobro, będą mieć nagrodę u swego Pana. I tacy nie doznają żadnego lęku ani też nie będą się smucić" (*Al Baqara*, 2:112).

Słowa „ci, którzy poddali całkowicie swe oblicze Bogu" oznaczają, że rozumieją oni istotę monoteizmu i szczerze czczą wyłącznie Allaha.

Słowa „czynią dobro" oznaczają, że stosują się do praw Allaha i do przewodnictwa *(Sunny)* Wysłannika Allaha ﷺ.

Warto tutaj zauważyć, że zasada podążania za przewodnictwem Proroka ﷺ odnosi się jedynie do czynności będących aktami czci w ścisłym tego słowa znaczeniu, jak modlitwa, post i wspominanie Allaha. Nie odnosi się to do tych czynów, które są oddawaniem czci *('ibāda)* w znaczeniu ogólnym, czyli wszelkich działań wykonywanych z dobrą intencją, by uzyskać nagrodę od Allaha, jak ćwiczenie, aby się wzmocnić i dzięki temu móc lepiej czcić Allaha, czy zajmowanie się handlem, by utrzymać rodzinę. Jeśli o te czyny chodzi, wystarczy, że nie są one sprzeczne z naukami Proroka ﷺ i unika się rzeczy zabronionych.

> Bałwochwalstwo (szirk)

- *Szirk* zaprzecza wierze w to, że tylko Allah godzien jest czci. Podczas gdy wiara w to, że Allah ﷻ jako jedyny zasługuje na cześć i że wszystkie akty czci należy dedykować wyłącznie Jemu, jest najważniejszym obowiązkiem muzułmanina wobec jego Pana, *szirk* postrzegany jest przez Allaha jako najcięższy z grzechów i jest jedynym grzechem, którego nigdy On nie wybaczy, jeśli nie okaże się szczerej skruchy. Koran głosi: „Zaprawdę, Bóg nie przebacza tym, którzy Jemu dodają współtowarzyszy, podczas gdy On przebacza, komu chce, mniejsze grzechy" (An Nisā', 4:48). Kiedy spytano Proroka ﷺ o to, jaki grzech jest w oczach Allaha najcięższy, odpowiedział on: „Dodawanie Allahowi rywala w czci, chociaż to On sam was stworzył" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 4207; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 86).

- Doprawdy, *szirk* sprawia, że wszystkie akty czci stają się nieważne i bezwartościowe, zgodnie ze słowami Koranu: „A gdyby oni dodawali Jemu współtowarzyszy, to daremne byłoby dla nich to, co uczynili" (*Sūrat Al An'ām,* 6:88).

Ci, którzy popełniają ten niewybaczalny grzech – *szirk*, zostaną na zawsze wrzuceni do Ognia Piekielnego, zgodnie z wersetem Koranu: „Oto, zaprawdę, kto daje Bogu współtowarzyszy, temu Bóg zabronił wejścia do Ogrodu! Jego miejscem schronienia będzie Ogień" (*Al Mā'ida,* 5:72).

Istnieją dwa rodzaje *szirku*: *szirk* większy i *szirk* mniejszy

1. **Większy *szirk*** – wiąże się z kierowaniem jakiegokolwiek aktu czci do kogokolwiek innego, niż Allah ﷻ. Dlatego dedykowanie słów i czynów, które Allah kocha, wyłącznie Jemu, poświadcza monoteizm *(tałhīd)* i prawdziwą wiarę, zaś dedykowanie ich komuś innemu niż Allah stanowi akt niewiary i bałwochwalstwa *(szirk).*

Przykładem większego szirku jest proszenie kogoś innego niż Allah o uleczenie nas z choroby, czy o powiększenie naszego majątku, poleganie na kimś innym niż Allah i wybijanie pokłonów komuś poza Nim.

Allah mówi w Koranie: „Powiedział wasz Pan: 'Wzywajcie Mnie, a Ja was wysłucham'" *(Ghāfir, 40:60).*

„I zaufajcie Bogu, jeśli jesteście wierzącymi!" (*Al Mā'ida,* 5:23).

„Przeto wybijajcie pokłony Bogu i oddawajcie Mu cześć" (*An Nadżm,* 53:62).

Dlatego jeśli ktoś kieruje jakikolwiek akt czci do kogokolwiek poza Allahem, jest – mówiąc wprost –niewierzącym.

2. **Mniejszy *szirk*** – to wszystkie słowa i czyny, które mogą prowadzić do popełnienia większego *szirku.*

Przykładem mniejszego szirku może być przedłużenie modlitwy lub głośniejsza recytacja Koranu po to, by wywrzeć wrażenie na innych. Pewnego razu Prorok ﷺ powiedział: „To, czego obawiam się dla was najbardziej to mniejszy *szirk*". Jego Towarzysze spytali: „Co to jest mniejszy *szirk,* Wysłanniku Allaha?". On odpowiedział: „Wykonywanie [aktów czci] na pokaz" (*Musnad Aḥmad:* 23630).

Jeśli jednak ktoś wszystkie swoje akty czci wykonuje wyłącznie po to, by go podziwiano i chwalono, zaś gdyby nie to, nigdy by się nie modlił ani nie pościł, wówczas zdecydowanie jest hipokrytą. Takie zachowanie jest bez wątpienia postrzegane jako większy *szirk*, który sprawia, że człowiek przestaje być muzułmaninem.

Czy proszenie o coś ludzi postrzegane jest jako *szirk?*

Islam oswobadza ludzki umysł od jarzma przesądów i od manipulacji szarlatanów, oraz uwalnia człowieka od służenia komukolwiek poza Jedynym Prawdziwym Bogiem – Allahem ﷻ.

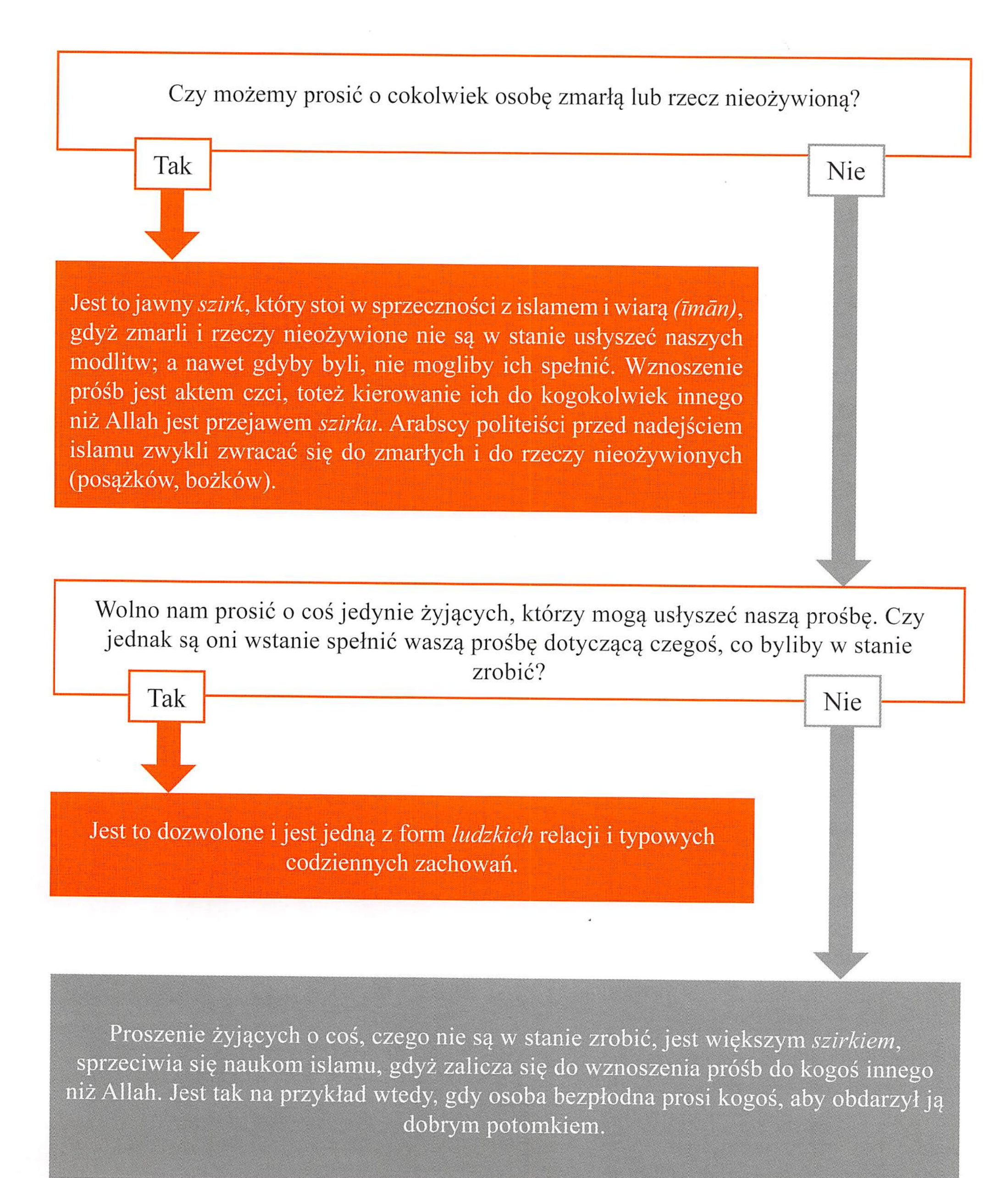
Dlatego niedozwolonym jest proszenie o cokolwiek zmarłych czy rzeczy nieożywione, albo poddawanie się im z pokorą. Robienie tego jest zwykłym zabobonem i czystym przejawem *szirku.*

Jednakże całkowicie dozwolonym jest proszenie żyjących, by pomogli nam w czymś, co mogą zrobić, na przykład o ocalenie nas przed utonięciem, albo proszenie ich, by się za nas pomodlili do Allaha.

> **Proszenie żyjących o coś, co są w stanie dla nas zrobić, jest jedną z form ludzkich relacji i jednym z dozwolonych codziennych zachowań.**

Czy możemy prosić o cokolwiek osobę zmarłą lub rzecz nieożywioną?
Tak
Nie
Jest to jawny *szirk*, który stoi w sprzeczności z islamem i wiarą *(īmān)*, gdyż zmarli i rzeczy nieożywione nie są w stanie usłyszeć naszych modlitw; a nawet gdyby byli, nie mogliby ich spełnić. Wznoszenie próśb jest aktem czci, toteż kierowanie ich do kogokolwiek innego niż Allah jest przejawem *szirku*. Arabscy politeiści przed nadejściem islamu zwykli zwracać się do zmarłych i do rzeczy nieożywionych (posążków, bożków).
Wolno nam prosić o coś jedynie żyjących, którzy mogą usłyszeć naszą prośbę. Czy jednak są oni wstanie spełnić waszą prośbę dotyczącą czegoś, co byliby w stanie zrobić?
Tak
Nie
Jest to dozwolone i jest jedną z form *ludzkich* relacji i typowych codziennych zachowań.
Proszenie żyjących o coś, czego nie są w stanie zrobić, jest większym *szirkiem*, sprzeciwia się naukom islamu, gdyż zalicza się do wznoszenia próśb do kogoś innego niż Allah. Jest tak na przykład wtedy, gdy osoba bezpłodna prosi kogoś, aby obdarzył ją dobrym potomkiem.

> Wiara w imiona i atrybuty Allaha

To wiara w to, co Allah powiedział o Sobie w Księdze i co potwierdził Wysłannik Allaha ﷺ odnośnie imion i atrybutów Allaha opisujących Go w sposób odpowiadający Jego majestatowi.

Allah ﷻ posiada najpiękniejsze imiona i doskonałe atrybuty. Wszystkie Jego imiona i atrybuty są wyjątkowe, jak głosi Koran: „Nic nie jest do Niego podobne. On jest Wszystko Słyszący, Wszystko Widzący!” (*Asz Szūrā*, 42:11). Tak więc żadne ze stworzeń Allaha nie ma takich imion i atrybutów jakie ma On.

Niektóre z pięknych imion Allaha ﷻ

Allah ﷻ powiedział o Sobie, że jest: „Miłosierny, Litościwy” (*Sūrat Al Fātiḥa*, 1:3).

Oraz: „Wszystko Słyszący, wszystko Widzący” (*Asz Szūrā*, 42:11).

A także: „Potężny, Mądry” (*Luqmān*, 31:9).

Powiedział też: „Bóg! Nie ma boga, jak tylko On – Żyjący, Samoistny!” (*Al Baqara*, 2:255).

A także: „Chwała Bogu, Panu światów” (*Al Fātiḥa*, 1:2).

Korzyści wynikające z wiary w imiona i atrybuty Allaha

1 Lepsze poznanie Allaha ﷻ, gdyż wiara w Jego imiona i atrybuty powiększa wiedzę człowieka o Allahu, co z kolei wzmacnia jego wiarę w Niego. Serca tych, którzy znają i rozumieją imiona i atrybuty Allaha wypełniają się bogobojnością i miłością do Niego oraz dążą do poddania się tylko Jemu.

2 Wychwalanie Allaha przy użyciu Jego najpiększniejszych imion, co jest najlepszą formą wspominania Allaha *(dikr)*. Allah ﷻ mówi w Koranie: „O wy, którzy wierzycie, wspominajcie Boga częstym wspomnieniem" (*Al Aḥzāb*, 33:41).

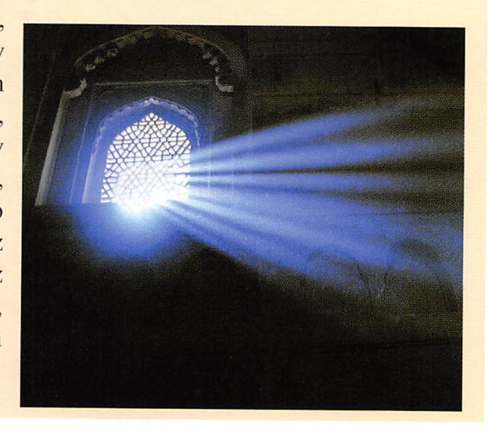
3 Wznoszenie do Allaha próśb, używając Jego imion i atrybutów, zgodnie z Jego słowami: „Do Boga należą imiona najpiękniejsze! Wzywajcie Go więc nimi" (*Sūrat Al A'rāf*, 7:180). Przykładem tego może być mówienie: *Jā Razzāq, arzuqnī*! ('O Zaopatrujący, daj mi utrzymanie!'), lub *Jā Tałłāb, tub 'alajja!* ('O Wybaczający, wybacz mi!'), *albo Jā Raḥīm, irḥamnī!* ('O Litościwy, miej nade mną litość!').

Najwyższy poziom *īmān* (wiary)

Wiara, czyli *īmān*, ma różne poziomy. Im bardziej muzułmanin zaniedbuje swoje obowiązki wobec Allaha i jest Mu nieposłuszny, tym bardziej słabnie jego wiara. I odwrotnie, im bardziej ktoś jest posłuszny Allahowi, czci Go i obawia się Go, tym jego wiara staje się mocniejsza.

Najwyższym poziomem wiary jest to, co islam nazywa *iḥsān* (dosłownie: doskonałość), którą Prorok ﷺ zdefiniował następująco: „To czcić Allaha tak, jak gdybyś Go widział; a nawet jeśli Go nie widzisz, to On z pewnością widzi ciebie" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 50; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 8).

Dlatego musisz pamiętać, że Allah widzi cię cały czas, bez względu na to, czy stoisz, siedzisz, jesteś poważny czy żartujesz; toteż nie możesz być Mu nieposłusznym wiedząc, że On cały czas na ciebie patrzy. Nie pozwól, by strach i rozpacz zawładnęły tobą, podczas gdy Allah jest z tobą. Nigdy nie poczujesz się samotny, jeśli będziesz modlić się do Allaha i wznosić do Niego prośby. Jak możesz grzeszyć, skoro mocno wierzysz w to, że Allah jest w pełni świadomy tego, co robisz otwarcie lub skrycie? Jeśli jednak popełnisz grzech, okaż szczerą skruchę i proś Allaha o wybaczenie, a On z pewnością przyjmie twoją skruchę.

Korzyści wynikające z wiary w Allaha ﷻ

1. Allah chroni wierzących przed krzywdą, nieszczęściem oraz przed spiskami ich wrogów, zgodnie z przekazem Koranu: „Zaprawdę, Bóg broni tych, którzy uwierzyli" (*Al Ḥadżdż*, 22:38).

2. Wiara w Allaha daje szczęście i jest źródłem dobrego życia, zgodnie ze słowami Koranu: „A kto spełni dobre dzieło – czy to mężczyzna, czy kobieta – i jest wierzącym, temu My damy dobre życie" (*An Naḥl*, 16:97).

3. Wiara w Allaha uwalnia od przesądów umysły tych, którzy prawdziwie w Niego wierzą i całkowicie na Nim polegają jako na Panu światów i jedynym prawdziwym Bogu, nie mającym żadnych partnerów. W efekcie nie obawiają się oni nikogo poza Allahem i nie okazują oddania nikomu poza Nim, co uwalnia ich od wszelkich zabobonów i błędnych przekonań.

4. Największą korzyścią wynikającą z wiary w Allaha ﷻ jest zdobycie Jego zadowolenia, wstęp do Raju i cieszenie się niekończącym się szczęściem i bezgraniczną łaską Allaha.

> Wiara w aniołów

Znaczenie wiary w aniołów Allaha

Wiara w aniołów oznacza przekonanie, że oni istnieją i należą do świata niewidzialnego, nie zaś do naszego, oraz że są oni szlachetnymi i czystymi sługami czczącymi Allaha tak, jak On na to zasługuje. Wykonują Jego rozkazy i nigdy Mu się nie sprzeciwiają.

Koran mówi o nich: „To są tylko słudzy otoczeni szacunkiem! Oni nie wyprzedzają Go w słowie; oni działają na Jego rozkaz” (*Al Anbijjā'*, 21:26-27).

Wiara w nich jest jednym z sześciu filarów *īmān* (wiary), zgodnie z przekazem Koranu: „Posłaniec i ludzie wierzący uwierzyli w to, co im zostało zesłane od ich Pana. Wszyscy uwierzyli w Boga i w Jego aniołów i w Jego Księgi i w Jego posłańców” (*Al Baqara*, 2:285).

Kiedy zapytano Proroka ﷺ o wiarę, powiedział on: „To wierzyć w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego posłańców, Dzień Ostatni, oraz wierzyć w Boskie przeznaczenie, zarówno rzeczy dobre, jak i złe” (*Ṣaḥīḥ Muslim*: 8).

Co obejmuje wiara w aniołów?

1. **Wiarę w ich istnienie:** Islam naucza, że Allah سبحانه وتعالى stworzył aniołów ze światła, z naturalną predyspozycją do tego, by Go czcili i byli Mu posłuszni.

2. **Wiarę w tych aniołów, których imiona zostały nam przekazane,** takich jak *Dżibrīl* (Gabriel) عليه السلام. Wierzymy również ogólnie w tych aniołów, którzy nie zostali wymienieni imiennie.

3. **Wiarę w ich atrybuty,** które zostały nam wymienione. Oto niektóre z nich:

- Aniołowie należą do świata niewidizalnego, a Wszechmogący Allah سبحانه وتعالى stworzył ich jedynie po to, by Go czcili. Nie posiadają oni żadnych boskich atrybutów i są niezdolni do nieposłuszeństwa wobec Allaha, jak głosi Koran: „Oni nie buntują się przeciw rozkazowi Boga, lecz wypełniają to, co jest im nakazane” *(At Taḥrīm, 66:6)*.

- Allah stworzył ich ze światła, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ: „Aniołowie zostali stworzeni ze światła” *(Ṣaḥīḥ Muslim: 2996)*.

- Mają oni skrzydła, zgodnie ze słowami Allaha سبحانه وتعالى: „Chwała Bogu, Stwórcy niebios i ziemi, który uczynił aniołów posłańcami posiadającymi skrzydła – dwie, trzy lub cztery [pary]. On powiększa w stworzeniu to, co chce. Bóg jest nad każdą rzeczą wszechwładny!” (*Fāṭir*, 35:1).

4. **Wiarę w ich obowiązki,** o których zostaliśmy powiadomieni, a które oni wykonują zgodnie z rozkazem Allaha. Wśród aniołów są:

- Anioł mający za zadanie przekazywanie objawień Allaha ﷻ Jego wysłannikom, który ma na imię *Dżibrīl* (Gabriel) عليه السلام.

- Anioł mający za zadanie zabieranie duszy osób umierających, nazywany Aniołem Śmierci, a także jego pomocnicy.

- Aniołowie mający za zadanie zapisywanie wszystkich dobrych i złych uczynków wykonywanych przez ludzi, znani jako Szlachetni Skrybowie *(al Kirām al Kātibūn).*

Korzyści wynikające z wiary w aniołów

Wiara w aniołów przynosi wierzącemu wiele korzyści. Oto niektóre z nich:

1. **Świadomość absolutnej siły i mocy Allaha.** Wspaniały świat aniołów jasno poświadcza wielkość ich Stwórcy. Fakt, iż Allah ﷻ stworzył potężnych, posiadających skrzydła aniołów ze światła sprawia, że doceniamy Jego atrybuty, dostrzegając ich wagę i doceniając je, dzięki czemu pragniemy Go czcić jeszcze bardziej.
2. **Większe posłuszeństwo wobec Allaha ﷻ.** Wiara w to, że niektórzy aniołowie zapisują wszystkie nasze uczynki sprawia, iż bardziej obawiamy się Allaha ﷻ i unikamy nieposłuszeństwa wobec Niego, zarówno będąc sami, jak i z innymi.
3. **Większa cierpliwość podczas wypełniania naszych obowiązków wobec Allaha.** Świadomość tego, że niezliczona ilość aniołów w tym wielkim wszechświecie posłuszna jest Allahowi i nieustannie Go czci razem z nami powoduje, że wytrwale znosimy wszelkie przeciwności, przestrzegając swych obowiązków wobec Allaha. Odczuwamy też wielką radość i dodaje nam to otuchy.
4. **Wdzięczność Allahowi:** Fakt, że Wszechmogący Allah stworzył też aniołów, którzy strzegą ludzi przed krzywdą, zachęca nas do dziękowania Mu za Jego opiekę.

> Prorok ﷺ poinformował nas, że we wszystkich siedmiu niebiosach nie ma ani jednego miejsca, nawet na długość stopy, ani na długość dłoni, ani na szerokości dłoni, w którym nie byłoby żadnego anioła czczącego Allaha.

> Wiara w Boskie Księgi

Znaczenie wiary w Boskie Księgi

Oznacza to przekonanie że Wszechmogący Allah ﷻ objawił niektórym ze Swoich wysłanników święte Księgi, w których zawarł Swoje autentyczne słowa, jak na Niego przystało. Księgi te zawierają prawdę, światło i przewodnictwo dla ludzi, które przyniosą im korzyści zarówno w życiu tym, jak i przyszłym.

> **Wspaniały Koran napisany jest z wielkim kunsztem i precyzją, w oparciu o ścisłe zasady kaligrafii.**

Wiara w Boskie Księgi jest jednym z sześciu filarów wiary, zgodnie ze słowami Koranu: „O wy, którzy wierzycie! Wierzcie w Boga i w Jego Posłańca, w Księgę, którą zesłał Swemu Posłańcowi, i w Księgi, które zesłał przedtem!" (*An Nisā'*, 4:136).

W wersecie tym Wszechmogący Allah nakazuje wierzącym, by wierzyli w Niego, w Jego Wysłannika (*Muḥammada* ﷺ) i w Księgę, którą mu objawił, czyli Koran. Nakazuje nam też wierzyć we wszystkie Księgi, jakie objawił przed Koranem.

Definiując wiarę *(īmān)*, Prorok ﷺ powiedział: „To wierzyć w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego posłańców, Dzień Ostatni, oraz wierzyć w Boskie przeznaczenie, zarówno rzeczy dobre, jak i złe" (*Saḥīḥ Muslim:* 8).

Co obejmuje wiara w Boskie Księgi?

1. Wiarę w to, że naprawdę zostały one objawione przez Allaha.
2. Wiarę w to, że zawierały one słowa Allaha ﷻ.
3. Wiarę w Boskie Księgi, które Allah wymienił, takie jak Koran objawiony Prorokowi Muḥammadowi ﷺ, Tora *(At Taurā)* objawiona Mojżeszowi عليه السلام i Ewangelia *(Al Indżīl)* objawiona Jezusowi عليه السلام.
4. Wiarę w to, że zawierają one prawdziwe historie.

Wyjątkowe cechy Koranu

Koran to słowa Allaha ﷻ, które objawił On Prorokowi *Muḥammadowi* ﷺ. Toteż powinniśmy go szanować, czytać, zastanawiać się nad jego wersetami i starać się z całych sił przestrzegać zawartych w nim instrukcji.

Wystarczy wspomnieć, że Koran jest naszym przewodnikiem po tym świecie i przyczyni się do naszego zbawienia w życiu przyszłym.

Święty Koran ma wiele wyjątkowych cech odróżniających go od innych Ksiąg objawionych. Oto niektóre z tych cech:

1. Wspaniały Koran dostarcza podsumowania Bożych orzeczeń. Został objawiony po to, by potwierdzić zawarty we wcześniejszych Boskich Księgach rozkaz oddawania czci jedynie Allahowi.

   Koran głosi: „My tobie również zesłaliśmy Księgę z prawdą, potwierdzając prawdziwość Ksiąg, które były przed nią, i chroniąc je" (*Al Ma'ida*, 5:48).

   Ten werset jasno pokazuje, że Koran potwierdza prawdziwość orzeczeń i wierzeń zawartych we wcześniejszych Boskich Księgach i poświadcza je.

2. Wszyscy ludzie, niezależnie od języka jakim się posługują czy rasy, muszą odnosić się do Koranu i działać zgodnie z jego nakazami, bez względu na to jak dużo czasu upłynęło od jego objawienia. Tak nie jest w przypadku innych Ksiąg, które były objawiane dla konkretnych ludzi żyjących w konkretnych czasach. Koran głosi: „Ten Koran został mi objawiony, abym ostrzegał przez niego was i tych, do których on dojdzie" (*Al An'ām*, 6:19).

3. Allah wziął na Siebie odpowiedzialność za chronienie Koranu przed zafałszowaniem. Powiedział On: „Zaprawdę, My posłaliśmy napomnienie i My jesteśmy jego stróżami!" (*Al Ḥidżr*, 15:9). Dlatego wszystko, co znajduje się w Koranie jest autentyczne i musimy w to wierzyć.

> **Muzułmanie na całym świecie prześcigają się w zapamiętywaniu Koranu i życiu zgodnie z jego naukami.**

Obowiązki muzułmanina wobec Koranu

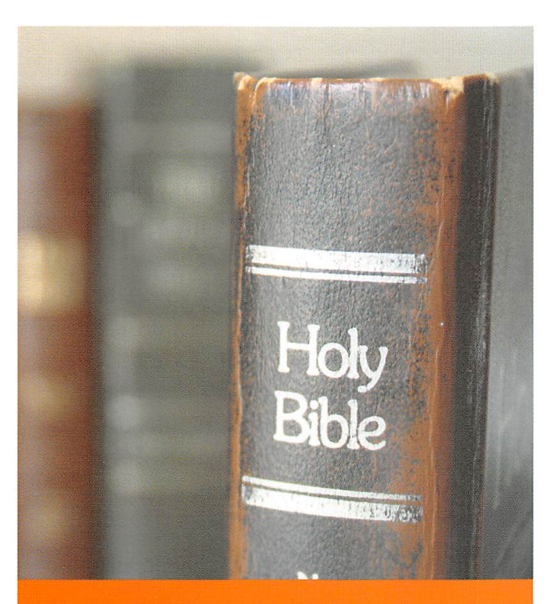
- Musimy kochać Koran, uznawać jego wartość i szanować go, ponieważ są to słowa Wszechmogącego Allaha ﷻ, które są bezspornie najlepszymi i najprawdziwszymi ze słów.

- Musimy go czytać, recytować i zastanawiać się nad znaczeniem jego wersetów. Musimy też zastanawiać się nad jego wskazówkami, jego mądrymi stwierdzeniami i wyciągać nauki z zawartych w nim historii, a także rozsądzać na jego podstawie co jest prawdą, a co fałszem.

- Musimy stosować się do jego postanowień, postępować zgodnie jego nakazami i uczynić go naszym sposobem życia.

Kiedy spytano ‘Ā’iszę رضي الله عنها, jedną z żon Proroka ﷺ, o jego charakter, odpowiedziała ona: „Jego charakterem był Koran” (*Musnad Aḥmad:* 24601; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 746).

Innymi słowy, Prorok ﷺ był ucieleśnieniem koranicznych zaleceń we wszystkim co mówił i robił na co dzień. Podążał on całkowicie za wskazówkami Koranu i stanowi dla nas doskonały przykład, jak głosi Koran: „Wy macie w Posłańcu Boga piękny wzrór – dla każdego, kto się spodziewa Boga i Dnia Ostatniego i kto Boga często wspomina (*Al Aḥzāb*, 33:21).

> Muzułmanin wierzy, że Tora i Ewangelia zostały objawione przez Allaha ﷻ, lecz zostały one zmienione. Dlatego wierzy tylko w te wypowiedzi, które zostały potwierdzone w Koranie i Sunnie Proroka ﷺ.

Nasz pogląd na zawartość wcześniejszych Ksiąg Objawionych

Muzułmanin wierzy, że Tora, która została objawiona Mojżeszowi ﵇ oraz Ewangelia objawiona Jezusowi ﵇ były prawdą pochodzącą od Allaha ﷻ. Zawierały one zarządzenia, wskazówki i pouczenia oraz informacje i światło dla ludzi, przynoszące im korzyści w życiu tym i przyszłym.

Jednakże Wszechmogący Allah ﷻ informuje nas w Świętym Koranie, że Ludzie Księgi (żydzi i chrześcijanie) zniekształcili swoje święte Księgi, więc nie są już one autentycznym objawieniem Allaha.

Dzisiejsza Tora to nie ta sama Tora, jaka została objawiona Mojżeszowi ﵇, ponieważ żydzi zmienili i wypaczyli oryginalny tekst, dodali wiele praw i zasad. Allah ﷻ mówi „Niektórzy spośród Żydów zmieniają słowom ich miejsca" (*An Nisā'*, 4:46).

Również dzisiejsza Ewangelia nie jest tą samą Ewangelią, jaka została objawiona Jezusowi ﵇, gdyż chrześcijanie wypaczyli ją i dodali do niej wiele zasad. Koran mówi o tym: „A wśród nich są tacy, którzy wypaczają Księgę swoją mową, tak abyście uważali, że to należy do Księgi, a to przecież nie należy do Księgi. Oni mówią: 'To pochodzi od Boga' – a przecież to nie pochodzi od Boga. I mówią przeciw Bogu kłamstwo, wiedząc o tym" (*Āl Imrān*, 3:78).

„Od tych, którzy mówią: 'Jesteśmy chrześcijanami!', wzięliśmy przymierze. Lecz oni zapomnieli część tego, co im zostało przypomniane; My wznieciliśmy wrogość i nienawiść wśród nich aż do Dnia Zmartwychwstania. I niebawem obwieści im Bóg to, co oni czynili." (*Al Mā'ida*, 5:14).

Dzisiejsza Biblia używana przez ludzi księgi (chrześcijan), zawierająca Torę (Pięcioksiąg, wchodzący w skład Starego Testamentu) i Ewangelię (wchodzącą w skład Nowego Testamentu), zawiera więc liczne błędne wierzenia, mylne informacje, fałszywe stwierdzenia i zmyślone historie. My wierzymy w te z nich, które Koran i autentyczna Sunna potwierdzają, zaś odrzucamy te, którym przeczą. Jeśli chodzi o pozostałe stwierdzenia i przekazy, nie możemy ani w nie wierzyć, ani im zaprzeczać, ponieważ nie ma w Koranie ani Sunnie dowodów świadczących o tym, że są one prawdziwe bądź fałszywe.

Jednak muzułmanin powinien szanować te księgi i nie może ich znieważać ani bezcześcić, gdyż mogą one wciąż zawierać pewne słowa Allaha, które nie zostały zniekształcone.

Korzyści wynikające z wiary w Boskie Księgi

Wiara w Boskie Księgi przynosi wiele korzyści, między innymi:

1. Świadomość tego, że Allah dba o Swe sługi, gdyż do każdego narodu zesłał świętą Księgę prowadzącą ich (ku właściwej drodze), aby mogli osiągnąć szczęście na tym świecie i w życiu przyszłym.

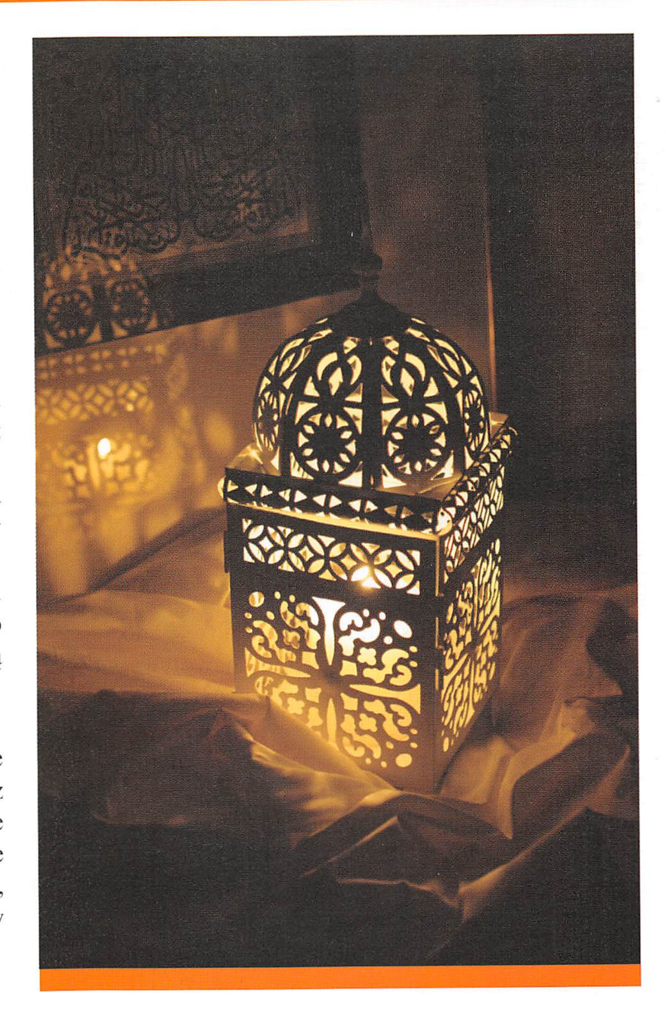
2. Świadomość absolutnej mądrości Allaha, przejawiającej się w Jego prawach, gdyż dla każdego z narodów ustanowił On to, co najlepiej odpowiadało sytuacji ludzi i ich osobowościom. Koran głosi: „Dla każdego z was uczyniliśmy prawo i drogę otwartą" (*Al Mā'ida*, 5:48).

3. Wdzięczność Allahowi za zesłanie Ksiąg zawierających światłość i wskazówki dla nas w życiu tym i przyszłym. Doprawdy, jest to wielkie błogosławieństwo, za które powinniśmy dziękować Allahowi.

> Wiara w wysłanników

Ludzka potrzeba Boskiego przesłania

Ludzie potrzebują Boskiego przesłania, aby wyjaśniło im prawa ustanowione przez Allaha i prowadziło ich do właściwej drogi. Doprawdy, Boskie przesłanie jest duchem, światłem i życiem tego świata. Bez niego świat byłby duchowym cmentarzyskiem, a ludzie pogrążeni byliby w nieświadomości i kroczyliby niewłaściwą drogą.

Wszechmogący Allah często nazywa Swoje przesłanie duchem, ponieważ bez ducha nie ma życia. Mówi On w Koranie: „W ten sposób objawiliśmy tobie Ducha pochodzącego od Naszego rozkazu. Ty nie wiedziałeś, co to jest Księga i wiara. Lecz My uczyniliśmy ją światłem, dzięki któremu prowadzimy drogą prostą, kogo chcemy z Naszych sług. I ty z pewnością poprowadzisz ludzi” (*Asz Szūrā*, 42:52).

Choć dzięki rozumowi możemy ogólnie rozróżniać dobro od zła, to jednak bez objawienia i Boskiego przesłania nie moglibyśmy pojąć tego w pełni i nie mielibyśmy o tym szczegółowej wiedzy, ani nie potrafilibyśmy wykonywać aktów czci w poprawny sposób.

To dlatego sukces i szczęście osiągnąć możemy jedynie podążając za wskazówkami wysłanników Allaha. Bez nich nie moglibyśmy wytyczyć dokładnej granicy pomiędzy dobrem i złem. Tak więc jeśli ktoś odrzuca Boskie przesłanie, wiedzie nieszczęśliwe i nędzne życie, adekwatnie do stopnia odrzucenia tegoż przesłania.

Jest to jeden z filarów wiary

Wiara w wysłanników Allaha jest jednym z sześciu filarów *īmān* (wiary), zgodnie ze słowami Koranu: „Posłaniec i ludzie wierzący uwierzyli w to, co im zostało zesłane od ich Pana. Wszyscy uwierzyli w Boga i w Jego aniołów, w Jego Księgi i w Jego posłańców" (*Al Baqara*, 2:285).

Werset ten jasno pokazuje, że musimy wierzyć we wszystkich wysłanników Allaha, nie robiąc pomiędzy nimi rozróżnienia. Dlatego nie możemy wierzyć w jednych z nich, a odrzucać innych, tak jak to zrobili żydzi i chrześcijanie.

Definiując *īmān* (wiarę), Prorok ﷺ powiedział: „To wierzyć w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego posłańców, Dzień Ostatni, oraz wierzyć w Boskie przeznaczenie, zarówno rzeczy dobre, jak i złe" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 8).

Znaczenie wiary w wysłanników

Oznacza to przekonanie, że Allah ﷻ do każdego narodu wysłał posłańca, by nawoływał swój lud do oddawania czci wyłącznie Allahowi, nie dodając Mu żadnych partnerów; że wszyscy wysłannicy Allaha byli Jego prawdomównymi, cnotliwymi, godnymi zaufania i prawymi sługami, usilnie dążącymi do tego, by poprowadzić swych ludzi na właściwą drogę i przekazującymi im w pełni przesłanie Allaha, niczego z niego nie zatajając, nie pomijając, ani niczego do niego nie dodając. Koran głosi: „Czy posłańcom przypada coś innego niż obwieszczanie jasne?" (*An Naḥl*, 16:35).

Co obejmuje wiara w wysłanników?

1. **Wiarę w to, że to, co głosili, naprawdę pochodziło od Allaha ﷻ** i że posłał On ich wszystkich z tym samym przesłaniem, by czcili tylko Jego, odrzucając wszystkich fałszywych bogów, jak głosi Koran: „Posłaliśmy do każdego narodu posłańca [mówiącego]: ‘Czcijcie Boga i unikajcie bałwochwalstwa!'" (*An Naḥl*, 6:36).

Rozporządzenia zawarte w objawieniach danych poszczególnym prorokom dotyczące tego, co dozwolone i zabronione, mogły się różnić, w zależności od tego, jakie prawa odpowiadały najlepiej narodowi, do którego dany prorok został posłany, zgodnie ze słowami Koranu: „Dla każdego z was uczyniliśmy prawo i drogę otwartą" (*Al Mā'ida*, 5:48).

2. **Wiarę we wszystkich proroków i wysłanników.** Wierzymy we wszystkich tych proroków, których Allah wymienił imiennie, między innymi Noego, Abrahama, Mojżesza, Jezusa i Muḥammada, pokój Allaha niech będzie z nimi wszystkimi. Jeśli zaś chodzi o tych, których nie wymienił imiennie, wierzymy w nich ogólnie. Jeśli, ktoś nie wierzy w choćby jednego proroka, to tak, jak gdyby nie wierzył w nich wszystkich.

3. **Wiarę w autentyczne przekazy i wyjaśnienia proroków oraz w wykonywane przez nich cuda** wymienione w Koranie i Sunnie Proroka, takie jak historia o rodzieleniu przez Allaha Morza Czerwonego dla Mojżesza ﷺ.

4. **Postępowanie zgodnie z zasadami objawionymi Prorokowi Muḥammadowi** ﷺ, który był ostatnim z proroków i najlepszym z nich.

Niektóre z cech wysłanników

1	Są oni ludźmi. Jedyną różnicą pomiędzy nimi a nami jest to, że Allah wybrał ich, by otrzymali Jego objawienie i przekazywali Jego przesłanie, jak głosi Koran: „I wysyłaliśmy przed tobą tylko ludzi, którym zostało dane objawienie" (*Al Anbijjā'*, 21:7). Toteż nie posiadają oni żadnych boskich cech. Są oni jedynie ludźmi o doskonałym wyglądzie fizycznym i doskonałej moralności. Mają też najlepsze pochodzenie. Otrzymali również umiejętność mądrego rozstrzygania spraw i jasnego, przekonującego mówienia, co pomogło im wywiązać się z obowiązku przekazywania Boskiego przesłania i udźwignąć ciężar misji proroczej. Wszechmogący Allah ﷻ wybierał wysłanników jedynie spośród ludzi, aby mogli oni być dla innych przykładem i by ludzie mogli ich naśladować.
2	Otrzymali oni objawienie. Allah ﷻ wyróżnił ich spośród innych ludzi, dając im Boskie przesłanie. Koran głosi: „Powiedz: 'Ja jestem tylko człowiekiem śmiertelnym, podobnym do was. Zostało mi tylko objawione, że Bóg wasz jest Bogiem Jedynym. Przeto kto się spodziewa spotkać swego Pana, niech pełni pobożne dzieła i niech nie dodaje żadnego współtowarzysza, kiedy oddaje cześć swojemu Panu'" *(Al Kahf, 18:110)*. Jasnym jest zatem, że prorokiem nie zostaje się dzięki duchowej czystości, inteligencji czy zdolności logicznego myślenia. Misją proroczą można jedynie zostać obdarzonym z woli Bożej, a Allah ﷻ wie najlepiej kogo ma wyznaczyć na Swojego wysłannika, jak mówi Koran: „Bóg wie najlepiej, gdzie ma umieścić Swoje przesłanie" (*Al An'ām*, 6:124).
3	Są oni chronieni przed popełnianiem błędów jeśli chodzi o przekazywanie ludziom Boskiego przesłania i wykonywanie poleceń Allaha danych im w objawieniu.
4	Prawdomówność. Są oni prawdomówni i szczerzy w swych słowach i działaniach, jak głosi Koran: „Oto co obiecał Miłosierny. I prawdę mówili posłańcy" (*Jā Sīn*, 36:52).
5	Cierpliwość i wytrwałość. Wzywali oni ludzi do religii Allaha, przekazując im dobre wieści i ostrzegając ich. Doznawali krzywd i musieli pokonywać różne trudności, ale znosili to cierpliwie, aby słowo Allaha zakrólowało. Koran głosi: „Bądź więc cierpliwy, tak jak byli cierpliwi posłańcy, którzy odznaczali się zdecydowaniem" (*Al Aḥqāf*, 46:35).

Twoja wiara

Znaki i cuda wysłanników

Allah ﷻ wsparł Swoich posłańców licznymi znakami i cudami, by udowodnili swą prawdomówność i to, że są prorokami.

Cud *(mu'dżiza)* jest to nadzwyczajne zdarzenie w świecie materialnym, przekraczające wszelkie znane możliwości człowieka i natury. Cudów dokonywali prorocy z rozkazu Allaha, dla uwierzytelnienia swej misji.

Przykłady cudów:

- Laska Mojżesza ﷺ zamieniająca się w węża.
- Informowanie ludzi przez Jezusa ﷺ o tym co oni jedzą i co przechowują w swoich domach.
- Rozdzielenie księżyca dla Proroka Muḥammada ﷺ.

Wierzenia muzułmanów odnośnie Jezusa ﷺ

1. **Był on jednym z największych i najbardziej poważanych wysłanników Allaha.** Należy on do tych posłańców, których Koran opisuje jako „odznaczający się zdecydowaniem". Pozostałymi są: Noe, Abraham, Mojżesz i Muḥammad, pokój i błogosławieństwo Allaha niech będzie z nimi wszystkimi. O tych prorokach Koran mówi; „I oto uczyniliśmy przymierze z prorokami: z Noem, Abrahamem i Mojżeszem, z Jezusem, synem Marii, i z tobą [tj. Muḥammadem]" (*Al Aḥzāb*, 33:7).

2. **Był on zwykłym człowiekiem, nie posiadającym żadnych boskich cech.** Wszechmogący Allah posłał go, by poprowadził Synów Izraela, i wsparł go licznymi cudami. Koran głosi: „On jest tylko sługą, którego obdarzyliśmy dobrocią i którego uczyniliśmy przykładem dla Synów Izraela" (*Az Zuchruf*, 43:59).

   Nigdy nie kazał on swemu ludowi uważać siebie ani swojej matki – Marii – za bogów poza Allahem; powiedział im tylko to, co Allah nakazał mu powiedzieć: „Czcijcie Boga, mojego Pana i waszego Pana" (*Al Mā'ida*, 5:117).

3. **Był on synem Marii,** czystej, pobożnej i prawdomównej dziewicy, która całkowicie poświęciła się oddawaiu czczi Allahowi. Urodziła ona Jezusa po jego cudownym poczęciu bez udziału żadnego mężczyzny. Jest on pod tym względem podobny do Adama, jak głosi Koran: „Zaprawdę, Jezus jest u Boga jak Adam. On stworzył go z prohchu, a następnie powiedział do niego: 'Bądź!' – i on powstał" (*Āl 'Imrān*, 3:59).

4. **Pomiędzy nim a Muḥammadem ﷺ nie było żadnego proroka. W rzeczywistości Jezus ﷺ przepowiedział nadejście Proroka Muḥammada ﷺ,** jak przekazuje Koran: „Oto powiedział Jezus, syn Marii: 'O synowie Izraela! Jestem wysłany od Boga do was, aby potwierdzić prawdziwość tego, co przede mną było zesłane w Torze i zwiastować Posłańca, który przyjdzie po mnie, a którego imię – Ahmad!'. Lecz kiedy on przyszedł z jasnymi dowodami, oni powiedzieli: 'To są czary oczywiste'" (*Aṣ Ṣaff*, 61:6). [*Aḥmad* to inne imię Proroka Muḥammada ﷺ; oba pochodzą od tego samego rdzenia w języku arabskim i oznaczają 'wysławiony' – przyp. tłum.]

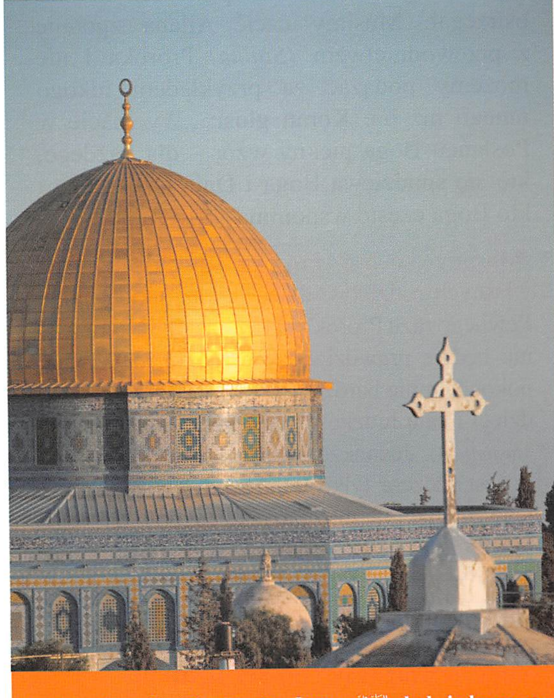
5. **Wierzymy w cuda, jakich dokonywał za zezwoleniem Allaha,** takie jak zdolność do leczenia trędowatych, przywracanie zmarłych do życia i informowanie swych ludzi o tym, co oni zjedli i co przechowywali

w swoich domach. Wszystko to robił za zezwoleniem Allaha ﷻ, który dał mu zdolność dokonywania takich cudów, by mógł on udowodnić, że jest prawdziwym prorokiem przybywającym z przesłaniem od swego Pana.

6 Nikt nie będzie postrzegany jako prawdziwie wierzący, jeśli nie wierzy w to, że Jezus عليه السلام był sługą i wysłannikiem Allaha oraz nie odrzuci kłamstw, jakie głosili na temat Jezusa żydzi, a które Allah zdementował. Musi równierz odrzucić fałszywe wierzenia chrześcijan odnośnie Jezusa, którzy zbłądzili, wynosząc jego i jego matkę do rangi bóstw czczonych oprócz Allaha, czy twierdząc, że Jezus był synem Boga, albo przyjmując doktrynę Trójcy, określającą Allaha jako „trzeciego z trzech". Niech Mu będzie chwała i niech będzie On Wywyższony ponad to, co oni mówią!

7 Nie został ani ukrzyżowany, ani nie umarł. Zamiast tego został wzięty przez Allaha do nieba, gdy Żydzi chcieli go zabić. Allah upodobnił do niego kogoś innego i to tę osobę ukrzyżowali, myśląc, że to Jezus. Koran mówi odnośnie tego: „I za to, że powiedzieli: 'Zabiliśmy Mesjasza, Jezusa, syna Marii, posłańca Boga'. Podczas gdy oni ani go nie zabili, ani go nie ukrzyżowali, tylko im się tak zdawało; i zaprawdę, ci, którzy się różnią w tej sprawie, są z pewnością w zwątpieniu; oni nie mają o tym żadnej wiedzy, idą tylko za przypuszczeniem; oni go nie zabili z pewnością. Przeciwnie! Wyniósł go Bóg do Siebie! Bóg jest Potężny, Mądry. I nie ma nikogo spośród Ludzi Księgi, kto by nie uwierzył w niego przed jego śmiercią; a w Dniu Zmartwychwstania on będzie przeciwko nim świadkiem" (*An Nisā'*, 4:157-159).

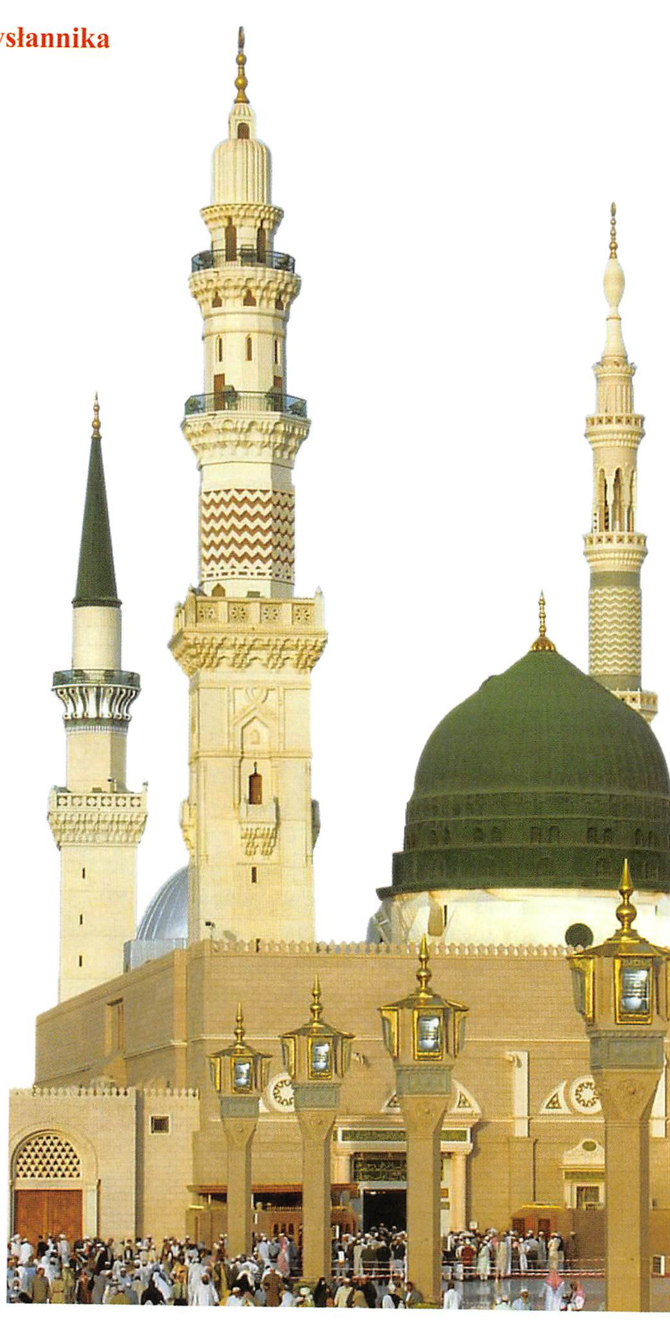
W ten sposób Allah ﷻ ochronił go i wyniósł go do nieba. Powróci on na ziemię przed końcem świata i będzie rządził zgodnie z prawem *Muḥammada* ﷺ, po czym umrze i zostanie pochowany, a w końcu zostanie wskrzeszony, podobnie jak wszyscy inni ludzie, jak informuje Koran: „Z ziemi was stworzyliśmy i sprawimy, że do niej powróciie i z niej was wyprowadzimy po raz drugi" (*Ṭā Hā*, 20:55).

> Muzułmanie wierzą, że Jezus عليه السلام był jednym z największych wysłanników Allaha, że nie miał on żadnych boskich cech, oraz że nie został ani zabity, ani ukrzyżowany.

Wiara w Muḥammada ﷺ jako proroka i wysłannika

- **Wierzymy w to, że *Muḥammad* ﷺ był sługą i wysłannikiem Allaha,** że jest najlepszym z ludzi bez żadnych wyjątków, oraz Pieczęcią Proroków; po nim nie będzie już żadnego nowego proroka. W pełni przekazał on Boskie przesłanie, jakie zostało mu objawione, wypełnił swe obowiązki proroka, udzielał szczerych rad społeczności muzułmańskiej i walczył w sprawie Allaha najlepiej jak potrafił.
- **Wierzymy we wszystko, co mówił,** wypełniamy jego nakazy i unikamy tego, czego zabronił i przed czym nas ostrzegał. Musimy czcić Allaha zgodnie z przewodnictwem *(Sunną)* Proroka i nie możemy podążać za przykładem nikogo innego niż on. Koran głosi: „Wy macie w Posłańcu Boga piękny wzór – dla każdego, kto się spodziewa Boga i Dnia Ostatniego i kto Boga często wspomina" (*Al Aḥzāb*, 33:21).
- **Musimy kochać Proroka ﷺ bardziej, niż własnych rodziców, dzieci i wszystkich ludzi.** Pewnego razu Prorok ﷺ powiedział: „Nikt z was nie będzie prawdziwie wierzącym, dokąd nie pokocha mnie bardziej, niż własnych rodziców, dzieci i całą ludzkość" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 15; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 44). Jednakże nasza miłość do Proroka ﷺ jest szczera tylko wtedy, gdy podążamy za jego Sunną. Nie można osiągnąć prawdziwego szczęścia ani postępować właściwą drogą, jeśli nie jest się mu posłusznym. Koran głosi: „Jeśli będziecie mu posłuszni, to pójdziecie po drodze prostej. A do Posłańca należy tylko obwieszczenie jasne" (*An Nūr*, 24:54).
- **Musimy przyjąć wszystko, co przyniósł nam on od Wszechmogącego Allaha** i trzymać się jego Sunny, szanując jego wskazówki, jak

głosi Koran: „Ale nie! Na twego Pana! Oni nie uwierzą, dopóki nie uczynią ciebie sędzią w tym, co jest przedmiotem sporu pomiędzy nimi. Potem nie znajdą już w sobie sprzeciwu co do tego, co rozstrzygnąłeś, i poddadzą się całkowicie" (*An Nisā'*, 4:65).

- Należy unikać sprzeciwiania się jego nakazom, gdyż takie zachowanie wiąże się z wystawieniem się na próby, zboczeniem z właściwej drogi i narażeniem się na srogą karę w życiu przyszłym, zgodnie z przekazem Koranu: „Niech się mają na baczności ci, którzy sprzeciwiają się jego rozkazowi, żeby nie dosięgła ich jakaś niedola, albo żeby ich nie dosięgła kara bolesna" (*An Nūr*, 24:63).

Charakterystyka przesłania Proroka Muḥammada

Przesłanie Proroka *Muḥammada* ma wiele cech charakterystycznych, odróżniających je od wcześniejszych Boskich objawień. Oto niektóre z tych cech:

- Było to ostateczne objawienie, zgodnie ze słowami Koranu: „Muḥammad nie jest ojcem żadnego z waszych mężczyzn, lecz jest Posłańcem Boga i Pieczęcią Proroków" (*Al Aḥzāb*, 33:40).
- Zniosło ono wszystkie wcześniejsze przekazy i prawa, dlatego też od czasu misji *Muḥammada* nie zostanie przyjęta żadna inna religia aniżeli islam. Nikt nie zostanie wpuszczony do Raju, jeśli nie podążał za jego przykładem, gdyż jest on najbardziej uhonorowanym ze wszystkich wysłanników Allaha, Jego społeczność *(umma)* to najlepsza społeczność jaka kiedykolwiek powstała, a jego prawo jest najpełniejszym ze wszystkich Boskich systemów prawnych. Koran głosi: „A od tego, kto poszukuje innej religii niż islam, nie zostanie ona przyjęta; i on w życiu ostatecznym będzie w liczbie tych, którzy ponieśli stratę" (*Āl 'Imrān*, 3:85). Prorok ﷺ powiedział także: „Na Tego, w którego ręku jest dusza *Muḥammada*; każda osoba w tej społeczności, żyd lub chrześcijanin, która usłyszy o mnie i umrze nie uwierzywszy w to, co zostało mi zesłane, będzie wśród mieszkańców Piekła" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 153; *Musnad Aḥmad:* 8609).
- Zaadresowane jest zarówno do dżinów, jak i do ludzi. Koran przytacza słowa niektórych z nawróconych na islam dżinów: „O ludu nasz! Odpowiedzcie wzywającemu w imieniu Boga i uwierzcie w Niego" (*Al Aḥqāf*, 46:31). Allah mówi też w Koranie, zwracając się do *Muḥammada* ﷺ: „Posłaliśmy cię do wszystkich ludzi jako zwiastuna radosnej wieści i ostrzegającego" (*Saba'*, 34:28). W nawiązaniu do tego, Prorok ﷺ powiedział: „Zostałem wyróżniony ponad innych proroków na sześć sposobów: otrzymałem dar mówienia zwięźle, lecz wyczerpująco; otrzymałem pomoc w postaci strachu [jaki Allah zasiał w sercach moich wrogów]; dozwolone mi zostały łupy wojenne; cała ziemia stała się dla mnie czystą [tj. nadającą się jako środkek do oczyszczenia] i meczetem [miejscem oddawania czci]; zostałem posłany do całej ludzkości; i na mnie kończy się łańcuch proroków" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 2815; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 523).

Korzyści wynikające z wiary w Wysłanników

Wiara w Wysłanników Allaha niesie ze sobą wiele korzyści, wśród których wyliczyć można:

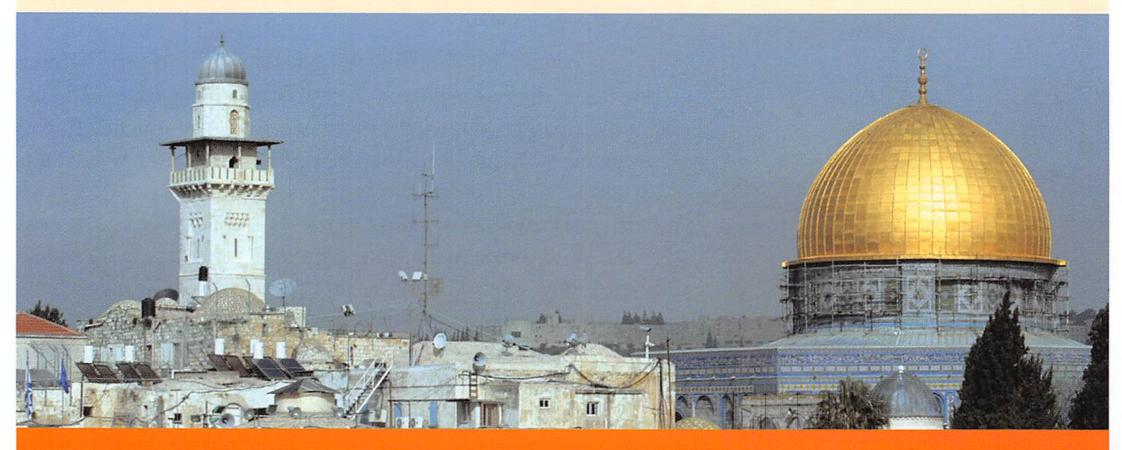
1. Świadomość tego, że Allah ﷻ dba o Swoje sługi, wysyłając do nich posłańców, by prowadzili ich do właściwej drogi i pokazywali im jak czcić Allaha. Doprawdy, ludzki umysł nie dokonałby tego sam. Zwracając się do Proroka Muḥammada ﷺ, Allah ﷻ powiedział: „My posłaliśmy ciebie tylko jako miłosierdzie dla światów" (*Al Anbijā'*, 21:107).

2. Wdzięczność Allahowi za to wielkie błogosławieństwo.

3. Miłość do wysłanników Allaha, pokój niech będzie z nimi; darzenie ich wielkim szacunkiem i uznaniem, gdyż przekazywali oni ludziom przesłanie Allaha i dawali im dobre rady.

4. Stosowanie się do polecenia zawartego w przesłaniu, jakie wysłannicy przynieśli od Allaha, czyli by czcić jedynie Allaha, nie dodając Mu partnerów, oraz wypełniając nakazy tegoż przesłania. To zapewni wierzącym szczęście zarówno w życiu tym, jak i przyszłym.

   Allah ﷻ mówi w Koranie: „Kto będzie postępował Moją drogą prostą, ten nie zabłądzi i nie będzie nieszczęśliwy. A kto odwróci się od Mojego napomnienia, ten, zaprawdę, będzie miał życie nędzne" (*Ṭā Hā*, 20:123-124).

> **Muzułmanie mają poszanowanie do Meczetu al Aqsa w Jerozolimie. Jest to drugi meczet, jaki został wybudowany na ziemi, zaraz po Świętym Meczecie w Mekce. Doprawdy, modlił się w nim Prorok Muḥammad ﷺ, a także inni prorocy.**

> Wiara w Dzień Ostatni

Znaczenie wiary w Dzień Ostatni

To przekonanie, że Wszechmogący Allah ﷻ wskrzesi ludzi z grobów, a następnie osądzi ich na podstawie ich uczynków. Ci, którzy zasłużyli sobie na Raj, wstąpią do niego, a ci, którzy zasłużyli na Piekło, zostaną tam wysłani.

Wiara w Dzień Ostatni jest jednym z filarów wiary i bez tego wiara nie zostanie przez Boga przyjęta, zgodnie z wersetem Koranu: „Lecz prawdziwie pobożny jest: kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni" (*Al Baqara*, 2:177).

Dlaczego Koran kładzie tak duży nacisk na wiarę w Dzień Sądu?

Koran w wielu miejscach kładzie nacisk na wiarę w Dzień Ostatni i zwraca na niego uwagę, posługując się różnymi sposobami wyrażania w języku arabskim oraz powiązując wiarę w niego z wiarą w Allaha ﷻ.

Powodem jest to, że wiara w Dzień Ostatni jest nieodzownym następstwem wiary we Wszechmogącego Allaha i Jego absolutną sprawiedliwość. Oto wyjaśnienie:

Allah nie aprobuje niesprawiedliwości. Nie pozwoli złoczyńcom uniknąć kary, ani też nie dopuści do tego, by pokrzywdzonym nie zostały zrekompensowane krzywdy, jakich doznali. Nie zostawi bez nagrody dobrych uczynków osób prawych. Jest wielu złych ludzi, którzy przez całe życie bezkarnie uciskają innych; wielu jest dobryh ludzi, którzy w swym życiu doznali niesprawiedliwości i zmarli, nigdy nie otrzymawszy rekompensaty za wyrządzone im zło. To oznacza, że musi być jeszcze jakieś życie, inne od tego ziemskiego, gdzie ludzie prawi zostaną nagrodzeni, a złoczyńcy ukarani, inaczej nie byłoby sprawiedliwości.

> Islam uczy nas, by ratować się od Ognia Piekielnego, okazując innym życzliwość, nawet jedynie poprzez podarowanie połowy daktyla jako jałmużny.

Co obejmuje wiara w Dzień Ostatni?

Wiara w Dzień Ostatnio obejmuje wiele rzeczy, między innymi:

1. Wiarę w zmartwychwstanie i zgromadzenie (w celu osądzenia). Oznacza to, że Wszechmogący Allah wskrzesi ludzi z ich grobów i każda dusza powróci do swego ciała. Następnie ludzie staną przed swym Panem i zostaną osądzeni. Zostaną oni zebrani w jednym miejscu, nadzy, bosi, po prostu tacy, jak w momencie stworzenia.

Wiara we wskrzeszenie zmarłych potwierdzona jest przez Koran i Sunnę, a także poprzez rozum oraz wrodzoną ludzką naturę *(fiṭra)*. W konsekwencji mocno wierzymy w to, że Allah wskrzesi umarłych z ich grobów, ich dusze powrócą do ich ciał i wszyscy staną przed Panem światów i zostaną osądzeni.

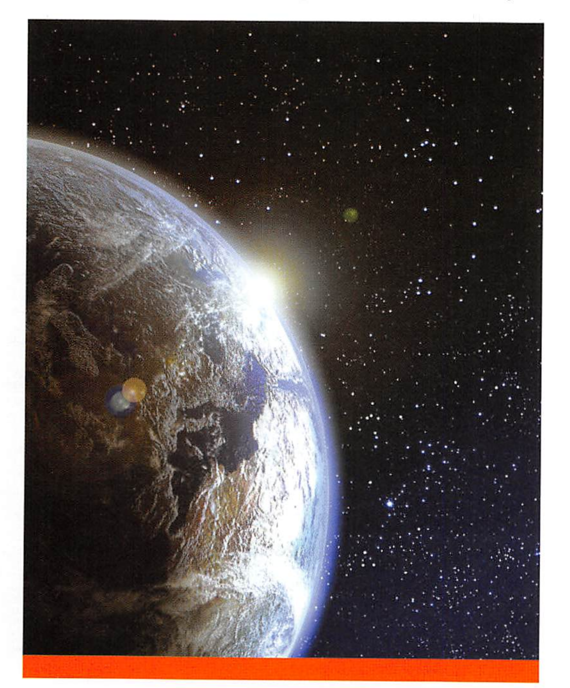
Koran mówi: „Następnie z pewnością, pomrzecie, a w Dniu Zmartwychwstania zostaniecie wskrzeszeni" (*Al Mu'minūn*, 23:15-16).

Wszystkie Boskie Księgi zgodnie twierdzą, że częścią mądrości Allaha stojącej za stworzeniem ludzi jest osądzenie ich w Dniu Ostatecznym i wynagrodzenie za posłuszeństwo, a ukaranie za sprzeciwianie się Jego rozkazom przekazanym poprzez posłańców, jak głosi Koran: „Czy sądzicie, iż My stworzyliśmy was nadaremnie i że nie zostaniecie do Nas sprowadzeni?" (*Al Mu'minūn*, 23:115).

Dowody z Koranu na realizm zmartwychwstania

- To Allah ﷻ stworzył ludzi po raz pierwszy i jest On zdolny przywrócić ich do życia, zgodnie ze słowami Koranu: „On jest tym, który daje początek stworzeniu, a potem je powtarza. To jest dla Niego łatwe" *(Ar Rūm, 30:27)*. W odpowiedzi na fałszywe stwierdzenie, jakoby niemożliwym było, by kości zostały przywrócone do życia kiedy się rozłożą, Wszechmogący Allah powiedział: „Powiedz: 'Ożywi je Ten, kto stworzył je po raz pierwszy'" (*Jā Sīn*, 36:79).

- Kiedy ziemia jest jałowa i martwa, Allah zsyła na nią deszcz, a ona budzi się do życia, wydając różnego rodzaju rośliny. Ten, który potrafi ją ożywić, z pewnością jest też w stanie ożywić zmarłych, jak głosi Koran: „I zesłaliśmy z nieba wodę przynoszącą błogosławieństwo, i dzięki niej sprawiliśmy, iż wyrosły ogrody i ziarno żniwa; i drzewa palmowe, wyniosłe, dźwigające kiście owoców ułożone jedne nad drugimi – to jako zaopatrzenie dla Naszych

sług. I ożywiliśmy dzięki niej krainę umarłą. Takie będzie zmartwychwstanie" (*Qāf*, 50:9-11).

- Każda rozsądna osoba przyzna, że jeśli ktoś potrafi zrobić coś trudnego, to tym bardziej potrafi dokonać czegoś łatwiejszego. Toteż jeśli Wszechmogący Allah był w stanie stworzyć wspaniałe niebiosa, rozległą ziemię i wszystkie potężne gwiazdy, to tym bardziej będzie w stanie przywrócić rozłożone kości do życia. Koran głosi: „Czyż Ten, który stworzył niebiosa i ziemię, nie jest w mocy stworzyć do nich podobnych? Doprawdy, tak! On jest Stwórcą, Wszechwiedzącym!" (*Jā Sīn*, 36:81).

2 Wiarę w sąd i wagę ważącą uczynki. Wszechmogący Allah osądzi ludzi na podstawie ich uczynków, jakie wykonywali w życiu na tym świecie. Rozliczenie tych, którzy czcili jedynie Allaha i byli posłuszni Jemu i Jego Wysłannikowi, *Muḥammadowi* ﷺ, będzie łatwe, zaś ci, którzy popełnili niewybaczalny grzech – *szirk*, oraz byli grzesznikami, zostaną osądzeni surowo.

Ludzkie uczynki zważone zostaną na ogromnej wadze. Dobre uczynki umieszczone zostaną na jednej szali, zaś złe uczynki na drugiej szali tejże wagi. Ci, których dobre uczynki przeważą nad tymi złymi, zostaną wpuszczeni do Raju, zaś ci, których złe uczynki przeważą nad dobrymi, zostaną wysłani do Ognia Piekielnego. Każdy zostanie osądzony sprawiedliwie.

Allah ﷻ mówi w Koranie: „My postawimy wagi sprawiedliwości w Dniu Zmartwychwstania. Żadna dusza nie dozna w niczym krzywdy nawet na ciężar jednego tylko ziarnka gorczycy. My je przyniesiemy. My wystarczymy jako Rozliczający" (*Al Anbijjā'*, 21:47).

3 Wiarę w Raj i Piekło. Raj jest siedzibą nieskończonego szczęścia, przygotowaną przez Allaha ﷻ dla ludzi pobożnych, którzy byli posłuszni Jemu i Jego Wysłannikowi ﷺ. Znajdą tam oni wszystko, czego ich serca zapragną i co będzie cieszyć ich oczy.

Aby pobudzić pragnienie Swoich sług do współzawodnictwa w czynieniu dobra, by mogli dostąpić Raju, Wszechmogący Allah mówi: „I na wyścigi spieszcie ku przebaczeniu od waszego Pana i ku Ogrodowi, którego rozległość jest jak niebiosa i ziemia, przygotowanemu dla ludzi bogobojnych" (*Āl 'Imrān*, 3:133).

Jeśli zaś chodzi o Piekło, jest to miejsce wiecznej kary, przygotowane przez Allaha dla niewiernych, którzy Go odrzucili i sprzeciwiali się Jego posłańcom. Tam znajdą oni wszelkiego rodzaju kary, cierpienia i niewyobrażalnie męki.

Ostrzegając Swe sługi przed Ogniem Piekielnym, Wszeghmogący Allah powiedział: „Bójcie się ognia, którego paliwem będą ludzie i kamienie, a który został przygotowany dla niewiernych" (*Al Baqara*, 2:24).

O Allahu, prosimy Cię, pozwól nam dostąpić Raju i pomóż nam wypowiadać słowa i robić uczynki, które nas do Raju przybliżą. Szukamy u Ciebie schronienia przed Ogniem Piekielnym, oraz przed słowami i uczynkami mogącymi nas do niego przybliżyć.

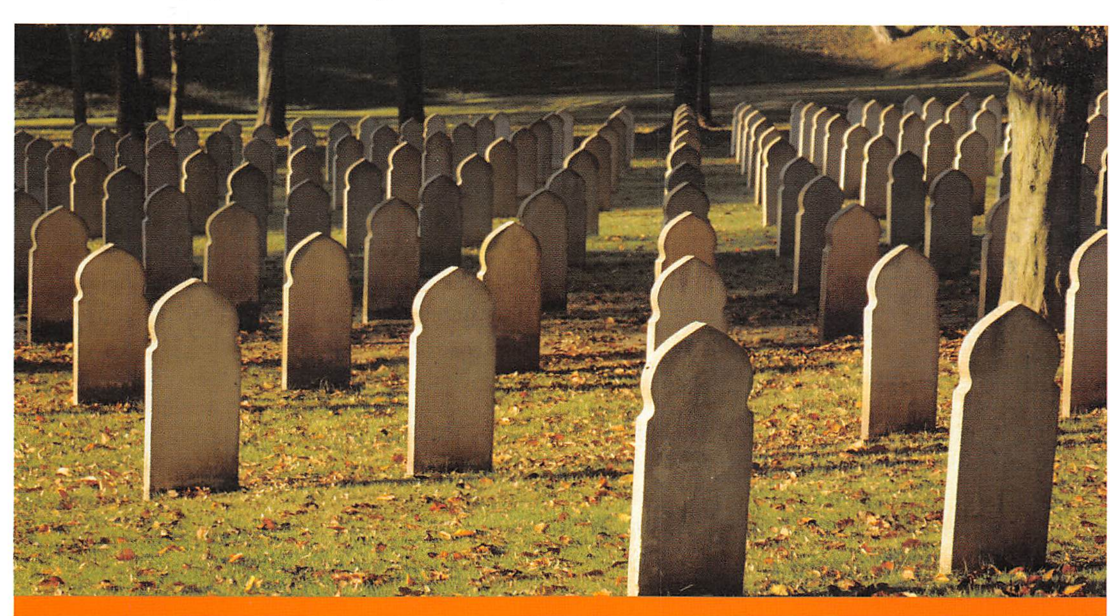
4 Wiarę w cierpienia i rozkosz w grobie. Wierzymy, że śmierć jest faktem, jak głosi Koran: „Powiedz: 'Zabierze was anioł śmierci, który miał pieczę nad wami; potem do waszego Pana zostaniecie sprowadzeni!'" (*As Sadżda*, 32:11).

Nikt nie może zaprzeczyć śmierci. Wierzymy, że kiedy ktoś umiera lub zostaje w jakikolwiek sposób zabity, dzieje się tak dlatego, że nadszedł jego czas, którego nie można ani opóźnić, ani przyspieszyć, zgodnie ze słowami Koranu: „Kiedy przyjdzie ich termin, to oni nie potrafią ani go opóźnić, ani też przesunąć go naprzód, choćby o jedną godzinę" (*Al A'rāf*, 7:34).

- Wierzymy również, że gdy ktoś umiera, przenosi się do życia wiecznego.

- Istnieje wiele autentycznych przekazów od Proroka Muḥammada ﷺ, w których wymienia on kary w grobie, jakie czekają niewiernych i niegodziwców, oraz rozkosze czekające ludzi wierzących i prawych. Wierzymy w to wszystko, jednak nie dociekamy jak to możliwe, gdyż umysł ludzki nie jest w stanie pojąć rzeczywistości będącej częścią świata niewidzialnego, jak Piekło i Raj, nie należące do świata materialnego, widzialnego. Może jedynie pojmować na zasadzie porównań i wyciągania wniosków, i rozsądza różne kwestie wyłącznie w oparciu o prawa znane z tego świata.

- Życie w grobie należy do świata niewidzialnego, którego nie można poznać za pomocą zwykłych ludzkich zmysłów. Gdyby było to możliwe, wiara w niewidzialne straciłaby sens. Nie byłoby żadnej mądrości w przestrzeganiu obowiązków religijnych. Ludzie nie widzieliby też konieczności robienia zmarłym pochówku. Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Gdyby nie obawa że nie będziecie robić pochówku swoim zmarłym, prosiłbym Allaha, aby pozwolił wam usłyszeć męki w grobie, które ja słyszę". (*Ṣaḥīḥ Muslim*: 2868; *Sunan an Nasā'ī*: 2058). Ponieważ zwierząt to nie dotyczy, słyszą one krzyki osób karanych w grobach.

Korzyści wynikające z wiary w Dzień Ostatni

1

Wiara w Dzień Ostatni zachęca ludzi do prowadzenia cnotliwego życia, wykonywania dobrych uczynków, bogobojności oraz unikania egoizmu i arogancji.

To z tego powodu Koran często powiązuje wiarę w Dzień Ostatni z dobrymi uczynkami. Pokazują to następujące przykłady: „I będzie odwiedzać świątynie Boga tylko: ten, kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni" (*At Tauba*, 9:18). „Ci, którzy wierzą w życie ostateczne, wierzą w nią [tj. Księgę] i będą pilnie przestrzegać swojej modlitwy" (*Al An'ām*, 6:92).

2

Przypomina tym, którzy są całkowicie pochłonięci życiem na tym świecie i chwilowymi przyjemnościami, jak ważne jest współzawodniczenie ze sobą w posłuszeństwie wobec Allaha i wykonywaniu dobrych uczynków za życia, oraz uświadamia im, że to życie jest krótkie, podczas gdy życie przyszłe jest wieczne.

Po wychwaleniu w Koranie Swych wysłanników i wymienieniu ich dobrych uczynków, Allah ﷻ mówi, z jakiego powodu te cnotliwe czyny wykonywali: „Oczyściliśmy ich czystą myślą – wspomnieniem o Siedzibie" (*Ṣād*, 38:46).

To oznacza, że przyczyną wykonywania przez nich tych przykładnych czynów było ciągłe pamiętanie o życiu przyszłym.

Kiedy niektórzy muzułmanie stali się niedbali w przestrzeganiu nakazów Allaha i Jego Wysłannika ﷺ, Allah ﷻ objawił następujący werset: „Czy podoba wam się bardziej życie tego świata, czy życie ostateczne? Przecież używanie życia tego świata w porównaniu z życiem ostatecznym jest mizerne!" (*At Tauba*, 9:38).

Kiedy człowiek wierzy w Dzień Ostatni, uświadamia sobie, że żadnych wygód tego życia nie można porównać z wiecznymi przyjemnościami w Raju, ani że nie są one warte nawet chwili w Ogniu Piekielnym; i odwrotnie – że dyskomfortów i trudności znoszonych w imię Allaha nie można porównać do kary w Piekle i są one niczym w porównaniu z choćby chwilą w Raju.

3

To sprawia, że wierzący są zadowoleni z tego, co mają w życiu. Nie smucą się ani nie poddają się, jeśli spotka ich jakaś przykorść na tym świecie. Zamiast tego robią co w ich mocy, wiedząc, że Allah z pewnością nie pozbawi ich nagrody za ich dobre uczynki. Jeśli coś im niesprawiedliwie odebrano, nawet jeśli było to coś mniejszego niż atom, z pewnością odzyskają to w Dniu Sądu, kiedy będą tego najbardziej potrzebować. Jak zatem ktoś może sie smucić, wiedząc z całą pewnością, że otrzyma swoją zapłatę w najważniejszym momencie – w Dniu Sądu? Jak może się martwić, skoro wie, że to Najlepszy z Sędziów rozsądzi pomiędzy nim a jego przeciwnikami?

> Wiara w Boskie przeznaczenie

Co to znaczy wierzyć Boskie przeznaczenie?

Oznacza to przekonanie, że wszystko – zarówno dobre, jak i złe – dzieje się z woli Allaha, który czyni jak chce. Nic nie może się wydarzyć bez Jego przyzwolenia i nic we wszechświecie nie ujdzie Jego wiedzy. Jednakże przepisał On ludziom obowiązki i zakazy, dając im jednocześnie wolną wolę i możliwość wyboru własnych działań, do niczego ich nie zmuszając, a ich działania są zgodne z ich możliwościami i wolą. On ich stworzył i dał im zdolność działania. Prowadzi On w Swej łasce kogo chce i pozwala zboczyć z właściwej drogi komu chce,w Swej absolutnej mądrości. Nie zostanie On zapytany o to, co robi, za to ludzie będą ze swych czynów rozliczeni.

Wiara w Boskie przeznaczenie jest szóstym z filarów wiary. Kiedy zapytano Proroka ﷺ o wiarę, powiedział on: „To wierzyć w Allaha, Jego aniołów, Jego Księgi, Jego posłańców, Dzień Ostatni, oraz wierzyć w Boskie przeznaczenie, zarówno rzeczy dobre, jak i złe" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 8).

Co obejmuje wiara w Boskie przeznaczenie?

Wiara w Boskie przeznaczenie obejmuje:

- Wiarę w to, że Allah ﷻ wie wszystko – ogólnie, ale i szczegółowo, i że wiedział On wszystko o Swoim stworzeniu jeszcze zanim je stworzył. Zna z wyprzedzeniem ich zaoptatrzenie, długość ich życia, oraz wie o wszystkim co zrobią skrycie i jawnie, a także o tym kto zostanie wpuszczony do Raju, a kto zostanie wysłany do Ognia Piekielnego. Koran głosi: „On jest Bogiem! Nie ma boga, jak tylko On! On zna skryte i widzialne" (*Al Ḥaszr,* 59:22).
- Wiarę w to, że zapisał On wszystko, co będzie istniało – dzięki Swej wiedzy uprzedniej –na Tablicach Chronionych (w Księdze Przeznaczenia), jak mówi Koran: „Żadne nieszczęście nie dosięgnie ziemi ani też was samych, bez tego, żeby ono nie było zapisane w Księdze, zanim My je sprowadzimy" (*Al Ḥadīd,* 57:22). Prorok ﷺ powiedział także: „Allah zapisał los Jego stworzeń pięćdziesiąt tysięcy lat przed stworzeniem niebios i ziemi (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 2653).
- Wiarę w to, że czegokolwiek Allah zechce, to staje się nieuniknione i nic nie może się przeciwstawić Jego mocy. Czegokolwiek On zechce, to z pewnością się wydarzy, a czegokolwiek On nie chce, to nie będzie mogło się zdarzyć. Koran głosi: „Lecz wy nie zechcecie, jeśli nie zechce Bóg, Pan Światów" (*At Takuīr*, 81:29).
- Wiarę w to, że Allah ﷻ jest Stwórcą wszystkiego, co istnieje, że jest On jedynym Stwórcą, a wszystko inne to Jego stworzenia. i że jest On nad każdą rzeczą wszechwładny: Allah ﷻ mówi: „[Ten, który] stworzył każdą rzecz i dał jej dokładną miarę" (*Al Furqan*, 25:2).

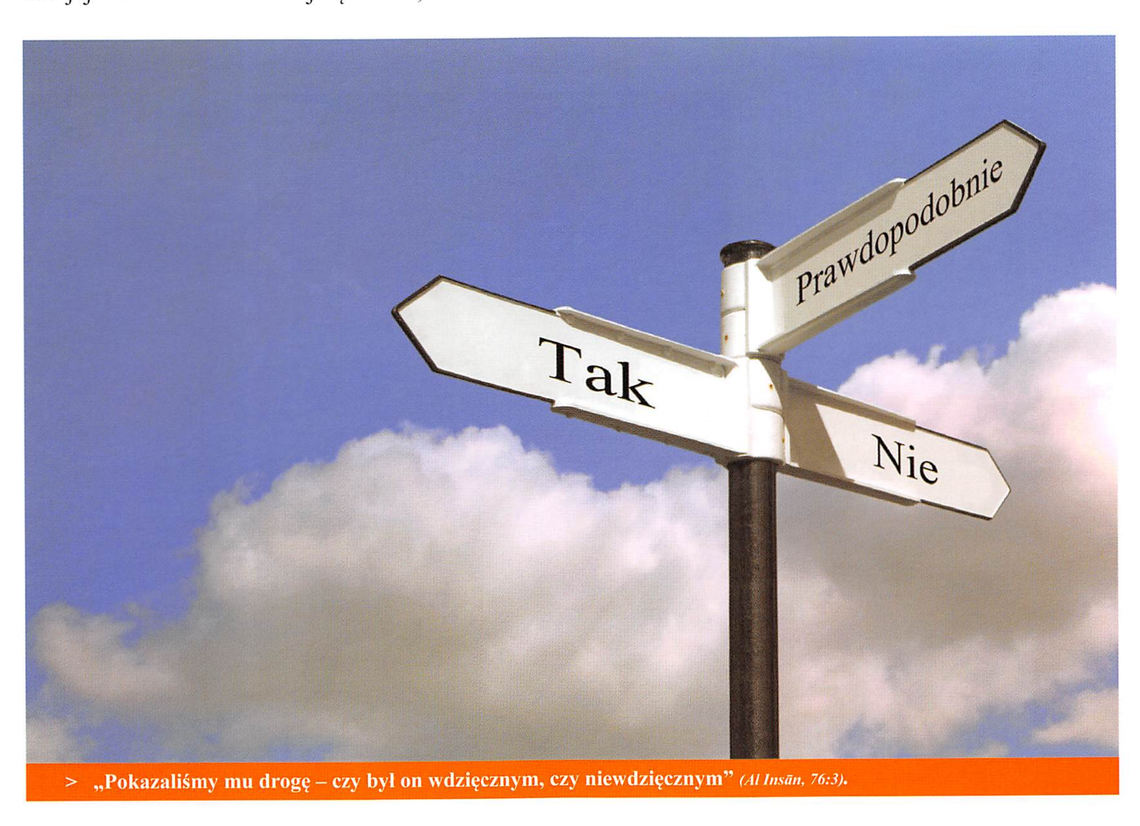
Człowiek ma wolną wolę, wolny wybór i zdolność do robienia tego, co chce

Wiara w Boskie przeznaczenie w żadnym razie nie oznacza, że człowiek nie ma wolnej woli, albo że nie ma wpływu na to, co zrobi. Można to udowodnić za pomocą dowodów islamskich, a także tych ze świata rzeczywistego.

Koran mówi: „Ten Dzień to prawda. Przeto ten, kto zechce, znajdzie drogę powrotu do swojego Pana" (*An Naba'*, 78:39).

Odnośnie zdolności i woli człowieka do działania zgodnie z własnym wyborem, Koran mówi: „Bóg nie nakłada na duszę niczego więcej nad jej możliwości. Dla niej będzie to, co dla siebie zyskała; i przeciwko niej będzie to, co ona zyskała!" (*Al Baqara*, 2:286).

Faktem jest, iż każdy wie, że ma wolną wolę i zdolność robienia tego, co chce. Dzięki temu może dokonywać wyborów. Pewne rzeczy może robić dobrowolnie, jak chodzenie, a inne niezależnie od własnej woli, jak na przykład drżenie czy nagłe przewrócenie się. Jednak wola i możliwości człowieka nie zrealizują się, jeśli nie są zgodne z wolą i mocą Alaha, jak mówi Koran: „To jest tylko napomnienie dla światów, dla tych spośród was, którzy chcą iść prosto. Lecz wy nie będziecie chcieli, jeśli nie zechce Bóg, Pan światów" (*At Takwīr*, 81:27-9).

> **„Pokazaliśmy mu drogę – czy był on wdzięcznym, czy niewdzięcznym"** ***(Al Insān, 76:3).***

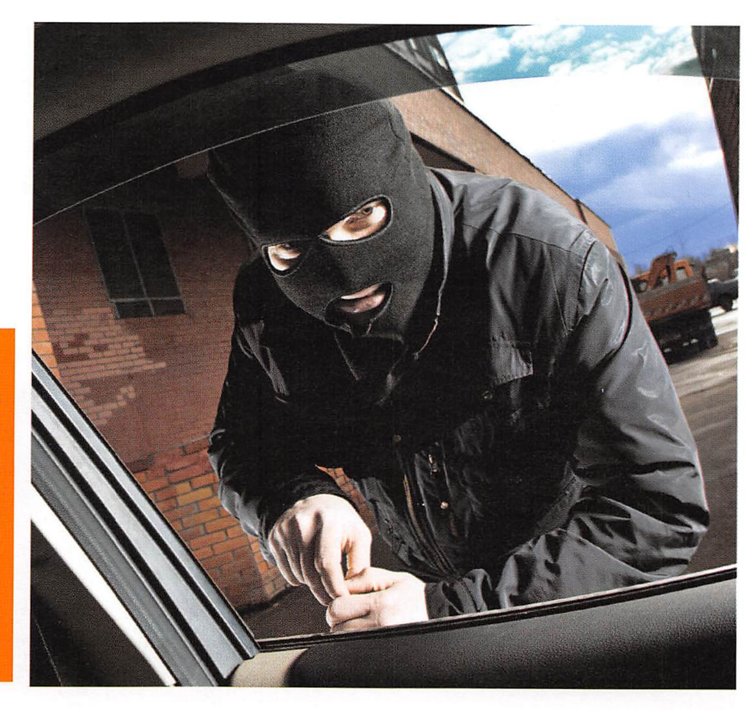
Boskie przeznaczenie jako wymówka

Obowiązek trzymania się Boskich nakazów i unikania Boskich zakazów pozostawiony jest wolnej woli człowieka i jego możliwości dokonywania wyborów. Toteż ludzie prawi zostaną wynagrodzeni za wybranie drogi prawości, a ludzie źli zostaną ukarani za wybór drogi niegodziwości.

Wszechmogący Allah ﷻ nie nakłada na nas obowiązków, których nie jesteśmy w stanie wykonywać i nie zaakceptuje wymówki, jakoby ktoś był Mu nieposłuszny ze względu na Boskie Przeznaczenie.

W dodatku przed popełnieniem grzechu ludzie nie wiedzą co Allah ﷻ zarządził. Dał nam On wolną wolę i możliwość wyboru naszych czynów, oraz jasno określił drogę dobra i zła. Zatem jeśli jesteśmy Mu nieposłuszni, jest to nasz własny wybór i dlatego będziemy musieli ponieść jego konsekwencje.

> Gdyby złoczyńca napadł cię, zranił i okradł z pieniędzy, twierdząc, że zrobił to, ponieważ tak zarządził dla niego Allah, z pewnością wziąłbyś jego usprawiedliwienie za kompletny absurd i nie przyjąłbyś go. Postarałbyś się, aby został on ukarany i ubiegałbyś się o zwrot twoich pieniędzy, gdyż człowiek ten zrobił to z własnej woli.

Korzyści wynikające z wiary w Boskie przeznaczenie

Wiara w Boskie Przeznaczenie niesie ze sobą liczne korzyści. Oto niektóre z nich:

1. Jest to jedna z największych zachęt do zachowywania się w tym życiu w taki sposób, jaki podoba się Allahowi.
   Wierzącym nakazuje się robienie tego, co są w stanie zrobić, najlepiej jak potrafią, polegając jednocześnie na Allahu ﷻ. Wierzą oni, że niczczego nie osiągną jeśli Allah nie zechce, ponieważ to On jest Stwórcą przyczyn i efektów.
   Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Troszczcie się o to, co przyniesie wam korzyści [w życiu przyszłym], proście Allaha o pomoc i nie traćcie otuchy. Jeśli przydarzy wam się coś niemiłego, nie mówcie: 'Gdybym zrobił to czy tamto, wówczas stałoby się tak a tak'. Raczej mówcie: *Qaddarallāhu ła mā szā'a fā'ala* ('Allah wydał Swój wyrok i On czyni to, co chce'), gdyż słowa 'gdybym tylko' dają szatanowi okazję do działania" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 2664).

2. Pomaga człowiekowi zdać sobie sprawę z tego, kim jest, i sprawia, że próbuje on unikać pychy i arogancji, gdyż wie, że nie zna swojego przeznaczenia. Dzięki temu dostrzega własną słabość i wie, że potrzebuje Allaha ﷻ, dlatego ciągle się do Niego zwraca.
   Kiedy człowiekowi dobrze się wiedzie, staje się wyniosły i zarozumiały, a gdy spotyka go coś złego, smuci się i niepokoi. Jedynie wiara w Boskie przeznaczenie ochroni go przed taką arogancją w czasie łatwym oraz przed przygnębieniem w trudnym czasie, ponieważ wie on, że wszystko dzieje się zgodnie z przeznaczeniem Allaha i za Jego uprzednią wiedzą.

3. Pomaga wierzącym przezwyciężyć zawiść. Wierzący nie zazdrości ludziom tego, czym w Swej łasce obdarzył ich Allah, ponieważ wie, że to Allah ﷻ im to dał i tak dla nich zarządził. Wie, że zawiść jest równoważna ze sprzeciwieniem się Boskim zarządzeniom.

4. Wypełnia serca wierzących odwagą i wzmacnia ich determinację w czasie trudności, gdyż wiedzą oni, że ich zaopatrzenie na tym świecie oraz moment, w jakim przyjdzie im ten świat opuścić, zostały już ustalone przez Allaha ﷻ. Dlatego nie przydarzy im się nic poza tym, co Allah dla nich zarządził.

5. Zaszczepia w wierzącym liczne prawdy wiary. W konsekwencji stale prosi on Allaha o pomoc i pokłada w Nim ufność po tym, jak wykona wszystkie swoje powinności. Jest świadomy, że potrzebuje Allaha, od którego otrzymuje wsparcie, by móc pozostać na drodze prostej.

6. Daje wierzącemu pewność oraz wypełnia jego serce spokojem i zadowoleniem, gdyż wie on, że to, co go ominęło, nie miało mu się przydarzyć, a to, co mu się przydarzyło, nie miało go ominąć.

Twoje oczyszczenie (ṭahāra)

2

Allah ﷻ nakazuje muzułmanom, by się regularnie oczyszczali wewnętrznie – z niewybaczalnego grzechu szirku i chorób serca, takich jak zazdrość, duma, czy nienawiść, oraz zewnętrznie – z brudu i różnego rodzaju nieczystości. Kiedy już się oczyszczą, stają się godni miłości Allaha, zgodnie ze słowami Koranu: „Zaprawdę, Bóg miłuje nawracających się i miłuje oczyszczających się!" (*Al Baqara*, 2:222).

Spis treści rozdziału

> Znaczenie oczyszczenia

Arabskie słowo *ṭahāra* (oczyszczenie) oznacza czystość i schludność.

Allah ﷻ nakazuje muzułmanom, by się oczyszczali zewnętrznie i wewnętrznie. Zewnętrznie – z widocznych rzeczy zakazanych i wszelkiego rodzaju nieczystości fizycznych, a wewnętrznie –z niewybaczalnego grzechu *szirku* oraz chorób serca, takich jak zazdrość, duma, czy nienawiść. Kiedy już się oczyszczą, stają się godni miłości Allaha, zgodnie ze słowami Koranu: „Zaprawdę, Bóg miłuje nawracających się i miłuje oczyszczających się!" (*Al Baqara*, 2:222).

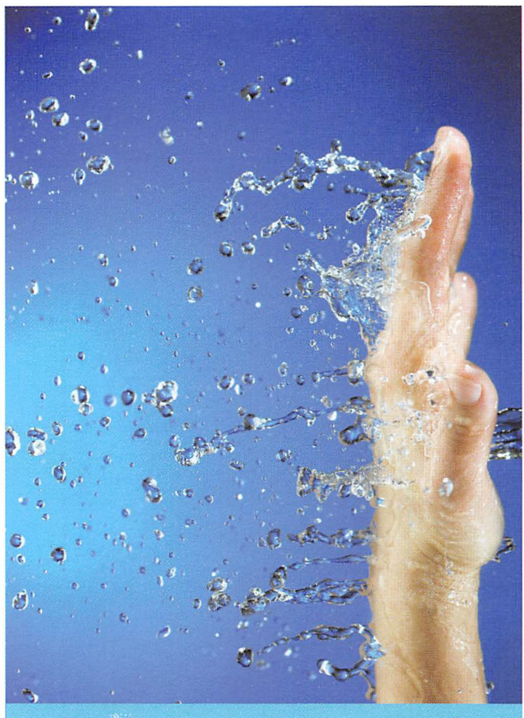
Nakazuje im także oczyszczać się zanim staną do modlitwy, gdyż jest to spotkanie i rozmowa z Bogiem. Jeśli ludzie oczyszczają się i zakładają najlepsze ubrania przed spotkaniem z ważną osobą, zajmującą jakąś wysoką pozycję, jak król czy prezydent, to co dopiero przed spotkaniem z Królem wszystkich króli.

Wymagane oczyszczenie do modlitwy

Allah ﷻ nakazuje muzułmanom oczyszczać się i wykonywać małą ablucję *(łuḍū')* przed rytualnymi aktami czci, takimi jak modlitwa, dotykanie Koranu i okrążanie Ka'by w Mekce. Zaleca też, by wykonywali *łuḍū'* przed wieloma innymi czynnościami, takimi jak czytanie Koranu bez dotykania go, wypowiadanie suplikacji czy spanie.

Kiedy muzułmanin chce wykonać modlitwę, musi oczyścić się z dwóch rzeczy:

1. Nieczystości fizycznej *(nadżāsa)*.
2. Nieczystości rytualnej *(ḥadat)*.

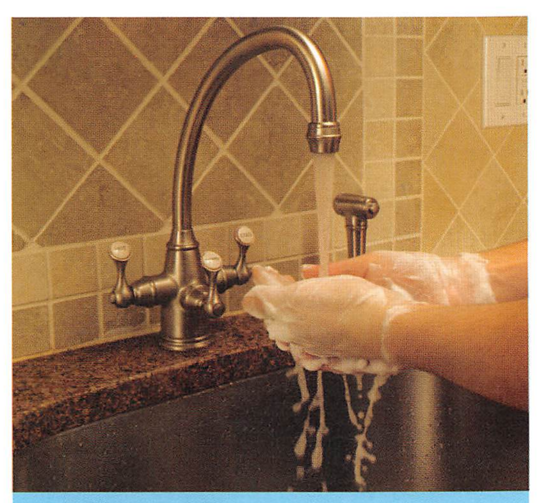
> Allah ﷻ nakazuje muzułmanom oczyszczać się wewnętrznie z niewybaczalnego grzechu szirku i chorób serca, takich jak zazdrość, duma i nienawiść, oraz zewnętrznie, z wszelkiego rodzaju nieczystości fizycznch.

> Oczyszczanie z nieczystości fizycznej

- Arabskie słowo *nadżāsa* oznacza wszelkie rzeczy namacalne, które islam postrzega jako nieczyste i nakazuje nam je usunąć zanim rozpoczniemy pewne akty czci.

- Ogólną zasadą w prawie islamskim *(szarī'a)* jest to, że wszystkie przedmioty są postrzegane jako czyste, a fizyczna nieczystość *(nadżāsa)* jest jedynie elementem przypadkowym. Dlatego jeśli ktoś ma wątpliwości na przykład co do czystości swego ubrania, ale nie ma dowodu na obecność fizycznej nieczystości na nim, wówczas powinien uznać, że jest ono czyste – zgodnie z ogólną zasadą.

- Jeśli chcemy się pomodlić, najpierw musimy usunąć wszelkie fizyczne nieczystości ze swych ciał, ubrań i miejsca, w którym zamierzamy się modlić.

> Nieczystość fizyczną można usunąć wodą, lub czymkolwiek, co oczyszcza.

Rzeczy nieczyste

1	Ludzki mocz i kał.
2	Krew (z wyjątkiem jej znikomej ilości).
3	Mocz i kał zwierząt, których mięso jest niedozwolone do spożycia (zob. str. 189).
4	Psy i świnie.
5	Padlina (to znaczy wszystkie martwe zwierzęta, z wyjątkiem tych, które można jeść, jeśli ich ubój został wykonany zgodnie z zasadami islamskimi (zob. str. 190)). Ludzkie zwłoki oraz martwe ryby i owady są postrzegane jako czyste.

Usuwanie nieczystości fizycznej

Nieczystość fizyczną na ciele, ubraniach, w miejscu modlitwy itd., wystarczy usunąć, na przykład za pomocą wody lub w inny sposób. Islam nakazuje tylko zmycie nieczystości, bez określania ilości razy. Wyjątkiem jest nieczystość fizyczna pochodząca od psa (czyli jego ślina, mocz czy odchody) – w tym przypadku przedmiot, który stał się zanieczyszczony musi zostać umyty siedem razy, w tym sześć razy wodą, a raz ziemią. Wszystkie inne nieczystości fizyczne muszą być po prostu zmyte, a jeśli pozostaje po nich zapach czy trudne do wywabienia plamy, należy to zignorować. Pewnego razu kobieta spytała Proroka ﷺ o zmywanie krwi menstruacyjnej. Odpowiedział on: „Wystarczy zmyć krew i nie musisz się martwić śladami, które pozostaną" (*Sunan Abu Dāūd:* 365).

Etykieta korzystania z toalety

- Zalecane jest, by muzułmanin wchodził do ubikacji lewą nogą, wcześniej wypowiadając suplikację: *Bismillāh. Allāhumma innī a'ūdu bika minal chubti łal chabā'it* ('W imię Allaha. O Allahu, szukam u Ciebie schronienia przed dżinami płci męskiej i żeńskiej').
- Zalecane jest też wychodzenie z ubikacji prawą nogą, a następnie wypowiedzenie: *Ghufrānak* ('O Allahu, wybacz mi').
- Podczas załatwiania się, muzułmanin musi zakrywać swoje części intymne, by inni ludzie nie mogli ich zobaczyć.
- Zabronione jest załatwianie się w miejscach, gdzie ktoś może nas zobaczyć, oraz tam, gdzie może to zaszkodzić ludziom.
- Będąc na terenie otwartym nie wolno się załatwiać do nor, gdyż można skrzywdzić zwierzęta w nich żyjące lub zostać przez nie skrzywdzonym.
- Podczas załatwiania się nie wolno się zwracać przodem ani plecami do kierunku *qibla,* zgodnie z przekazem Proroka ﷺ: „Kiedy się załatwiacie, nie możecie się zwracać w kierunku *qibla* ani odwracać się do niego plecami" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 386; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 264). Jest tak w przypadku załatwiania się na terenie otwartym. Wymóg ten nie ma jednak zastosowania w odniesieniu do pomieszczeń, na przykład współczesnych toalet.
- Należy dbać o to, by podczas załatwiania się żadna nieczystość nie dostała się na ciało lub ubranie. Jeśli jednak tak się przypadkiem stanie, należy tą nieczystość zmyć.
- Kiedy osoba się już załatwi, musi:

- Zalecane jest, by do oczyszczania części intymnych używać lewej ręki.

> Nieczystość rytualna (*ḥadat*)

- **Nieczystość rytualna (*ḥadat*)** odnosi się do stanu niewidocznej nieczystoći, który powstrzymuje muzułmanina przed wykonaniem modlitwy do czasu, aż nieczystość ta zostanie usunięta. Nie ma ona wymiaru fizycznego, jak w przypadku *nadżāsa.*
- Ten stan rytualnej nieczystości może być usunięty przy użyciu czystej wody, poprzez wykonanie podstawowej ablucji *(łuḍū')* lub pełnej ablucji (*ghusl* / kąpiel rytualna). Czysta woda to woda nie mająca domieszki żadnych nieczystości fizycznych, które zmieniłyby jej kolor, smak czy zapach.

Kiedy muzułmanin wykona *łuḍū'*, jest on w stanie czystości i może wykonywać modlitwy do czasu, aż jego *łuḍū'* zostanie unieważnione.

Są dwa rodzaje nieczystości rytualnej:

- Nieczystość mniejsza – można ją usunąć poprzez wykonanie małej ablucji *(łuḍū')*.
- Nieczystość większa – można ją usunąć poprzez wykonanie pełnej ablucji *(ghusl)*.

Mniejsza nieczystość rytualna i *łuḍū'*

Małą ablucję *(łuḍū')* unieważnia:

1. To, co wydostaje się z części intymnych i odbytu, jak mocz, kał lub gazy jelitowe. Odnosząc się do przyczyn unieważnienia ablucji, Allah powiedział: „Albo jeśli któryś z was przyszedł z miejsca ustronnego" (*An Nisā'*, 4:43). Prorok ﷺ poradził człowiekowi, który nie był pewien, czy stracił *łuḍū'* (poprzez uwolnienie gazów jelitowych) podczas modlitwy: „Niech nie przerywa modlitwy, dokąd nie usłyszy odgłosu albo nie poczuje zapachu" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 175; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 361).

2. Dotknięcie części intymnych bezpośrednio, bez żadnej bariery, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek dotknie swoich części intymnych, musi ponownie wykonać *łuḍū'*" (*Sunan Abu Dāłūd:* 181).

3. Jedzenie mięsa wielbłądziego. Gdy spytano Proroka ﷺ: „Czy powinniśmy wykonać *łuḍū'* po zjedzeniu mięsa wielbłądziego?", on odpowiedział: „Tak" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 360).

4. Utrata świadomości w efekcie snu, obłędu lub nietrzeźwości.

> Utrata świadomości w efekcie snu, obłędu czy nietrzeźwości to jeden z czynników unieważniających *łuḍū'*.

Twoje oczyszczenie (*ṭahāra*)

> Jak wykonywać małą ablucję (*łuḍū'*)?

Wykonywanie *łuḍū'* i oczyszczanie się to jedne z najlepszych i najważniejszych aktów, dzięki którym Allah ﷻ wybacza człowiekowi grzechy, jeśli wykonywane jest ze szczerą intencją, by zdobyć nagrodę od Allaha. Prorok ﷺ powiedział: „Kiedy muzułmański sługa [Allaha] obmywa swoją twarz [podczas wykonywania *łuḍū'*], każdy grzech, jaki popełniły jego oczy, zostaje zmyty z jego twarzy wraz z wodą; kiedy obmywa swoje dłonie, każdy grzech popełniony przez nie zostaje z nich zmyty wraz z wodą; a kiedy obmywa swoje stopy, każdy grzech, w którego kierunku się udał, zostaje zmyty wraz z wodą. Dzieje się tak, aż zostanie on oczyszczony ze wszystkich swoich grzechów" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 244).

Jak wykonywać łuḍū' i oczyścić się z mniejszej nieczystości rytualnej?

Kiedy muzułmanin chce wykonać *łuḍū'*, musi powziąć intencję, czyli w myślach wyrazić pragnienie usunięcia stanu nieczystości. Intencja *(nijja)* wymagana jest dla wszystkich czynów w islamie. Prorok ﷺ powiedział: „Czyny są nagradzane według intencji" (*Ṣaḥīḥ Al Bucharī:* 1; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 1907). Następnie rozpoczyna wykonywanie ablucji, obmywając części ciała w sposób ciągły, bez robienia dłuższych przerw pomiędzy obmyciem każdej z nich. Obmywa je w niżej wymienionej kolejności:

1

Wypowiada: *Bismillāh* (‘W imię Allaha’).

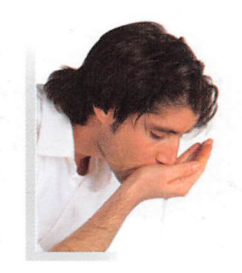
2

Obmywa dłonie do nadgarstków. Zalecane jest, by zrobić to trzykrotnie.

3

Obmywa usta, nabierając do nich wody (z prawej ręki) i płukając je, po czym wypluwa wodę. Obowiązkiem jest jednokrotne obmycie ust, jednak zalecane jest zrobienie tego trzy razy.

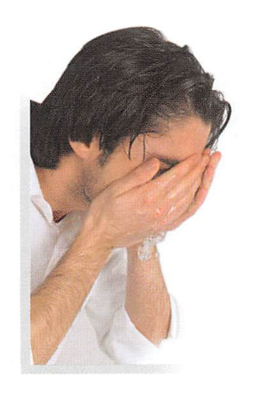
4

Oczyszcza nos, wciągając nim wodę z prawej ręki, po czym wydmuchując ją przy pomocy lewej ręki. Zalecane jest głębokie wciągnięcie wody, lecz tak, by nie wyrządzić sobie szkody. Obowiązkiem jest wyczyścić nos raz, jednak zalecane jest zrobienie tego trzy razy.

5

Następnie obmywa obiema dłońmi całą swoją twarz, od czubka czoła do spodu brody i od jednego ucha do drugiego. Obmycie twarzy nie obejmuje uszu. Obowiązkiem jest jednokrotne obmycie twarzy, jednak zalecane jest, by zrobić to trzykrotnie.

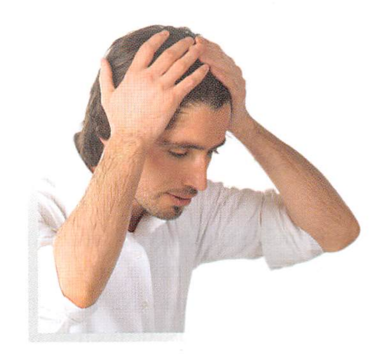
6

Obmywa prawą rękę od czubków palców aż po łokieć, włącznie z nim, a następnie to samo robi z ręką lewą. Obowiązkiem jest jednokrotne obmycie rąk, jednak zaleca się, by zrobić to trzykrotnie.

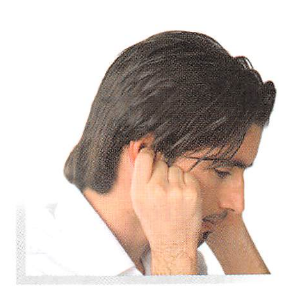
7

Zwilżonymi dłońmi przeciera głowę, zaczynając od czubka czoła, gdzie zaczyna się linia włosów, a kończąc z tyłu szyi, w miejscu, w którym zaczyna się kark. Sunną jest, by powtórzyć przetarcie również od tyłu do przodu. W odróżnieniu od innych części ciała, głowy nie zaleca się przecierać trzykrotnie, a tylko jeden raz.

8

Zwilżonymi palcami przemywa uszy – wewnętrzną stronę ucha palcem wskazującym, a na zewnątrz ucha kciukiem. To także należy robić tylko raz.

9

Obmywa swe stopy do kostek, zaczynając od stopy prawej. Obowiązkiem jest jednokrotne obmycie stóp, jednak zalecane jest zrobienie tego trzy razy. Jeśli ma założone skarpetki, może przetrzeć ich wierzch zwilżonymi dłońmi, jednak tylko wtedy, gdy spełnione zostaną pewne warunki (zob. str. 99).

Większa nieczystość rytualna i pełna ablucja (*ghusl* / kąpiel rytualna)

Sytuacje wymagające pełnej ablucji (*ghusl*)

Są pewne sytuacje, w których dorosły muzułmanin musi wziąć rytualną kąpiel (*ghusl*) zanim wykona modlitwę czy okrąży *Ka'bę*. Dokąd pełnej ablucji nie wykona, mówi się, że pozostaje w stanie większej nieczystości rytualnej.

Są to następujące sytuacje:

1 **Wytrysk nasienia** na skutek podniecenia, niezależnie od przyczyny, zarówno podczas snu, jak i na jawie.

Nasienie to gęsty biały płyn uwalniany podczas orgazmu.

2 **Stosunek seksualny.** Zdefiniowany jest on jako penetracja, nawet gdy nie dojdzie do wytrysku nasienia. Nawet wprowadzenie samej żołędzi penisa do pochwy wystarczy, by kąpiel rytualna stała się koniecznością. Koran mówi: „A jeśli jesteście w stanie nieczystym, to oczyszczajcie się" (*Al Ma'ida*, 5:6).

3 **Krwawienie menstruacyjne i połogowe.**

- Krwawienie menstruacyjne to naturalne krwawienie z macicy kobiety i występuje w przybliżeniu co miesiąc w okresie rozrodczym kobiety. Zazwyczaj trwa około siedmiu dni, u jednych kobiet może trwać nieco krócej, u innych nieco dłużej.

- Krwawienie połogowe występuje po porodzie, w okresie połogu, i trwa stosunkowo długo.

> **Przy wykonywaniu pełnej ablucji (*ghusl*), całe ciało musi być obmyte wodą.**

Kobiety miesiączkujące i mające krwawienie połogowe zwolnione są z postu oraz wykonywania modlitw. Jednakże opuszczone dni postu muszą odrobić, zaś opuszczonych modlitw nie. W tym okresie mąż i żona nie mogą ze sobą współżyć, ale mogą w inny sposób zaspokajać swoje potrzeby seksualne. Po zakończeniu się menstruacji i krwawienia połogowego, kobiety muszą wykonać rytualną kąpiel (*ghusl*).

Allah ﷻ mówi: „Trzymajcie się więc z dala od kobiet podczas okresu miesięcznego i nie zbliżajcie się do nich, dopóki one się nie oczyszczą. A kiedy się oczyszczą, to przychodźcie do nich, tak jak nakazał wam Bóg" (*Al Baqara*, 2:222).

Usuwanie większej nieczystości rytualnej

Wystarczy, by muzułmanin obmył całe swoje ciało wodą, z intencją oczyszczenia się z nieczystości.

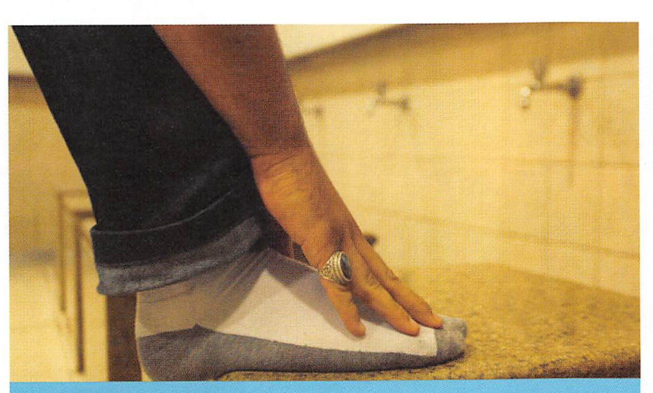
- Jednak najlepszym sposobem wykonania rytualnej kąpieli jest umycie się w taki sam sposób, jak po załatwianiu się, potem wykonanie *łuḍū'*, a następnie obmycie całego ciała wodą. Takie wykonanie powiększa nagrodę, ponieważ jest zgodne z Sunną Proroka ﷺ.

- Jeśli muzułmanin dokona rytualnej kąpieli obmywając całe ciało, nie ma już potrzeby wykonywania *łuḍū'*; jednakże najlepszą metodą oczyszczenia się z większej nieczystości rytualnej jest wykonanie pełnej ablucji zawierającej *łuḍū'*, gdyż była to praktyka Proroka ﷺ.

Przecieranie skarpet

Islam jest tak praktyczny, że pozwala muzułmaninowi przecierać wierzch skarpet lub butów mokrą dłonią zamiast mycia stóp przy odnawianiu *łuḍū'*, pod warunkiem, że założył on te skarpetki czy buty będąc w stanie rytualnej czystości. Może tak robić przez okres 24 godzin jeśli jest rezydentem, a 72 godziny, gdy jest podróżnym.

Jednakże przy wykonywaniu rytualnej kąpieli *(ghusl)*, stopy muszą zostać obmyte.

Co zrobić, gdy nie można użyć wody

Jeśli muzułmanin nie może skorzystać z wody, by wykonać *łuḍū'* lub rytualną kąpiel *(ghusl)* z powodu choroby, lub gdy woda nie jest dostępna, albo gdyby użycie dostępnej wody do wykonania *łuḍū'* czy *ghusl* spowodowało, że nie wystarczy jej do picia, musi w zamian wykonywać *tajammum* (tzw. „suchą ablucję") piaskiem do momentu, aż znajdzie wystarczającą ilość wody lub będzie mógł z niej skorzystać.

Sposób wykonywania *tajammum*: (1) Jeden raz lekko uderz obiema dłońmi w piach; (2) przetrzyj twarz pyłem, jaki się na nich znajduje; (3) przetrzyj spód prawej dłoni lewą dłonią, po czym spód lewej dłoni prawą, aż do nadgarstków.

Twoja modlitwa

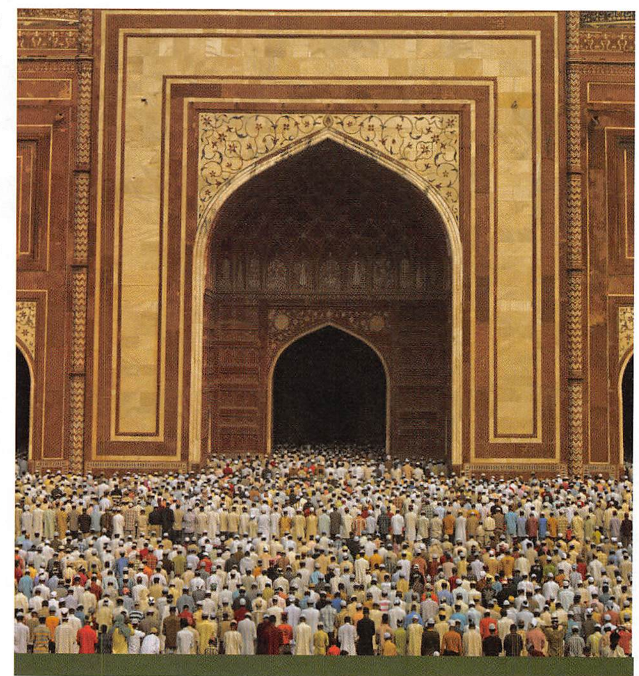
3

Modlitwa *(ṣalāt)* jest absolutną podstawą religii i 'łącznikiem' pomiędzy sługą a jego Panem, stąd jej wysoka pozycja jako najlepszego z aktów czci w islamie. Wszechmogący Allah nakazuje muzułmanom, by przestrzegali jej w każdych okolicznościach – niezależnie od tego, czy są rezydentami czy podróżującymi, chorzy czy zdrowi.

Spis treści rozdziału

Modlitwa

Arabskie słowo *ṣalāt* (zwykle tłumaczone jako modlitwa) dosłownie oznacza zwracanie się i błaganie. Jest to więź, jaką muzułmanin ustanawia ze swoim Panem i Stwórcą i obejmuje najbardziej wysublimowane formy okazywania całkowitego poddania się Allahowi, szukanie u Niego ochrony oraz proszenie Go o pomoc i wsparcie. Kiedy muzułmanin staje przed swoim Panem w modlitwie i wspomina Go, jego dusza oczyszcza się i zdaje sobie sprawę ze swojego jestestwa i natury świata, w którym żyje. Uświadamia sobie wielkość swego Pana i ogromne miłosierdzie, jakie mu On okazał. Dlatego ta modlitwa sprawia, że trzyma się on zasad Boskiego prawa i unika niesprawiedliwości, nieprzyzwoitości i czynienia zła, jak głosi Koran: „Zaprawdę, modlitwa chroni od szpetoty i powstrzymuje od niegodziwości!" (*Al 'Ankabūt*, 29:48).

> Pozycja i zalety modlitwy (*ṣalāt*) w islamie

Modlitwa *(ṣalāt)* jest bez wątpienia najważniejszym i najznakomitszym aktem czci. Angażuje nie tylko ciało, ale także serce, umysł i język. Jej ogromna waga przejawia się w wielu aspektach, włącznie z następującymi:

Modlitwa zajmuje najwyższą pozycję w islamie

1. Jest to drugi filar islamu, jak powiedział Prorok ﷺ : „Islam został zbudowany na pięciu filarach: zaświadczenie, że nie ma boga oprócz Allaha, a *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha; wykonywanie pięciu codziennych modlitw obowiązkowych; dawanie obowiązkowej jałmużny *(zakāt);* pielgrzymka do (Świętego) Domu; oraz post w miesiącu *ramaḍān*" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 8; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 16). Filar to podpora budynku, bez której by się on zawalił.

2 Dowody islamskie wykazują, że modlitwa jest tym, co odróżnia muzułmanów od niewiernych. Prorok ﷺ powiedział: „Pomiędzy człowiekiem a bałwochwalstem *(szirk)* i niewiarą *(kufr)* jest porzucenie modlitwy" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 82). Powiedział również: „Przymierzem rozróżniającym nas od nich jest modlitwa, a kto opuszcza modlitwę, ten przestał wierzyć." (*Sunan At Tirmidī:* 2621; *Sunan An Nasā'ī:* 463).

3 Allah ﷻ nakazuje wierzącym, by wykonywali modlitwę we wszystkich okolicznościah: podczas podróży i będąc w miejscu zamieszkania, w czasie wojny i w czasie pokoju, w zdrowiu i podczas choroby – zgodnie ze swoimi możliwościami. Koran mówi: „Przestrzegajcie modlitw" (*Al Baqara,* 2:238). Wszechmogący Allah opisuje Swoje wierne sługi jako tych, „którzy odprawiają swoje modlitwy" (*Al Mu'minūn,* 23:9).

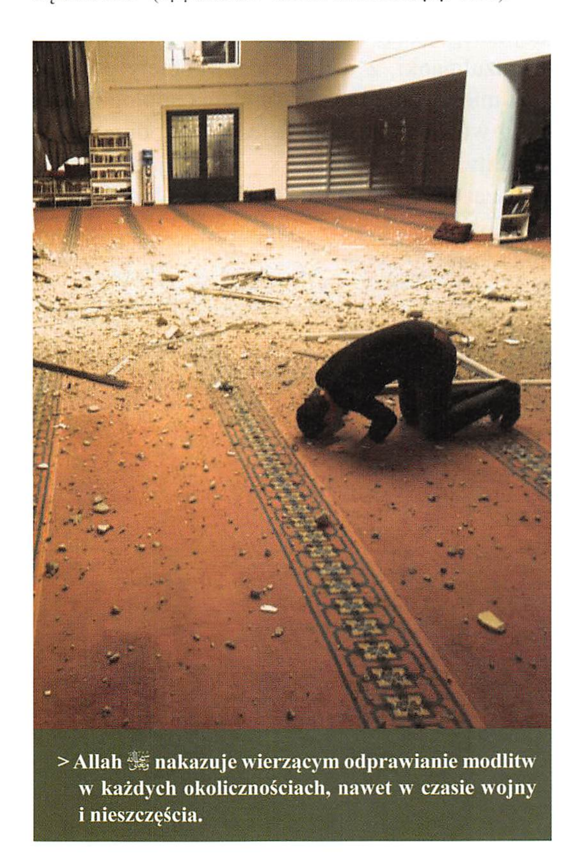
Zalety modlitwy

Liczne dowody z Koranu i Sunny potwierdzają zalety modlitwy, wśród których są następujące:

1 Zmywa ona mniejsze grzechy, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ: „Pięć codziennych modlitw i modlitwa piątkowa zmywają wszystkie mniejsze grzechy popełnione pomiędzy nimi, tak długo, jak unika się grzechów ciężkich" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 233; *Sunan At Tirmidī:* 214).

2 Jest światłem rozświetlającym życie muzułmanina, prowadzącym go do wszystkiego, co dobre i utrzymującym go z dala od zła, zgodnie z przekazem Koranu: „Modlitwa chroni od szpetoty i powstrzymuje od niegodziwości!" (*Al Ankabūt,* 29:45). Prorok ﷺ powiedział także: „Modlitwa jest światłem" (*Ṣaḥīḥ Muslim:* 232).

3 Będzie pierwszą rzeczą, o jaką ludzie zostaną zapytani w Dniu Sądu. Jeśli zostanie przyjęta, pozostałe czyny również zostaną przyjęte; jeśli jednak nie zostanie przyjęta, żaden inny czyn nie zostanie przyjęty, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ: „Pierwszą rzeczą, z jakiej sługa Allaha zostanie rozliczony w Dniu Sądu, będzie jego modlitwa. Jeśli będzie ona dobra, reszta jego czynów będzie dobra; jeśli będzie ona zła, reszta jego czynów też będzie zła" (*Aṭ Ṭabarānī – Al Mu'dżam Al Alṣaṭ:* 1859).

> Allah ﷻ nakazuje wierzącym odprawianie modlitw w każdych okolicznościach, nawet w czasie wojny i nieszczęścia.

Najpiękniejsze momenty, jakich doświadcza wierzący, mają miejsce podczas modlitwy, ponieważ zwraca się wtedy do swego Pana i odczuwa spokój oraz radość z Jego bliskości.

Doprawdy, była to wielka radość dla Proroka ﷺ, który powiedział kiedyś: „A osłodą jest dla mnie modlitwa" (*Sunan An Nasā'ī:* 3940).

Nawet poprosił on Bilāla ﷻ, zwołującego na modlitwę, by wygłosił wezwanie na modlitwę, aby mógł on doświadczyć duchowego spokoju: „Zwołaj [ludzi] na modlitwę, Bilālu, niech nas pokrzepi" (*Sunan Abu Dāŀūd:* 4985).

Kiedykolwiek coś go martwiło, szukał ukojenia w modlitwie (*Sunan Abu Dāŀūd:* 1319).

Dla kogo jest ona obowiązkiem?

Modlitwa jest obowiązkiem dla każdego dojrzałego, zdrowego na umyśle muzułmanina i muzułmanki, z wyłączeniem kobiety podczas jej miesiączki lub krwawienia połogowego, gdyż wówczas zwolniona jest ona z odprawiania modlitw i nie wymaga się od niej odrobienia opuszczonych modlitw po ustaniu krwawienia (zob. str. 98).

Osobę uznaje się za dojrzałą, jeśli występuje u niej któraś z następujących oznak:

Osiągnięcie wieku piętnastu lat.
Pojawienie się włosów łonowych.
Wytrysk nasienia podczas snu lub na jawie.
Menstruacja lub ciąża (u kobiet).

> Jakie warunki trzeba spełnić przed przystąpieniem do modlitwy?

1 **Usunięcie nieczystości fizycznej i rytualnej** (zob. str. 93).

2 **Zakrycie intymnych części ciała *('aura)***
'Aurę należy zakryć ubraniami, które nie są ani obcisłe, ani zbyt skąpe, ani prześwitujące.

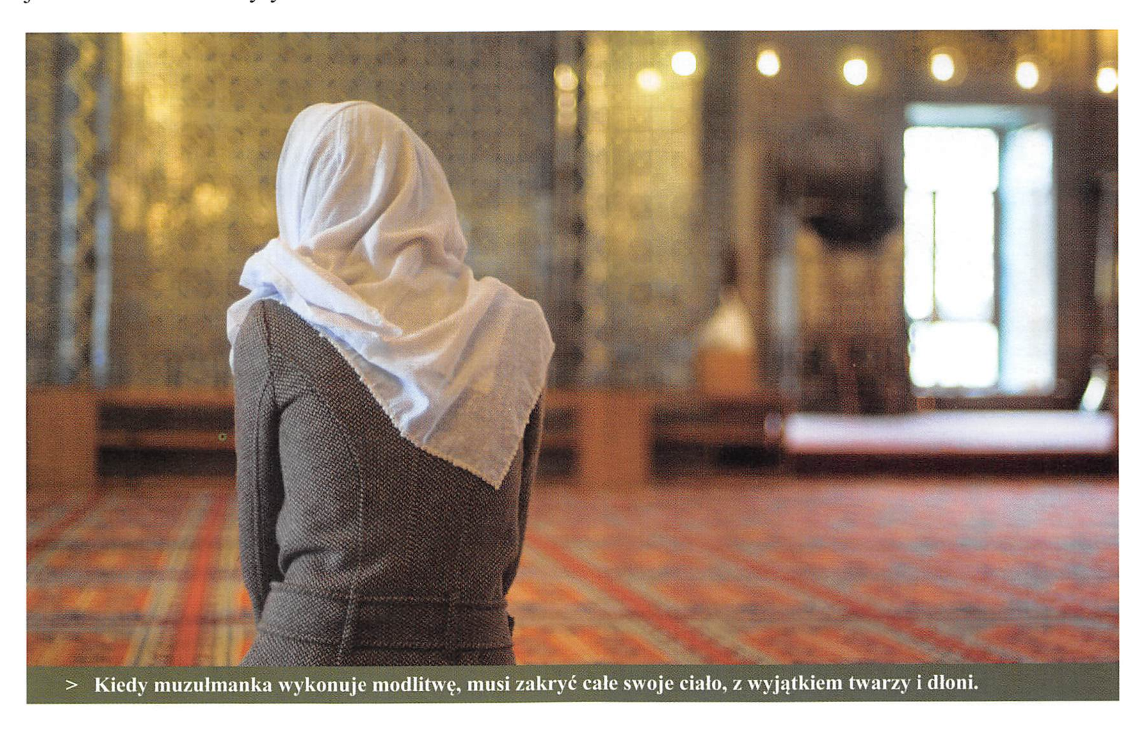
Są trzy rodzaje *'aury*, jaka musi być zasłonięta podczas modlitwy:

Dla kobiety: Całe ciało dojrzałej kobiety, z wyjątkiem twarzy i dłoni, postrzegane jest jako *'aura.*

Dla dziecka: *'Aura* małego dziecka to jego genitalia i pośladki.

Dla mężczyzny: *'Aura* dojrzałego mężczyzny to obszar od pępka do kolan.

Allah ﷻ mówi w Koranie: „O synowie Adama! Bierzcie wasze ozdoby [tj ubranie umożliwiające okrycie *'aury*] na każde miejsce modlitwy!" (*Al A'rāf,* 7:31). Tak naprawdę *'aura* to minimalny obszar, jaki musi zostać zakryty.

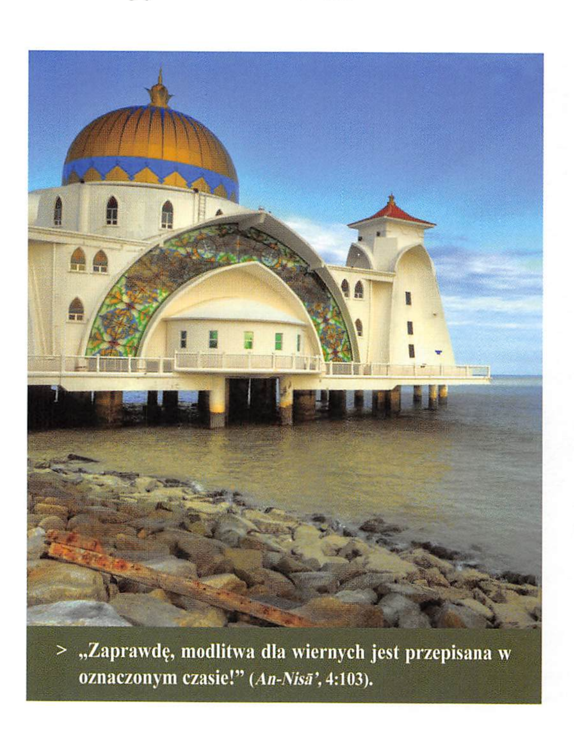

> **Kiedy muzułmanka wykonuje modlitwę, musi zakryć całe swoje ciało, z wyjątkiem twarzy i dłoni.**

3 Zwrócenie się w kierunku *qibla*

Allah ﷻ mówi: „I skądkolwiek byś przychodził, zwracaj twarz ku Świętemu Meczetowi [w Mekce]" (*Al Baqara*, 2:149).

- Kierunkiem, w jakim muzułmanie muszą się zwracać podczas modlitwy *(qibla)* jest *Ka'ba* – budynek w kształcie sześcianu ulokowany wewnątrz Świętego Meczetu w Mekce. *Ka'ba* została pierwotnie wybudowana przez Abrahama ﷺ i wszyscy prorocy pielgrzymowali do niej. To prawda, że jest to jedynie kamienna budowla, która nie może przynieść ani szkody, ani korzyści, jednak Allah ﷻ nakazał muzułmanom, by zwracali się ku niej podczas modlitwy, jednocząc się i obierając ten sam kierunek.

> „Zaprawdę, modlitwa dla wiernych jest przepisana w oznaczonym czasie!" (*An-Nisā'*, 4:103).

- Od muzułmanina wymaga się, by zwracał się ku Ka'bie, jeśli może ją przed sobą zobaczyć. Jeśli jednak jest od niej daleko i nie może jej zobaczyć, wówczas zwraca się jedynie w kierunku Mekki i niewielkie odchylenie od kierunku *qibla* nie unieważnia modlitwy, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „To, co jest między wschodem a zachodem, to *qibla*" (*Sunan At Tirmidī:* 342).

- Jeśli nie może się ku niej zwrócić, na przykład ze względu na chorobę, wówczas jest z tego obowiązku zwolniony, podobnie jak ze wszystkich innych obowiąków, których nie jest w stanie wykonywać, zgodnie z przekazem Koranu: „Przeto bójcie się Boga, [wykonując jego nakazy] jak tylko potraficie" (*Al Taghābun*, 64:16).

4 **Przestrzeganie pór modlitw.** Modlitwa nie będzie ważna, jeśli zostanie wykonana zanim rozpocznie się jej pora. Także opóźnianie jej poza jej wyznaczony czas jest surowo zabronione, zgodnie ze słowami Koranu: „Zaprawdę, modlitwa dla wiernych jest przepisana w oznaczonym czasie" (*An-Nisā'*, 4:103).

Należy tutaj podkreślić, że:

- Najlepiej jest wykonywać modlitwę zaraz po nastaniu jej pory.

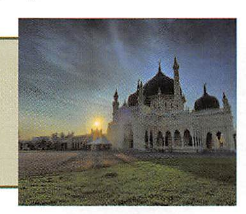
- Musi być wykonana w wyznaczonym dla niej czasie. Nie wolno jej opóźniać poza ten czas, bez względu na przyczynę.

- Jeśli ktoś opuści modlitwę ze względu na sen lub zapomnienie, musi ją odrobić kiedy tylko sobie o niej przypomni.

> Pięć modlitw obowiązkowych i ich pory

Allah ﷻ nakazał muzułmanom pięć modlitw w ciągu doby. Są one filarem wspierającym religię i stanowią najważniejszy z obowiązków. Allah określił dla nich następujące pory:

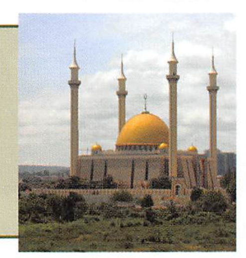
Modlitwa o świcie (*ṣalāt ul fadżr*): Składa się z dwóch cykli modlitewnych (*rak'āt, l.poj. rak'a*). Jej pora rozpoczyna się o brzasku – porze dnia, kiedy na horyzoncie pojawia się pierwsze światło; trwa do wschodu słońca.

Modlitwa południowa (*ṣalāt uẓ ẓuhr*): Składa się z czterech cykli. Jej pora rozpoczyna się, kiedy słońce minie zenit i zacznie skłaniać się ku zachodowi, a kończy się, kiedy cień przedmiotu osiąga długość równą wysokości tego przedmiotu.

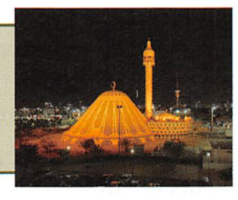
Modlitwa popołudniowa (*ṣalāt ul 'aṣr*): Składa się z czterech cykli. Jej pora rozpoczyna się po zakończeniu pory modlitwy *ẓuhr*, czyli kiedy cień przedmiotu ma długość równą wysokości tego przedmiotu, a kończy się wraz z zachodem słońca. Muzułmanin musi starać się ją wykonać zanim słońce zażółci się, a jego blask będzie przyćmiony.

Modlitwa wieczorna (*ṣalāt ul maghrib*): Składa się z trzech cykli. Jej pora rozpoczyna się, gdy słońce zachodzi, czyli kiedy jego tarcza znika za horyzontem, a kończy się wraz ze zniknięciem czerwonej poświaty na niebie (o zmroku).

Modlitwa nocna (*ṣalāt ul 'iszā'*): Składa się z czterech cykli. Jej pora rozpoczyna się po całkowitym zapadnieciu zmroku i trwa do połowy nocy. W skrajnych przypadkach, gdy zajdzie taka konieczność, można ją wykonać przed świtem.

Muzułmanie mogą polegać na kalendarzach z czasami modlitw, nie muszą określać początku pory modlitwy sami.

> Miejsce modlitwy

> Jednym z błogosławieństw islamu jest to, że modlitwa wykonywana w dowolnym miejscu jest ważna.

Islam nakazuje mężczyznom, by wykonywali modlitwy w zgromadzeniu i zachęca ich, by robili to w meczecie, który służy też jako forum i miejsce spotkań muzułmanów. Wzmacnia to więzi braterstwa pomiędzy nimi i jednoczy ich. Islam naucza, że modlitwa zbiorowa jest lepsza niż ta, którą człowiek wykonuje samotnie, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Modlitwa w zgromadzeniu przewyższa modlitwę wykonywaną samodzielnie o dwadzieścia siedem stopni" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 619; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 650; *Musnad Aḥmad:* 5921).

Modlitwa może być jednak wykonywana gdziekolwiek. To jedna z łask, jakimi obdarzył nas Allah ﷻ . Prorok ﷺ powiedział: „Cała ziemia została dla mnie uczyniona miejscem modlitwy i jest czysta (tj. odpowiednia do wykonywania *tajammum*). Dlatego jeśli kogoś z mojej społeczności zastanie pora modlitwy, może się modlić gdziekolwiek się znajduje" (*Ṣaḥīḥ Al Buchārī:* 328; *Ṣaḥīḥ Muslim:* 521).

Kryteria, jakie musi spełniać miejsce modlitwy

Islam wymaga, by miejsce, w którym chcemy się pomodlić, było czyste, zgodnie z przekazem Koranu: „Zawarliśmy przymierze z Abrahamem i Izmaelem: ‘Oczyśćcie Mój Dom dla odprawiających okrążenia, dla tych, którzy pozostają w medytacji, i dla tych, którzy się pochylają i wybijają pokłony" (*Al Baqara,* 2:125). Ogólna zasada jest taka, że miejsce, w którym zamierzamy się pomodlić, postrzegać należy jako

czyste, a mogąca w nim wystąpić nieczystość jest przypadkowa. Dlatego jeśli nie ma czegoś, co jasno świadczyłoby o nieczystości danego miejsca, musi być ono postrzegane jako czyste i wolno nam się tam modlić bez potrzeby użycia dywanika modlitewnego.

Jest wiele wytycznych co do miejsca modlitwy. Oto niektóre z nich:

1. Nie wolno nam się modlić w miejscu, gdzie moglibyśmy przeszkadzać innym, jak na ścieżkach, w korytarzach i miejscach, gdzie nie wolno stać lub siedzieć, gdyż może to zatamować ruch i stanowić duże utrudnienie. Prorok ﷺ powiedział: „Nie szkodźcie, ani jako pierwsi, ani w odwecie" (*Sunan Ibn Mādża:* 2340; *Musnad Aḥmad:* 2865).

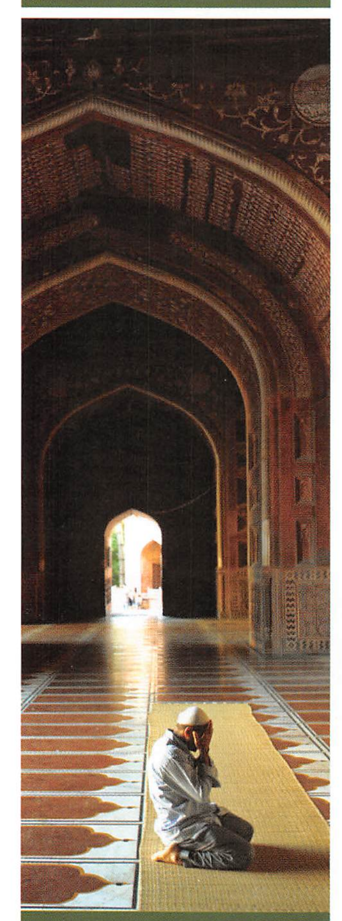
2. Miejsce to musi być wolne od rzeczy, które mogą nas rozpraszać, jak obrazki, hałasy i muzyka.

3. Nie wolno się modlić tam, gdzie ktoś mógłby szydzić z modlitwy, jak na przykład w miejscu, gdzie są ludzie pijani czy fanatycy itp. Wszechmogący Allah zabrania muzułmanom znieważania fałszywych bóstw niemuzułmanów, aby oni nie mogli znieważać w swej nieświadomości Allaha ﷻ : „Nie poniżajcie tych, których oni wzywają poza Bogiem, żeby nie znieważali Boga przez wrogość, nieświadomie" (*Al An'am,* 6:108).

4. Niepożądane jest, by modlić się w miejscach zaprojektowanych po to, by popełniać w nich grzeszne czyny, jak w salach balowych czy klubach nocnych.

> *Miejsce modlitwy*

Czy możesz wykonać modlitwę zbiorową w meczecie?

Nie

Tak

Mężczyzna musi wykonywać modlitwę zbiorową w meczecie, gdyż jest to jeden ze szlachetnych czynów, które Allah lubi. Kobiety także mogą przyłączyć się do modlitwy zbiorowej w meczecie.

Jeśli nie możesz wykonać jej w meczecie, upewnij się, że miejsce, w którym chcesz się pomodlić, jest czyste.

Nie

Tak

Zabronione jest wykonywanie modlitwy w miejscu nieczystym, gdyż Allah nakazuje nam oczyszczanie do modlitwy.

Jeśli miejsce, w którym chcesz się pomodlić jest czyste, to czy twoja modlitwa tam nie będzie utrudnieniem dla ludzi, na przykład dla przechodniów?

Nie

Tak

Nie wolno nam się modlić w miejscu, gdzie będzie to uciążliwe dla ludzi i będzie im przeszkadzać; musisz więc znaleźć inne miejsce.

Czy w miejscu, gdzie chcesz się pomodlić jest coś, co rozprasza twoją uwagę, jak obrazki lub hałasy?

Nie

Tak

Musisz unikać miejsc, gdzie coś mogłoby cię rozpraszać podczas modlitwy.

Modlitwa wykonana w jakimkolwiek miejscu na ziemi jest ważna. Jest to jedną ze szczególnych cech społeczności muzułmańskiej i przejawem miłosierdzia Allaha dla wiernych.

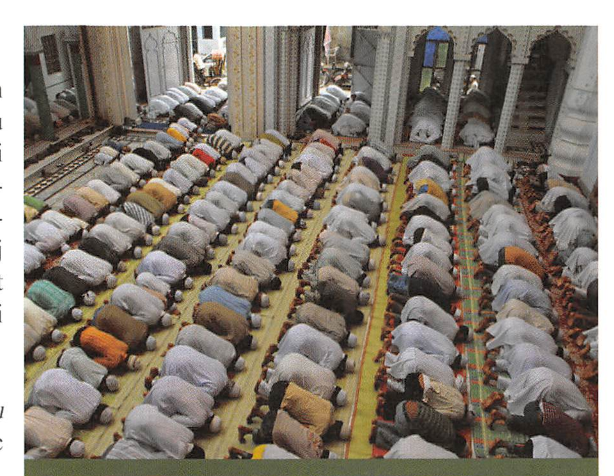
> Wykonywanie modlitwy

1 Intencja

Intencja *(nijja)* jest warunkiem koniecznym modlitwy. Jest to podjęcie w sercu zamiaru oddania Allahowi czci poprzez modlitwę i świadomość tego, którą z modlitw wykonujemy (np. *maghrib* czy *'isza'*). Intencję wystarczy mieć w sercu i umyśle, nie należy jej wypowiadać na głos – taka praktyka jest błędem, gdyż ani Prorok ﷺ, ani jego szlachetni Towarzysze nigdy tego nie robili.

2 Osoba modląca się staje i mówi: *Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy'), unosząc dłonie do poziomu ramion lub nieco powyżej, z wewnętrzną ich stroną skierowaną w kierunku *qibla.*

Takbīr (czyli arabskie wyrażenie *Allāhu Akbar*) to sposób wysławiania i wywyższania Allaha. Doprawdy, Allah jest wspanialszy, niż ktokolwiek i cokolwiek innego. Jest wspanialszy niż życie na tym świecie oraz wszystkie pragnienia i przyjemności. Kiedy ogłaszamy *takbīr*, pozostawiamy wszystkie troski tego świata i ziemskie pragnienia za sobą i zwracamy się ku Allahowi, Najwyższemu, Wywyższonemu, z wielką czcią i najwyższą pokorą.

3 Następnie umieszcza swą prawą dłoń na lewej, obie kładąc na klatce piersiowej. Układa je tak zawsze, gdy znajduje się w pozycji stojącej.

4 Następnie recytuje suplikację otwierającą (zalecane, aczkolwiek nie jest to obowiązek): *Subḥānak Allāhumma ła biḥamdik, ła tabārak asmuk, ła ta'ālā dżadduk, ła lā ilāha ghajruk* ('Wszelka cześć i chwała Tobie, Allahu; błogosławione Twe imię, wywyższony Twoj majestat i nie ma boga poza Tobą').

5 Potem mówi: *A'ūdu billāhi minasz szajṭān-ir radżīm* ('Szukam u Allaha schronienia przed Szatanem przeklętym').

6 Następnie mówi: *Bismillāh-ir Raḥmān-ir Raḥīm* ('W imię Allaha, Miłosiernego, Litościwego').

7 Następnie recytuje *Sūrat al Fātiḥa* – najważniejszy rozdział w Koranie.

Co powinna zrobić osoba, która nie zna na pamięć *Sūrat Al Fātiḥa* i obowiązkowych suplikacji wypowiadanych w modlitwie?

Nowy muzułmanin, który nie zna jeszcze na pamięć *Sūrat Al Fātiḥa* i obowiązkowych suplikacji wypowiadanych w modlitwie, musi zrobić następujące rzeczy:

- Starać się zapamiętać obowiązkowe słowa używane w modlitwie, które należy wypowiadać w języku arabskim, gdyż inaczej jego modlitwa będzie nieważna. Oto one:

  Surat Al Fātiḥa, Allāhu Akbar ('Allah jest Największy'), *Subḥāna Rabbijal 'Aẓīm* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najpotężniejszemu'), *Sami' Allāhu liman ḥamidah* ('Allah słucha tego, kto Go wychwala'), *Rabbanā ła lakal ḥamd* ('O Panie, Tobie należy się wszelka chwała'), *Subḥāna Rabbijal A'lā* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najwyższemu'), *Rabbighfir lī* ('O Panie, wybacz mi'), pierwszy *taszahhud,* końcowy *taszahhud i As-salāmu 'alejkum ła raḥmatullāh* ('Pokój i łaska Allaha niech będzie z wami').

- Powtarzać w swej modlitwie, najlepiej jak potrafi, wszystkie słowa pochwalne, a w pozycji stojącej to, co zapamiętał z sury *Al Fātiḥa,* a potem stopniowo zapamiętywać więcej, aż zapamięta wszystko. Koran głosi: „Przeto bójcie się Boga, [wykonując Jego nakazy] jak tylko potraficie" (*At Taghābun,* 64:16).

- Zalecane jest, by w tym okresie brał udział w modlitwach zbiorowych, aby nauczył się poprawnie wykonywać swoje modlitwy, a także dlatego, że prowadzący modlitwę *(imām)* pokrywa część niedociągnięć osób modlących się za nim.

- Allah ﷻ przypomina Prorokowi ﷺ o łasce, jaką go obdarzył, objawiając mu tę surę: „Daliśmy tobie siedem powtarzanych i Koran wspaniały" (*Al Ḥidżr,* 15:87). „Siedem powtarzanych" oznacza wersety tejże sury, których jest siedem.

- Muzułmanin musi się nauczyć tego krótkiego rozdziału na pamięć, gdyż recytowanie go w modlitwie stanowi jeden z filarów modlitwy zarówno dla tych, którzy modlą się sami, jak i dla tych, którzy modlą się za *imāmem.*

8 Po wyrecytowaniu *Sūrat Al Fātiḥa* lub wysłuchaniu jej, gdy recytuje ją *imām*, osoba modląca się mówi: Amīn, co oznacza: „O Boże, wysłuchaj moje modlitwy".

9 Potem w dwóch pierwszych cyklach modlitwy recytuje inną surę lub kilka wersetów Koranu. W trzecim i czwartym cyklu recytuje tylko *Sūrat Al Fātiḥa.*

- *Sūrat Al Fātiḥa* i wszelkie wersety Koranu recytowane po niej są recytowane na głos w modlitwie o świcie *(fadżr)*, wieczornej *(maghrib)* i nocnej *('iszā')*, zaś w modlitwie południowej *(ẓuhr)* i popołudniowej *('aṣr)* recytowane są po cichu.

- Wszelkie suplikacje w modlitwach recytuje się po cichu.

Wyjaśnienie sury *Al Fātiḥa*

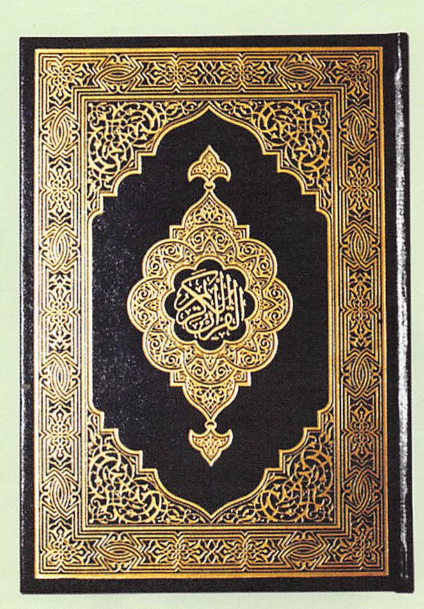
Al ḥamdu lillāhi Rabbil-'ālamīn – „Chwała Allahowi, Panu światów" (1:2): Wychwalam Allaha, wspominając wszystkie Jego atrybuty, działania, oraz jawne i skryte błogosławieństwa z należną miłością i czcią. Rabb (tłumaczone tu jako „Pan") odnosi się do Wszechmogącego Allaha, Stwórcy, Właściciela, Zaopatrującego i Dysponującego wszelkimi sprawami. Słowo „światy" odnosi się do wszystkiego innego niż Allah, i obejmuje świat ludzi, dżinów, aniołów oraz zwierząt i innych stworzeń.

Ar Raḥmān-ir Raḥīm – „Miłosiernemu, Litościwemu" (1:3): *Ar Raḥmān* (Miłosierny) i *Ar Raḥīm* (Litościwy) to dwa z imion Allaha. *Ar Raḥmān* ma szersze znaczenie, wskazuje na miłosierdzie Allaha wobec wzelkich Jego stworzeń, podczas gdy forma *Ar Raḥīm* wskazuje na miłosierdzie, które ma On dla Swych wiernych sług.

Māliki Jałmid Dīn – „Królowi Dnia Sądu" (1:4): Będzie On jedynym Sędzią w Dniu Sądu. To oświadczenie przypomina wierzącym o Dniu Ostatnim i zachęca ich do wykonywania dobrych uczynków.

Ijjāka na'budu ła ijjāka nasta'īn – „Tylko Ciebie czcimy i tylko Ciebie prosimy o pomoc" (1:5): Nie czcimy nikogo innego, jak tylko Ciebie, i nie dodajemy Ci żadnych partnerów. Szukamy tylko Twojej pomocy i wsparcia we wszystkich naszych sprawach, gdyż moc decydowania spoczywa wyłącznie w Twoich rękach.

Ihdinaṣ ṣirāṭ-al mustaqīm – „Prowadź nas Drogą Prostą" (1:6): Pokaż nam Drogę Prostą i pomóż nam na niej zostać do czasu, aż się z Tobą spotkamy. Droga Prosta (*aṣ ṣirāṭ-al mustaqīm*) to wyłącznie islam, jasna religia, która prowadzi do osiągnięcia zadowolenia Allaha i do Raju. To Muhammad ﷺ, Pieczęć Proroków, wskazał nam ją, i szczęście człowieka zależy w całości od tego, jak się tej drogi trzyma.

Ṣirāṭalladīna an'amta 'alejhim – „Drogą tych, których obdarzyłeś błogosławieństwami" (1:7): Czyli drogą, do której poprowadziłeś proroków i wszystkich prawych ludzi, którzy znają prawdę i podążają za nią.

Ghajril maghḍūbi 'alejhim łalaḍ-ḍālīn – „a nie tych, na których jesteś zagniewany, ani tych, którzy zbłądzili" (1:7): Trzymaj nas z dala od drogi tych, na których jesteś zagniewany, ponieważ znają oni prawdę, ale zdecydowali za nią nie podążać, czyli od żydów i im podobnych; trzymaj nas także z dala od drogi tych, którzy nie zostali poprowadzeni do prawdy ze względu na ich nieświadomość, czyli chrześcijan i im podobnych.

10 Następnie modlący recytuje *takbīr,* unosząc jednocześnie dłonie na wysokość ramion lub nieco ponad nie, zwrócone wewnętrzną stroną w kierunku *qibla,* tak samo, jak to robił recytując pierwszy *takbīr*.

11 Potem wykonuje skłon, zniżając swą głowę oraz plecy i utrzymując je w jednej linii, kładąc dłonie na kolanach. Będąc w tej pozycji, zwanej *rukū'*, mówi trzykrotnie: *Subḥāna Rabbijal 'Aẓīm* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najpotężniejszemu'). Obowiązkiem jest wypowiedzenie tych słów jeden raz, jednak zalecane jest, by wypowiedzieć je trzykrotnie. W pozycji *rukū'* powinniśmy wywyższać i wychwalać Allaha ﷻ .

Słowa *Subḥāna Rabbijal 'Aẓīm* oznaczają: uznaję, że Allah jest wolny od wszelkich wad. Mówię to, kłaniając się przed Nim z pokorą i w całkowitym poddaniu.

12 Następnie przyjmuje pozycję stojącą, unosząc dłonie do poziomu ramion lub nieco wyżej, zwrócone wewnętrzną stroną ku *qibla*, tak jak wcześniej, i mówiąc: *Sami' Allāhu liman ḥamidah* ('Allah słucha tego, kto Go wychwala'). Wypowiada to niezależnie od tego, czy modli się sam, czy jest osobą prowadzącą modlitwę *(imāmem).* Następnie każdy z modlących mówi: *Rabbanā ła lakal ḥamd* ('O Panie, Tobie należy się wszelka chwała'). Jest zalecane, by powiedzieć po tym: *Ḥamdan katīran ṭajjiban mubārakan fīh. Mil'as-samālāti ła mil'al-arḍ, ła mil'a mā szi'ta min szaj'in ba'd* ('Chwała obfita, dobra i błogosławiona. Twoja chwała wypełnia niebiosa i ziemię, i wszystko, co tylko zechcesz').

13 Następnie recytuje *takbīr* i wykonuje pokłon, dotykając ziemi siedmioma częściami ciała: czołem i nosem (liczonymi jako jedna część ciała), dłońmi, kolanami i palcami obu stóp. Zaleca się, by nie zbliżał za bardzo swych rąk do boków tułowia, ani brzucha do ud i upewnił się, że jego przedramiona nie dotykają podłoża.

14 W tej pozycji, zwanej *sudżūd,* mówi: *Subḥāna Rabbijal A'lā* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najwyższemu'). Obowiązkiem jest wypowiedzenie tych słów jeden raz, jednak zalecane jest, by wypowiedzieć je trzykrotnie.

Pokłon *(sudżūd)* jest najwspanialszą pozycją, w której należy wykonywać suplikacje do Wszechmogącego Allaha. Dlatego zaleca się, by po wyrecytowaniu obowiązkowej suplikacji wspomnianej powyżej, muzułmanin wznosił prośby do Allaha i pokornie prosił Go o cokolwiek chce z życia tego lub przyszłego. Prorok ﷺ powiedział: „Sługa jest najbliżej swego Pana, kiedy wykonuje pokłon. Więc wznoście dużo próśb do Allaha, będąc w tej pozycji" (*Saḥīḥ Muslim:* 482).

Subḥāna Rabbijal A'lā oznacza: uznaję Allaha Najwyższego, Wszechmogącego, będącego ponad niebiosami, wolnym od wszelkich niedoskonałości i wad. Ponadto ta pozycja – pokłon – przypomina modlącemu, o różnicy pomiędzy nim a jego Stwórcą, Najwyższym, sprawiając, że poddaje Mu się on z pokorą.

15 Następnie recytuje *takbīr* i przyjmuje pozycję siedzącą pomiędzy dwoma pokłonami. Zalecane jest, by usiadł na lewej stopie, prawą trzymając pionowo. Dłonie kładzie na swych udach, w pobliżu kolan.

- Tak naprawdę wszystkie pozycje siedzące podczas modlitwy powinny wyglądać w ten sposób, z wyjątkiem tej przyjmowanej podczas recytacji końcowego *taszahhud.* W tym przypadku zalecane jest, by usiąść lewym pośladkiem na ziemi, z prawą stopą umieszczoną pionowo i z lewą nogą ułożoną w bok, ze stopą wychodzącą spod stopy prawej.

- Jeśli nie można usiąść w ten sposób przy pierwszym lub drugim *taszahhud* ze względu na ból w kolanach, lub ponieważ nie przywykło się do takiej pozycji, wówczas można usiąść w jakiś podobny sposób, by było nam wygodnie.

16 W pozycji siedzącej pomiędzy dwoma pokłonami, modlący mówi: *Rabbighfir lī, łarḥamnī, łahdinī, łarzuqnī, ładżburnī, ła 'āfinī* ('O Allahu, wybacz mi, zmiłuj się nade mną, poprowadź mnie, daj mi zaopatrzenie, wesprzyj mnie i chroń mnie').

17 Następnie recytuje *takbīr* i wykonuje pokłon w ten sam sposób, jak wcześniej.

18 Potem podnosi się z pokłou do pozycji stojącej, mówiąc *Allāhu Akbar.* (Tu kończy się pierwszy cykl modlitwy).

19 Wykonuje drugi cykl w dokładnie taki sam sposób, jak pierwszy.

20 Po drugim pokłonie w drugim cyklu, przyjmuje pozycję siedzącą i recytuje pierwszy *taszahhud: At taḥijjātu lillāhi łaṣ ṣalałātu łaṭ ṭajjibāt, as salāmu 'alejka ajjuhan nabijju ła raḥmatullāhi ła barakātuh, as-salāmu 'alejnā ła 'alā 'ibād-illāh-iṣ-ṣāliḥīn. Aszhadu an lā ilāha illallāh, ła aszhadu anna Muḥammadan 'abduhu ła rasūluh* ('Wszelka cześć, akty czci i dobre uczynki są dla Allaha. Pokój, miłosierdzie i błogosławieństwo Allaha niech będzie z tobą, Proroku. Pokój z nami i z wszystkimi prawymi sługami Allaha. Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Allaha i zaświadczam, że *Muḥammad* jest Jego sługą i Jego Wysłannikiem').

21 Następnie podnosi się, recytując jednocześnie *takbīr*, by przyjąć pozycję stojącą i wykonać pozostałe cykle, jeśli modlitwa składa się z trzech cykli *(maghrib)* lub czterech (*ẓuhr, 'aṣr i 'iszā'*). Wtrzecim i czwartym cyklu recytuje się tylko *Sūrat Al Fātiḥa.*

Jeśli modlitwa składa się z dwóch cykli *(fadżr),* recytuje pierwszy *taszahhud,* a po nim końcowy *taszahhud,* który jest opisany poniżej.

22 W drugim cyklu po drugim pokłonie modlący przyjmuje pozycję siedzącą i recytuje końcowy *taszahhud.* Składa się on z pierwszego *taszahhud* wspomnianego wcześniej, po którym od razu mówi się następujące słowa: *Allāhumma ṣalli 'alā Muḥammad, ła 'alā āli Muḥammad, kamā ṣallejta 'alā Ibrāhīm, ła 'alā āli Ibrāhīm, innaka Ḥamīdun Madżīd. Ła bārik 'alā Muḥammad, ła 'alā āli Muḥammad, kamā bārakta 'alā Ibrāhīm, ła*

'alā āli Ibrāhīm, innaka Ḥamīdun Madżīd ('O Allahu, wywyższ *Muḥammada* i rodzinę *Muḥammada*, tak jak wywyższyłeś Abrahama i rodzinę Abrahama, zaprawdę, Tyś jest Wychwalony, Najwspanialszy. I pobłogosław *Muḥammada* i rodzinę *Muḥammada*, tak jak pobłogosławiłeś Abrahama i rodzinę Abrahama, zaprawdę Tyś jest Wychwalony, Najwspanialszy').

Zaleca się, by po tym wyrecytować następującą suplikację: *Allahumma innī a'ūdu bika min 'adābi dżahannam, ła min, 'adāb il qabr, ła min fitnat il maḥjā łal-mamāt, ła min fitnat-il Masīḥ-id Dadżdżāl* ('O Allahu, szukam u Ciebie schronienia przed karą Piekła, przed karą grobu, przed próbami za życia i w momencie śmierci, i przed próbą i nieszczęściem fałszywego Mesjasza').

23 W końcu wykonuje *taslīm*, odwracając twarz w prawą stronę i mówiąc: *As salāmu 'alejkum ła raḥmatullāh* ('Pokój i łaska Allaha niech będzie z wami'), a następnie odwracając twarz w lewo i wypowiadając te same słowa.

Tym pozdrowieniem modlitwa zostaje zakończona, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Modlitwa zaczyna się od *takbīr* a kończy się na *taslīm*" (*Sunan Abu Dāūd*: 61; *Sunan At Tirmidī*: 3). *Takbīr* odnosi się do słów *Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy'), *a taslīm* odnosi się do słów *As salāmu 'alejkum ła raḥmatullāh* ('Pokój i łaska Allaha niech będzie z wami').

24 Zalecane jest, by muzułmanin po zakończeniu każdej z pięciu obowiązkowych codziennych modlitw recytował następujące suplikacje:

1. *Astaghfirullāh* ('Allahu, przebacz mi') – trzy razy.

2. *Allāhumma Antas Salām, ła mink as salām, tabārakta jā dal-dżalāli łal-ikrām* ('O Allahu, Ty jesteś Pokojem i od Ciebie pochodzi pokój. Błogosławiony jesteś, o Władco majestatu i czci'). *Allāhumma lā māni'a limā a'ṭajt, ła lā mu'ṭija limā mana't, ła lā janfa'u dal-dżaddi, minkal-dżadd* ('O Allahu, nikt nie może wstrzymać tego, co Ty dajesz, ani nikt nie może dać tego, co Ty wstrzymujesz; i żadne bogactwo ani majestat nie może przynieść nikomu korzyści, gdyż od Ciebie pochodzi wszelkie bogactwo i majestat').

3. *Subḥān Allāh* ('Wszelka cześć Allahowi') – 33 razy, *Alḥamdu lillāh* ('Chwała Allahowi') – 33 razy, i *Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy') – 33 razy, po czym dopełnia do stu, mówiąc: *Lā ilāha illallāhu, łaḥdahu lā szarīka lah, lahul mulku, ła lahul ḥamdu, ła Huła 'alā kulli szej'in qadīr* ('Nie ma boga godnego czci, jak tylko Allah, jedyny, nie posiadający żadnych partnerów; do Niego należy królestwo i chwała i On jest nad każdą rzeczą wszechwładny').

> Jak się modlić (pozycja stojąca, skłon i pokłon)

1

Przyjmij pozycję stojącą i wyrecytuj *takbīr*, *(Allāhu Akbar)*, jednocześnie unosząc dłonie do poziomu ramion lub nieco powyżej.

2

Umieść swoją prawą dłoń na lewej, obie połóż na swojej klatce piersiowej, wyrecytuj *Sūrat Al Fātiḥa* i tyle z Koranu, ile jest dla ciebie łatwe. Zrób tak w pierwszym i drugim cyklu modlitewnym.

3

Wyrecytuj *takbīr*, jednocześnie unosząc dłonie (na wysokość ramion lub nieco powyżej). Następnie wykonaj skłon w kierunku *qibla* (trzymając głowę i plecy w jednej linii), i umieść dłonie na kolanach. Będąc w tej pozycji powiedz trzy razy: *Subḥāna Rabbijal 'Aẓīm* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najpotężniejszemu').

4

Przyjmij ponownie pozycję stojącą, podnosząc dłonie tak, jak podczas *takbīru*, i mówiąc: *Sami' Allāhu liman ḥamidah* ('Allah słucha tego, kto Go wychwala'). Powiedz to bez względu na to, czy modlisz się sam, czy prowadzisz modlitwę, będąc *imāmem*. Następnie powiedz: *Rabbanā ła lakal ḥamd* ('O Panie, Tobie należy się wszelka chwała').

5

Wyrecytuj *takbīr*, wykonując jednocześnie pokłon, dotykając podłoża czołem, nosem, dłońmi, kolanami i palcami obu stóp. Zalecane jest, byś nie trzymał rąk zbyt blisko boków tułowia, ani podbrzusza zbyt blisko ud i upewnił się, że twoje przedramiona nie dotykają podłoża. W tej pozycji powiedz trzy razy: *Subḥāna Rabbijal A'lā* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najwyższemu').

6

Pomiędzy dwoma pokłonami przyjmij pozycję siedzącą, siadając na lewej stopie i kładąc dłonie na udach blisko kolan i powiedz: *Rabbighfir lī, larḥamnī* ('O Panie, wybacz mi i zmiłuj się nade mną').

> Jak się modlić (drugi rak'a, taszahhud i taslīm)

7

Wstań z pokłonu, jednocześnie recytując *takbīr*. To rozpocznie drugi cykl modlitewny, więc zrób dokładnie to, co robiłeś w pierwszym cyklu (stanie, recytacja, skłon, wyprostowanie się ze skłonu i ponowne przyjęcie pozycji stojącej oraz pokłon).

8

Po drugim pokłonie w drugim cyklu przyjmij pozycję siedzącą podobną do tej przybieranej pomiędzy dwoma pokłonami i wyrecytuj pierwszy taszahhud: *At-taḥijātu lillāhi łaṣ ṣalałātu łaṭ-ṭajjibāt, as salāmu 'alejka ajjuhan nabijju ła raḥmatullāhi ła barakātuh, as salāmu 'alejnā ła 'alā 'ibād-illāh-iṣ ṣāliḥīn. Aszhadu an lā ilāha illallāh, ła aszhadu anna Muḥammadan 'abduhu ła rasūluh* ('Wszelka cześć, akty czci i dobre uczynki są dla Allaha. Pokój, miłosierdzie i błogosławieństwo Allaha niech będzie z tobą, Proroku. Pokój z nami i z wszystkimi prawymi sługami Allaha. Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Allaha i zaświadczam, że *Muḥammad* jest Jego sługą i Jego Wysłannikiem').

9

Jeśli modlitwa składa się z trzech cykli *(maghrib)* lub czterech *(ẓuhr, 'aṣr i 'iszā')*, wstań, recytując jednocześnie *takbīr*, by przyjąć pozycję stojącą, rozpoczynającą trzeci cykl, i zrób dokładnie to samo, co robiłeś w poprzednich dwóch cyklach. Jednak w trzecim i czwartym cyklu wyrecytuj samą *Sūrat Al Fātiḥa*. Jeśli modlitwa składa się z dwóch cykli *(fadżr)*, po zakończeniu pierwszego *taszahhud* wyrecytuj końcowy *taszahhud* (opisany poniżej).

10 Po drugim pokłonie ostatniego cyklu przyjmij pozycję siedzącą i wyrecytuj pierwszy *taszahhud*, po czym końcowy *taszahhud*: *Allāhumma ṣalli 'alā Muḥammad, ła 'alā āli Muḥammad, kamā ṣallejta 'alā Ibrāhīm, ła 'alā āli Ibrāhīm, innaka Ḥamīdun Madżīd. Ła bārik 'alā Muḥammad, ła 'alā āli Muḥammad, kamā bārakta 'alā Ibrāhīm, ła 'alā āli Ibrāhīm, innaka Ḥamīdun Madżīd* ('O Allahu, wywyższ *Muḥammada* i rodzinę *Muḥammada*, tak jak wywyższyłeś Abrahama i rodzinę Abrahama, zaprawdę, Tyś jest Wychwalony, Najwspanialszy. I pobłogosław *Muḥammada* i rodzinę *Muḥammada*, tak jak pobłogosławiłeś Abrahama i rodzinę Abrahama, zaprawdę Tyś jest Wychwalony, Najwspanialszy').

11 Na koniec odwróć swą twarz w prawo, mówiąc: *As salāmu 'alejkum ła raḥmatullāh* ('Pokój i łaska Allaha niech będzie z wami'), po czym w lewo, mówiąc to samo.

> Filary i elementy obowiązkowe modlitwy

Filary *(arkān*; l.poj. *rukn)* modlitwy to jej zasadnicze elementy, konieczne, by modlitwa była ważna. Jeśli pominie się któryś z tych filarów ze względu na zapomnienie lub świadomie, modlitwa staje się nieważna.

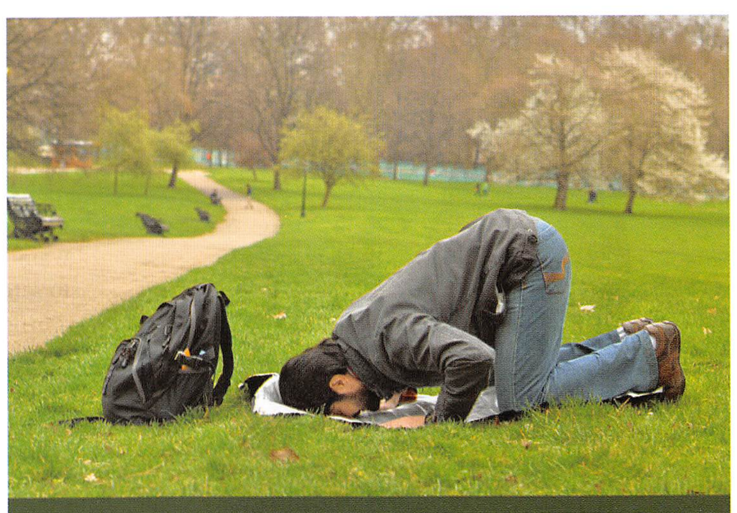
Należą do nich:

Otwierający takbīr; przyjęcie pozycji stojącej, jeśli jest się w stanie; recytacja *Sūrat Al Fātiḥa* w przypadku, gdy modlimy się sami, nie za *imāmem*; skłon; podniesienie się ze skłonu; pokłon do ziemi; przyjęcie pozycji siedzącej pomiędzy dwoma pokłonami; końcowy *taszahhud*, siedzenie podczas recytacji *taszahhud*; *taslīm*; spokojne przechodzenie z jednej pozycji do drugiej.

Obowiązkowe elementy modlitwy (*łādżibāt*; l.poj. *łādżib*) to te, które muszą być wykonane w modlitwie. Jeśli pominie się je świadomie, modlitwa staje się nieważna; jeśli jednak pominie się je przez nieuwagę lub zapomnienie, modlitwa nadal jest ważna, lecz opuszczone elementy w tym przypadku muszą zostać zrekompensowane dwoma pokłonami zapomnienia *(sudżūd as sahł)*, co zostanie wyjaśnione później.

Obowiązkowe elementy modlitwy *(łādżibāt)* to:

Recytacja podczas modlitwy wszystkich *takbīrów* innych, niż *takbīr* otwierający; jednokrotne wypowiedzenie *Subḥāna Rabbijal 'Aẓīm* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najpotężniejszemu'); wypowiedzenie w czasie skłonu *Sami' Allāhu liman ḥamidah* ('Allah słucha tego, kto Go wychwala'), niezależnie od tego, czy ktoś modli się sam, czy jest osobą prowadzącą modlitwę *(imām)*; wypowiedzenie *Rabbanā ła lakal ḥamd* ('O Panie, Tobie należy się wszelka chwała'); jednokrotne wypowiedzenie w czasie pokłonu *Subḥāna Rabbijal A'lā* ('Wszelka cześć mojemu Panu, Najwyższemu'); jednokrotne wypowiedzenie

> Im bardziej osoba unika rozproszenia, koncentrując się na modlitwie i stając z pokorą przed swoim Panem, tym większą nagrodę otrzyma i tym wyższy będzie jej stopień w raju.

Rabbighfir lī ('O Panie, wybacz mi') w pozycji siedzącej pomiędzy dwoma pokłonami; oraz recytacja pierwszego *taszahhud*. Te elementy obowiązkowe, jeśli zostaną nieumyślnie pominięte, mogą zostać zrekompensowane dwoma pokłonami zapomnienia.

Elementy zalecane modlitwy *(sunan aṣ ṣalāt)* to te słowa i czyny, które nie należą ani do filarów, ani do elementów obowiązkowych modlitwy. Służą one dopełnieniu modlitwy i zalecane jest ich przestrzeganie. Jednak opuszczenie któregoś z nich nie powoduje, że modlitwa staje się nieważna.

Dwa pokłony zapomnienia

Te pokłony są ogólnie wykonywane po to, by zrekompensować jakiekolwiek niedoskonałości w modlitwie.

Kiedy się je wykonuje?

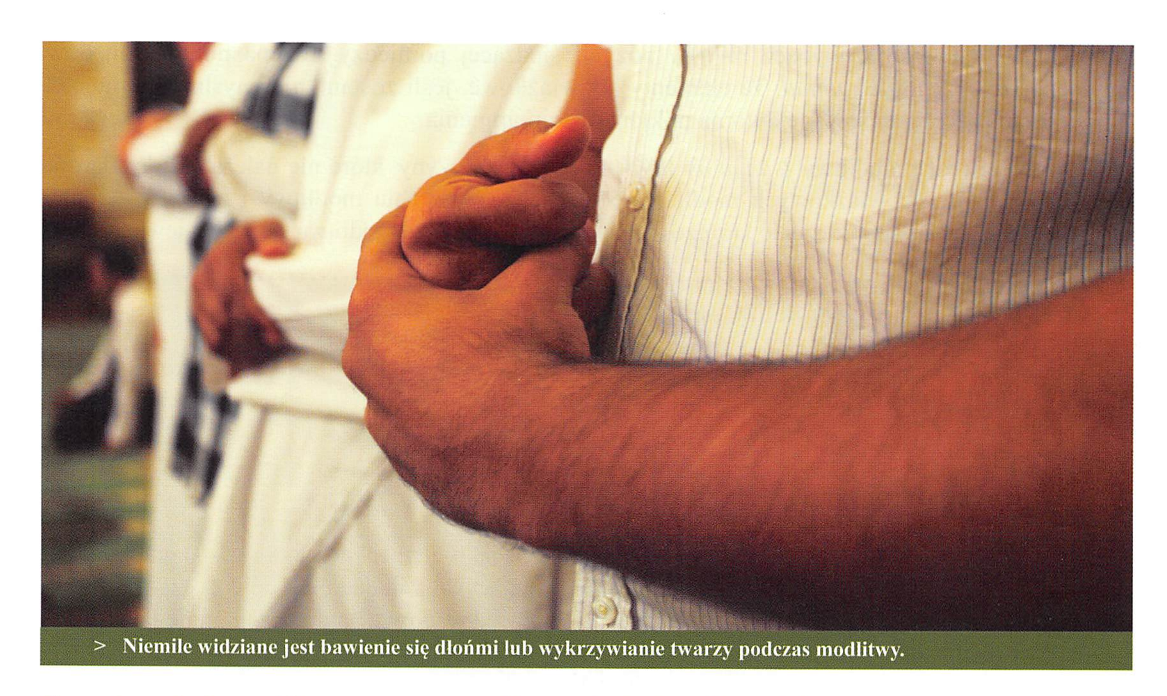
Wykonuje się je w następujących przypadkach:

1. Jeśli ktoś pomyłkowo lub przez zapomnienie doda jakiś element do modlitwy, na przykład za dużo razy przyjmie pozycję stojącą, siedzącą, wykona dodatkowy pokłon czy skłon, wówczas musi wykonać pod koniec modlitwy dwa dodatkowe pokłony zapomnienia.
2. Jeśli przez nieuwagę opuści któryś z filarów modlitwy *(arkān)*, musi dodać ten opuszczony filar, a następnie wykonać dwa pokłony zapomnienia pod koniec modlitwy.
3. Jeśli przez nieuwagę opuści któryś z obowiązkowych elementów modlitwy *(łādżibāt)*, taki jak pierwszy *taszahhud*, musi wykonać dwa pokłony zapomnienia pod koniec modlitwy.
4. W razie wątpliwości co do ilości cykli modlitewnych jakie wykonał, dla pewności przyjmuje, że wykonał mniejszą ilość, a pod koniec modlitwy wykonuje dwa pokłony zapomnienia.

Sposób wykonywania dwóch pokłonów zapomnienia: Wykonuje się je tak samo, jak zwykłe pokłony w modlitwie, czyli robiąc dwa pokłony i przyjmując pomiędzy nimi pozycję siedzącą.

Kiedy wykonać dwa pokłony zapomnienia: Są dwa momenty, kiedy można je wykonać:

- Po końcowym *taszahhud*, a przed recytacją *taslīm* wykonuje się dwa pokłony zapomnienia, po czym recytuje się *taslīm* tak jak zawsze na zakończenie modliwy.
- Po wyrecytowaniu *taslīm* wykonuje się dwa pokłony zapomnienia, po czym ponownie recytuje się *taslīm*.

> Niemile widziane jest bawienie się dłońmi lub wykrzywianie twarzy podczas modlitwy.

Co unieważnia modlitwę

1. Pominięcie któregoś z jej filarów *(arkān)* lub warunków świadomie lub przez zapomnienie, mimo, że osoba modląca ma możliwość wykonania go.
2. Świadome opuszczenie któregoś z elementów obowiązkowych *(łādżibāt)*.
3. Celowe rozmawianie.
4. Śmianie się na głos.
5. Wiele niepotrzebnych ruchów nie należących do modlitwy.

Czynności niemile widziane podczas modlitwy

Są to czynności, które obniżają wartość modlitwy, zmniejszając przez to nagrodę za nią i wpływają negatywnie na pokorę, koncentrację i skupienie podczas modlitwy. Oto one:

1. Odwracanie głowy podczas modlitwy (patrząc na boki lub do tyłu), gdyż kiedy zapytano o to Proroka ﷺ, on odpowiedział: „Jest to sposób okradania, za pomocą którego Szatan odbiera część modlitwy człowieka" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 718)*.
2. Bawienie się rękami lub wykrzywianie twarzy, umieszczanie rąk na biodrach, splatanie palców i strzelanie nimi.
3. Wykonywanie modlitwy, kiedy coś nas rozprasza, na przykład odczuwanie głodu lub potrzeby załatwienia się, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „Nie ma modlitwy, kiedy jedzenie jest już przygotowane, albo kiedy ktoś odczuwa potrzebę załatwienia się" *(Saḥīḥ Muslim: 560)*.

> Zalecane modlitwy nadobowiązkowe

Od muzułmanów wymaga się wykonywania jedynie pięciu modlitw na dobę.

Jednak islam zachęca ich, by wykonywali także inne, zalecane modlitwy, gdyż dodatkowe modlitwy sprawiają, że stają się oni godni miłości Allaha, a także rekompensują wszelkie niedociągnięcia w wypełnianiu modlitw obowiązkowych.

Oto niektóre z najważniejszych modlitw nadobowiązkowych:

1 **Modlitwy zalecane towarzyszące modlitwom obowiązkowym *(as sunan ar rałātib)*:** Są to modlitwy, które wykonuje się przed modlitwami obowiązkowymi lub po nich i muzułmanie zazwyczaj je wykonują, a rzadko je pomijają.

Jeśli chodzi o nagrodę za wykonywanie tych modlitw, Prorok ﷺ powiedział: „Kto odmawia dwanaście dodatkowych cykli modlitewnych za dnia i w nocy, Allah w nagrodę wybuduje mu dom w Raju" *(Saḥīḥ Muslim: 728)*.

Oto te modlitwy:

1	Dwa cykle przed modlitwą *fadżr*.
2	Cztery cykle przed modlitwą *ẓuhr*, składające się z dwóch modlitw po dwa cykle, oraz modlitwa dwucyklowa po modlitwie *ẓuhr*.
3	Dwa cykle po modlitwie *maghrib*.
4	Dwa cykle po modlitwie *'iszā'*.

2 **Modlitwa *łitr*:** Arabskie słowo *łitr* oznacza „liczbę nieparzystą" i odnosi się do modlitwy składającej się z nieparzystej liczby cykli, wykonywanej po modlitwie *'iszā'*. Uważana jest za jedną z najlepszych i najbardziej chwalebną ze wszystkich modlitw nadobowiązkowych. Prorok ﷺ polecił kiedyś muzułmanom: „O zwolennicy Koranu! Wykonujcie modlitwę *łitr*" *(Sunan At Tirmidī: 453; Sunan Ibn Mādża: 1170)*.

Najlepszym czasem na wykonywanie modlitwy *łitr* jest ostatnia część nocy, przed modlitwą *fadżr*, jednak można ją wykonywać o każdej porze pomiędzy modlitwami *'iszā'* a *fadżr*.

Minimalna ilość cykli w modlitwie *łitr* to jeden, jednak lepiej jest wykonać co najmniej trzy. Można wykonać ich więcej, jeśli się chce. Prorok ﷺ zwykł ich wykonywać jedenaście.

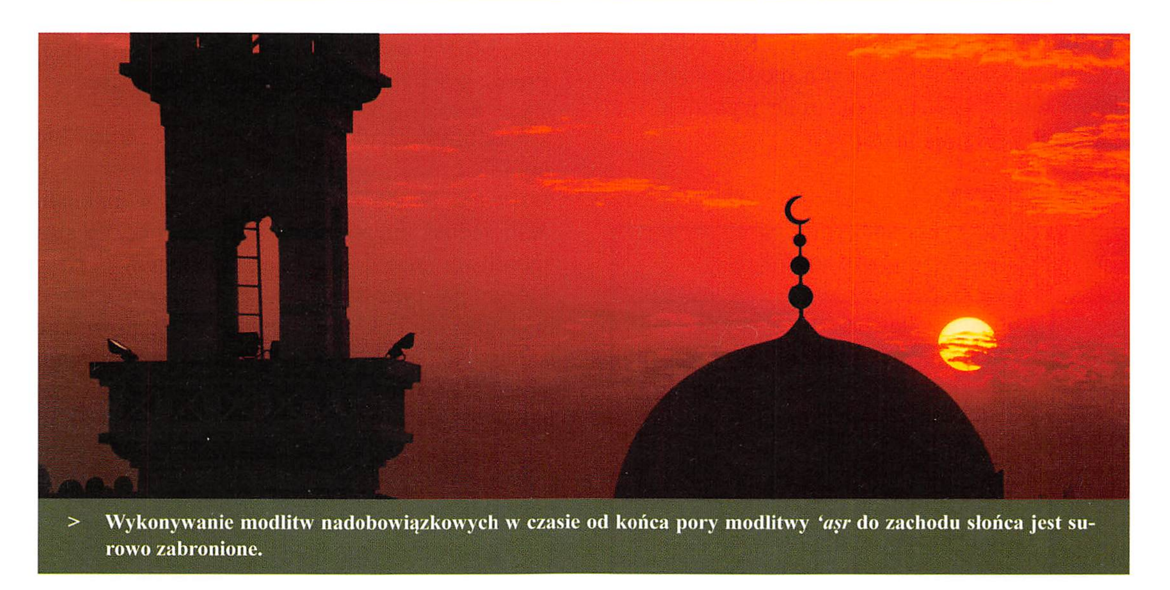
Modlitwy nadobowiązkowe składają się ogólnie z modlitw dwucyklowych zakończonych *taslīmem*. Modlitwa *łitr* nie jest tu wyjątkiem. Jeśli jednak muzułmanin chce zakończyć swą modlitwę, musi dodać jeden pojedynczy cykl, w którym po wyprostowaniu się ze skłonu, a przed wykonaniem pokłonu, recytuje się odpowiednie suplikacje, po czym z dłońmi trzymanymi przed sobą (wnętrzami skierowanymi ku górze) prosi Allaha o cokolwiek chce. Nazywa się to suplikacją *qunūt*.

Pory, kiedy nadobowiązkowe modlitwy są zabronione

Muzułmanin może wykonywać modlitwy nadobowiązkowe o każdym czasie, z wyjątkiem pór, kiedy ich wykonywanie jest zabronione, gdyż są to określone pory, w jakich niemuzułmanie wykonują zwyczajowo swoje modlitwy. W tych porach można jedynie odrabiać opuszczone modlitwy obowiązkowe lub wykonywać modlitwy nadobowiązkowe uzasadnione okolicznościami, jak na przykład modlitwa „na powitanie meczetu" (*taḥijjatul masdżid* –modlitwa składająca się z dwóch cykli, wykonywana po wejściu do meczetu, jeśli jest wystarczająco dużo czasu, by wykonać ją przed rozpoczęciem się modlitwy obowiązkowej). Zakaz ten dotyczy tylko modlitw rytualnych *(ṣalāt)*. Wznosić prośby do Allaha i recytować suplikacje muzułmanin może o każdej porze.

Pory, w których modlitwy nadobowiązkowe są zakazane to:

1	Od zakończenia pory modlitwy *fadżr* do czasu, aż słońce wzniesie się nad horyzont na wysokość dzidy. Jest to krótki okres określony w prawie islamskim. W krajach klimatu umiarkowanego wynosi około dwudziestu minut.
2	Od chwili, gdy słońce jest w zenicie do czasu, aż skłoni się ku zachodowi. Jest to krótki okres poprzedzający rozpoczęcie się pory modlitwy *ẓuhr*.
3	Od zakończenia pory modlitwy *'aṣr* do zachodu słońca.

> **Wykonywanie modlitw nadobowiązkowych w czasie od końca pory modlitwy *'aṣr* do zachodu słońca jest surowo zabronione.**

> Modlitwa zbiorowa

Allah ﷻ nakazuje muzułmanom (mężczyznom), by odprawiali pięć codziennych obowiązkowych modlitw w zgromadzeniu i obiecuje im za to wielką nagrodę. Wspominając o nagrodzie za modlitwę zbiorową, Prorok ﷺ powiedział: „Modlitwa w zgromadzeniu przewyższa modlitwę wykonywaną samodzielnie o dwadzieścia siedem stopni” *(Saḥīḥ Al Buchārī: 619; Saḥīḥ Muslim: 650)*.

Modlitwa zbiorowa może być wykonana przez co najmniej dwie osoby, z których jedna to prowadzący modlitwę (*imām*). Jednak im więcej osób w niej uczestnieczy, tym droższa jest ona Allahowi.

Naśladowanie *imāma* w modlitwie

To oznacza, że muzułmanie modlący się za *imāmem* muszą robić w czasie modlitwy dokładnie to samo, co on, przestrzegając wszystkich ruchów i przyjmując wszystkie pozycje w modlitwie, takie jak skłon i pokłon, zaraz po nim. Nie mogą go oni z żadnym ruchem czy pozycją wyprzedzać, ani wykonywać ich inaczej, niż on.

Prorok ﷺ powiedział: „*Imāma* należy naśladować. Mówcie *Allāhu Akbar* kiedy on powie i nie mówcie, zanim on pierwszy nie powie. Kłaniajcie się kiedy on się kłania i nie kłaniajcie się, dokąd on tego pierwszy nie zrobi. Kiedy mówi: *Sami' Allāhu liman ḥamidah* ('Allah słucha tego, kto Go wychwala'), powiedzcie: *Rabbanā ła lakal ḥamd* ('O Panie, Tobie należy się wszelka chwała'). Wykonujcie pokłon kiedy on wykonuje pokłon i nie wykonujcie go, dokąd on nie zrobi tego pierwszy” *(Saḥīḥ Al Buchārī: 710; Saḥīḥ Muslim: 414; Sunan Abu Dāūd: 603)*.

Kto powinien prowadzić modlitwę?

Modlitwę powinien prowadzić ten muzułmanin, który pamięta najwięcej z Koranu i zna go najlepiej. Jeśli osoby obecne są równe pod tym względem, wówczas prowadzącym modlitwę powinien zostać ten, który zna najwięcej zasad religii, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Niech ten, kto zna najlepiej Koran na pamięć będzie *imāmem* dla zgromadzenia; a jeśli wszyscy obecni są pod tym względem równi, wówczas niech modlitwę prowadzi ten, kto ma najlepszą wiedzę o Sunnie” *(Saḥīḥ Muslim: 673)*.

Gdzie *imām* i zgromadzenie stoją podczas modlitwy?

Imām stoi na przedzie zgromadzenia a wierni (*ma'mūmūn*, l.poj. *ma'mūn* – naśladujący) stoją za nim, formując zwarte rzędy. Rzędy z przodu powinny być całkowicie zapełnione w pierwszej kolejności. Jeśli jest tylko jeden naśladowca *(ma'mūm)*, staje po prawej stronie *imāma*.

Odrabianie opuszczonych cykli modlitwy

Jeśli modlitwa już się rozpoczęła, osoba spóźniona może się przyłączyć do zgromadzenia, rozpoczynając od tej samej pozycji, w której znajduje się *imām* (na przykład, jeśli zastanie imāma wykonującego pokłon, musi wyrecytować *takbīr* i także przejść do pokłonu). Kiedy *imām* zakończy modlitwę zbiorową, recytując *taslīm*, spóźniony podnosi się, recytując *takbīr* przyjmuje pozycję stojącą i dopełnia resztę modlitwy indywidualnie, odrabiając opuszczone cykle.

Cykl (*rak'a*), w którym osoba spóźniona zastaje *imāma*, przyłączając się do modlitwy zbiorowej, liczy się jako początek jej własnej modlitwy, a wszystko, co odrabia po tym, jak *imām* kończy modlitwę zbiorową, liczy się jako reszta jej modlitwy.

Kiedy uznajemy, że został wykonany pełen *rak'a*?

Każda modlitwa ma określoną liczbę cykli, które muszą zostać podczas niej wykonane. Jeśli osoba spóźniona przyłącza się do zgromadzenia do chwili, gdy *imām* jest w skłonie, liczy się, że wykonała pełen cykl (*rak'a*). Jeśli jednak opuści pozycję skłonu (tj. przyłączy się do modlitwy po tym, jak skłon został zakończony), wówczas przyłącza się do zgromadzenia i dopełnia ten cykl wraz z innymi, lecz nie będzie się on wliczał do liczby wykonanych przez tę osobę cykli.

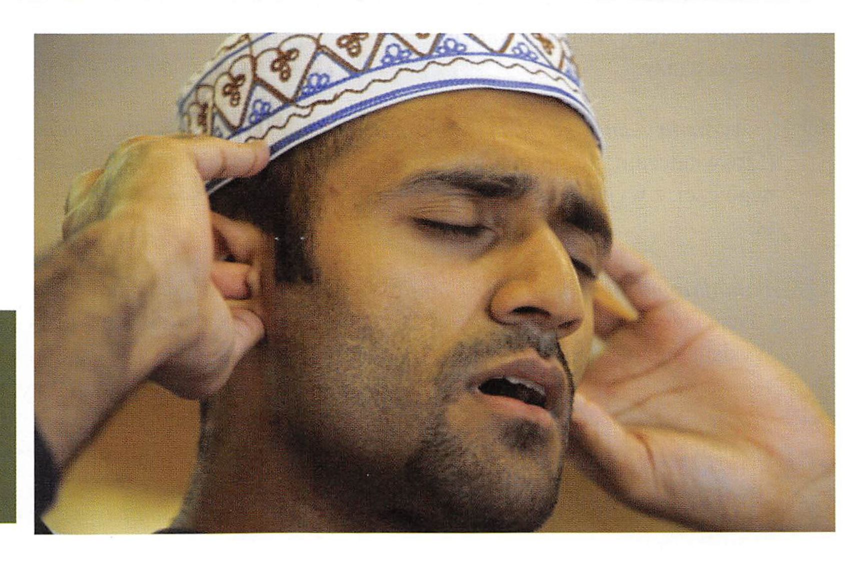
Przykłady ilustrujące sposób nadrabiania straconych cykli modlitewnych

Jeśli jakiś muzułmanin przyłącza się do zgromadzenia podczas modlitwy *fadżr* w chwili, gdy *imām* wykonuje drugi *rak'a*, musi – po tym, jak *imām* zakończy modlitwę *taslīmem* – podnieść się, recytując *takbīr*, i przyjąć pozycję stojącą, po czym nadrobić *rak'a*, który opuścił. Nie może wyrecytować *taslīmu*, dokąd nie wykona tego cyklu, gdyż modlitwa *fadżr* składa się z dwóch cykli, zaś osoba ta wykonała wraz z *imāmem* tylko jeden cykl.

Jeśli przyłączy się do zgromadzenia podczas modlitwy *maghrib* w chwili, gdy *imām* jest w pozycji siedzącej, recytując końcowy *taszahhud*, musi – po tym, jak *imām* zakończy modlitwę *taslīmem* – podnieść się, recytując *takbīr*, przyjąć pozycję stojącą i wykonać trzy pełne cykle modlitewne. Powodem jest to, że przyłączył się do zgromadzenia dopiero wtedy, gdy *imām* recytował ostatni *taszahhud*, a cykl (*rak'a*) liczy się jako kompletny tylko wtedy, gdy ktoś przyłącza się do zgromadzenia do chwili, gdy *imām* jest w skłonie.

Jeśli muzułmanin przyłącza się do zgromadzenia podczas modlitwy *ẓuhr* w chwili, gdy *imām* wykonuje skłon w trzecim *rak'a*, oznacza to, że spóźniony wykona dwa pełne cykle modlitewne, które liczą się jako jego dwa pierwsze cykle. Kiedy tylko *imām* zakończy modlitwę *taslīmem*, spóźniony musi się podnieść, recytując *takbīr*, przyjąć pozycję stojącą i wykonać dwa dodatkowe cykle, czyli swój trzeci i czwarty, dopełniając w ten sposób modlitwę *ẓuhr*, która składa się z czterech cykli.

> Wezwanie na modlitwę (adān)

> Wygłaszanie *adānu* to jeden z najbardziej chwalebnych czynów w oczach Allaha ﷻ.

Adān ma na celu zwołanie muzułmanów na modlitwę i sygnalizuje rozpoczęcie się pory modlitwy obowiązkowej. Inne wezwanie, zwane *iqāma*, służy zwołaniu muzułmanów do uformowania szeregów, by można było rozpocząć modlitwę obowiązkową. W przeszłości muzułmanie zbierali się i starali się oszacować, czy nadeszła pora modlitwy, lecz nikt ich nie zwoływał. Pewnego dnia zaczęli dyskusję na temat sposobu, w jaki możnaby zwołać wszystkich na modlitwę.

Jedni zasugerowali użycie dzwonu, jak robią to chrześcijanie, a inni polecili zadęcie w róg, co było praktyką ówczesnych żydów. Wtedy 'Umar ibn Al Chaṭṭab ؓ, jeden z Towarzyszy Proroka, zasugerował, by wyznaczyć kogoś, kto wygłosi wezwanie na modlitwę. Prorok ﷺ zgodził się i rzekł do Bilala ؓ: „Wstań, Bilalu, i zwołaj ludzi na modlitwę" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 579; Saḥīḥ Muslim: 377)*.

Sposób recytacji *adānu* i *iqāmy*

- Zarówno *adān*, jak i *iqāma*, są wymagane w przypadku modlitwy zbiorowej, w przeciwieństwie do modlitwy indywidualnej. Jeśli zgromadzenie celowo nie wykona tych dwóch wezwań, modlitwa nadal będzie ważna, lecz modlący będą postrzegani jako grzesznicy.
- *Adān* powinien być recytowany przyjemnym i donośnym głosem, tak, by ludzie mogli go usłyszeć i przybyć do meczetu, by wykonać modlitwę zbiorową.
- *Adān* ma różne formy, wszystkie zatwierdzone przez Proroka ﷺ. Oto najpopularniejsza z nich:

Adān

1. *Allāhu Akbar* ('Alah jest Największy') – cztery razy.
2. *Aszhadu an lā ilāha illallāh* ('Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha') – dwa razy.
3. *Aszhadu anna Muḥammadan rasūlullāh* ('Zaświadczam, że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha') – dwa razy.
4. *Ḥajja 'alaṣ ṣalāt* ('Przybywajcie na modlitwę') – dwa razy.
5. *Ḥajja 'alal falaḥ* ('Przybywajcie ku pomyślności') – dwa razy.
6. *Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy') – dwa razy.
7. *Lā ilāha illallāh* ('Nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha') – jeden raz.

Iqāma

1. *Allāhu Akbar, Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy, Allah jest Największy').
2. *Aszhadu an lā ilāha illallāh* ('Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha').
3. *Aszhadu anna Muḥammadan rasūlullāh* ('Zaświadczam, że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha').
4. *Ḥajja 'alaṣ ṣalāt* ('Przybywajcie na modlitwę').
5. *Ḥajja 'alal falaḥ* ('Przybywajcie ku pomyślności').
6. *Qad qāmat-iṣ ṣalātu , qad qāmat-iṣ ṣalāt* ('Rozpoczyna się modlitwa, rozpoczyna się modlitwa').
7. *Allāhu Akbar, Allāhu Akbar* ('Allah jest Największy, Allah jest Największy').
8. *Lā ilāha illallāh* ('Nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha').

Odpowiedź na *adān*

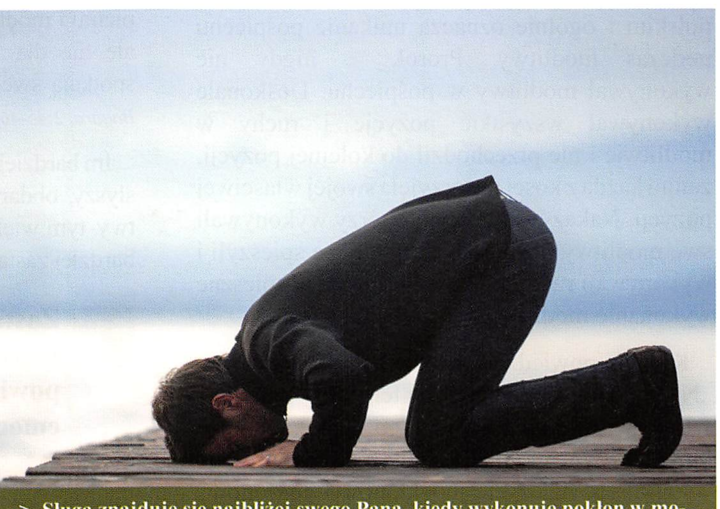
Zalecane jest, by ten, kto słyszy wezwanie na modlitwę *(adān)*, powtórzył je za *mu'addinem* (osobą wygłaszającą wezwanie na modlitwę) dokładnie tak, jak robi to on. Kiedy jednak mówi: *Ḥajja 'alaṣ ṣalāt* ('Przybywajcie na modlitwę'), albo: *Ḥajja 'alal falaḥ* ('Przybywajcie ku pomyślności'), słyszący to odpowiada: *Lā ḥaula la lā qułłata illā billāh*, co oznacza „Nie ma mocy ani siły, jak tylko przez Allaha".

Zalecane jest wyrecytowanie po *adānie* następującej suplikacji: *Allāhumma Rabba hādih-id da'łat-it tāmmat, łaṣ ṣalāt-il qā'imat, āti Muḥammadan-il łasīlata łal-faḍīlat, łab'athu maqāman maḥmūdan alladī ła'adtah* ('O Allahu, Panie tego doskonałego wezwania, Panie tejże modlitwy, obdarz *Muḥammada* wstawiennictwem i rangą wywyższenia nad inne stworzenia Allaha, i wynieś go na Miejsce Chwały, które mu obiecałeś').

> Pokora i skupienie podczas modlitwy

Pokora i skupienie w modlitwie *(chuszū')* stanowi podstawę modlitwy i obejmuje głęboką koncentrację i całkowitą pokorę stającego przed Wszechmogącym Allahem. Muzułmanin robi co może, by się skoncentrować i zrozumieć wersety Koranu oraz suplikacje wypowiadane podczas modlitwy.

Jest to jedna z najlepszych form czci. Dlatego Allah ﷻ powiedział w Swej Księdze, że jest to jedna z cech charakteryzujących wiernych: „Szczęśliwi są wierzący, którzy są pokorni w swoich modlitwach" *(Al Mu'minūn, 23:1-2)*.

> Sługa znajduje się najbliżej swego Pana, kiedy wykonuje pokłon w modlitwie.

Ci, którzy wykazują *chuszu'* w modlitwach, doświadczają słodyczy czci i wiary, dlatego Prorok ﷺ mówił: „A osłodą jest dla mnie modlitwa" *(Sunan An Nasā'ī: 3940)*.

Sposoby na osiągnięcie *chuszu'* w modlitwie

Jest wiele sposobów, dzięki którym można sobie pomóc osiągnąć ten stan pokory i skupienia w modlitwie, między innymi:

1 Czyniąc niezbędne przygotowania do modlitwy:

Można to zrobić, udając się do meczetu wcześniej (mężczyźni) i wykonując zalecane czynności poprzedzające modlitwę. Pomaga również założenie właściwego, ładnego ubrania i pójście do meczetu z pokorą i w dystyngowany sposób.

2 Unikając wszystkiego, co rozprasza:

Muzułmanin nie może się modlić, kiedy coś rozprasza jego uwagę, np. obrazki, hałasy, odczuwanie potrzeby załatwienia się czy uczucie głodu i pragnienia, podczas gdy zostało podane jedzenie. Unikając takich rozpraszających czynników, uzyskuje się spokój umysłu, co ułatwia odpowiednie skoncentrowanie się na tym wspaniałym akcie czci, który zamierza się wykonać.

3 *Ṭuma'nīna:*

Ṭuma'nīna nie ma odpowiednika w języku polskim i ogólnie oznacza unikanie pośpiechu podczas modlitwy. Prorok ﷺ nigdy nie wykonywał modlitwy w pośpiechu. Doskonale wykonywał wszystkie pozycje i ruchy w modlitwie i nie przechodził do kolejnej pozycji, zanim każda z kości nie przyjęła swojej właściwej pozycji. Nakazywał też tym, którzy wykonywali swe modlitwy pospiesznie, by się nie spieszyli i wykonywali ruchy powoli. Porównał pospieszne wykonanie modlitwy do dziobania wron.

Kiedyś powiedział do swych Towarzyszy: „Najgorszym złodziejem jest ten, który kradnie z własnej modlitwy". Zapytali go: „Jak ktoś może kraść ze swej modlitwy?" Odpowiedział: „Nie wypełniając należycie jej skłonów i pokłonów" *(Musnad Aḥmad: 22642)*.

Ci, którzy pospiesznie wykonują swoje modlitwy, nie mogą ich wykonać z głęboką koncentracją i całkowitą pokorą wobec Wszechmogącego Allaha, gdyż pośpiech bez wątpienia wpływa na skupienie i pokorę w modlitwie.

4 Rozmyślanie nad wielkością Allaha:

Musimy rozmyślać nad wielkością i majestatem Stwórcy, i zdawać sobie sprawę z własnej słabości i marności. To sprawia, że bardziej czcimy Allaha, zwierzając Mu się i wznosząc do Niego błagania, ulegli, pokorni i skruszeni. Musimy również pamiętać o wiecznym szczęściu, jakie Allah ﷻ przygotował dla posłusznych wierzących i srogiej karze, jaką przygotował dla niewierzących, a także myśleć o dniu, w którym staniemy przed Allahem i zostaniemy osądzeni.

Allah ﷻ wspomniał w Koranie, że ci, którzy wznoszą modlitwy do Niego są tymi, którzy wierzą, że Go spotkają: „Proście o pomoc w cierpieniu i modlitwie! Zaprawdę, to jest trudna rzecz, ale nie dla ludzi pokornych, którzy wierzą, że spotkają swego Pana i że do Niego powrócą" *(Al Baqara, 2:45-46)*

Im bardziej świadomi jesteśmy tego, że Allah nas słyszy, obdarza nas i odpowiada na nasze modlitwy, tym większą pokorę w sobie rozwijamy i tym bardziej zastanawiamy się nad wielkością Allaha.

5 Zastanawianie się nad wersetami Koranu i słowami uwielbienia wypowiadanymi w modlitwie i reakcja emocjonalna na nie:

Koran został objawiony po to, by się nad nim zastanawiać, jak sam głosi: „To jest Księga, którą tobie zesłaliśmy, błogosławiona – aby oni zastanawiali się nad jej znakami i aby się opamiętali ludzie posiadający rozum" *(Ṣād, 38:29)*. Tego nie można osiąnąć bez zrozumienia znaczenia suplikacji i wersetów koranicznych recytowanych w modlitwie. Zastanawianie się nad znaczeniem tego, co się recytuje, oraz nad swym własnym jestestwem, sprawia, że człowiek bardziej się koncentruje i wykazuje większą pokorę w modlitwie, a nawet doprowadza go do łez. Tak dzieje się przy każdym wersecie, jaki widzi lub słyszy, zgodnie z przekazem Koranu: „I ci, którzy – kiedy się im wspomina znaki ich Pana – nie stają naprzeciw nich głusi i ślepi" *(Al Furqān, 25:73)*.

> Modlitwa piątkowa (ṣalāt-ul dżumu'a)

> Wierni muszą uważnie słuchać piątkowego kazania i nie mogą się w tym czasie zajmować niczym, co rozproszyłoby ich uwagę.

Allah zalecił w piątek, w porze modlitwy południowej *(ẓuhr)*, modlitwę piątkowa *(ṣalat-ul dżumu'a)*, która jest jednym z najważniejszych rytuałów islamskich i jednym z najważniejszych obowiązków. Tego dnia muzułmanie zbierają się, by wysłuchać kazania wygłaszanego przez *imāma* i wykonują modlitwę piątkową.

Zalety piątku

Piątek jest najlepszym i najważniejszym dniem tygodnia, gdyż Allah ﷻ wyróżnił go ponad innymi dniami z powodu wielu zalet, między innymi:

- Allah ﷻ wyróżnił wspólnotę *Muḥammada*, wybierając ten dzień wyłącznie dla muzułmanów, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Allah odwiódł tych, którzy przybyli przed nami, od piątku. Żydzi mieli sobotę, a chrześcijanie mieli niedzielę. Wtedy Allah sprawił, że przybyliśmy my i poprowadził nas do piątku" *(Saḥīḥ Muslim: 856)*.

- Allah stworzył w piątek Adama i tego też dnia będzie miał miejsce Dzień Sądu, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Piątek jest najlepszym dniem, w jakim wschodzi słońce. Tego dnia został stworzony Adam; tego dnia został wpuszczony do Raju i tego dnia został z niego wydalony. Dzień Sądu także będzie miał miejsce w piątek" *(Saḥīḥ Muslim: 854)*.

Kto musi uczestniczyć w modlitwie piątkowej?

Modlitwa piątkowa jest religijnym obowiązkiem dla tych, którzy spełniają następujące warunki:

1. Są mężczyznami. Kobiety nie muszą w niej uczestniczyć.
2. Są prawomocnie rozliczani *(mukallaf)* ze swoich czynów. Nie jest obowiązkowa dla osób chorych umysłowo czy dzieci, które nie osiągnęły jeszcze wieku dojrzałości.
3. Są rezydentami. Nie jest ona obowiązkowa dla podróżujących ani dla tych, którzy żyją na obszarach oddalonych od miast.
4. Osoba sprawna: Jeśli ktoś jest chory, nie musi uczestniczyć w modlitwie piątkowej.

Modlitwa piątkowa: opis i dotyczące jej przepisy

1 **Zalecane jest,** by muzułmanin wziął rytualną kąpiel *(ghusl)*, ubrał ładne, czyste ubrania i udał się do meczetu wcześniej, przed rozpoczęciem *chuṭby*.

2 **Muzułmanie gromadzą się w meczecie.** *Imām* wchodzi na ambonę *(minbar)*, odwraca się twarzą do zebranych i wygłasza kazanie *(chuṭba)*, które składa się z dwóch części, pomiędzy którymi na chwilę siada. W tym kazaniu zachęca ich do bogobojności, daje im rady, naucza ich i recytuje wersety z Koranu.

3 **Muzułmanie powinni słuchać uważnie kazania.** Nie mogą w tym czasie rozmawiać ani robić czegokolwiek, co pozbawiłoby ich korzyści wynikającyc z *chuṭby*, nawet bawić się dywanikiem, kamykami czy piaskiem.

4 **Następnie *imām* schodzi z ambony,** zajmuje swą pozycję przed modlącymi i prowadzi ich w modlitwie składającej się z dwóch cykli, podczas której recytuje Koran na głos.

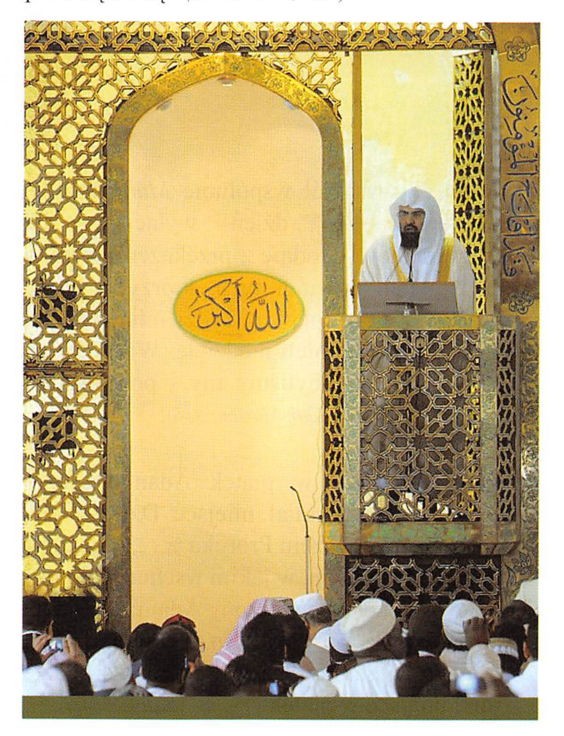
5 **Modlitwa piątkowa może być wykonana tylko wtedy,** gdy obecna jest określona ilość osób. Jeśli ktoś ją opuści z ważnych przyczyn, nie może jej wykonać sam, gdyż będzie ona wtedy nieważna. Zamiast tego musi wykonać codzienną czterorakatową modlitwę południową *(ṣalat-uẓ ẓuhr)*.

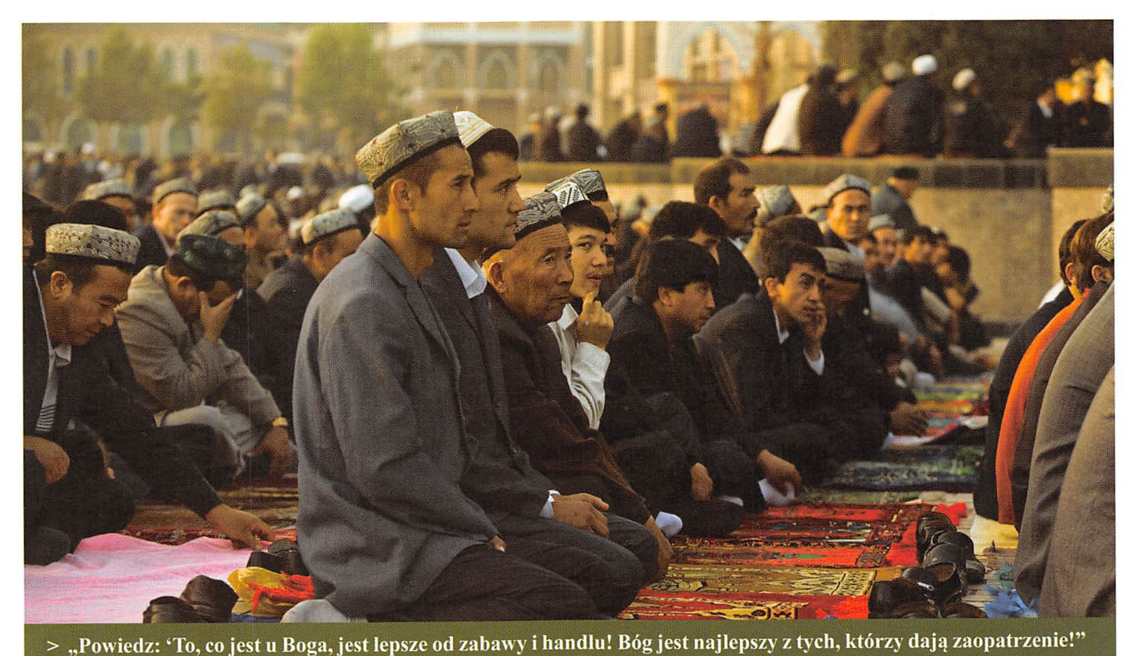
6 **Jeśli muzułmanin przybywa spóźniony do meczetu i przyłączy się** do zgromadzenia gdy pozostał mniej niż jeden cykl *(rak'a)*, wówczas gdy *imām* skończy, osoba ta musi kontynuować swą modlitwę, traktując ją jako zwykłą modlitwę południową *(ṣalat-uẓ ẓuhr)*.

7 **Ci muzułmanie,** którzy są zwolnieni z wykonywania modlitwy piątkowej, jak kobiety i podróżujący, jednak mimo to decydują się ją wykonać w meczecie, nie muszą już wykonywać codziennej modlitwy południowej *(ṣalat-uẓ ẓuhr)*.

Osoby zwolnione z uczestnictwa w modlitwie piątkowej

Prawo islamskie kładzie nacisk na to, by muzułmanie, którzy nie są zwolnieni z uczestnictwa w modlitwie piątkowej, brali w niej udział, i ostrzega tych, którzy zajmują się w tym czasie czymś innym: „O wy, którzy wierzycie! Niech wasze majątki i wasze dzieci nie odrywają was od wspomnienia Boga! A ci, którzy to czynią, poniosą stratę" *(Al Dżumu'a, 62:9)*.

> „Powiedz: 'To, co jest u Boga, jest lepsze od zabawy i handlu! Bóg jest najlepszy z tych, którzy dają zaopatrzenie!" *(Al Dżumu'a, 62:11).*

Ostrzega również, że Allah zapieczętuje serca tych, którzy tę modlitwę opuszczają bez ważnego powodu, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Allah zapieczętuje serca tych, którzy opuszczają trzy kolejne modlitwy piątkowe [bez ważnego powodu]" *(Sunan Abu Dāūd: 1052; Musnad Aḥmad: 15498)*. To oznacza, że zalakuje On ich serca i umieści w nich ignorancję, tak jak w sercach hipokrytów i ludzi nieposłusznych.

Ważnym usprawiedliwieniem nieobecności na modlitwie piątkowej jest to, co wiąże się z dużymi trudnościami lub powoduje poważną szkodę dla zdrowia lub życia.

Czy zawód wymagający od człowieka pracy w czasie modlitwy piątkowej można uważać za ważne usprawiedliwienie opuszczenia jej?

Ogólnie rzecz biorąc, praca nie jest dla muzułmanina usprawiedliwieniem dla opuszczania modlitwy piątkowej, gdyż Allah nakazuje nam, by porzucić wszelkie zajęcia, kiedy jest się wzywanym na modlitwę: „O wy, kótrzy wierzycie! Kiedy zostanie ogłoszone wezwanie do modlitwy w Dniu Zgromadzenia [tj. w piątek], śpieszcie gorliwie wspominać Boga i pozostawcie wszelki handel" *(Al Dżumu'a, 62:9)*. Dlatego od muzułmanina wymaga się wyboru takiej pracy, która umożliwi mu wypełnienie jego religijnych obowiązków, nawet gdyby miał otrzymywać gorsze wynagrodzenie.

Allah ﷻ mówi: „A temu, kto się boi Boga, On przygotuje jakieś wyjście; i da mu zaopatrzenie stąd, skąd on się nawet nie spodziewa. A temu, kto ufa Bogu, On sam wystarczy!" *(Aṭ Ṭalāq, 65:2-3)*.

Kiedy zawód może być postrzegany jako ważne usprawiedliwienie opuszczenia modlitwy piątkowej?

Praca nie jest ważnym powodem do opuszczania modlitw piątkowych, z wyjątkiem następujących przypadków:

1. Praca ta musi przynosić wielkie korzyści, których nie osiągnęłoby się, gdyby osoba ją opuściła i wzięła udział w modlitwie piątkowej. Podobnie gdyby opuszczenie pracy spowodowało wielką szkodę, zwłaszcza, gdy nie ma nikogo, kto mógłby tą osobę zastąpić.

Przykłady:

- Lekarze na oddziale ratunkowym, którzy zajmują się nagłymi przypadkami wymagającymi szybkiej interwencji.
- Ochroniarze lub policjanci chroniący ludzi i ich mienie przed złodziejami i działaniami przestępczymi.
- Ludzie, którzy zajmują pozycje nadzorcze w dużych firmach itp., wymagające sprawowania stałej kontroli.

2. Praca ta jest jedynym źródłem dochodu, dzięki któremu zaspokaja się swoje podstawowe potrzeby, takie jak jedzenie, picie, mieszkanie i inne rzeczy niezbędne dla siebie i członków swojej rodziny. Wówczas osoba taka nie musi uczęszczać na modlitwę piątkową i może wykonywać tę pracę do czasu, aż znajdzie jakąś inną, lub będzie w stanie w inny sposób zapewnić sobie i rodzinie jedzenie, picie i inne niezbędne rzeczy. Musi jednak szukać innego źródła dochodu.

> *Modlitwa chorego*

Muzułmanin musi wykonywać modlitwy obowiązkowe w każdych okolicznościach, jeśli tylko jest świadomy i posiada pełnię władz umysłowych. Jednakże islam bierze pod uwagę różne sytuacje, w jakich ludzie mogą się znaleźć, a także ich specjalne potrzeby, stąd jego regulacje dotyczące osób chorych.

Aby lepiej to wyjaśnić, podane zostaną przykłady:

- Jeśli ktoś jest zbyt chory, by móc stanąć, albo gdy wykonanie modlitwy w pozycji stojącej opóźniłoby jego powrót do zdrowia, osoba ta może wykonać modlitwę na siedząco. Jeśli i tego nie może zrobić, wówczas może modlić się, leżąc na boku. Prorok ﷺ powiedział: „Módlcie się na stojąco; jeśli tego nie możecie zrobić, módlcie się na siedząco; jeśli i tego nie możecie zrobić, to módlcie się [leżąc] na boku" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 1066)*.
- Jeśli nie może wykonać skłonu lub pokłonu, może po prostu pochylić głowę tak mocno, jak jest w stanie.
- Jeśli komuś trudno jest usiąść na podłodze, może usiąść na krześle lub czymś podobnym.
- Jeśli nie może wykonać *łudū'* do każdej modlitwy ze względu na swą chorobę, może połączyć modlitwę południową *(ẓuhr)* z popołudniową *('aṣr)* oraz modlitwę wieczorną *(maghrib)* z nocną *('isza')*.
- Jeśli ze względu na chorobę nie może użyć wody, może w zamian wykonać tzw. „suchą ablucję" *(tajammum)* i wtedy wykonać modlitwę.

> Modlitwa podróżnego

- Zaleca się, by podróżujący, który przemieszcza się z miejsca w miejsce lub przebywa gdzieś czasowo przez okres krótszy niż cztery dni, skracał modlitwę z czterech cykli do dwóch. Wówczas wykonuje dwa cykle *(rak'āt)* zamiast czterech w modlitwie południowej *(ẓuhr)*, popołudniowej *('aṣr)* i nocnej *('isza')*, chyba że modli się za lokalnym *imāmem* – w takim przypadku musi go naśladować.

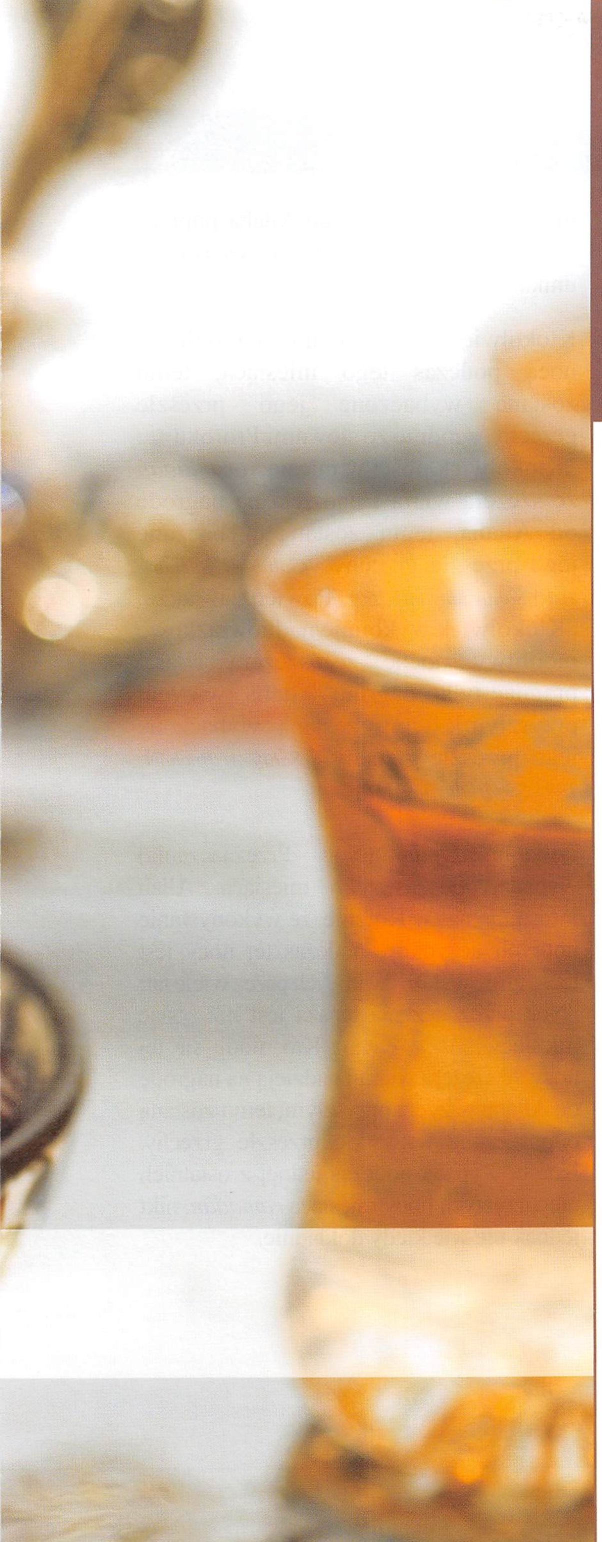
- Może nie wykonywać modlitw nadobowiązkowych, które są wykonywane regularnie wraz z modlitwami obowiązkowymi *(as sunan ar rałātib)*, z wyjątkiem modlitwy nadobowiązkowej przed *fadżr*.

- Może połączyć modlitwę południową *(ẓuhr)* z popołudniową *('aṣr)* oraz modlitwę wieczorną *(maghrib)* z nocną *('isza')* w porze którejś z nich. Jest to ułatwienie i łaska, zmniejszająca trudy związane z podróżą.

Twój post

4

Allah ﷻ nakazał muzułmanom, by przestrzegali ścisłego postu przez jeden miesiąc kalendarzowy w roku – miesiąc *ramaḍān*. Jest to czwarty z filarów islamu. Koran głosi: „O wy, którzy wierzycie. Jest wam przepisany post, tak jak został przepisany tym, którzy byli przed wami – być może, wy będziecie się wystrzegali zła" *(Al Baqara, 2:183)*.

Spis treści rozdziału

Post w miesiącu ramaḍān

Definicja

Post (*ṣijjām* albo *ṣalm*) w islamie to wielbienie Allaha poprzez powstrzymywanie się od jedzenia, picia aktywności seksualnej i jakichkolwiek działań związanych z przerwaniem postu, od świtu (wezwania na modlitwę *fadżr*) do zachodu słońca (wezwania na modlitwę *maghrib*).

> Zalety miesiąca ramaḍān

Ramaḍān jest dziewiątym miesiącem islamskiego kalendarza księżycowego. Jest to najlepszy z miesięcy w całym roku i ma wiele zalet, wśród których są następujące:

1. Jest to miesiąc, w którym objawiona została najwspanialsza ze wszystkich Boskich Ksiąg –*Koran*: „To jest miesiąc *ramaḍān*, w którym został zesłany Koran – droga prosta dla ludzi i jasne dowody drogi prostej, i rozróżnienie. Kogo z was zastanie ten miesiąc, to niech pości w tym czasie" *(Al Baqara, 2:185)*.

2. Prorok ﷺ powiedział: „Kiedy nadchodzi miesiąc *ramaḍān*, bramy Raju otwierają się, bramy Piekła zamykają się, a diabły skute są łańcuchami" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3103, Ṣaḥīḥ Muslim: 1079)*. Dlatego jest to okazja dla wierzących, by zrobili co mogą, aby zbliżyć się do Allaha poprzez wykonywanie dobrych uczynków a unikanie tych złych.

3. Ktokolwiek pości za dnia i modli się nocą podczas tego miesiąca, temu zostaną wybaczone jego przeszłe grzechy, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ: „Ktokolwiek pości w miesiącu *ramaḍān* ze szczerą wiarą i nadzieją na nagrodę od Allaha, temu zostaną wybaczone jego przeszłe grzechy" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1910 Ṣaḥīḥ Muslim: 760)*. Powiedział także: „Ktokolwiek wykonuje nadbowiązkowe modlitwy nocne ze szczerą wiarą, pragnąc tylko nagrody Allaha [w życiu przyszłym], temu zostaną wybaczone jego przeszłe grzechy" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1905 Ṣaḥīḥ Muslim: 759)*.

4. *Lajlat-ul Qadr* (Noc Przeznaczenia) wypada podczas tego miesiąca. Allah informuje nas w Koranie, że wykonywanie dobrych uczynków podczas tej nocy jest lepsze, niż wykonywanie ich przez wiele lat: „Noc przeznaczenia lepsza jest niż tysiąc miesięcy" *(Al Qadr, 97:3)*. Kto modli się tej nocy ze szczerą wiarą i nadzieją na nagrodę od Allaha w życiu przyszłym, temu zostaną odpuszczone wszystkie przeszłe grzechy. Noc ta wypada podczas jednej z ostatnich nieparzystych nocy miesiąca *ramaḍān*, nikt jednak nie wie kiedy dokładnie.

> Mądrość kryjąca się w poście

Allah ﷻ nakazuje wierzącym przestrzeganie postu z wielu powodów, związanych z życiem tym i przyszłym. Oto niektóre z nich:

1 Pomaga osiągnąć *taquā* (prawość, pobożność, bogobojność, wystrzeganie się zła):

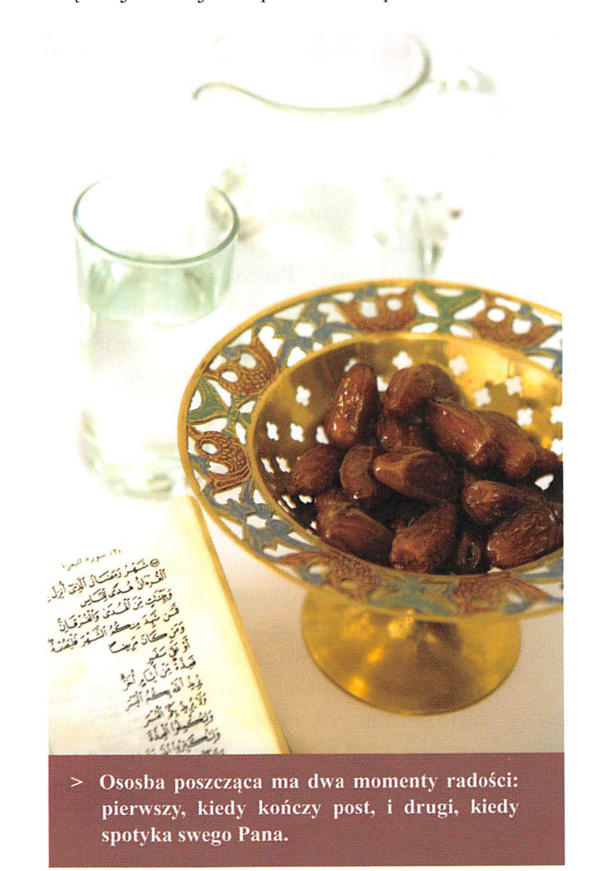
Post jest aktem czci, poprzez który wierzący pragną zbliżyć się do swego Pana, porzucając to, co kochają, panując nad swymi pragnieniami i opierając się pokusom pamiętając, że Allah widzi ich wszędzie i przez cały czas, to, co robią skrycie i jawnie. *Koran* głosi: „O wy, którzy wierzycie! Jest wam przepisany post, tak jak został przepisany tym, którzy byli przed wami – być może wy będziecie się wystrzegali zła" *(Al Baqara, 2:183)*.

2 Jest dobrym ćwiczeniem na powstrzymywanie się od grzechu i złych uczynków:

Kiedy osoba poszcząca powstrzymuje się od rzeczy dozwolonych, spełniając polecenie Allaha, z pewnością będzie w stanie kontrolować swoje zachcianki i pragnienia, z łatwością unikając grzechów. Nie będzie też naruszać Boskich zakazów ani trwać w błędzie. Prorok ﷺ powiedział: „Ten, kto nie powstrzymuje się od kłamliwej mowy i czynów [podczas postu], musi wiedzieć, że Allah nie potrzebuje jego zaprzestania jedzenia i picia" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1804)*. To oznacza, że ci, którzy nie powstrzymują się od kłamstw i oszukiwania innych, tak naprawdę nie osiągną zamierzonego celu poszczenia.

3 Pomaga nam pamiętać o biednych i pokrzywdzonych oraz zrozumieć ich sytuację.

Dzięki temu, że poszczący doświadcza jak to jest być spragnionym i głodnym, rozumie cierpienie współwyznawców żyjących w ubóstwie i stale odczuwających głód i pragnienie. To sprawia, że ma dla nich więcej współczucia i chętniej okazuje im pomoc i wsparcie.

> Ososba poszcząca ma dwa momenty radości: pierwszy, kiedy kończy post, i drugi, kiedy spotyka swego Pana.

> Zalety postu

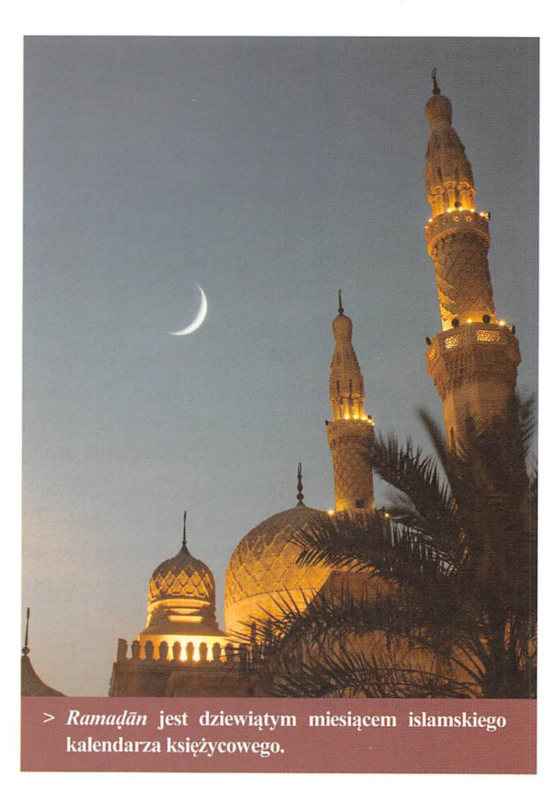
Post ma wiele zalet, wśród których są następujące:

1 Kto pości w *ramaḍānie* ze szczerą wiarą w Allaha i będąc posłusznym Jego nakazom, mając nadzieję na otrzymanie od Niego nagrody w życiu przyszłym, temu zostaną wybaczone wszystkie przeszłe grzechy. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek pości w miesiącu *ramaḍān* ze szczerą wiarą i nadzieją na nagrodę od Allaha [w życiu przyszłym], temu zostaną wybaczone jego przeszłe grzechy" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1910, Ṣaḥīḥ Muslim: 760)*.

2 Osoba poszcząca będzie się cieszyć w życiu przyszłym z powodu nagrody, jaką otrzyma, i szczęścia, jakiego doświadczy dzięki postowi. Prorok ﷺ powiedział: „Osoba poszcząca ma dwa momenty radości: jeden, kiedy kończy swój post, i drugi, kiedy spotyka swego Pana" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1805, Ṣaḥīḥ Muslim: 1151)*.

3 Jest w Raju brama zwana *Ar Rajjān*, przez którą wejdą tylko ci, którzy pościli, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „W Raju jest brama zwana *Ar Rajjān*, przez którą w Dniu Zmartwychwstania wejdą jedynie ci, którzy pościli i nie wejdzie nią nikt oprócz nich. Zostanie powiedziane: 'Gdzie są ci, którzy pościli?' Oni wstaną i nikt nią nie wejdzie, jak tylko oni. Kiedy wejdą, ona zostanie zamknięta i nikt więcej przez nią nie przejdzie" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1797, Ṣaḥīḥ Muslim: 1152)*.

4 Allah powiązał nagrodę za post ze Sobą (tj.poinformował nas jak bardzo zwielokrotniona może być nagroda za inne dobre uczynki, z wyjątkiem postu, za który wynagrodzi według własnego uznania). Poszczący, który otrzyma nagrodę od Hojnego, Potężnego, Miłosiernego, będzie szczęśliwy z powodu tego, co Allah dla niego przygotował. Prorok ﷺ powiedział: „Wszelkie uczynki dzieci Adama są dla nich, z wyjątkiem postu, który jest dla Mnie i Ja za niego nagrodzę" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1805, Ṣaḥīḥ Muslim: 1151)*.

> ***Ramaḍān*** **jest dziewiątym miesiącem islamskiego kalendarza księżycowego.**

> Rzeczy unieważniające post

Osoba poszcząca musi unikać pewnych rzeczy, które powodują unieważnienie postu. Są to:

1. **Jedzenie i picie, zgodnie z przekazem Koranu:** „Jedzcie i pijcie aż odróżnicie nitkę białą od nitki czarnej o świcie. Następnie wypełniajcie post do nocy" *(Al Baqara, 2:187)*.

Jeśli jednak ktoś zje coś lub wypije pomyłkowo, przez zapomnienie, jego post nadal jest ważny i osoba ta nie będzie mieć grzechu. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek zapomni, że pości i zje coś lub napije się, niech dokończy swój post, gdyż to Allah go nakarmił i napoił" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1831, Ṣaḥīḥ Muslim: 1155)*.

2. **Wszystko, co jest porównywalne z jedzeniem i piciem, między innymi:**

- Zastrzyki i kroplówki, które mają pewne właściwości odżywcze. Dostarczają one ciału niezbędnych minerałów i składników odżywczych, jakich ono potrzebuje, stąd podobieństwo do jedzenia i picia.
- Transfuzja krwi, gdyż krew jest jak jedzenie i picie (tj. zawiera substancje odżywcze, które dostarcza do całego ciała).
- Palenie papierosów unieważnia post, ponieważ wdychanie dymu powoduje, że do organizmu dostają się liczne substancje toksyczne.

3. **Stosunek płciowy, podczas którego żołądź penisa wprowadzona zostanie do pochwy, nawet jeśli nie dojdzie do wytrysku.**

4. **Zamierzony wytrysk nasienia spowodowany kontaktem seksualnym, masturbacją lub wywołany w jakikolwiek inny sposób.**

Jednakże wytrysk nasienia podczas snu ('mokry sen') nie unieważnia postu.

Mężczyzna może pocałować swoją żonę jeśli wie, że potrafi się kontrolować i nie doprowadzi to do sytuacji, która unieważniłaby post.

5. **Umyślne wymioty.** Jeśli jednak ktoś wymiotuje mimowolnie, nie unieważnia to postu. Prorok ﷺ powiedział: „Ten, kogo zmogą wymioty podczas postu, nie musi tego dnia odrabiać; zaś ten, kto wywołał wymioty, musi ten dzień (postu) odrobić" *(Sunan At Tirmidī: 720; Sunan Abu Dālūd: 2380)*.

6. **Miesiączka lub krwawienie połogowe.** Jeśli krwawienie rozpocznie się choćby tuż przed zachodem słońca, post tej kobiety (w danym dniu) staje się automatycznie nieważny. Podobnie jeśli krwawienie ustanie już po świcie, jej post tego dnia także nie jest ważny, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Czyż nie jest prawdą, że kobieta nie może się modlić ani pościć podczas miesiączki?" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1850)*.

Jeśli chodzi o krwawienie inne niż miesiączkowe czy połogowe, jakiego kobieta może doświadczyć, nie unieważnia ono postu.

> Osoby zwolnione z postu

Niektórzy ludzie zostali przez Allaha ﷺ zwolnieni z postu, co jest dla nich łaską i ułatwieniem. Należą do nich:

1. **Chorzy,** których stan zdrowia mógłby się pogorszyć ze względu na post. Mogą oni post przerwać, jednak muszą opuszczone dni odrobić po *ramaḍānie*.

2. **Ludzie, którzy nie mogą przestrzegać postu ze względu na podeszły wiek lub przewlekłą chorobę** bez nadziei na wyzdrowienie. Mogą oni nie pościć, jednak w zamian muszą nakarmić jednego biednego za każdy opuszczony dzień postu, dając takiej osobie 1,5 kg podstawowych produktów powszechnych w danym kraju.

3. **Podróżujący,** którzy przemieszczają się z jednego miejsca w inne lub pozostają w jakimś miejscu krócej niż przez cztery dni podczas swej podróży. Mogą oni nie pościć, jednak muszą opuszczone dni odrobić po *ramaḍānie*. *Koran* głosi: „A ten, kto jest chory lub w podróży, [niech pości] przez jednakową liczbę innych dni. Bóg chce dać wam ulgę, a nie chce dla was utrudnienia" *(Al Baqara, 2:185)*.

4. **Kobiety mające krwawienie menstruacyjne lub połogowe.** Nie mogą one wówczas pościć, ale muszą odrobić opuszczoną ilość dni po *ramaḍānie*. Nawet gdyby w tym czasie pościły, ich post byłby nieważny (zob. str. 98).

5. **Kobiety w ciąży i karmiące.** Mogą one przerwać post jeśli obawiają się, że mógłby on zaszkodzić im lub ich dziecku. Jednak muszą nadrobić opuszczone dni postu po *ramaḍānie*.

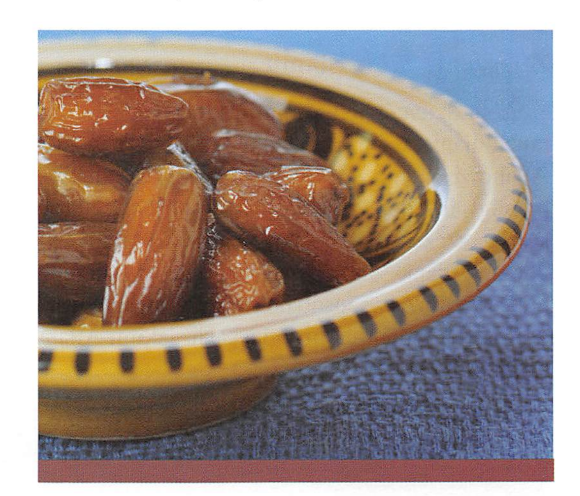

Islamskie postanowienie odnośnie tych, którzy celowo przerywają post w *ramaḍānie*

Ten, kto przerwie post bez ważnego powodu, musi okazać skruchę, gdyż popełnił grzech, sprzeciwiając się rozkazowi Allaha ﷻ i będzie musiał nadrobić opuszczone dni postu. Wyjątkiem są ci, którzy odbywają stosunek seksualny za dnia w czasie *ramaḍānu*, gdyż muszą nie tylko odrobić ten dzień, ale dodatkowo,w ramach pokuty, uwolnić niewolnika. Dzięki temu możemy zobaczyć jaką wagę islam przywiązuje do oswabadzania ludzi z niewoli. Jeśli grzesznik nie ma możliwości uwolnienia niewolnika, tak jak w dzisiejszych czasach, musi wówczas pościć przez dwa następujące po sobie miesiące; a jeśli i tego nie może zrobić, musi nakarmić sześćdziesiąt biednych osób.

> *Post nadobowiązkowy*

Allah nakazał muzułmanom przestrzegać postu przez jeden miesiąc w roku (tj.w miesiącu *ramaḍān)*, jednak zachęca, by pościli także w innych dniach jeśli są w stanie, aby uzyskać większą nagrodę. Oto niektóre z tych dni:

1. *Dzień 'Āszūrā',* a także dzień przed lub po nim. *'Āszūrā'* to dziesiąty dzień księżycowego miesiąca *muḥarram*, pierwszego miesiąca kalendarza muzułmańskiego. Jest to ten dzień, w którym Allah ﷻ ocalił Mojżesza عليه السلام i zatopił Faraona wraz z jego armią. Muzułmanie poszczą w tym dniu, by wyrazić wdzięczność Allahowi za ocalenie Mojżesza, a także by podążać za przykładem naszego Proroka ﷺ, który pościł w tym dniu i powiedział: „Pośćcie także dzień przed [dniem *'Aszūra'*] lub dzień po”*(Musnad Aḥmad: 2154)*. Kiedy zapytano go o post w tym dniu, odrzekł: „Zmazuje on [grzechy popełnione przez] miniony rok” *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1162)*.

2. *Dzień 'Arafat: 'Arafat* jest dziewiątym dniem miesiąca kalendarzowego *dul ḥidżdża*, dwunastego miesiąca kalendarza muzułmańskiego. Tego dnia pielgrzymi odbywający *ḥadżdż* (coroczną pielgrzymkę) zbierają się na równinie *'Arafat* i wznoszą błagania do Allaha, wychwalając Go i wysławiając. Dzień *'Arafat* jest najlepszym dniem w roku i ci, którzy nie odbywają pielgrzymki mogą tego dnia pościć. Kiedy zapytano Proroka ﷺ o post w tym dniu, odpowiedział on: „Odkupuje on grzechy roku ubiegłego i następnego” *(ṢaḥīḥMuslim: 1162)*.

3. *Sześć dni miesiąca szałłāl: Szałłāl* to dziesiąty miesiąc kalendarza muzułmańskiego. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek pości w *ramaḍānie*, a następnie sześć dni w miesiącu *szałłāl*, czyni tak, jak gdyby pościł cały rok” *(ṢaḥīḥMuslim: 1164)*.

> Święto zakończenia postu (*‘īd al-fiṭr*)

Święta to widoczne rytuały religijne. Kiedy Prorok ﷺ przybył do Medyny, zauważył, że ludzie tam obrali dwa dni w roku na zabawę. Zapytał ich: „Co to za dwa dni?" Odpowiedzieli: „Zwykliśmy się bawić i świętować w tych dniach przed nadejściem islamu". Prorok ﷺ powiedział wtedy: „Allah dał wam dwa lepsze dni: *‘īd al aḍḥa i ‘īd al fiṭr*" *(Sunan Abu Dāūd: 1134)*. Aby podkreślić, że święta symbolizują religię świętujących, Prorok ﷺ powiedział: „Każdy naród ma święto, a to jest nasze święto" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 909; Ṣaḥīḥ Muslim: 892)*.

Znaczenie *‘īd* w islamie

‘Īd to dzień świętowania i radowania się. Tego dnia muzułmanie wyrażają swoje szczęście i wdzięczność Allahowi za to, że poprawadził ich On do prawdy i pomógł im dopełnić post w *ramaḍānie*. Dzielą się swym szczęściem z innymi, zakładając najlepsze ubrania, dając darowiznę biednym i potrzebującym oraz świętując w sposób dozwolony, co daje wszystkim radość i przypomina im o łaskach, jakimi Allah ﷻ ich obdarzył.

Święta muzułmańskie

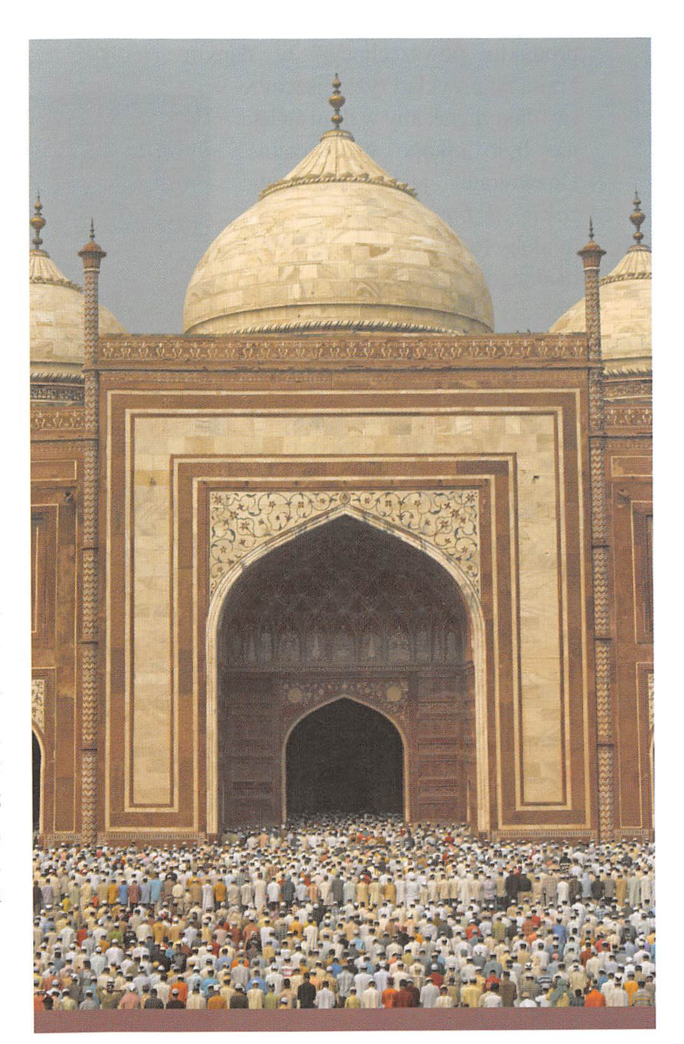
Muzułmanie mają dwa święta w roku i nie mogą świętować w żadne inne dni poza nimi. Dniami świątecznymi są: (1) Święto Zakończenia Postu *(‘īd al fiṭr)* obchodzone pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca *szałłāl*, oraz (2) Święto Ofiarowania *(‘īd al aḍḥa)* obchodzone dziesiątego dnia kalendarzowego miesiąca *dul ḥidżdża*.

Święto zakończenia postu (*'Īd al fiṭr*)

'Īd al fiṭr wypada pierwszego dnia księżycowego miesiąca *szałłāl* i oznacza koniec całomiesięcznego postu w *ramaḍānie*. Tak jak post podczas miesiąca *ramaḍān* jest aktem czci, tak świętowanie *'Īd al fiṭr* również jest aktem czci, poprzez który muzułmanie wyrażają Allahowi wdzięczność za Jego błogosławieństwa i łaskę, oraz za to, że ułatwił im dopełnienie postu w *ramaḍānie*. Koran głosi: „[Bóg] chce, żebyście dopełnili tę liczbę [dni] i żebyście głosili wielkość Boga za to, że On poprowadził was drogą prostą. Być może będziecie wdzięczni" *(Al Baqara, 2:185)*.

Co powinno się robić w dniu *'Īd*?

1 **Modlitwa świąteczna:** Islam kładzie nacisk na to, by uczestniczyć w modlitwie świątecznej i zachęca do przybywania na nią nie tylko mężczyzn, ale także kobiety i dzieci. Pora tej modlitwy rozpoczyna się po tym, jak słońce wzniesie się nad horyzont na wysokość włóczni (czyli niewiele ponad 1 metr) i trwa do czasu, aż przekroczy ono zenit.

Opis modlitwy świątecznej: Składa się ona z dwóch cykli *(rak'āt)*, w których *imām* recytuje *Koran* na głos, a po modlitwie wygłasza kazanie *(chuṭba)* składającą się z dwóch części. Modlitwa ta zawiera na początku każdego z cykli kilka dodatkowych *takbīrāt* (l.poj. *takbīrah*; zwrot *Allāhu akbar)*. W pierwszym cyklu przed rozpoczęciem recytacji Koranu *imām* powtarza *Allāhu akbar* dodatkowe sześć razy (oprócz *takbīru* otwierającego). W drugim cyklu, po podniesieniu się z pokłonu do pozycji stojącej, *imām* dodaje po zwyczajowym *takbīrze* jeszcze pięć dodatkowych.

2 **Płacenie *zakāt al fiṭr:*** Allah nałożył *zakāt al fiṭr* (dosłownie: oczyszczająca obowiązkowa jałmużna na zakończenie postu) na każdego, kto posiada więcej jedzenia niż potrzebuje na jedną dobę (w dniu święta). Jałmużna ta przekazywana jest biednym i potrzebującym muzułmanom i składa się z jednego *ṣā'* podstawowego produktu powszechnego w danym kraju, na przykład ryżu, pszenicy czy daktyli, tak aby w dniu święta nie było nikogo w potrzebie. Dozwolone jest przekazanie *zakāt al fiṭr* w gotówce, jeśli miałoby to być korzystniejsze dla biednego.

Czas przekazania: *Zakāt al fiṭr* przekazuje się od zachodu słońca ostatniego dnia *ramaḍānu* do czasu modlitwy świątecznej. Jednak może być wypłacony dzień czy dwa przed *'īd*.

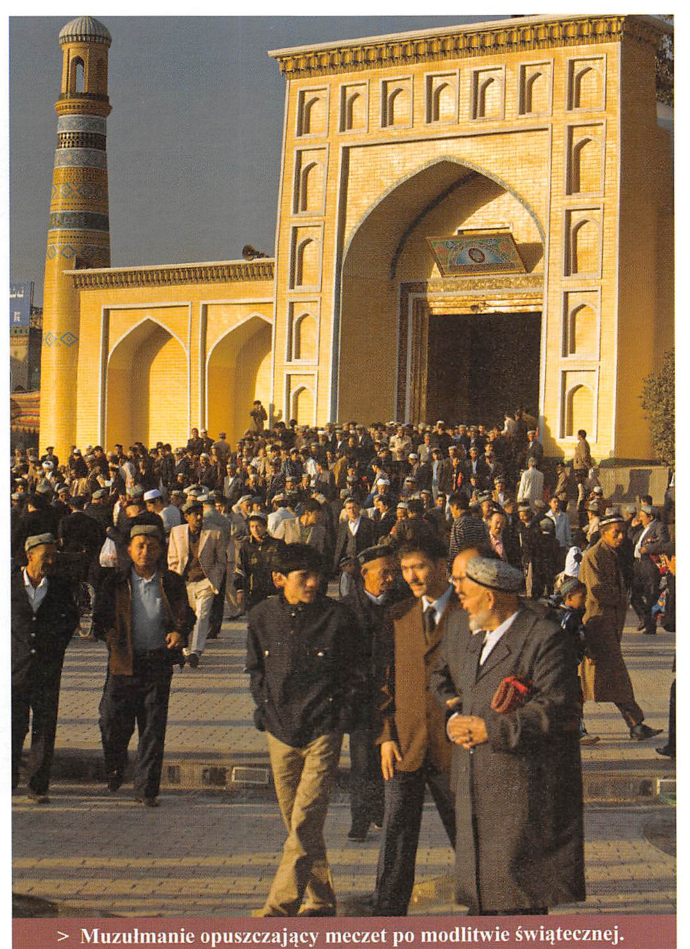
Wysokość *zakāt al fiṭr* to jedno *ṣā'* popularnego produktu żywnościowego w danym kraju, czy to ryżu, pszenicy, czy daktyli. Jedno *ṣā'* to ekwiwalent około 3 kg produktu.

Muzułmanin musi zapłacić *zakāt* za siebie samego i za wszystkie osoby, do utrzymywania których jest zobowiązany, jak żona i dzieci (dając po jednym *ṣā'* lokalnego produktu za każdą z osób). Zalecane jest, by zapłacił go również za dziecko nienarodzone.

Prorok ﷺ nakazał wypłacanie go jako „oczyszczenie poszczącego z bezmyślnych i nieprzyzwoitych słów, oraz by nakarmić biednych. Wypłacony przed modlitwą [świąteczną] jest przyjęty jako *zakāt*, a wypłacony po modlitwie uznawany jest za zwykłą jałmużnę *(ṣadaqa)*" *(Sunan Abu Dāūd: 1609)*.

3 **Muzułmanie z tej okazji** w każdy dozwolony sposób szerzą radość i zabawę wśród wszystkich członków rodziny, młodych i starych, mężczyzn i kobiet. Ubierają najlepsze i najpiękniejsze ubrania, przygotowują najlepsze jedzenie i napoje, gdyż jest to postrzegane jako akt czci. Poszczenie w tym dniu jest surowo zabronione.

> **Muzułmanie opuszczający meczet po modlitwie świątecznej.**

4 **Głoszenie wielkości Allaha** poprzez recytowanie *takbīru* z tej szczególnej okazji w noc poprzedzającą dzień *'īd* oraz w drodze na modlitwę, aż do czasu, modlitwy. Wyraża się w ten sposób Allahowi ﷻ wdzięczność za to, że umożliwił wierzącym dopełnienie postu w *ramaḍānie*. Koran głosi: „[Bóg] chce, żebyście dopełnili tę liczbę [dni] i żebyście głosili wielkość Boga za to, że On poprowadził was drogą prostą. Być może będziecie wdzięczni" *(Al Baqara, 2:185)*.

Oto sposób, w jaki należy recytować *takbīr* z tej okazji: *Allāhu Akbar, Allāhu Akbar, lā ilāha illallāh, Allāhu Akbar, Allāhu Akbar, ła lillahil ḥamd* ('Allah jest Największy, Allah jest Największy, nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Allaha, Allah jest Największy, Allah jest Największy, wszelka chwała należy do Allaha').

Można także recytować następujące słowa: *Allāhu Akbaru kabīran, łal ḥamdu lillāhi katīran, ła subḥān Allāhi bukratan ła aṣīlā* ('Z pewnością Allah jest Największy, do Niego należy ogromna cześć; i chwała Mu w dzień i w nocy').

Mężczyźni recytują *takbīr* donośnym głosem, jednak tak, by nie przeszkadzać innym ludziom; kobiety zaś wypowiadają go po cichu.

Twój zakāt

5

Allah nałożył na wierzących *zakāt* i uczynił go trzecim z filarów islamu. Tych, którzy go nie płacą, ostrzegł przed srogą karą. Połączył również braterstwo w wierze ze szczerą skruchą, odprawianiem modlitw i płaceniem *zakātu*, jak głosi *Koran*: „Ale jeśli oni się nawrócą i będą odprawiać modlitwę i dawać jałmużnę, to staną się waszymi braćmi w religii" *(At Tauba, 9:11)*.

Prorok ﷺ powiedział także: „Islam został zbudowany na pięciu filarach: zaświadczenie, że nie ma boga oprócz Allaha, a *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha; wykonywanie pięciu codziennych modlitw obowiązkowych; dawanie obowiązkowej jałmużny *(zakāt)*; pielgrzymka do (Świętego) Domu; oraz post w miesiącu *ramaḍān*" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 8; Ṣaḥīḥ Muslim: 16)*.

Spis treści rozdziału

Zakāt

Najważniejsze cele *zakātu*

Allah ﷻ nałożył na muzułmanów *zakāt* z wielu powodów, wśród których są następujące:

1. Umiłowanie pieniędzy jest wrodzoną ludzką tendencją. To sprawia, że ludzie robią co w ich mocy, by je zdobyć i zachować. To z tego powodu islam wymaga, by płacili oni *zakāt*, aby oczyszczali swoje serca ze skąpstwa i chciwości, jak głosi *Koran*: „Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich oczyścić" *(At Tauba, 9:103)*.

2. Płacenie *zakātu* wykształca poczucie współzależności oraz spaja społeczeństwo. Ponieważ ludzie ogólnie lubią tych, którzy dobrze ich traktują, społeczność muzułmańska staje się tak zwarta, że jej członkowie przypominają spójną budowlę, wspierając się nawzajem. Dlatego w takim społeczeństwie maleje liczba przestępstw takich jak kradzieże, rabunki i malwersacje.

3. Płacenie *zakātu* jest okazaniem Allahowi ﷻ całkowitego posłuszeństwa i pokory. Kiedy bogaci płacą *zakāt*, wypełniają nakaz Allaha, okazują Mu wdzięczność za łaskę, jaką ich obdarzył. Allah ﷻ mówi w Koranie: „Jeśli będziecie wdzięczni, to Ja obdarzę was hojniej" *(Ibrahīm, 14:7)*.

4. Dzięki płaceniu *zakātu*, urzeczywistnia się ideę społecznego bezpieczeństwa i względnej równości różnych warstw społecznych. Kiedy bogaci przekazują coroczny *zakāt* jego prawowitym odbiorcom, majątek przestaje gromadzić się w rękach elity społecznej, która miałaby na niego monopol. *Koran* głosi: „Tak, żeby to nie przechodziło kolejno do bogatych spośród was" *(Al Ḥaszr, 59:7)*.

> Umiłowanie pieniędzy jest wrodzoną ludzką tendencją, a islam wymaga od jego wyznawców, by nie przywiązywali się zbytnio do bogactwa oraz by płacili *zakāt*, aby oczyścić swoje serca od skąpstwa i chciwości.

Rodzaje majątku, od którego należny jest *zakāt*

Zakātu nie płaci się od rzeczy niezbędnych do życia i wykorzystywanych natychmiastowo, takich jak jedzenie, picie, ubrania, mieszkanie, w którym się mieszka, nawet jeśli jest cenne, oraz od samochodu, którym się jeździ, nawet jeśli jest to luksusowy samochód.

Odprowadza się go tylko od majątku, którego nie przeznacza się do natychmiastowego użytku i który ma tendencję do wzrostu i pomnażania, czyli na przykład:

1 Złoto i srebro nie będące częścią ubrania lub biżuterii, którą się nosi:

Zakāt należny jest od złota i srebra tylko wtedy, gdy jego wartość osiągnęła minimalny próg ustanowiony dla tego rodzaju majątku *(niṣāb)* i po tym, jak ktoś jest w jego posiadaniu przez pełny rok kalendarzowy (354 dni).

Minimalny próg, od którego *zakāt* staje się obowiązkowy *(niṣāb)* dla tego rodzaju majątku, jest następujący:

Dla złota to około 85 gram, a dla srebra około 595 gram.

Dlatego jeśli muzułmanin posiadał taką ich ilość przez pełny rok, musi odprowadzić od nich *zakāt* w wysokości dwóch i pół procenta (2,5%).

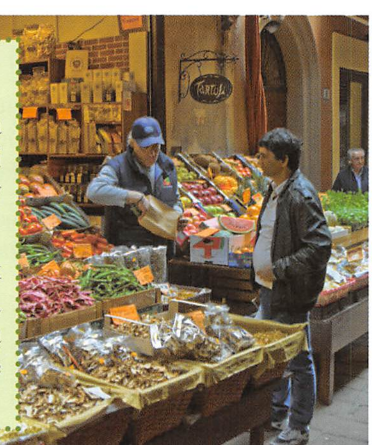

2 Wszelkiego rodzaju waluty (banknoty i monety) posiadane jako gotówka lub jako środki na koncie bankowym.

Niṣāb dla *zakātu* od pieniędzy ustala się zgodnie z wartością odpowiedniej ilości złota (85gram czystego złota) w chwili, w której *zakāt* staje się należny, opierając się na bieżących cenach w kraju, w którym osoba płacąca *zakāt* mieszka. Jeśli posiada taką sumę przez cały rok kalendarzowy, musi oddać dwa i pół procent (2,5%) jako *zakāt*.

Dla zobrazowania: Jeśli jeden gram czystego złota w chwili, kiedy *zakāt* staje się należny, wynosi dajmy na to 25 dolarów, *niṣāb* od waluty będzie następujący:

25 (cena jednego grama złota, która jest zmienna) × 85 (ilość gram, która jest stała) = 2125 $ – jest to minimalna kwota, od której należy *zakat* odprowadzić *(niṣāb)*.

3 Towary handlowe

To określenie obejmuje wszystko, co przeznaczone jest na sprzedaż. Mogą to być nieruchomości, jak grunty czy budynki mieszkalne, oraz artykuły, takie jak dobra konsumpcyjne i towary żywnościowe.

Wartość kapitału, który posiadało się przez pełny rok kalendarzowy, określa się zgodnie z bieżącą ceną rynkową w dniu, w którym *zakāt* staje się należny. Jeśli towary handlowe osiągają *niṣāb*, dwa i pół procent (2,5%) ich wartości musi zostać oddane jako *zakāt*.

4 Produkty rolne

Koran głosi: „O wy, którzy wierzycie. Rozdawajcie z dobrych rzeczy, które zyskaliście i z tego, co wyprowadziliśmy dla was z ziemi" *(Al Baqara, 2:267)*.

Zakāt należy odprowadzić jedynie od pewych rodzajów produktów rolnych, pod warunkiem, że osiągnęły one minimalną wartość, od której *zakāt* jest należny *(niṣāb)*.

Wysokość *zakātu* płaconego od produktów rolnych różni się w zależności od okoliczności. Należy na przykład rozróżnić uprawy nawadniane w sposób naturalny przez deszcz i rzeki od tych, które wymagały nawadniania sztucznego, co pociągało za sobą koszty i wymagało wysiłku.

5 **Zwierzęta hodowlane:** *Zakāt* należny jest od zwierząt hodowlanych, takich jak krowy, wielbłądy i owce, tylko jeśli zwierzęta te pasą się na pastwiskach i ich właściciel nie musi kupować im paszy.

Jeśli zaopatruje je w paszę przez większą część roku, *zakātu* od nich nie odprowadza.

Szczegóły dotyczące minimalnej wartości zwierząt hodowlanych od której należny jest *zakāt (niṣāb)* można znaleźć w książkach dotyczących prawodawstwa islamskiego *(fiqh)*.

Odbiorcy *zakātu*

Islam określił kategorie osób uprawnionych do otrzymania *zakātu*. Dozwolone jest, by muzułmanie przekazywali go odbiorcom należącym do jednej lub wielu z tych grup, albo by przekazali go instytucjom charytatywnym, które podejmą się przekazania go osobom uprawnionym. Właściwszym jest rozdzielenie go w obrębie kraju, w którym został zebrany.

Upoważnieni do otrzymania zakātu to:

1. Osoby żyjące w nędzy oraz takie, które nie mogą zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych.

2. Osoby zatrudnione do zbierania i przekazywania *zakātu*.

3. Niewolnicy potrzebujący pieniędzy do wykupienia się z niewoli.

4. Ci, którzy zaciągnęli dług i nie są w stanie go spłacić, bez względu na to, czy dług ten zaciągnęli z powodów osobistych, czy dla dobra publicznego.

5. Ci, którzy podejmują wysiłek dla sprawy Allaha: Obejmuje to tych, którzy walczą za swoją religię i kraj, jak i tych, którzy angażują się w jakiekolwiek działania mające na celu wspieranie i propagowanie islamu.

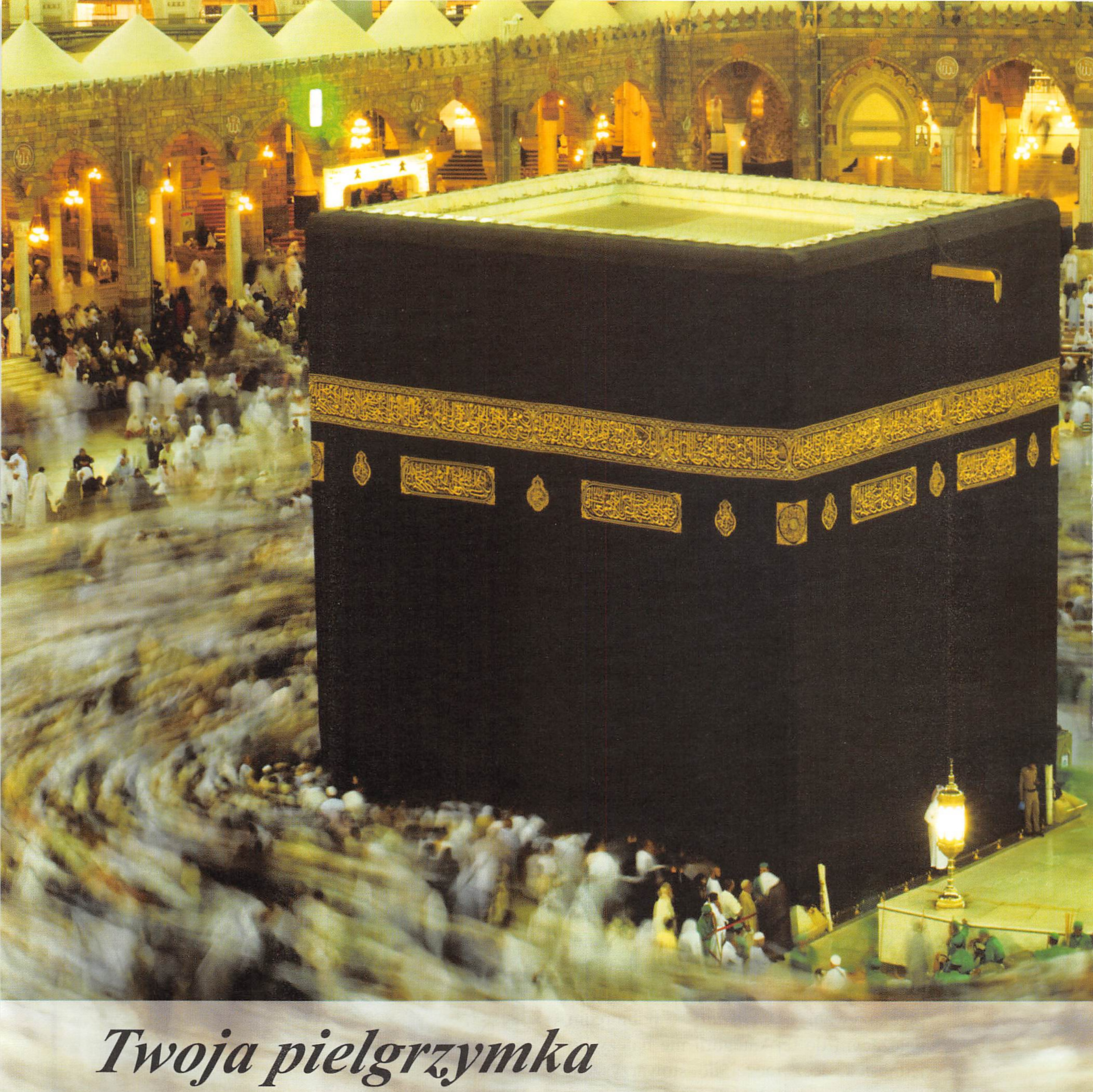
6. Ci, których serca mogą zostać pozyskane: Są to ci, którzy niedawno przyjęli islam lub mają zamiar go przyjąć. Obowiązek przekazywania *zakātu* odbiorcom należącym do tej kategorii nie należy do jednostek, lecz raczej do stowarzyszeń, centrów islamskich i instytucji charytatywnych.

7. Podróżujący, którzy mają problem z powrotem do domu, nawet jeśli są bardzo zamożni.

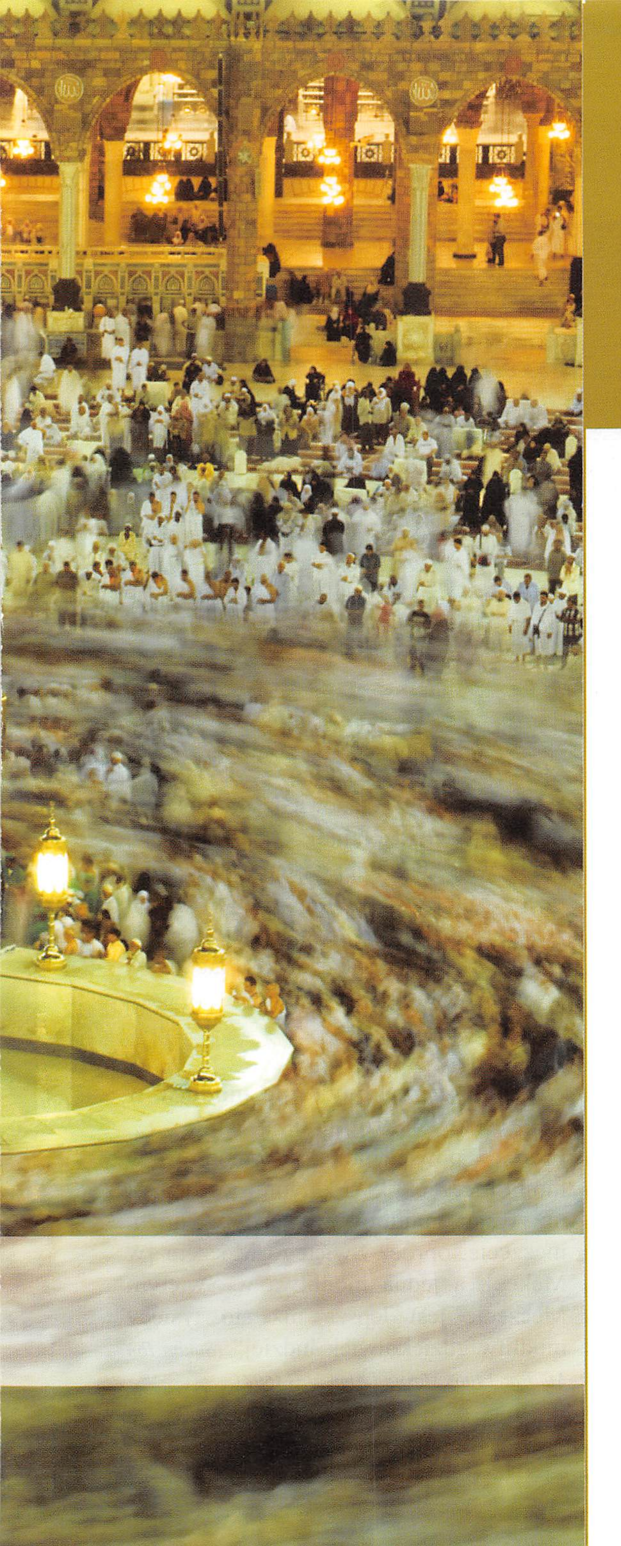
Odnośnie osób uprawnionych do otrzymania *zakātu*, *Koran* mówi: „Jałmużny są tylko dla ubogich i biedaków, i tych, którzy je zbierają, i dla tych, których serca mogą zostać pozyskane, i na wykup niewolników, i dla dłużników, i dla drogi Boga, i dla podróżnego. To jest obowiązek nałożony przez Boga! Bóg jest Wszechwiedzący, Mądry!” *(At Tauba, 9:60).*

> Biedni i potrzebujący to ci, którzy nie są w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych.

Twoja pielgrzymka

6

Ḥadżdż (coroczna pielgrzymka muzułmanów do Mekki) jest piątym filarem islamu. Jest aktem czci, który nie tylko angażuje serce, ale wymaga też możliwości fizycznych i finansowych. Każdy z muzułmanów mający taką możliwość, musi wykonać ją przynajmniej przynajmniej raz w życiu.

Allah ﷻ mówi: „Na ludziach ciąży obowiązek względem Boga – na tych, którzy mają ku temu środki – odprawienia pielgrzymki do tego Domu. A kto nie wierzy [ten powinien wiedzieć, że] Bóg nie potrzebuje żadnego ze Swych stworzeń" *(Āl 'Imrān, 3:97)*.

Spis treści rozdziału

Ḥadżdż

Zalety Mekki oraz Świętego Meczetu

Święty Meczet *(Al Masdżid Al Ḥarām)* usytuowany jest w Mekce – mieście w zachodniej części Półwyspu Arabskiego. Ma szczególną wartość, gdyż:

1 Mieści się w nim *Ka'ba*.

Kaba to budynek w kształcie sześcianu znajdujący się pośrodku Świętego Meczetu w Mekce.

Stanowi kierunek *(qibla)*, ku któremu wszyscy muzułmanie zwracają się w trakcie modlitwy, a także podczas niektórych z innych aktów czci, dla których Allah ﷻ tak nakazał.

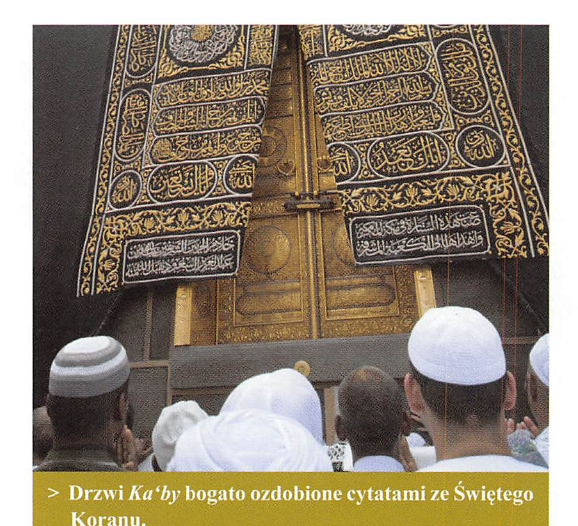
Ka'ba została zbudowana przez proroka Abrahama ﷺ i jego syna, Ismaela ﷺ na rozkaz Allaha ﷻ. W późniejszych czasach była wielokrotnie przebudowywana.

Koran głosi: „I kiedy Abraham i Ismael wznosili fundamenty [Świętego] Domu, [prosili Boga:] 'Panie nasz! Przyjmij to od nas, przecież Ty jesteś Wszystko Słyszący, Wszechwiedzący!'" *(Al Baqara, 2:127)*.

Sam Prorok *Muḥammad* ﷺ wraz z różnymi plemionami z Mekki wziął udział w ułożeniu Czarnego Kamienia na jego właściwym miejscu po odbudowie *Ka'by*.

2 Był to pierwszy meczet, jaki został zbudowany na ziemi.

Jeden ze szlachetnych Towarzyszy Proroka, Abu Darr ﷺ, zapytał kiedyś Proroka ﷺ: „O Wysłanniku Allaha, który meczet został zbudowany jako pierwszy na ziemi?" On odpowiedział: „Święty Meczet [w Mekce]". Abu Darr znów zapytał: „A który potem?". Odpowiedział: „Meczet *Al Aqsa* [w Jerozolimie]". Abu Darr dalej dopytywał: „Jak długi odstęp czasowy był między nimi?" Prorok ﷺ odpowiedział: „Czterdzieści lat. Gdziekolwiek się znajdziesz, a nadejdzie czas modlitwy, wykonaj ją tam." *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3186; Ṣaḥīḥ Muslim: 520)*.

> **Drzwi *Ka'by* bogato ozdobione cytatami ze Świętego Koranu.**

3 Nagroda za wykonywanie modlitw w nim jest zwielokrotniona.

Prorok ﷺ powiedział: „Jedna modlitwa w moim meczecie [w Medynie] jest lepsza niż tysiąc modlitw w każdym innym meczecie, oprócz Świętego Meczetu [w Mekce], a jedna modlitwa w Świętym Meczecie jest lepsza niż sto tysięcy modlitw gdziekolwiek indziej" *(Sunan Ibn Mādża: 1406; Musnad Aḥmad: 14694)*.

4 **Allah ﷻ i Jego Wysłannik ﷺ ogłosili go świętym.**

Jak głosi *Koran*: „Ja otrzymałem tylko rozkaz, bym czcił Pana tego miasta, które On uczynił świętym. Do Niego należy każa rzecz! I otrzymałem rozkaz, aby być wśród tych, którzy się poddali całkowicie" *(An Naml, 27:91)*.

Werset ten jasno pokazuje, że Allah ogłosił Mekkę miejscem świętym i przez to zakazał rozlewu krwi w niej, polowania na jej zwierzynę łowną czy ścinania jej drzew i trawy.

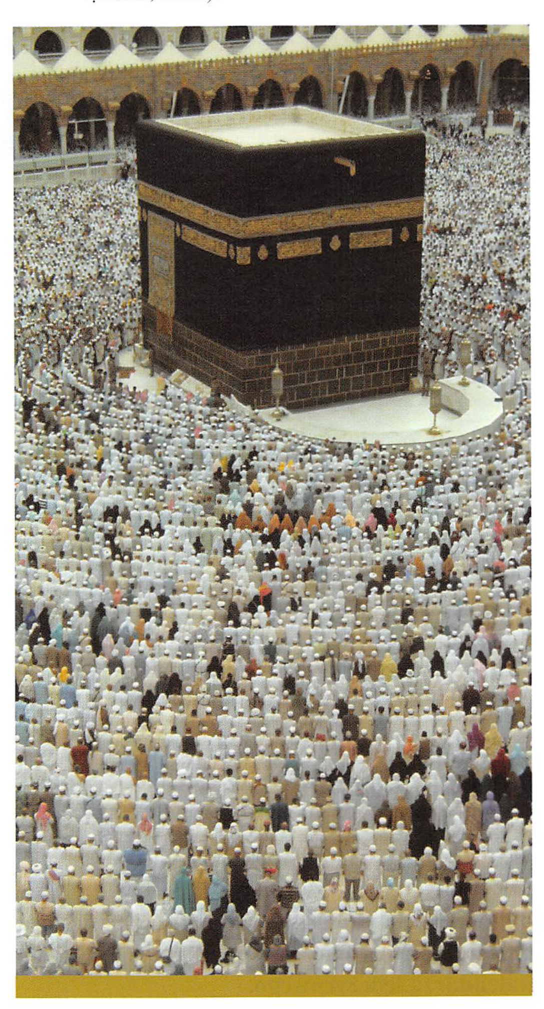
Prorok ﷺ zauważył kiedyś: „Mekka została uczyniona miejscem świętym przez samego Allaha, nie przez ludzi. Nie jest dozwolone temu, kto wierzy w Allaha i Dzień Ostatni, by przelewał w niej krew lub ścinał jej drzewa" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 104; Ṣaḥīḥ Muslim: 1354)*.

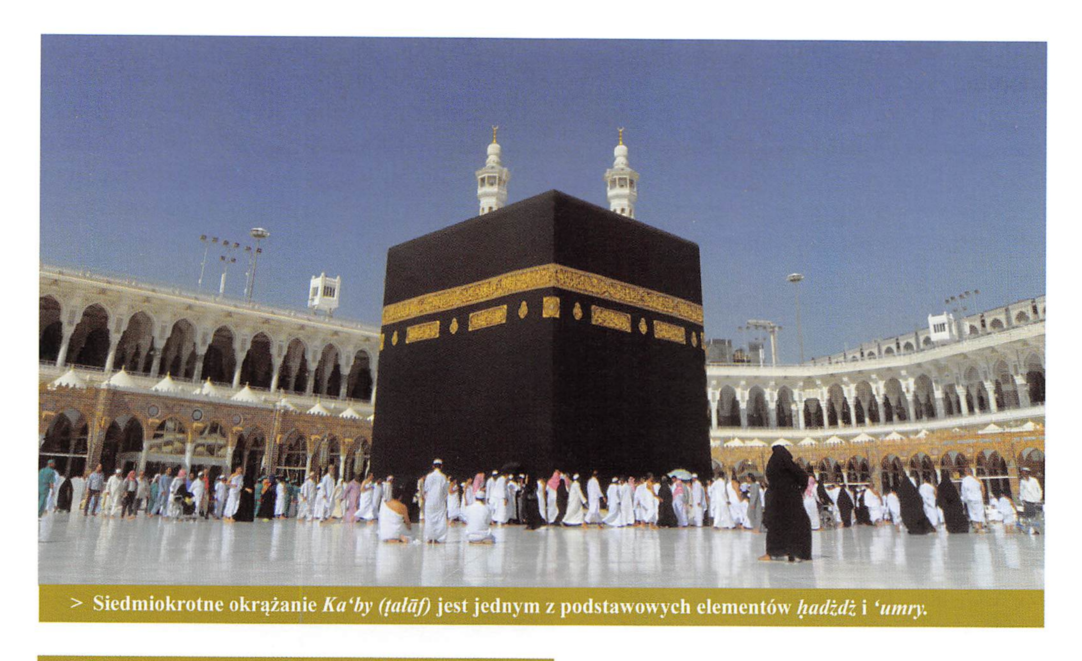
5 **Jest to dla Allaha ﷻ i Jego Wysłannika ﷺ najbardziej umiłowana ziemia.**

Jeden z Towarzyszy Proroka ﷺ powiedział kiedyś: „Widziałem Wysłannika Allaha ﷺ siedzącego na swym wielbłądzie na bazarze *Al Ḥazłara* i zwracającego się do Mekki: 'Na Allaha, jesteś dla Allaha najlepszą i najbardziej umiłowanym ziemią. Gdybym nie został z ciebie wypędzony, nigdy bym cię nie opuścił'" *(Sunan At Tirmidī: 3925; An Nasā'ī As Sunan Al Kubrā: 4252)*.

6 **Allah ﷻ uczynił pielgrzymkę do Świętego Domu obowiązkiem wszystkich tych, którzy są w stanie ją wykonać:**

Abraham ﷺ wezwał ludzi na pielgrzymkę i przybywali oni ze wszystkich stron. Zgodnie z przekazem Proroka ﷺ, wszyscy prorocy odbywali *ḥadżdż* do Świętego Domu. Jeśli chodzi o rozkaz dany Abrahamowi ﷺ, Koran mówi: „I ogłoś wśród ludzi pielgrzymkę: oni przyjdą do ciebie pieszo lub na wszelkiego rodzaju wysmukłych wierzchowcach; oni przybędą z każdego odległego jaru" *(Al Ḥadżdż, 22:27)*.

> Siedmiokrotne okrążanie *Ka'by (ṭawāf)* jest jednym z podstawowych elementów *ḥadżdż* i *'umry*.

> Znaczenie *ḥadżdż*

Ḥadżdż to religijna podróż do Domu Boga w Mekce z intencją odprawienia rytuałów pielgrzymkowych. Ta podróż składa się z serii praktyk, jakich nauczył Prorok ﷺ, wśród których są: wejście w stan rytualnej czystości *(iḥrām)*, siedmiokrotne okrążenie *Ka'by*, siedmiokrotne przejście pomiędzy wzgórzami *Aṣ Ṣafā* i *Al Marła*, przebywanie na Równinie *'Arafat* i rzucanie kamykami w kolumnę w dolinie *Mina*.

Ḥadżdż przynosi pielgrzymom wiele korzyści, między innymi głoszenie jedności Allaha, ogromne przebaczenie, wzajemne poznanie się muzułmanów i uczenie się zasad islamu.

Rytuały pielgrzymkowe odbywają się pomiędzy ósmym a trzynastym dniem miesiąca *dul-ḥidżdża*, dwunastego miesiąca islamskiego kalendarza księżycowego.

Kto musi odbyć *ḥadżdż*?

Muzułmanin aby mógł odbyć *ḥadżdż*, musi być prawnie odpowiedzialny za swoje czyny *(mukallaf)* i mieć możliwość wykonania jej. Prawna odpowiedzialność *(taklīf)* oznacza, że musi być osobą dojrzałą i zdrową umysłowo.

Co oznacza możliwość?

Możliwość tutaj oznacza zdolność do podjęcia podróży do Świętego Meczetu w zgodny z prawem sposób oraz odprawienie rytuałów pielgrzymkowych bez ogromnych trudności. Nie może też zagrażać ludzkiemu życiu i mieniu. Koszty *ḥadżdż* muszą być pokryte ze środków dodatkowych, nie z tych przeznaczonych na pokrycie niezbędnych potrzeb swoich i osób, które ma się na utrzymaniu.

> Różne sytuacje dotyczące możliwości wykonania *ḥadżdż*

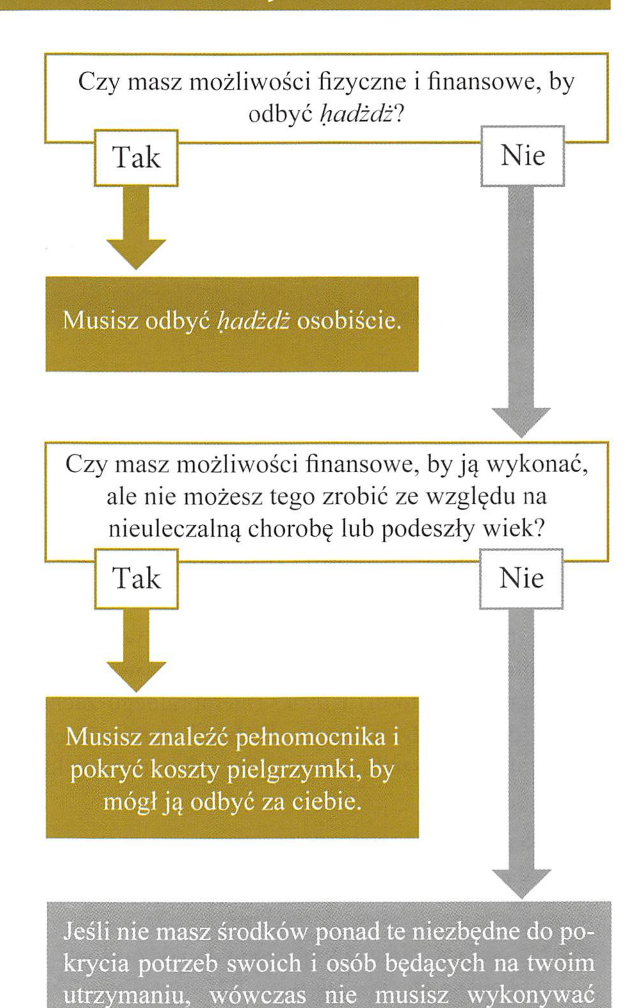
1. **Możliwość wykonania *ḥadżdż* osobiście.** Człowiek jest w stanie odbyć podróż do Świętego Domu samodzielnie i nie będzie to dla niego zbyt forsowne, a także ma wystarczające środki, by to uczynić. Wówczas ma obowiązek odbycia jej osobiście.

2. **Możliwości finansowe:** Człowiek jest niezdolny do wykonania *ḥadżdż* osobiście ze względu na chorobę czy podeszły wiek, jednak ma wystarczające środki, by upoważnić kogoś do wykonania pielgrzymki w jego imieniu. W takim przypadku musi wyznaczyć pełnomocnika, który odbędzie pielgrzymkę za niego, oraz pokryć jej koszty.

3. **Brak możliwości wykonania *ḥadżdż* osobiście lub poprzez pełnomocnika.** Osoba, która nie ma możliwości odbycia *ḥadżdż*, jest zwolniona z tego obowiązku.

Przykładem może być osoba, która nie ma środków ponad te niezbędne do zaspokojenia potrzeb swoich i osób będących na jej utrzymaniu.

Osoba ta nie musi specjalnie zbierać pieniędzy, aby pielgrzymkę wykonać. Jednak kiedy tylko będzie je mieć, *ḥadżdż* stanie się dla niej obowiązkiem.

> Kobiety potrzebują maḥrama, by wykonać ḥadżdż

Aby kobieta mogła odbyć *ḥadżdż*, musi jej towarzyszyć jej mąż lub inny męski krewny, któremu jest niedozwolone poślubienie jej ze względu na bliskie pokrewieństwo *(maḥram)*, czyli na przykład ojciec, dziadek, syn, wnuk, brat, bratanek, siostrzeniec, wuj czy stryj (zob. str. 207).

Jednakże jeśli kobieta wykonuje *ḥadżdż* bez *maḥrama* ale tak, że nie jest narażona na żadne niebezpieczeństwo, jej *ḥadżdż* jest ważna.

> Zalety ḥadżdż

Wykonywanie *ḥadżdż* ma wiele zalet, między innymi:

1. Jest to jeden z najlepszych uczynków. Zapytano raz Proroka ﷺ : „Jaki jest najlepszy uczynek?". On odrzekł: „Wiara w Allaha i Jego Wysłannika". Zapytano go wtedy: „Co potem?". Odpowiedział: „Walka na drodze Allaha". Znów zapytano: „Co potem?". Odpowiedział: „*Ḥadżdż*, która jest wykonana prawidłowo i zostaje przyjęta przez Allaha" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1447; Ṣaḥīḥ Muslim: 83)*.

2. Jest to doskonała okazja do zdobycia wielkiego wybaczenia. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek odbywa pielgrzymkę dla Allaha, powstrzymując się od *rafat* (stosunków seksualnych lub nieprzyzwoitości) i *fusuq* (niemoralnego zachowania, grzechów), ten wróci do domu taki, jak w dniu, kiedy matka go urodziła" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1449; Ṣaḥīḥ Muslim: 1350)*. Oznacza to, że będzie wolny od wszelkich grzechów, jak w dniu, w którym się urodził.

3. Stanowi wspaniałą okazję, by zostać ocalonym przed ogniem piekielnym. Prorok ﷺ powiedział: „Nie ma dnia, w którym Allah uwalnia ludzi od Ognia tak, jak w dniu *'Arafat"* *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1348)*.

4. Nagrodą za nią jest Raj, czego dowodzą słowa Proroka ﷺ : „Nie ma innej nagrody za prawidłowo wykonaną *ḥadżdż*, jak tylko Raj" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1349)*.

Jednakże z tych i innych zalet skorzysta tylko ten, kto ją odbędzie z dobrą intencją, wyłącznie dla Allaha, i wykona ją prawidłowo, podążając za przykładem Proroka ﷺ .

> Najważniejsze cele ḥadżdż

Ḥadżdż ma liczne cele i zadania ważne dla jednostki oraz społeczeństwa. Dlatego Allah ﷻ mówi po wzmiance o zwierzęciu ofiarnym, że należy je zarżnąć, pragnąc w ten sposób zbliżyć się do Boga: „Nie dosięgnie Boga ani ich mięso, ani ich krew, lecz dosięgnie Go wasza bogobojność" *(Al Ḥadżdż, 22:37)*. Prorok ﷺ powiedział również: „Okrążanie Kaby, przebieganie pomiędzy wzgórzami *Aṣ Ṣafā i Al Marła* oraz kamienowanie kolumn oznaczają tylko wspominanie Allaha" *(Sunan Abu Dāłūd: 1888)*.

Niektórymi z tych celów są:

> Osoba zamierzająca wykonać *ḥadżdż* lub *'umrę*, musi poznać islamskie regulacje z nimi związane.

1 Okazanie swej pokory i poddania się Allahowi

Urzeczywistnia się to, kiedy pielgrzymi porzucają wszelkiego rodzaju luksusy i ozdoby, ubierając jednakowe odzienie przed wejściem w stan uświęcenia *(iḥrām)*, ukazując w ten sposób swą całkowitą zależność od Boga. Uwalnia ich to także od wszelkich spraw i zajęć tego świata, które mogłyby odciągnąć ich uwagę od całkowitego poświęcenia się swemu Panu. Dzięki temu mogą zasłużyć na Jego przebaczenie i miłosierdzie. Potem stają na wzgórzu *'Arafat*, całkowicie poddając się swemu Panu. Stają przed Nim przepełnieni szacunkiem i czcią, dziękując Mu za Jego liczne dobrodziejstwa i prosząc, by wybaczył im On ich grzechy i niedociągnięcia.

2 Okazanie Allahowi wdzięczności

Okazuje się wdzięczność za możliwość odbycia *ḥadżdż* dzięki dwóm z największych darów jakie człowiek posiada na tym świecie: pieniądzom i dobremu zdrowiu. Poprzez *ḥadżdż* muzułmanin dziękuje Allahowi ﷻ za te dwa błogosławieństwa, poddając się wielkiemu obciążeniu fizycznemu i wydając pieniądzie, by zbliżyć się do swego Allaha. Okazywanie wdzięczności jest nie tylko obowiązkiem podyktowanym przez ludzki umysł, ale także nakazanym przez prawo Boskie.

3 Zjednoczenie się muzułmanów

Podczas pielgrzymki muzułmanie z całego świata zbierają się, poznają się nawzajem i zbliżają się do siebie. Znikają różnice związane z rasą, kolorem skóry, językiem i klasą społeczną. Jednoczą się oni w tym największym zbiorowisku ludzkim. Ich jedynym celem jest pomaganie sobie nawzajem w szerzeniu cnotliwości i bogobojności, zachęcanie się do podążania za prawdą i do cierpliwości, by powiązać to ziemskie życie z życiem przyszłym.

4 Przypomnienie o Dniu Sądu

Ḥadżdż przypomina pielgrzymom o Dniu Zmartwychwstania, w którym spotkają się ze swym Panem. Kiedy pielgrzym zmienia swoje zwykłe ubranie na proste odzienie, wygłasza *talbija*, przyjmuje stan uświęcenia*(iḥrām)*, staje na równinie *'Arafat* i widzi wokół siebie tłum ludzi w jednakowych szatach przypominających całun, uświadamia mu to przez co będzie przechodzić po śmierci i zachęca go do wkładania większego wysiłku w przygotowanie się do życia przyszłego.

5 Przejawianie czystego monoteizmu i okazywanie czci jedynie Allahowi, poprzez słowa i czyny

Urzeczywistnia się to poprzez recytację przez pielgrzymów frazy zwanej *talbija*: *Labbejk Allāhumma labbejk, labbejka lā szarīka laka labejk, innal ḥamda łan ni'mata laka lal mulk, lā szarīka lak* ('Oto jestem do Twoich usług, o Allahu, oto jestem. Oto jestem do Twoich usług. Nie masz żadnych partnerów. Tylko do Ciebie należy wszelka chwała i łaska i do Ciebie jedynego należy władza. Nie masz żadnych partnerów'). Jeden z Towarzyszy Proroka powiedział kiedyś o słowach *talbiji*, że są „czystym monoteizmem" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1218)*. Tak naprawdę czysty monoteizm widoczny jest w większości rytuałów, słów i czynów podczas *ḥadżdż*.

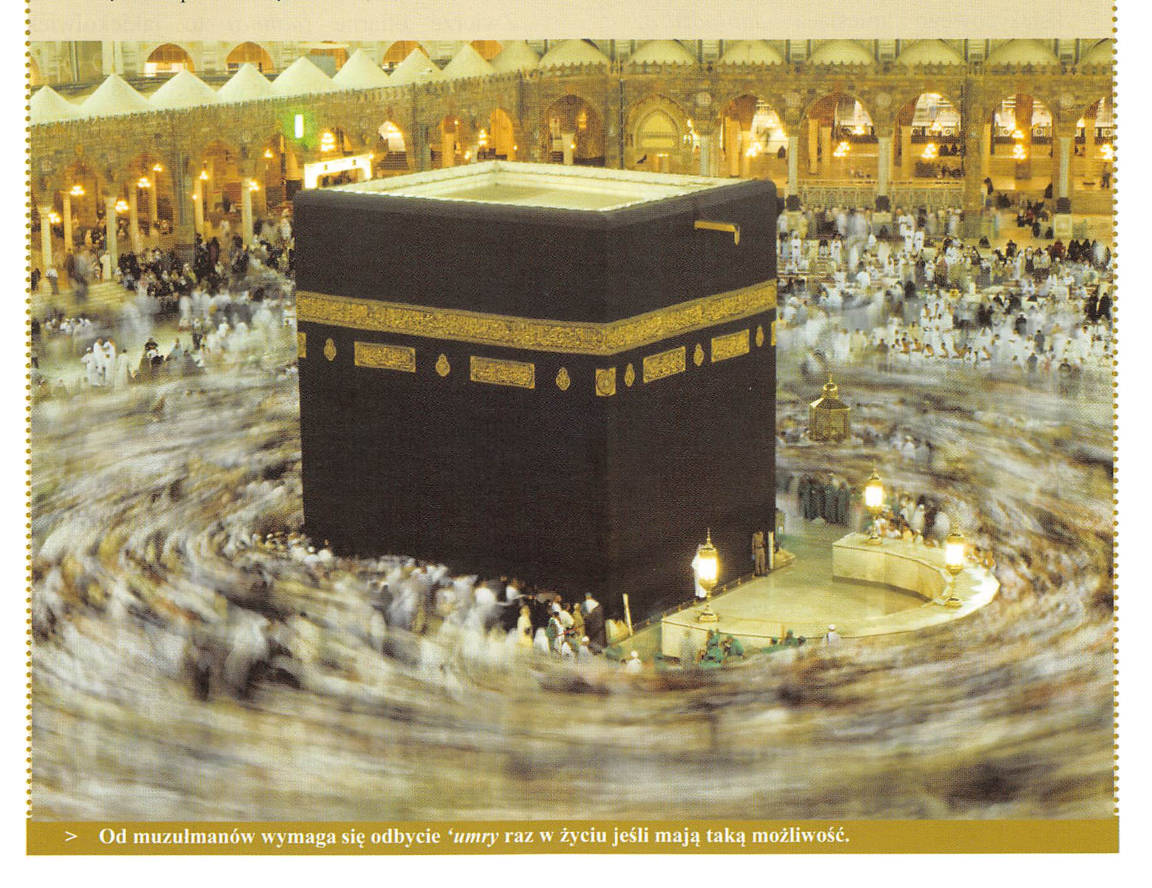
> **Pielgrzymi wykonujący *ḥadżdż* i *'umrę* muszą przebiegać pomiędzy wzgórzami *Aṣ Ṣafā i Al Marła*.**

> ‘Umra

‘Umra, czyli mniejsza pielgrzyka (*ḥadżdż* jest pielgrzymką większą) jest aktem czci składającym się z praktyk religijnych takich jak wejście w uświęcony stan czystości *(iḥrām)*, siedmiokrotne okrążenie Ka‘by, siedmiokrotne przejście pomiędzy wzgórzami *Aṣ Ṣafā i Al Marła* oraz zgolenie lub obcięcie na krótko włosów pielgrzyma.

Islamskie regulacje dotyczące *‘umry*: Dla tych, którzy mają możliwość ją wykonać jest ona obowiązkowa raz w życiu, a zalecane jest wykonanie jej wielokrotnie.

Jej czas:*‘Umra* może być wykonywana o każdej porze roku, jednak wykonanie jej w miesiącu *ramaḍān* ma szczególną wartość, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „*‘Umra* wykonana w miesiącu *ramaḍān* odpowiada *ḥadżdż*” *(Saḥīḥ Al Buchārī: 3186; Saḥīḥ Muslim: 520)*.

> **Od muzułmanów wymaga się odbycie *‘umry* raz w życiu jeśli mają taką możliwość.**

Święto Ofiarowania ('īd al aḍḥā)

Święto ofiarowania *('īd al aḍḥā)* obchodzone dziesiątego dnia miesiąca *dul-ḥidżdża* (dwunastego miesiąca islamskiego kalendarza księżycowego) ma wiele zalet. Oto niektóre z nich:

1 Jest to jeden z najlepszych dni w roku. Jest jednym z pierwszych dziesięciu dni księżycowego miesiąca *dul-ḥidżdża*, o których Prorok ﷺ powiedział: „Nie ma dni, w których dobre uczyki są Allahowi droższe niż podczas tych dziesięciu dni [miesiąca *dul-ḥidżdża*]". Jego Towarzysze syptali: „Nawet *dżihād* na drodze Allaha?", a on odpowiedział: „Nawet *dżihād* na drodze Allaha, z wyjątkiem gdy ktoś wyruszy na *dżihād*, poświęcając zarówno swoje życie jak i majątek i nie powróci z żadnym z nich" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 926; Sunan At Tirmidī: 757)*.

2 Jest to „największy dzień pielgrzymki". W tym dniu obywają się najważniejsze i najbardziej uroczyste rytuały *ḥadżdż*, jak okrążanie *Ka'by (ṭałāf)*, zarżnięcie zwierzęcia ofiarnego oraz rzucanie kamykami w największą kolunę w dolinie *Mina*, zwaną *Dżamrat al-'Aqaba*.

Co powinno się robić w dniu *'īd*?

Tego dnia muzułmanin, który nie odbywa *ḥadżdż*, wykonuje te same czynności, które wykonuje w święto zakończenia postu (zob. str. 146), z wyjątkiem płacenia *zakāt al fiṭr*, gdyż to wiąże się z *'īd al fiṭr*.

Święto ofiarowania *('īd al aḍḥā)* charakteryzuje się złożeniem ofiary ze zwierzęcia *(uḍḥija)* na znak posłuszeństwa Allahowi.

Zwierzę ofiarne *(uḍḥija)* to jakiekolwiek zwierzę wypasowe (owca, koza, krowa lub wielbłąd), które zarzyna się w święto ofiarowania *('īd al aḍḥā)* z intencją zbliżenia się do Allaha. Czas złożenia ofiary rozpoczyna się po modlitwie świątecznej i trwa do zachodu słońca trzynastego dnia miesiąca *dul-ḥidżdża*. Jak głosi Koran: „Módl się przeto do twego Pana i składaj ofiary!" *(Al Kautar, 108:2)*. 'Módl się' wspominane tutaj oznacza modlitwę z okazji *'īd al aḍḥā*, a 'ofiara' to zwierzę ofiarne.

Islamska regulacja dotycząca *uḍḥija*: Zarżnięcie zwierzęcia ofiarnego podczas święta ofiarowania to *sunna mu'akkada* (zatwierdzona sunna; praktyka regularnie wykonywaną przez Proroka ﷺ) dla wszystkich, którzy są w stanie to zrobić. Głowa rodziny składa ofiarę za siebie i osoby będącej na jej utrzymaniu.

Muzułmanin zamierzający złożyć ofiarę musi powstrzymać się od obcinania włosów, paznokci czy skubania skóry od pierwszego dnia miesiąca *dul-ḥidżdża* do czasu, aż zabije zwierzę ofiarne dziesiątego dnia miesiąca *dul-ḥidżdża*.

Warunki, jakie musi spełnić zwierzę ofiarne:

1 Nie jest dozwolone składanie ofiary z jakiegokolwiek innego zwierzęcia czy ptaka, jak tylko ze zwierząt wypasowych, takich jak owce, kozy, krowy czy wielbłądy.

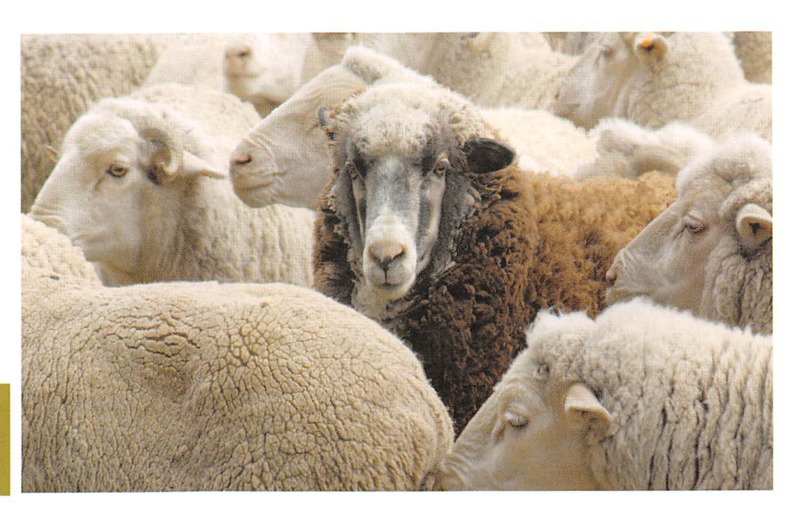
Jedna owca lub koza wystarczą dla jednego mężczyzny i jego domostwa, zaś siedem różnych rodzin może wspólnie złożyć w ofierze krowę lub wielbłąda.

2 Zwierzę ofiarne musi mieć właściwy wiek. Owca musi mieć nie mniej niż sześć miesięcy, koza – rok, krowa – dwa lata, zaś wielbłąd nie mniej niż pięć lat.

3 Musi być wolne od widocznych defektów, ponieważ Prorok ﷺ powiedział: „Są cztery [rodzaje zwierząt], które nie są odpowiednie do złożenia w ofierze: zwierzę jednookie lub ślepe, którego defekt jest oczywisty, zwierzę chore, którego choroba jest oczywista, zwierzę kulawe, którego kulawość jest oczywista i zwierzę wynędzniałe, które nie ma szpiku w kościach" *(Sunan An Nasā'ī: 4371; Sunan At Tirmidī: 1497)*.

Co powinno się zrobić ze zwierzęciem ofiarnym?

- Zabroniona jest sprzedaż jakiejkolwiek części zwierzęcia ofiarnego.
- Zalecane jest, by podzielić je na trzy części: jedną trzecią pozostawić sobie, jedną trzecią rozdać i jedną trzecią przeznaczyć na jałmużnę dla biednych i potrzebujących.
- Dozwolone jest upoważnienie kogoś do uboju zwierzęcia ofiarnego w swoim imieniu, na przykład można zlecić to godnej zaufania organizacji charytatywnej, która zwierzę zabije, a mięso dostarczy potrzebującym.

> Islam wymaga, by zwierzę ofiarne było wolne od defektów.

Odwiedzanie Medyny

Medyna jest miastem, do którego wyemigrował Prorok *Muḥammad* ﷺ, opuszczając Mekkę z powodu prześladowań ze strony politeistów.

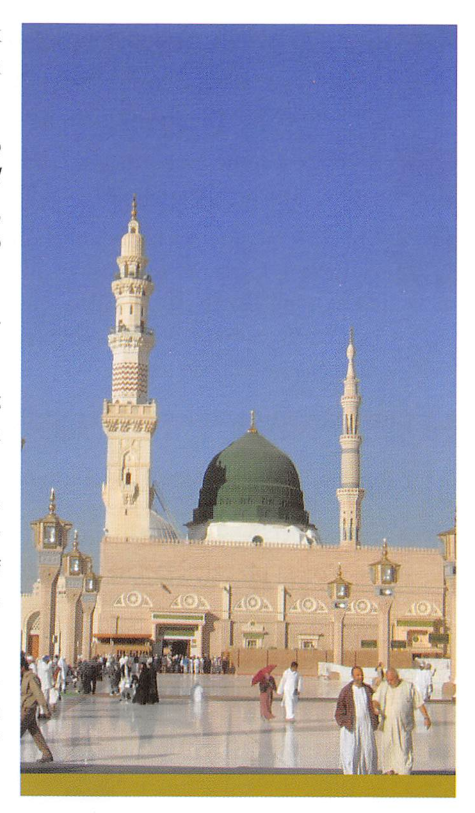
Pierwszą rzeczą, jaką zrobił Prorok ﷺ po dotarciu do Medyny, było wybudowanie tam swojego meczetu *[Al Masdżid An Nabałī]* który stał się głównym centrum wiedzy, służącym nawoływaniu ludzi do islamu i nauczania ich jego wspaniałych zasad.

Jest mocno zalecane, by odwiedzić Meczet Proroka w Medynie w sezonie *ḥadżdż* lub w jakimkolwiek innym okresie.

Odwiedzanie Meczetu Proroka nie ma nic wspólnego z rytuałami *ḥadżdż* i nie jest związane z żadnym konkretnym czasem.

Prorok ﷺ powiedział: „Nie ma podróży (jako formy kultu), jak tylko do trzech meczetów: Świętego Meczetu (w Mekce), mojego meczetu (w Medynie) i meczetu *Al Aqṣā* (w Jerozolimie)." *(Saḥīḥ Al Buchārī: 1139; Saḥīḥ Muslim: 1397; Sunan Abu Dāłūd: 2033)*.

Innym razem powiedział: „Modlitwa w moim meczecie jest lepsza niż tysiąc modlitw w jakimkolwiek innym meczecie, z wyjątkiem Świętego Meczetu [w Mekce]" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 1133; Saḥīḥ Muslim: 1394)*.

Miejsca w Medynie warte odwiedzenia

Celem odwiedzenia przez muzułmanina Medyny powinno być odwiedzenie Meczetu Proroka ﷺ i wykonanie w nim modlitwy. Będąc w Medynie można również wykonać następujące czynności:

1. Modlitwa w *Ar Rałḍa Asz Szarīfa* (dosłownie: „Szlachetny Ogród"). *Ar Rałḍa Asz Szarīfa* to niewielki obszar, rozciągający się od grobu Proroka ﷺ, gdzie był jeden z jego pokoi, po jego ambonę. Modlitwa wykonywana w tym miejscu ma wielkie zalety, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „Pomiędzy moim domem a moją amboną leży ogród z Ogrodów Raju" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 1137; Saḥīḥ Muslim: 1390)*.

2. Pozdrawianie Wysłannika Allaha ﷺ. Odwiedzający powinien stanąć naprzeciw grobu Proroka ﷺ, następnie odwrócić się do niego plecami, w kierunku *qibla*, po czym powiedzieć po cichu, z szacunkiem: *As salāmu 'alejka jā rasūlullāh, ła raḥmatullāhi ła barakātuh. Aszhadu annaka*

qad ballaght-ar risālata, ła addejt-al ammāna, ła naṣaḥt-al umma, ła dżāhadta fillāhi ḥaqqa dżihādi, fa dżazāk Allāhu 'an ummatika afḍala mā dżazā nabijjan 'an ummati ('Pokój, błogosławieństwo i łaska Allaha niech będzie z Wysłannikiem Allaha. Zaświadczam, że przekazałeś przesłanie, wypełniłeś swój obowiązek, szczerze doradzałeś społeczności muzułmańskiej i mocno walczyłeś w sprawie Allaha, jak On na to zasługuje. Niech Allah wynagrodzi ci z naszego powodu czymś lepszym niż nagroda jaką jakikolwiek prorok otrzymał z powodu swojej społeczności').

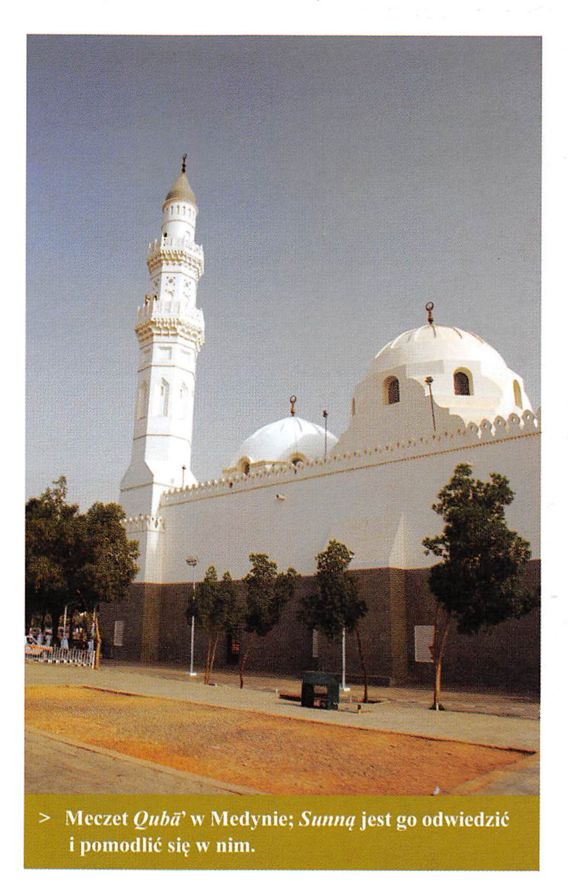
Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek mnie powita, Allah zwróci mi moją duszę, abym mógł odwzajemnić powitanie" *(Sunan Abu Dāūd: 2041)*.

Następnie odwiedzający wykonuje krok w prawo, aby pozdrowić Abu Bakra Aṣ Ṣiddīq ﷺ, następcę Proroka ﷺ i najlepszego z jego Towarzyszy.

Potem wykonuje kolejny krok w prawo i pozdrawia 'Umara ibn Al Chaṭṭab ﷺ, drugiego prawowiernego kalifa i najlepszego ze wszystkich Towarzyszy Proroka po Abu Bakrze ﷺ.

Warto tu zauważyć, że mimo, iż Wysłannik Allaha ﷺ jest najlepszym z ludzi, nie może nam ani zaszkodzić, ani pomóc, toteż nikt nie może wznosić do niego błagań ani prosić go o pomoc. Zamiast tego musi modlić się do Allaha i do Niego jedynego kierować wszelkie akty czci, nie dodając Mu partnerów.

3 Odwiedzenie meczetu *Qubā'*, ponieważ jest to pierwszy meczet wybudowany po nadejściu islamu. Został on zbudowany jeszcze zanim Prorok ﷺ wybudował swój własny meczet w Medynie. Zaleca się, by odwiedzający Medynę odwiedził także ten meczet, gdyż była to praktyka Proroka ﷺ, który powiedział kiedyś: „Ktokolwiek wykona ablucję *(łuḍū')* w domu, a następnie uda się do meczetu *Qubā'* i pomodli się w nim, będzie miał nagrodę taką, jak za wykonanie *'umry"* *(Sunan Ibn Mādża: 1412)*.

> **Meczet *Qubā'* w Medynie; *Sunną* jest go odwiedzić i pomodlić się w nim.**

Twoje transakcje

7

Islam ustanowił zbiór zasad, biorąc pod uwagę dobro ludzi oraz ich prawa zawodowe i finansowe, bez względu na to, czy ludzie ci są bogaci, czy biedni, co przyczynia się do zespojenia społeczeństwa i pomaga mu rozwinąć się we wszystkich aspektach życia.

Spis treści rozdziału

Twoje transakcje finansowe

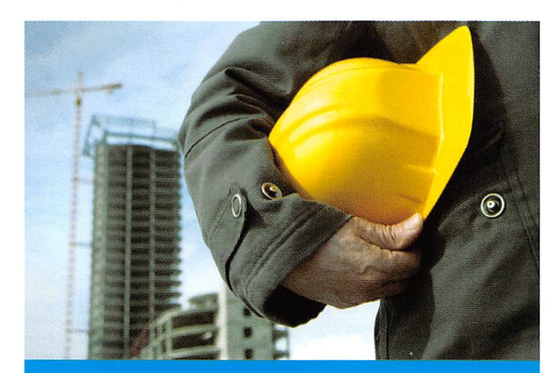
Allah ﷻ nakazuje muzułmanom by pracowali, aby zarobić na swoje utrzymanie, i zachęca ich do tego. Przejawia się to w wielu aspektach, między innymi:

- Prorok ﷺ zabronił żebrania, jeśli tylko ktoś jest w stanie zarabiać na życie. Poinformował nas, że ten, kto żebrze, choć jest zdolny do pracy, traci swą godność w oczach Allaha oraz w oczach innych ludzi. „Ten, kto niepotrzebnie żebrze, stanie przed Allahem [w Dniu Sądu] bez ani kawałka ciała na twarzy" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 1405; Saḥīḥ Muslim: 1040)*.

Powiedział także: „Jeśli osoba dotknięta biedą zwraca się do ludzi, jej bieda nigdy się nie skończy; jeśli jednak zwraca się do Allaha, Allah da jej wkrótce dostatek" *(Sunan Aḥmad: 3869; Sunan Abu Dālūd: 1645)*.

- Islam ceni wszelkie zajęcia: handel i przemysł, usługi, inwestowanie, itd., dokąd nie wykraczają one poza to, na co zezwala prawo islamskie *(szari'a)*. Islam informuje nas, że nawet prorocy podejmowali się dopuszczalnych zajęć popularnych w ich społeczeństwach. Prorok ﷺ powiedział: „Każdy prorok, którego posłał Allah, zajmował się owcami (tj. był pasterzem) *(Saḥīḥ Al Buchārī: 2143)*, oraz: że Zachariasz ﵇ był cieślą *(Saḥīḥ Muslim: 2379)*. Pozostali prorocy również wykonywali podobne zajęcia.

- Każdy muzułmanin, kóry podejmuje pracę z intencją zapewnienia utrzymania sobie i swojej rodzinie oraz by móc pomagać potrzebującym, zostanie hojnie nagrodzony za swój trud.

> **Islam ceni każdą pracę, dokąd jest ona dozwolona i nie wiąże się z robieniem czegoś złego.**

Podstawowa zasada rządząca transakcjami

Ogólna zasada jest taka, że w islamie dozwolone są wszelkiego rodzaju transakcje: sprzedawanie, kupowanie, dzierżawienie, oraz wszystkie inne transakcje, które ludzie zawierają i których potrzebują, z wyłączeniem tych związanych z rzeczami zabronionymi z natury czy ze względu na sposób zdobycia.

Rzeczy zabronione z natury

Są to rzeczy, które Allah ﷻ uczynił zabronionymi i przez to nie wolno ich sprzedawać, nabywać, wynajmować, dzierżawić, produkować i rozpowszechniać.

Przykładowe rzeczy, których islam zabrania ze względu na ich naturę to:

- Mięso psów i świń.
- Padlina i każda jej część.
- Napoje alkoholowe.
- Narkotyki i wszystkie inne szkodliwe substancje.

- Materiały, które mają na celu szerzenie niemoralności, takie jak kasety, magazyny i strony internetowe z pornografią.
- Bożki i wszystko, co czci się oprócz lub zamiast Allaha.

Rzeczy zabronione ze względu na sposób ich zdobycia

Są to rzeczy, które ogólnie są dozwolone, jednak stały się niedozwolonymi ze względu na sposób ich zdobycia, który przynosi szkodę jednostce i całemu połeczeństwu. Praktyki finansowe sprawiające, że transakcje stają się niedozwolone, to:

Lichwa *(ribā)*, oszukiwanie, niesprawiedliwość i hazard.

Zostaną one szerzej omówione na kolejnych stronach.

> Lichwa (ribā)

Lichwa *(ribā)* to wszelkie naliczane odsetki. W islamie jest to surowo zabronione ze względu na szkodę i niesprawiedliwość, jaką ze sobą niesie.

Są różne rodzaje lichwy, jednak najpoważniejszą i najgorszą z nich są odsetki od pożyczek i długu. Dotyczy to jakiejkolwiek dodatkowej kwoty ponad kwotę zadłużenia w transakcjach nie związanych z handlem towarami pomiędzy stronami (czyli w transakcjach dotyczących pożyczania gotówki).

> Każda pożyczka czy dług, od których pożyczający pobiera odsetki, jest formą lichwy *(ribā)*.

Ribā przy długu

To dodatkowa kwota dopisywana do zadłużenia w przypadku, gdy dłużnik nie jest w stanie terminowo spłacić pożyczki.

Przykład: *Sa'īd* pożycza od Chalida 1000 dolarów i obiecuje mu, że odda za miesiąc. Jednak okazuje się, że po miesiącu nie jest w stanie spłacić długu. Wówczas Chalid, ustala, że albo *Sa'īd* spłaci natychmiast cały dług bez żadnych dodatkowych kwot, albo odda mu za miesiąc 1100 dolarów. Gdyby jednak za miesiąc znów nie był w stanie zapłacić tej kwoty, Chalid odroczy mu spłatę o kolejny miesiąc pod warunkiem, że *Sa'īd* zapłaci 1200 dolarów.

Ribā przy pożyczkach

W tym rodzaju lichwy osoba bierze pożyczkę od innej osoby lub w banku, ustalając przy zawieraniu umowy, że pożyczkobiorca musi płacić pożyczkodawcy roczne odsetki w wysokości, dajmy na to, 5% od kwoty pożyczki. Obie strony zgadzają się na to w chwili podpisania umowy.

Przykład: Ktoś chce kupić dom wart 100.000 zł, ale nie ma wystarczającej kwoty, więc bierze z banku pożyczkę w wysokości 100.000 zł pod warunkiem, że zwróci bankowi 150.000 zł, spłacając w miesięcznych ratach przez okres pięciu lat.

Ribā jest w islamie surowo zabroniona i jest jednym z najcięższych grzechów, jeśli pożyczka wiąże się z odsetkami. Nie jest ważne, czy jest to pożyczka inwestycyjna na sfinansowanie działalności gospodarczej lub firmy produkcyjnej, czy na zakup rzeczy wartościowej, takiej jak dom czy nieruchomość, czy też na cele osobiste.

Jednakże nabycie towarów na raty w cenie wyższej niż cena obowiązująca przy płaceniu gotówką nie jest postrzegane jako rodzaj lichwy.

Przykład: Ktoś ma wybór pomiędzy zakupem urządzenia kuchennego za 1000 zł jeśli płaci gotówką lub za 1200 zł przy rozłożeniu na miesięczne raty, płacąc co miesiąc po 100 zł właścicielowi sklepu, w którym kupuje to urządzenie.

Islamskie postanowienie dotyczące lichwy *(ribā)*

Ribā jest w islamie zabroniona, co jasno wynika z Koranu i przekazów Proroka ﷺ. Jest to jeden z grzechów ciężkich. Allah nie wypowiedział wojny żadnemu z grzeszników, z wyjątkiem tych, którzy mają do czynienia z lichwą. Tak naprawdę *ribā* jest zabroniona nie tylko w islamie, ale i we wcześniejszych Boskich prawach. Jednak te przepisy zostały zniekształcone i ludzie zaczęli je łamać, tak jak stało się z wieloma innymi zasadami. Allah ﷻ mówi, że wymierzył karę pewnej grupie spośród Ludzi Księgi „ponieważ brali lichwę, chociaż to było im zakazane" *(An Nisā', 4:161)*.

Kara za lichwę

1. Ci, którzy zawierają transakcje związane z lichwą, narażają się na wojnę, którą Allah ﷻ i Jego Wysłannik ﷺ wytoczyli ludziom mającym do czynienia z lichwą, stając się przez to ich wrogami. Koran głosi: „Jeśli jednak tego nie uczynicie [tj. nie porzucicie lichwy], to oczekujcie wezwania do wojny od Boga i Jego Posłańca! A jeśli się nawrócicie, to otrzymacie swój kapitał. Nie czyńcie niesprawiedliwości, to i wy nie doznacie niesprawiedliwości" *(Al Baqara, 2:279)*. Taka wojna ma zgubne skutki fizyczne i psychiczne. Liczne troski i depresje, które dotykają dziś wielu ludzi, to tylko niektóre ze znaków wojny, jaką Allah wytoczył tym, którzy są Mu nieposłuszni i zawierają transakcje związane z lichwą. Skutki takiej wojny w życiu przyszłym będą jeszcze gorsze.

2. Ci, którzy zawierają transakcje z udziałem lichwy w jakiejkolwiek formie, są pozbawieni miłosierdzia Allaha. Dżābir ibn 'Abdullāh ﷺ przekazał: „Wysłannik Allaha przeklął tego, kto przyjmuje odsetki, tego, kto je daje, tego, kto je zapisuje i dwóch świadków tego". Powiedział: „Wszyscy oni są grzesznikami" *(Saḥīḥ Muslim: 1598)*.

3. W Dniu Zmartwychwstania zostaną oni wskrzeszeni w żałosnym stanie, np. będą chwiać się na nogach, drżeć i trząść się jak ktoś obłąkany czy mający atak epilepsji, jak głosi Koran: „A ci, którzy pożerają lichwę, nie powstaną [w Dniu Zmartwychwstania] inaczej, niż powstaje ten, którego przewrócił szatan przez dotknięcie" *(Al Baqara, 2:275)*.

4. Zyski z lichwiarskich transakcji, nieważne jak ogromne mogą się wydawać, będą pozbawione wszelkich błogosławieństw, a ci, którzy odsetki pobierają, nie zaznają ani szczęścia, ani spokoju umysłu. Koran głosi: „Bóg zniweczy lichwę, a pomnoży dawanie jałmużny" *(Al Baqara, 2:276)*.

Zgubny wpływ lichwy na jednostkę i społeczeństwo

Islam surowo zabronił lichwy ze względu na szkody, jakie przynosi ona jednostce i społeczeństwu, między innymi:

1 Utrudnia podział majątku i powiększa przepaść pomiędzy bogatymi a biednymi.

Ribā powoduje skupianie majątku w rękach mniejszości, podczas gdy większość jest go pozbawiona. Powoduje to brak równowagi w podziale majątku i dzieli społeczeństwo na małą grupę osób bardzo bogatych i ogromną większość biednych. Taki stan rzeczy powoduje w społeczeństwie wzrost nienawiści i przestępczości.

2 Skłania do marnotrawstwa.

Łatwy dostęp do oprocentowanych kredytów zachęcił wielu ludzi do ogromnego marnotrawstwa, bo nie jest problemem znalezienie instytucji finansowej mogącej udzielić im pożyczki. Mają więc skłonność do trwonienia pieniędzy na zakup rzeczy, które nie są niezbędne, po czym toną w długach, z którymi będą się musieli borykać przez resztę życia.

3 Odwodzi inwestorów od inwestowania w projekty korzystne dla społeczeństwa.

Inwestorzy skuszeni zyskami, jakie system ichwiarski pozwala im czerpać ze swojego kapitału, przestają inwestować w projekty przemysłowe, rolnicze czy handlowe, bez względu na to jak bardzo byłyby one korzystne dla społeczeństwa, ponieważ są ryzykowne i wymagają włożenia w nie wysiłku i pracy.

4 Pozbawia majątek wszelkiego dobrodziejstwa i prowadzi do kryzysu ekonomicznego.

Wszelkie kryzysy ekonomiczne, jakich doznały instytucje finansowe i jednostki, są wynikiem praktyk związanych z lichwą. Jest to jeden z powodów, dla których takie transakcje są pozbawione wszelkkiego dobrodziejstwa, podczas gdy dawanie jałmużny wiąże się z pobłogosławieniem majątku i jego pomnożeniem. Koran głosi: „Bóg zniweczy lichwę a pomnoży dawanie jałmużny” *(Al Baqara, 2:276)*.

> *Ribā* pozbawia majątek wszelkiego dobrodziejstwa i prowadzi do kryzysów ekonomicznych.

Jakie jest postanowienie odnośnie osoby przyjmującej islam, a będącej jedną ze stron umowy lichwiarskiej?

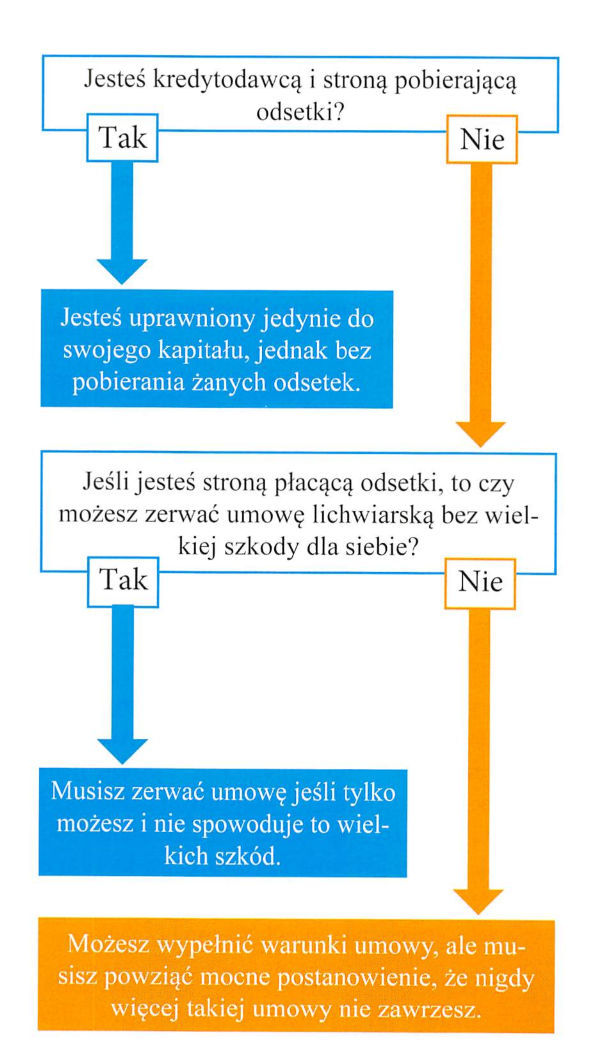
Mogą tu wystąpić dwie sytuacje:

1. Jeśli jest stroną pobiera odsetki, jest uprawniona jedynie do swojego kapitału i gdy tylko przyjmie islam, musi zaprzestać pobierania jakichkolwiek odsetek, zgodnie z przekazem Koranu: „A jeśli się nawrócicie, to otrzymacie swój kapitał. Nie czyńcie niesprawiedliwości, to i wy nie doznacie niesprawiedliwości" *(Al Baqara, 2:279)*.

2. Jeśli jest stroną płacącą odsetki, są tu możliwe dwa rozwiązania:

- Jeśli może zerwać umowę bez wielkiej szkody dla siebie, musi to zrobić.

- Jeśli nie może zerwać umowy bez wielkiej szkody dla siebie, może dopełnić warunków tej umowy, ale musi powziąć mocne postanowienie, że nigdy więcej takiej umowy nie zawrze. Allah ﷻ mówi: „A ten, kto otrzymał napomnienie od swego Pana i powstrzymał się, będzie miał swoje poprzednie zyski i jego sprawa należy do Boga. A którzy powrócą, tacy będą mieszkańcami ognia; oni tam będą przebywać na wieki" *(Al Baqara, 2:275)*.

> Oszukanie ze względu na niepewność (gharar) i nieświadomość

Umowa oparta na niepewności i nieświadomości to umowa zawierająca element ryzyka lub luki, które mogą być wykorzystane do wprowadzenia zmian, co prowadzi do niezgody i kłótni pomiędzy stronami umowy lub sprawia, że jedna z nich krzywdzi drugą.

Islam surowo zabronił tego typu umów, aby zapobiec konfliktom i niesprawiedliwości. Są one zabronione nawet jeśli obie strony zaakceptowałyby takie warunki, gdyż Prorok ﷺ zabronił sprzedaży wiążącej się z oszukaniem ze względu na niepewność *(gharar)* *(Saḥīḥ Muslim: 1513)*.

Przykłady umów handlowych związanych z oszukaniem ze względu na niepewność lub nieświadomość:

1. Sprzedawanie owoców zanim one dojrzeją i staną się gotowe do zbioru. Prorok ﷺ zabronił takiej sprzedaży ze względu na prawdopodobieństwo, że owoce mogą się zepsuć zanim dojrzeją.

2. Płacenie określonej sumy pieniędzy, by nabyć pudełko, nie wiedząc, czy jego zawartość jest cenna, czy bezwartościowa.

Okoliczności w jakich *gharar* może wpłynąć na umowę:

Nieświadomość i niepewność *(gharar)* mogą wpłynąć na umowę i zakazać jej zawarcia, jeśli są one istotne i odnoszą się do podstawy umowy, a nie do spraw drugorzędnych.

Dlatego muzułmanin może na przykład nabyć dom, nawet jeśli nie wie jakich materiałów użyto do jego budowy, czy jakiego rodzaju farb użyto do pomalowania go, gdyż taka nieświadomość jest raczej trywialna i nie odnosi się do podstawy umowy, a jedynie do kwestii drugorzędnej.

> Niesprawiedliwość i bezprawna malwersacja

Niesprawiedliwość jest jednym z najobrzydliwszych czynów, przed jakimi islam mocno ostrzega. Prorok ﷺ powiedział w związku z tym: „Niesprawiedliwość będzie ciemnością w Dniu Sądu" *(SaḥīḥAl Buchārī: 2315; SaḥīḥMuslim: 2579)*.

Islam postrzega akt niesprawiedliwego zagarniania czyjegoś majątku – bez względu na to jak byłby niewielki – jako jeden z najcięższych grzechów i ostrzega tych, którzy go popełniają przed srogą karą w życiu przyszłym. Prorok ﷺ powiedział: „Jeśli kotś niesprawiedliwie weźmie kawałek ziemi, jej obszar wzięty z siedmiu ziem zostanie obwiązany wokół jego szyi w Dniu Zmartwychwstania" *(SaḥīḥAl Buchārī: 2321; SaḥīḥMuslim: 1610)*.

> Bezprawne zagarnianie czyjegoś majątku – bez względu na to jak byłby niewielki – jest jednym z najcięższych grzechów w islamie.

Przykłady niesprawiedliwości w transakcjach handlowych:

1. **Przymus.** Nie wolno zmuszać nikogo do jakichkolwiek transakcji. Umowa jest ważna jedynie wtedy, gdy zostaje zawarta za obopólną zgodą, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Sprzedaż jest za obopólną zgodą" *(Sunan Ibn Madża: 2185)*.

2. **Nieuczciwość.** Oszukiwanie innych, aby bezprawnie przejąć ich własność, jest niesprawiedliwe i jest jednym z ciężkich grzechów. Prorok ﷺ powiedział „Ktokolwiek nas oszukuje, nie jest jednym z nas" *(Saḥīḥ Muslim: 101)*. Słowa te padły w następującym kontekście: Pewnego dnia Wysłannik Allaha ﷺ przechodził na bazarze obok stosu ziarna i włożył w niego rękę. Poczuł, że było mokre, więc spytał sprzedawcę: „O, właścicielu tego jedzenia, co to jest?" On odpowiedział: „Padało, Wysłanniku Allaha". Prorok ﷺ rzekł: „Nie można położyć tego na górze stosu, aby ludzie mogli zobaczyć? Ktokolwiek nas oszukuje, nie jest jednym z nas" *(Sunan At Tirmidī: 1315)*.

3. **Manipulacja prawna.** Niektórzy ludzie są tak sprytni i przebiegli, że aby bezprawnie przejąć własność innych ludzi posługują się nawet prawem i sądami. Jednak wyrok sędziego nie zmienia fałszu w prawdę, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ , który powiedział: „Jestem tylko człowiekiem, a czasem muszę rozstrzygać

wasze spory. Może się tak zdarzyć, że któryś z was będzie bardziej przekonujący w przedstawianiu swych argumentów niż drugi, przez co mogę rozstrzygnąć na jego korzyść, bazując na tym, co usłyszałem. Jednak jeśli przyznam komuś coś, co [w rzeczywistości] należy do jego brata, niech tego nie przyjmuje, gdyż dam mu cząstkę Ognia" *(SaḥīḥAl Buchārī: 6748; SaḥīḥMuslim: 1713)*.

4 **Przekupstwo.** Oznacza to, że człowiek wręcza pieniądze lub wyświadcza przysługę, by dostać coś, do czego nie ma prawa. Jest to jedna z najgorszych form niesprawiedliwości i jeden z najcięższych grzechów. Prorok ﷺ przeklął osoby dające łapówkę i te, które ją przyjmują *(Sunan At Tirmidī: 1337)*.

Kiedy przekupstwo zaczyna się szerzyć w społeczeństwie, niszczy jego strukturę, powodując jego rozpad oraz wpływa niekorzystnie na jego rozwój i dobrobyt.

Jakie jest stanowisko islamu odnośnie osoby, która zagarnęła czyjąś własność przed przyjęciem islamu?

Jeśli ktoś przyjmuje islam, a nadal posiada pieniądze zdobyte na skutek oszukiwania innych, na przykład poprzez kradzież, malwersację czy napaść, musi je zwrócić prawowitemu właścicielowi, jeśli wie kim on jest i jest w stanie to zrobić nie szkodząc sobie.

Powodem jest to, że mimo iż sam akt został popełniony przez człowieka przed przyjęciem islamu, osoba ta nadal jest w posiadaniu nie swoich pieniędzy i musi je zwrócić ich prawowitemu właścicielowi, zgodnie ze słowami Allaha: „Zaprawdę, Bóg nakazauje wam, abyście oddawali powierzone dobra ich właścicielom!" *(An Nisā', 4:58)*.

Jeśli jednak nie wie do kogo te pieniądze należą i po dokonaniu wszelkich niezbędnych starań nie jest w stanie zidentyfikować ich właściciela, może się ich pozbyć, oddając je na cele charytatywne.

> Wysłannik Allaha ﷺ przeklął tych, którzy dają łapówki i tych, którzy je przyjmują.

> Hazard

Co to jest hazard?

Hazard obecny jest w wyścigach i grach, których warunkiem jest, że uczestnicy ryzykują pieniądze, zgadzając się, że ten kto wygra otrzyma wartościową nagrodę. Zwycięzca zagarnia pieniądze przegranych, tak więc aby jeden mógł wygrać, inny musi stracić.

Islamskie orzeczenie odnośnie hazardu

Hazard jest surowo zabroniony, o czym świadczą dowody z Koranu i Sunny. Oto niektóre z nich:

1. Allah ﷻ powiedział w Koranie, że grzech związany z hazardem jest dużo większy, niż wynikające z niego korzyści: „Będą ciebie pytać o wino i hazard. Powiedz: 'W nich jest wielki grzech i pewne korzyści dla ludzi; lecz grzech jest większy aniżeli korzyści'" *(Al Baqara, 2:219)*.

2. Allah ﷻ uznał hazard za rodzaj moralnej nieczystości ze względu na szkody jakie przynosi jednostce i społeczeństwu. Nakazał wiernym, by go unikali , gdyż sieje wśród nich wrogość i nienawiść. Odrywa ich także od wspominania Allaha i od modlitwy, zgodnie z przekazem Koranu: „O wy, którzy wierzycie! Wino, hazard, bożki i strzały wróżbiarskie – to obrzydliwość wynikająca z dzieła szatana. Unikajcie więc tego, abyście mogli być szczęśliwi! Szatan chce tylko rzucić między was nieprzyjaźń i zawiść przez wino i hazard i odwrócić was od wspominania Boga i od modlitwy. Czyż wy nie zaprzestaniecie?" *(Al Mā'ida, 5:90-91)*.

> Hazard uzależnia hazardzistę.

Zgubne skutki hazardu dla jednostki i społeczeństwa

Hazard przynosi jednostce i społeczeństwu wielkie szkody, między innymi:

1. Sieje wrogość i nienawiść pomiędzy ludźmi. Zazwyczaj gracze są przyjaciółmi, jednak gdy jeden z nich wygrywa, zabierając pieniądze drugiego, przegrani niewątpliwie poczują do zwycięzcy nienawiść i będą żywić do niego urazę. Mogą nawet próbować go skrzywdzić w odwecie za poniesione straty. Jest to fakt znany wszystkim, potwierdzający słowa Allaha: „Szatan chce tylko rzucić między was nieprzyjaźń i zawiść przez wino i hazard". W dodatku hazard odwraca uwagę grających od modlitwy i wspominania Allaha. Koran wyjaśnia dlaczego Szatan uatrakcyjnia ludziom hazard: „i [chce tylko] odwrócić was od wspominania Boga i od modlitwy. Czyż wy nie zaprzestaniecie?" *(Al Mā'ida, 5:91)*.

2. Niszczy majątek i przynosi grającemu ogromne straty.

3. Prowadzi do uzależnienia. Jeśli hazardzista wygrywa, staje się bardziej zachłanny i gra z jeszcze większą pasją, mając nadzieję na powiększenie nieuczciwie zdobytych zysków. Jeśli przegrywa, nadal gra, z nadzieją na odzyskanie tego, co stracił. Obie te sytuacje odciągają od produktywnej pracy i przyczyniają się do niszczenia społeczeństwa.

Rodzaje hazardu

Było i jest wiele rodzajów hazardu. Wśród tych znanych obecnie są:

1. Gra, w której gracze ustalają, że zwycięzca zagarnia pieniądze przegranych. Na przykład grupa ludzi gra w karty, każdy z nich wykłada jakąś sumę pieniędzy, a zwycięzca bierze je wszystkie.

2. Zakłady, w których obstawia się wynik jakiegoś zdarzenia. Każdy z graczy typuje na przykład zwycięską drużynę i stawia na nią pieniądze. Jeśli wytypowana drużyna wygra, typujący wygrywa zakład, a jeśli nie – przegrywa go i traci pieniądze.

3. Loteria. Gracz kupuje los za niewielką sumę, po czym bierze udział w loterii, w której za zwycięski los można otrzymać wysoką wygraną.

4. Wszelkiego rodzaju gry hazardowe w kasynie i poza nim, jak gry elektroniczne i internetowe, wiążące się z pieniędzmi, które grający może albo wygrać, albo stracić.

> **Wszelkiego rodzaju gry hazardowe w jakiejkolwiek formie są w islamie zabronione i jest to ciężki grzech.**

Przykłady etyki w interesach, na którą islam kładzie nacisk

Islam nie tylko wyjaśnia regulacje dotyczące transakcji handlowych, ale wymaga, by przy ich zawieraniu przestrzegać pewnych zasad etycznych, wśród których są:

Uczciwość

Islam wymaga uczciwości w kontaktach handlowych utrzymywanych zarówno z muzułmanami, jak i niemuzułmanami. Uczciwość jest jedną z najważniejszych zasad moralnych muzułmanina szanującego Boskie prawo. O tym, jak jest ona ważna, przekonują nas następujące dowody:

- Allah ﷻ mówi: „Bóg nakazuje wam, byście oddawali powierzone dobra ich właścicielom" *(An Nisā', 4:58)*.

- Prorok ﷺ postrzega zawiedzenie zaufania i zdradę jako oznaki hipokryzji: „Są trzy znaki hipokryty: kiedy mówi – kłamie; kiedy obiecuje – łamie obietnicę i zawodzi pokładane w nim zaufanie" *(SaḥīḥAl Buchārī: 33; SaḥīḥMuslim: 59)*.

- Uczciwość jest jedną z najważniejszych cech osób wierzących, o których Allah mówi, że „strzegą powierzonych sobie depozytów i dochowują zaobowiązań" *(Al Mu'minūn, 23:8)*. Dlatego Prorok ﷺ postrzega osoby zawodzące zaufanie jako nie mające wiary: „Nie ma wiary ten, komu nie można zaufać" *(Sunan Aḥmad: 12567)*.

- Jeszcze przed nadejściem islamu Prorok ﷺ znany był w Mekce jako *aş Şādiq al Amīn* (Prawdomówny, Godny zaufania), ponieważ był on uosobieniem uczciwości we wszystkim co robił.

Prawdomówność

Prawdomówność i szczerość są zaletami, na które islam kładzie duży nacisk.

▪ Prorok ﷺ powiedział o sprzedającym i kupującym: „Jeśli oni mówią prawdę i są szczerzy, ich transakcja zostanie pobłogosławiona; jeśli jednak kłamią lub ukrywają coś, ich transakcja będzie pozbawiona błogosławieństwa" *(SaḥīḥAl Buchārī: 1973; SaḥīḥMuslim: 1532)*.

▪ Powiedział także: „Bądźcie prawdomówni, gdyż prawdomówność prowadzi do prawości, a prawość prowadzi do Raju. Człowiek, który stale mówi prawdę, zostanie uznany u Allaha za prawdomównego" *(SaḥīḥMuslim: 2607)*.

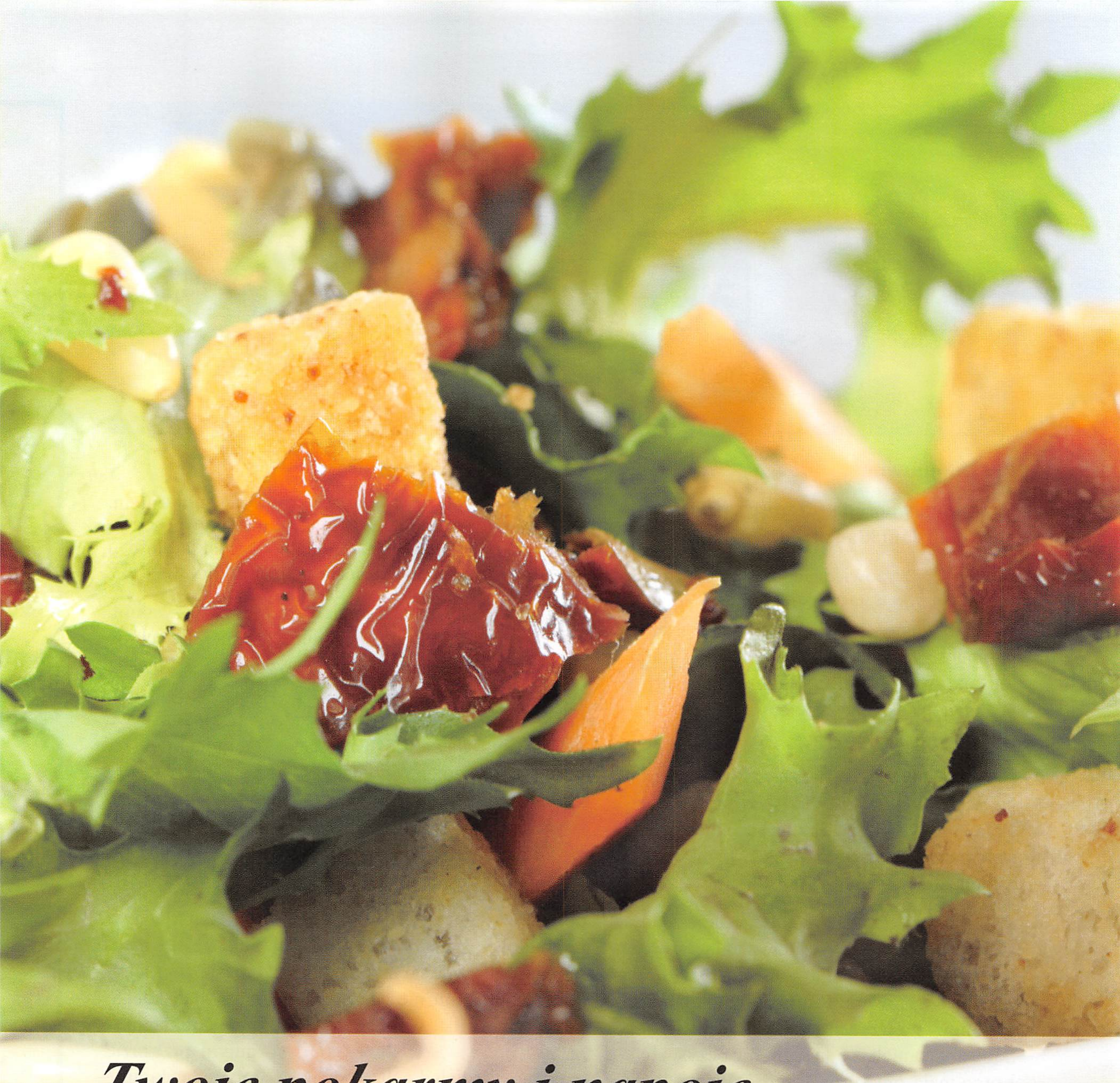
▪ Islam twierdzi, że handlarze uciekający się do fałszywego zachwalania swych towarów, popełniają ciężki grzech, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Allah nie przemówi do trzech rodzajów ludzi w Dniu Sądu ani na nich nie spojrzy, nie oczyści ich i otrzymają oni surową karę". Wśród tych osób wymienił tych, którzy „przysięgają kłamliwie, aby sprzedać swe towary" *(SaḥīḥMuslim: 106)*.

Dokładność i wydajność

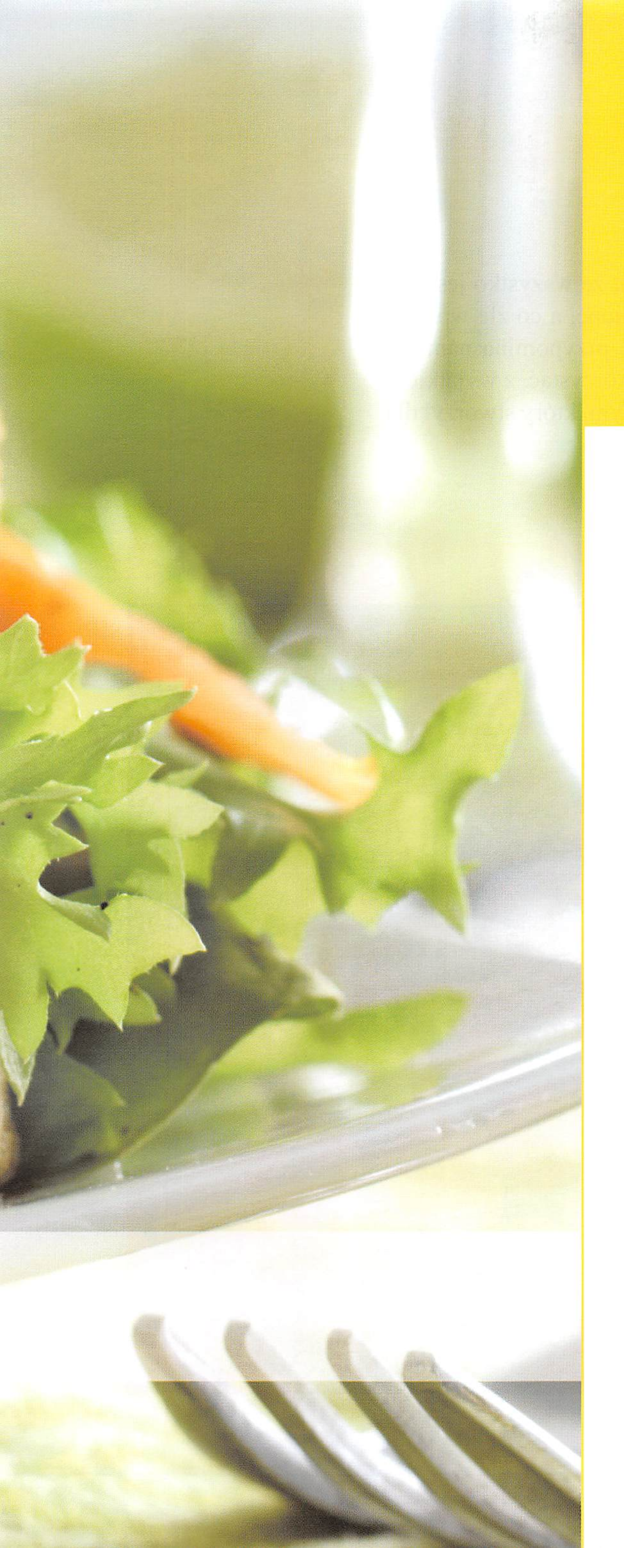
Muzułmanin, niezależnie od tego czy jest producentem, czy pracownikiem, powinien wykonywać swe obowiązki najlepiej jak potrafi, a dokładność i wydajność muszą być jego stałymi zasadami.

▪ Allah ﷻ zalecił, ludziom dokładność we wszystkim, co robią, w każdej dziedzinie życia, nawet w sprawach, w których może się wydawać, że nie da się wykonać ich perfekcyjnie, jak polowanie i ubój. Prorok ﷺ powiedział: „Allah zalecił dokładność we wszystkim. Dlatego jeśli zabijacie, zabijajcie dobrze, i jeśli zarzynacie, zarzynajcie dobrze. Niech każdy z was naostrzy swe ostrze i zaoszczędzi cierpienia zwierzęciu, które zarzyna" *(SaḥīḥMuslim: 1955)*.

▪ Pewnego razu Prorok ﷺ uczestniczył w pogrzebie pewnego człowieka i pouczył swych Towarzyszy, by dobrze przygotowali grób i pochowali zmarłego w prawidłowy sposób. Następnie zwrócił się do nich, mówiąc: „Czynienie tego ani nie przyniesie zmarłemu korzyści, ani mu nie zaszkodzi; jednak Allah kocha, gdy pracownik wykonuje swą pracę dokładnie" *(Al Bajhaqī – Szu'ab Al Īmān: 5315)*. W innym przekazie czytamy: „Allah kocha, gdy ktoś dobrze wykonuje swą pracę, więc niech wykonuje ją dokładnie" *(Musnad Abu Ja'lā: 4386; Al-Bajhaqī – Szu'ab Al Īmān: 4312)*. O innych zasadach moralnych poczytasz na stronie 222 .

Twoje pokarmy i napoje

8

Jedzenie tego, co dozwolone *(ḥalāl)* jest w islamie bardzo ważne, gdyż jest to warunek, by nasze prośby zostały przez Allaha wysłuchane, a nasz majątek i dzieci pobłogosławione.

Pożywienie *ḥalāl* to pożywienie, którego spożycie jest dozwolone i które zostało zdobyte w sposób dozwolony, bez krzywdzenia nikogo i naruszenia czyichś praw.

Spis treści rozdziału

Twoje pokarmy i napoje

Ogólna zasada dotycząca pokarmów i napojów

Ogólna zasada w prawie islamskim *(szari'a)* jest taka, że wszystko jest dozwolone, z wyjątkiem tego, co zostało wyraźnie zabronione, a co źle wpływa na zdrowie, moralność czy religię człowieka. Allah ﷻ przypomina nam, że stworzył wszystko na ziemi po to, abyśmy mogli z tego korzystać, z wyjątkiem rzeczy, których nam zabronił, jak głosi Koran: „On jest Tym, który stworzył dla was wszystko, co jest na ziemi" *(Al Baqara, 2:29)*.

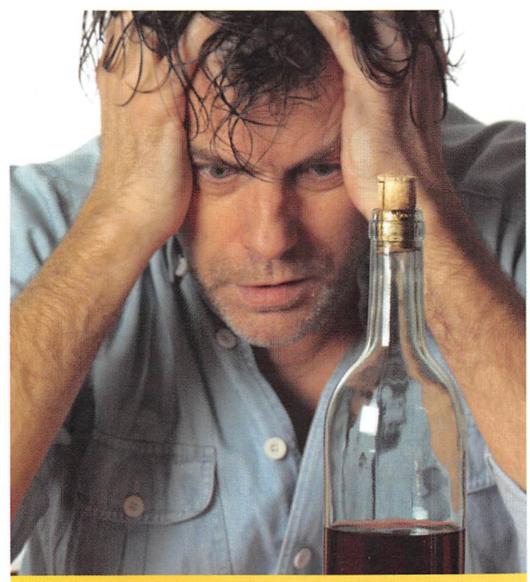
> Rośliny i owoce

Wszelkiego rodzaju rośliny są dozwolone, tak te uprawiane przez ludzi, jak i zrywane z drzew i krzewów, a także wszelkie grzyby, z wyjątkiem tego, co jest szkodliwe dla zdrowia lub życia, oraz tego, co odurza, jak napoje alkoholowe i narkotyki, które są zabronione ze względu na wielką szkodę, jaką mogą powodować.

> Środki odurzające i napoje alkoholowe

Są to wszelkie substancje zaćmiewające umysł i wywołujące u człowieka stan od euforii po otępienie, któremu zazwyczaj towarzyszy utrata zahamowań i kontroli. Prorok ﷺ powiedział: „Każdy środek odurzający to *chamr* (wino), a każde chamr jest zabronione” *(Saḥīḥ Muslim: 2003)*. Dlatego każdy napój alkoholowy jest zakazany, niezależnie od tego, czy powstaje z owoców takich jak winogrona, daktyle, figi i rodzynki, czy ze zbóż takich jak pszenica, jęczmień, kukurydza lub ryż, czy też z substancji na bazie cukru, jak miód. Dlatego definicja *chamr* rozciąga się na wszelkie środki odurzające, niezależnie od ich nazwy i formy, nawet jeśli są dodane do naturalnego soku owocowego, słodyczy czy czekolady.

> Islam chroni umysł przed wszystkim, co może mu w jakikolwiek sposób zaszkodzić.

Ochrona umysłu

Islam przyszedł, by przynieść ludziom korzyści w życiu tym i przyszłym, a jednym z jego głównych zadań jest zabezpieczenie pięciu podstawowych potrzeb człowieka, czyli religii, życia, umysłu, majątku i potomstwa.

Zdolność rozumowania jest podstawą do odpowiedzialności prawnej *(manāṭ at taklif)* i tym, czym Allah obdarzył człowieka, wyróżniając go. Dlatego prawo islamskie chroni umysł przed wszystkim, co mogłoby wyeliminować lub osłabić zdolność rozumowania.

Orzeczenie dotyczące napojów alkoholowych

Spożywanie napojów alkoholowych to jeden z grzechów cieżkich. Oto niektóre z dowodów z Koranu i Sunny, potwierdzających zakaz spożywania alkoholu:

- Koran głosi: „O wy, którzy wierzycie! Wino, hazard, bożki i strzały wróżbiarskie – to obrzydliwość wynikająca z dzieła szatana. Unikajcie więc tego, abyście mogli być szczęśliwi” *(Al Mā'ida, 5:90)*. Allah ﷻ nazywa napoje alkoholowe okropieństwem i dziełem szatana i nakazuje wierzącym, by ich unikali, aby mogli osiągnąć sukces w życiu tym i przyszłym.
- Prorok ﷺ powiedział: „Każdy środek odurzający to *chamr* (wino), a każde *chamr* jest zabronione. Ktokolwiek pije wino w tym życiu i umrze uzależnionym od niego, ten nie będzie pić (rajskiego wina) w życiu przyszłym” *(Saḥīḥ Muslim: 2003)*.

- Wyjaśniając, że picie *chamr* jest sprzeczne z wiarą i osłabia ją, powiedział: „Ci, którzy piją *chamr*, nie są wierzącymi w chwili jego picia” *(Saḥīḥ Al Buchārī: 5256; Saḥīḥ Muslim: 57).*
- Islam przewiduje karę dla pijących alkohol. W ten sposób tracą oni godność i wiarygodność w oczach społeczeństwa.
- Ostrzegając przed srogą karą w życiu przyszłym tych, którzy trwają przy piciu wina oraz wszelkich innych napojów alkoholowych i umierają bez okazania skruchy, Prorok ﷺ powiedział: „Allah, Wywyższony i Wychwalony, zobowiązał wszystkich, którzy piją napoje alkoholowe, do picia *Ṭīnat al Chabāl*” *(Saḥīḥ Muslim: 57)*. *Ṭīnat al Chabāl* to pot, ropa i inne nieprzyjemne płyny wydzielane przez ciała mieszkańców Piekła.
- Tak naprawdę to ostrzeżenie dotyczy także tych którzy w jakikolwiek sposób angażują się w jakiekolwiek działanie związane z produkcją i spożyciem alkoholu, gdyż Prorok ﷺ „przeklął z powodu wina dziesięć rodzajów ludzi: tych, którzy je produkują, tych dla których jest ono produkowane, tych, którzy je piją, tych, którzy je noszą, tych, dla których jest ono noszone, tych, którzy je nalewają (podają), tych, którzy je sprzedają, tych, którzy czerpią korzyści z zapłaty za nie, oraz tych, którzy je kupują i tych, dla których jest ono kupowane” *(Sunan At Tirmidī: 1295).*

> Narkotyki

Branie narkotyków, bez względu na to, czy są one pochodzenia roślinnego, czy wyprodukowane fabrycznie, ani czy się je wdycha, połyka, czy bierze dożylnie, postrzegane jest w islamie jako jeden z grzechów ciężkich. Narkotyki, będące środkami odurzającymi, niszczą system nerwowy i powodują u biorących je różnorodne zaburzenia psychiczne i neurologiczne, a nawet mogą doprowadzić do śmierci. Miłosierny Allah ﷻ mówi w Koranie: „Nie zabijajcie się! Zaprawdę, Bóg jest dla was litościwy!” *(An Nisā', 4:29).*

> Owoce morza

Owoce morza to rośliny wodne oraz zwierzęta żyjące przez cały czas w wodzie, na ląd wychodząc w ramach wyjątku.

Nie chodzi tu o morze w dosłownym tego słowa znaczeniu, lecz o wszystkie duże zbiorniki wodne, jak rzeki, jeziora itp.

Wszelkiego rodzaju owoce morza – rośliny i zwierzęta - są dozwolone do spożycia, bez względu na to, czy zostaną złowione, czy znalezione martwe, o ile nie są szkodliwe dla zdrowia.

Koran głosi: „Dozwolone wam jest wszystko, co upolujecie w morzu i wszelkie jedzenie z niego” (Al Mā'ida, 5:96).

Wyrażenie „wszystko, co upolujecie” w powyższym wersecie odnosi się do zwierząt morskich, które wyławia się jako żywe, podczas gdy słowo „jedzenie” odnosi się do tych martwych, wyrzuconych przez morze na brzeg.

> Zwierzęta lądowe

Aby zwierzęta lądowe były dozwolone, muszą zostać spełnione dwa warunki:

1. Muszą być jednymi z tych, których mięso jest dozwolone do spożycia.
2. Muszą być upolowane lub zarżnięte zgodnie z prawem islamskim *(szarī'a)*.

Mięso jakich zwierząt jest dozwolone?

Ogólna zasada w prawie islamskim mówi, że dozwolone jest mięso wszelkich zwierząt, z wyjątkiem tych, których spożywanie zostało zabronione na podstawie dowodów z Koranu i Sunny.

Oto wykaz zwierząt, których spożywanie jest człowiekowi zabronione:

1. Świnie: Mięso świnini i produkty uboczne są postrzegane w islamie jako 'nieczyste' i dlatego człowiek nie może ich spożywać. Allah ﷻ mówi: „Zakazane jest wam: padlina, krew i mięso świni" *(Al Mā'ida, 5:3)*, oraz „albo mięso świni – bo jest obrzydliwe" *(Al An'ām, 6:145)*. Obrzydliwe znaczy nieczyste.

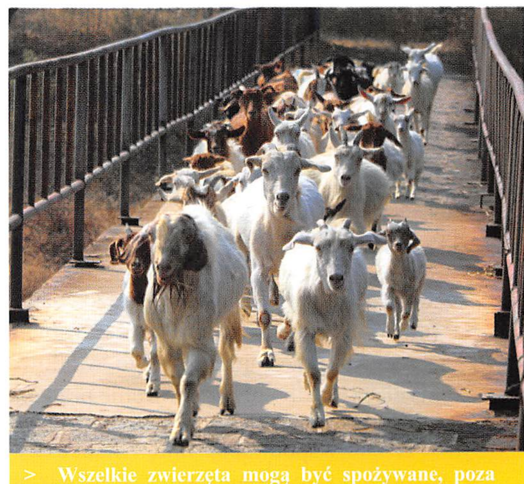
2. Wszelkie zwierzęta mięsożerne, bez względu na to, czy są duże, jak lwy i tygrysy, czy małe, jak koty. Psy także należą do tej kategorii.

3. Wszelkie ptaki drapieżne, takie jak sokół, orzeł, mewa i tak dalej.

4. Owady: Wszelkie owady lądowe są zabronione, ponieważ nie mogą zostać zarżnięte. Wyjątkiem jest szarańcza, zgodnie z przekazem Proroka ﷺ : „Są nam dozwolone dwa martwe zwierzęta – ryby i szarańcza" *(Sunan Ibn Mādża: 3218)*.

5. Węże i myszy/szczury: One również są postrzegane jako niedozwolone i polecono nam je zabijać. Prorok ﷺ powiedział: „Jest pięć szkodników, które należy zabijać zarówno w normalnych warunkach, jak i w stanie uświęcenia do pielgrzymki *(iḥrām)*: węże, wrony, myszy (i szczury), wściekłe psy oraz kanie (ptaki drapieżne z rodziny jastrzębiowatych)" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 3136; Saḥīḥ Muslim: 1198)*.

6. Osły domowe, które są używane na wsi do jeżdżenia i przewożenia ładunków.

> **Wszelkie zwierzęta mogą być spożywane, poza tymi, które zostały zabronione w Koranie i Sunnie.**

Zwierzęta, których mięso jest dozwolone

Zwierzęta, które Allah uczynił dozwolonymi, dzielą się na dwa rodzaje:

- Zwierzęta dzikie, żyjące na wolności, których nie można łatwo złapać i zarżnąć. Ich spożycie staje się dozwolone, jeśli zostaną one upolowane zgodnie z islamskimi wytycznymi.

- Zwierzęta domowe, które są dozwolone jedynie po uboju przeprowadzonym zgodnie z prawem islamskim.

Ubój islamski

Ubój islamski oznacza zarżnięcie zwierzęcia w sposób spełniający warunki uboju określone przez prawo islamskie *(szari'a)*.

Warunki uboju określone przez *szari'a*:

1. Osoba dokonująca uboju musi być muzułmaninem lub należeć do Ludzi Księgi (tj. żydów lub chrześcijan) i musi dokonać go we właściwym celu (tj. aby mięso zarżniętego zwierzęcia mogło być spożyte).

2. Ubój należy przeprowadzić przy użyciu odpowiedniego narzędzia, które pozwoli na wypływ krwi i będzie bardzo ostre, na przykład nóż. Zabronione jest zabicie zwierzęcia poprzez uderzenie go w głowę czymś ciężkim albo przez porażenie prądem.

3. Musi zostać wspomniane imię Allaha, czyli rozpoczynając ubój należy powiedzieć *Bismillāh* ('W imię Allaha').

> **Allah ﷻ zezwolił na spożywanie jedzenia Ludzi Księgi (żydów i chrześcijan), jeśli dokonują oni uboju w sposób zgodny z *szari'a*.**

4. Trzeba podciąć co najmniej trzy z następujących czterech rzeczy: tchawica, przełyk, dwie żyły po obu stronach szyi.

Jeśli te warunki zostaną spełnione, mięso zarżniętego zwierzęcia będzie dozwolone do spożycia; jeśli jednak choć jeden z nich nie zostanie spełniony, spożycie tego mięsa będzie zabronione.

Mięso sprzedawane w restauracjach i sklepach

1. Mięso zwierząt zarżniętych przez niemuzułmanina, który nie należy do Ludzi Księgi (chrześcijan lub żydów), czyli na przykład przez buddystę, hindusa czy ateistę, jest surowo zabronione. Podobnie mięso sprzedawane w sklepach i restauracjach w krajach, gdzie większość stanowią niemuzułmanie. Mięso to jest zabronione, o ile nie będzie dowodów stanowiących, że jest inaczej.

2. Mięso zwierząt zarżniętych zgodnie z zasadami szari'a przez muzułmanina lub człowieka z Ludzi Księgi jest dozwolone. Muzułmańscy uczeni są tutaj jednomyślni.

3 Mięso zwierząt zabitych przez muzułmanina lub człowieka z Ludzi Księgi, jednak w sposób niezgodny z *szari'a*, czyli na przykład poprzez porażenie prądem lub utopienie, jest surowo zabronione.

4 Jeśli chodzi o mięso zwierząt zabitych przez osobę z Ludzi Księgi, jednak nie jest znany sposób tego uboju, jak w przypadku mięsa w ich restauracjach i sklepach, zasadą jest, że jest ono dozwolone, jednak zaleca się, by przed jego spożyciem wypowiedzieć imię Allaha (tj. powiedzieć *Bismillāh*). Lepiej jest jednak poszukać gdzieś mięsa *halāl*.

> Polowanie zgodnie z prawem islamskim

Muzułmanie mogą polować na zwierzęta i ptaki, których mięso jest dozwolone do spożycia, a których nie można złapać w celu dokonania uboju. Do zwierząt tych należą między innymi ptaki niedrapieżne, jelenie, czy dzikie zające.

Polując, należy spełnić następujące warunki:

1 Myśliwy musi być zdrowy na umyśle i dokonać tego aktu w zamierzonym celu (tj. dla zdobycia mięsa) oraz musi być muzułmaninem lub należeć do Ludzi Księgi. Dlatego zwierzyna upolowana przez poganina lub przez osobę chorą umysłowo jest niedozwolona.

2 Zwierzyna musi należeć do kategorii zwierząt, które nie mogą zostać z łatwością zarżnięte, gdyż zwykły uciekać przed ludźmi. Jeśli jednak można ją łatwo złapać, jak kurczaka, owcę czy krowę, wówczas niedozwolonym jest polowanie na takie zwierzę.

3 Narzędzie użyte do polowania musi zabić ze względu na swą ostrość, czyli musi to być na przykład strzała lub pocisk. Użycie czegoś, co zabija ze względu na swój ciężar, jak kamień, jest niedozwolone, chyba że zdąży się to zwierzę zarżnąć zanim zdechnie.

4 W chwili oddania strzału musi zostać wypowiedziane imię Allaha.

5 Jeśli zwierzyna upolowana przeżyje, musi od razu zostać zarżnięta.

6 Niedozwolone jest polowanie w celu innym, niż zdobycie pożywienia, na przykład dla sportu czy rozrywki, bez zamiaru zjedzenia upolowanej zwierzyny.

> Etykieta związana z jedzeniem i piciem

Allah ﷻ ustalił pewne zasady związane z jedzeniem i piciem. Zasady te służą uzmysłowieniu człowiekowi niektórych z Boskich celów, takich jak przypomnienie ludziom o Jego łasce, chronienie ich przed chorobami oraz unikanie ekstrawagancji i próżności.

Oto niektóre z tych zasad:

1. Należy unikać jedzenia i picia ze złotych, srebrnych lub pozłacanych czy posrebrzanych naczyń, gdyż jest to forma ekstrawagancji oraz łamie serca ubogim. Prorok ﷺ powiedział: „Nie pijcie ze złotych i srebrnych naczyń ani nie jedźcie ze złotych czy srebrnych talerzy, gdyż one są dla nich (niewiernych) na tym świecie, a dla nas w życiu przyszłym" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 5110; Saḥīḥ Muslim: 2067)*.

2. Należy myć ręce przed i po jedzeniu, zwłaszcza jeśli są brudne lub znajdują się na nich resztki pokarmu.

3. Należy wypowiedzieć imię Allaha (czyli powiedzieć *Bismillāh*) przed jedzeniem lub piciem. Jeśli ktoś zapomni wspomnieć imienia Allaha na początku posiłku i przypomni sobie już po rozpoczęciu jedzenia, powinien wówczas powiedzieć: *Bismillāhi ałłalihi ła āchirih* ('W imię Allaha, na początku i na końcu').

Zauważywszy, że pewien chłopiec nie przestrzegał etykiety islamskiej dotyczącej jedzenia, Prorok ﷺ poradził mu: „Chłopcze, wspomnij imię Allaha i jedz prawą ręką, i jedz to, co jest przed tobą" *(Saḥīḥ Al Buchārī: 5061; Saḥīḥ Muslim: 2022)*.

4. Należy jeść i pić prawą ręką, ponieważ Prorok ﷺ powiedział: „Nie jedzcie lewą ręką, gdyż Szatan je lewą ręką" *(Saḥīḥ Muslim: 2019)*.

5 **Zalecane jest, by nie jeść ani nie pić na stojąco.**

6 **Należy jeść to, co jest najbliżej nas** (jeśli jemy ze wspólnego półmiska), a nie to, co jest bliżej innych, gdyż byłoby to nieuprzejme. Prorok ﷺ powiedział do chłopca: „Jedz to, co jest przed tobą".

7 **Jeśli kawałek jedzenia spadnie, zalecane jest, by go podnieść,** oczyścić i zjeść, aby nie pozbawiać się błogosławieństwa i nie marnować jedzenia.

8 **Nie powinno się krytykować jedzenia ani gardzić nim.** Należy albo je pochwalić, albo nie mówić nic. Kiedy Prorok ﷺ nie lubił jakiegoś jedzenia, nie krytykował go, tylko je zostawiał. *(Saḥīḥ Al Bucharī: 5093; Saḥīḥ Muslim: 2064)*.

9 **Nie należy się przejadać,** gdyż powoduje to choroby i rozleniwienie. Najlepsze jest zachowanie umiaru. Prorok ﷺ zauważył: „Syn Adama (tj. człowiek) nie napełnia żadnego naczynia gorzej, niż napełnia własny żołądek. Dla syna Adama kilka kęsów wystarczy, aby się posilić. Jeśli jednak musi zjeść więcej, to jedną trzecią [żołądka] powinien wypełnić jedzeniem, jedną trzecią piciem i pozostawić jedną trzecią, by móc łatwo oddychać" *(Sunan At Tirmidī: 2380; Sunan Ibn Mādża: 3349)*.

10 **Należy podziękować Allahowi słowami *Al ḥamdu lillāh* ('Wszelka chwała należy się Allahowi').** Można dodać również: *Alḥamdu lillāh-illadī aṭ'amanī hādā ła razaqanīhi min ghajri ḥaulin minnī łalā qułła.* ('Chwała Allahowi, który mnie nakarmił tym pożywieniem i zaopatrzył mnie w nie, obywszy się bez mojej siły i mocy').

> **Prorok ﷺ powiedział: „Allah jest zadowolony ze Swojego sługi, który je coś i wychwala Go za to, oraz pije coś i wychwala Go za to"** *(Saḥīḥ Muslim: 2734)*.

Twój ubiór

9

Ubrania są jedną z łask, jakimi Allah ﷻ obdarzył ludzi, zgodnie z przekazem Koranu: „O synowie Adama! My zesłaliśmy wam ubranie, aby zakrywało waszą nagość, i ozdoby; lecz szata bogobojności jest lepsza. Takie są znaki Boga. Być może oni sobie przypomną” *(Al A'rāf, 7:26)*.

Spis treści rozdziału

Odzież w islamie

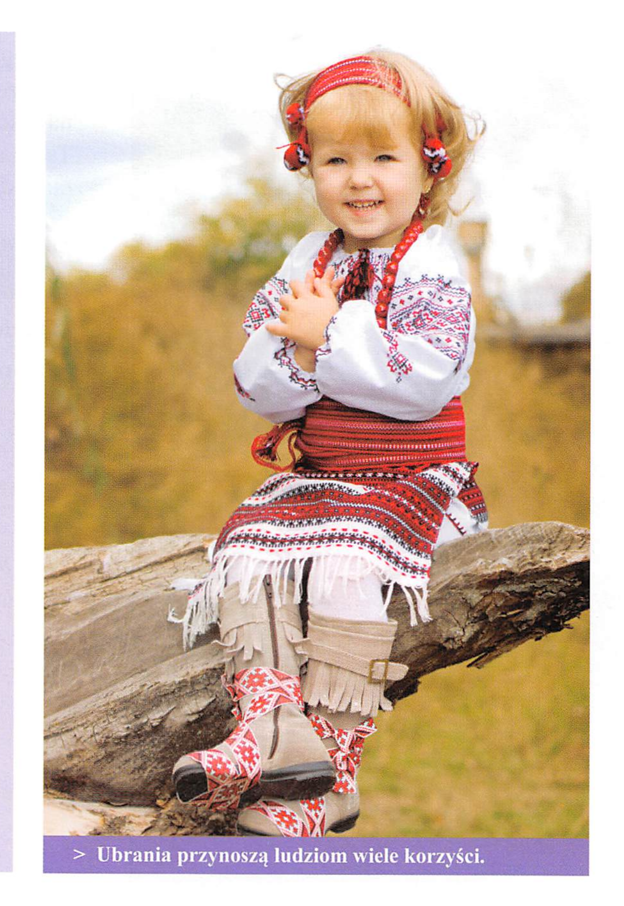
Ubrania muzułmanów powinny być porządne i czyste, zwłaszcza gdy ma się do czynienia z innymi ludźmi lub wykonuje modlitwy. Allah ﷻ mówi: „O synowie Adama! Bierzcie wasze ozdoby [tj. ubrania osłaniające *'aurę*] na każde miejsce modlitwy!" *(Al A'rāf, 7:31)*.

Allah ﷻ nakazał ludziom dbać o ubrania i wygląd, gdyż w ten sposób korzystają z Bożych błogosławieństw. Koran mówi: „Powiedz: 'Któż uznał za zakazane ozdoby Boga, które On przygotował dla Swoich sług, jak i dobre rzeczy pochodzące z Jego zaopatrzenia?' Powiedz: 'One w Dniu Zmartwychwstania będą należeć wyłącznie do tych, którzy uwierzyli w życiu na tym świecie'. W ten sposób przedstawiamy wyraźnie Nasze znaki dla ludzi, którzy wiedzą" *(Al A'rāf, 7:32)*.

Ubrania spełniają wiele zadań

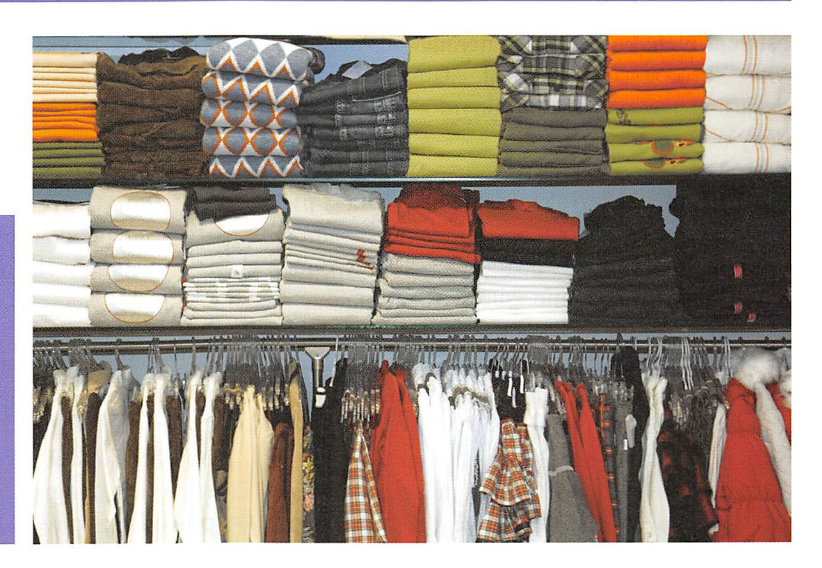
1. Zakrywają części ciała, których dzięki wrodzonemu poczuciu wstydu ludzie nie chcą pokazywać publicznie: „O synowie Adama! My zesłaliśmy wam ubranie, aby zakrywało waszą nagość" *(Al A'rāf, 7:26)*.

2. Chronią ciało przed gorącem, zimnem i uszkodzeniami. Gorąco i zimno oznaczają zmiany pogody, a uszkodzenia to wynik ataku na ludzkie ciało. Allah ﷻ mówi odnośnie ubrań: „[Bóg dał wam] ubrania, które was chronią przed gorącem, i ubrania, które was chronią przed wzajemną gwałtownością. Tak dopełnia On Swojego dobrodziejstwa dla was! Być może wy się poddacie całkowicie!" *(An Naḥl, 16:81)*.

> Ubrania przynoszą ludziom wiele korzyści.

> Ogólna zasada dotycząca ubrań

> **Islam nie określa rodzaju ubrań, jakie muszą nosić muzułmanie. Dlatego mogą używać tych samych ubrań, jakie nosi się w ich krajach, z wyjątkiem tych, które islam określił jako zabronione.**

Islam jest religią opartą na standardach podyktowanych przez czystą wrodzoną naturę ludzi *(fiṭra)*, ich rozum i logikę.

Ogólna zasada w *szari'a* mówi, że wszelkiego rodzaje ubrania i ozdoby są dozwolone.

Islam nie wymaga od muzułmanów noszenia konkretnego rodzaju ubrań. Wszelka odzież jest dozwolona dokąd spełnia swoje funkcje i nie wykracza poza ustalone granice.

Prorok ﷺ nosił ubrania, jakich używano w jego czasach i nie nakazał noszenia konkretnego rodzaju ubrań ani konkretnego rodzaju nie zabronił. Określił jedynie jakich cech ubranie mieć nie może. Ogólna zasada w prawie islamskim odnośnie różnych aspektów życia ogólnie, włącznie z ubieraniem się, jest taka, że wszystko jest dozwolone, jeśli nie ma dowodów stanowiących inaczej. Przeciwnie jest z aktami czci. Tu zasadą jest ograniczenie, czyli nie można wykonywać czegoś, jeśli nie ma w Koranie lub Sunnie dowodów na to, że jest to dozwolone.

Prorok ﷺ powiedział: „Jedzcie, dawajcie jałmużnę i ubierajcie się, lecz bez ekstrawagancji czy arogancji" *(Sunan An Nasā'ī: 2559)*.

Zabronione rodzaje ubrań

1. **Ubrania ukazujące '*aurę*.** Od muzułmanów wymaga się, by zakrywali swe części intymne *('aura)*, jak głosi Koran: „O synowie Adama! My zesłaliśmy wam ubranie, aby zakrywało waszą nagość" *(Al A'rāf, 7:26)*.

Islam wyjaśnia jaki jest minimalny obszar ciała, który musi być zakryty *('aura)* przez mężczyzn i kobiety. Dla mężczyzn *'aura* to obszar pomiędzy pępkiem a kolanami; dla kobiety będącej w obecności nie spokrewnionych z nią mężczyzn *'aura* to całe ciało, z wyjątkiem twarzy i dłoni.

Ubrania nie mogą być obcisłe, ukazujące kształty ciała, ani prześwitujące, tak aby można było zobaczyć ciało pod nimi. Dlatego Allah ostrzegł tych, którzy noszą ubrania odsłaniające *'aurę*. Prorok ﷺ powiedział: „Istnieją dwa rodzaje ludzi w piekle", a jednym z nich są „kobiety ubrane, lecz nagie".

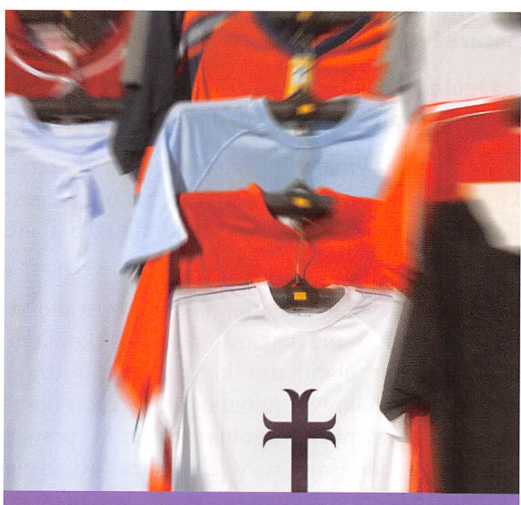
2 **Ubrania charakterystyczne dla płci przeciwnej.** Noszenie takich ubrań upodobnia kobiety do mężczyzn i odwrotnie. Jest to w islamie surowo zabronione i jest ciężkim grzechem. Imitowanie takie nie dotyczy tylko ubrań, lecz rozszerza się na sposób mówienia, chodzenia i poruszania się. Wysłannik Allaha ﷺ przeklął mężczyzn ubierających się jak kobiety i kobiety ubierające się jak mężczyźni *(Sunan Abu Dāūd: 4098)*. Przeklął też mężczyzn, którzy upodabniają się do kobiet i kobiety upodabniające się do mężczyzn *(Saḥīḥ Al Buchārī: 5546)*. Przekleństwo oznacza pozbawienie miłosierdzia Allaha. Islam chce więc, by mężczyźni zachowywali się i wyglądali jak mężczyźni, a kobiety jak kobiety, zgodnie z wrodzoną ludzką naturą *(fiṭra)* oraz ze zdrowym rozsądkiem.

3 **Ubrania imitujące te noszone przez niemuzułmanów.** Chodzi tu o ubrania charakterystyczne dla niemuzułmanów, takie jak habity zakonników i księży, a także krzyże i inne symbole religijne. Prorok ﷺ powiedział: „Kto imituje ludzi, jest jednym z nich" *(Sunan Abu Dāūd: 4031)*. To imitowanie roszerza się na noszenie symboli religijnych innych niż islamskie. Imitacja tego typu jest oznaką słabości charakteru i braku pewności siebie, a także braku pewności co do prawdziwości swoich przekonań.

Za naśladownictwo nie uznaje się noszenia ubrań powszechnych w danym kraju, nawet jeśli ubiera się tak niemuzułmańska większość, gdyż Prorok ﷺ zwykł nosić nosić ubrania popularne wśród pogan kurajszyckich z wyjątkiem tego, co zostało zabronione.

4 **Ubrania, których noszenie wiąże się z dumą i pychą.** Prorok ﷺ powiedział: „Nie wejdzie do Raju ten, w czyim sercu jest pycha choćby wielkości ziarnka gorczycy" *(SaḥīḥMuslim: 91)*.

To dlatego islam zabronił mężczyznom przedłużania lub opuszczania swojego ubrania z powodu pychy i arogancji tak, by opadało poniżej kostek. Prorok ﷺ powiedział: „Na tego, kto ciągnie swoje ubranie po ziemi z powodu pychy, Allah nawet nie spojrzy w Dniu Zmartwychwstania." *(SaḥīḥAl Buchārī: 3465; SaḥīḥMuslim: 2085)*.

> **Zabronione jest noszenie ubrań charakterystycznych dla niemuzułmanów czy symboli religijnych innych niż islamskie.**

Islam zabrania także noszenia ubrań *szuhra* (krzykliwych, rzucających się w oczy), czyli takich, które wywołują zdziwienie, przyciągają uwagę ogółu, sprawiają, że noszący takie ubranie staje się z tego znany. Mogą to być ubrania mające szczególny fason lub kolor czy inne cechy wyróżniające je, albo przyciągające zbyt wielką uwagę ze względu na dumę i pychę z jaką są noszone. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek nosi ubrania *szuhra* na tym świecie, tego Allah przyodzieje w szatę poniżenia w Dniu Sądu" *(Musnad Aḥmad: 5664; Sunan Ibn Mādża: 3607).*

5. **Męskie ubrania z jedwabniu albo zdobione złotem lub jedwabiem.** Odnośnie złota i jedwabiu, Prorok ﷺ powiedział: „Te dwie rzeczy są zabronione mężczyznom z mojej społeczności, a dozwolone kobietom" *(Sunan Ibn Mādża: 3595; Sunan Abu Dāīūd: 4057).*

Jedwab zabroniony mężczyznom to ten naturalny, uzyskiwany z kokonów jedwabników, nie sztuczny.

6. **Ubrania ekstrawaganckie.** Prorok ﷺ powiedział: „Jedzcie, dawajcie jałmużnę i ubierajcie się, lecz bez ekstrawagancji czy arogancji" *(Sunan An Nasā'ī: 2559).*

Głównym kryterium jest tu jednak sytuacja człowieka. Jeśli ktoś jest bogaty, może zakupić ubrania, na jakie nie stać osoby biednej, biorąc pod uwagę jej miesięczny dochód, sytuację gospodarczą i zobowiązania finansowe, które musi wypełnić. Tak że zakup jakiegoś ubrania może być rozrzutnością dla człowieka biednego, a nie być nią dla człowieka bogatego.

> Zabroniona jest ekstrawagancja w ubiorze; jednak jest to pojęcie względne i zależy od sytuacji finansowej człowieka.

Twoja rodzina

10

Islam przywiązuje wielką wagę do rodziny i zachęca swych wyznawców, by ją zakładali i chronili przed wszystkim, co może ją zniszczyć czy zaszkodzić jej, ponieważ od niej zależy dobro jednostek i społeczeństwa ogółem.

Spis treści rozdziału

> Pozycja rodziny w islamie

Troska islamu o rodzinę przejawia się następująco:

1 Kładzie on duży nacisk na zawieranie małżeństw i zakładanie rodziny. Postrzega to jako jeden z najbardziej chwalebnych czynów oraz praktykę wysłanników Allaha, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Poszczę i przerywam post, modlę się i sypiam, i żenię się z kobietami. Ktokolwiek nie podąża za moją praktyką, ten nie jest ode mnie" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 4776; ṢaḥīḥMuslim: 1401)*.

- Wsród najwspanialszych z niezliczonych Boskich błogosławieństw Koran wymienia miłość i czułość, którą Allah ﷻ ustanowił pomiędzy małżonkami: „I z Jego znaków jest to, iż On stworzył dla was żony z was samych, abyście mogli odpocząć przy nich; i ustanowił między wami miłość i miłosierdzie" *(Ar Rūm, 30:21)*.

- Islam nakazuje ułatwiać zawarcie małżeństwa i pomagać tym, którzy chcą się ożenić, by strzec swej czystości. Prorok ﷺ powiedział: „Allah z pewnością pomoże trzem [rodzajom ludzi]". Wśród nich wymienił tego, „kto chce się ożenić, aby strzec swej czystości" *(Sunan At Tirmidī: 1655)*.

- Nakazuje też młodym ludziom, mającym silny popęd seksualny, by zawierali małżeństwa, co pomoże im odnaleźć spokój oraz umożliwi zaspokajanie swych żądz i pragnień w sposób dozwolony.

> **Koran postrzega miłość i miłosierdzie pomiędzy małżonkami, jako jedno z licznych błogosławieństw od Allaha.**

2 Zapewnia pełny szacunek każdemu członkowi rodziny, zarówno mężczyźnie, jak i kobiecie.

Islam obciążył rodziców wielką odpowiedzialnością za wychowanie dzieci. 'Abdullah ibn 'Umar ؓ przekazał, że słyszał, jak Wysłannik Allaha ﷺ mówił: „Każdy z was jest pasterzem (opiekunem) i jest odpowiedzialny za swoje stado (swoich podopiecznych). Władca jest pasterzem i jest odpowiedzialny za swoich poddanych; mąż jest pasterzem swojej rodziny i jest za nią odpowiedzialny; kobieta jest pasterzem domu męża i jest za niego odpowiedzialna; i niewolnik jest pasterzem majątku swego pana i jest za niego odpowiedzialny" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 2416;ṢaḥīḥMuslim: 1829)*.

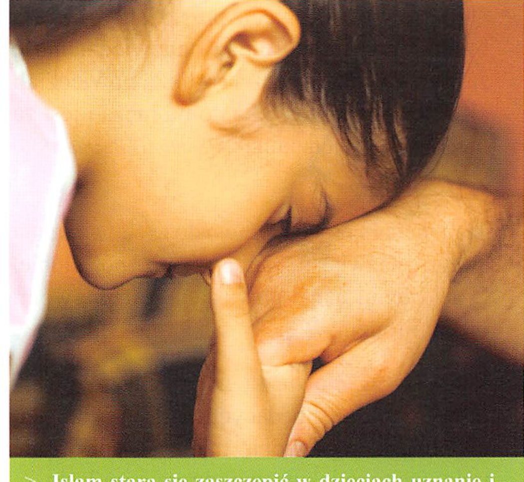
3 Pragnie zaszczepić w dzieciach uznanie i szacunek dla rodziców. Nakazuje im dbać o nich i być im posłusznymi aż do ich śmierci.

Nie ważne ile lat mają dzieci, są one zobowiązane słuchać swych rodziców i być wobec nich uprzejmymi. Koran postrzega posłuszeństwo wobec rodziców jako chwalebny akt czci. Nie wolno okazywać im braku szacunku słowem ani czynem, nawet gdyby miałoby to być zaledwie jedno słowo czy dźwięk wyrażający poirytowanie. Allah ﷻ rzekł: „I postanowił twój Pan, abyście nie czcili nikogo innego jak tylko Jego; i dla rodziców – dobroć! A jeśli jedno z nich lub oboje osiągną przy tobie starość, to nie mów im 'Fu' i nie odpychaj ich, lecz mów do nich słowami pełnymi szacunku" *(Al Isrā', 17:23)*.

4 Nakazuje rodzicom, by szanowali prawa swych synów i córek i by wydawali na nich po równo oraz traktowali ich sprawiedliwie.

5 Każe swym wyznawcom podtrzymywać więzi rodzinne, czyli mają pozostawać oni w kontakcie z krewnymi obojga rodziców i okazywać im uprzejmość.

Do krewnych należą bracia i siostry, ciotki i wujowie od strony ojca i matki oraz ich dzieci. Islam postrzega podtrzymywanie więzi rodzinnych jako jeden z najbardziej chwalebnych aktów czci i ostrzega przed zrywaniem ich, gdyż jest to ciężki grzech. Prorok ﷺ powiedział: „Nie wejdzie do Raju ten, kto zrywa więzi rodzinne" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 5638; ṢaḥīḥMuslim: 2556)*.

> Islam stara się zaszczepić w dzieciach uznanie i szacunek dla rodziców.

> Pozycja kobiety w islamie

Islam uhonorował kobiety i oswobodził je od całkowitego podporządkowania mężczyznom. Uwolnił je także od bycia traktowanymi jak tani towar nie zasługujący na szacunek. Oto przykłady form szacunku, jakie islam okazuje kobiecie:

- Islam nadał kobietom prawo do dziedziczenia, przydzielając im sprawiedliwą część spadku. W niektórych przypadkach udział kobiety jest równy udziałowi mężczyzny, w innych jest różny, w zależności od stopnia pokrewieństwa oraz kosztów utrzymania, jakie spadkobiercy muszą ponosić.

- Islam zrównał kobiety i mężczyzn w wielu dziedzinach, między innymi w zakresie transakcji finansowych. Prorok ﷺ powiedział: „Kobiety są bliźniaczymi połówkami mężczyzn" *(Sunan Abu Dāūd: 236)*.

- Zagwarantował kobiecie prawo wyboru męża i nałożył na nią ogromną odpowiedzialność za wychowanie dzieci. Prorok ﷺ powiedział: „Kobieta jest opiekunką domu męża i jest za niego odpowiedzialna" *(ṢaḥīḥAl Buchārī:853; ṢaḥīḥMuslim: 1829).*

- Islam nadał kobiecie prawo do zachowywania swego nazwiska panieńskiego po ślubie. Dzięki temu nadal powiązana jest ze swoim ojcem i rodziną.

- Islam czyni obowiązkiem mężczyzny utrzymywanie kobiet będących pod jego opieką, takich jak jego żona matka i córki, nie traktując tego jak wyświadczanie im łaski.

- Islam kładzie nacisk na opiekę nad kobietami słabymi, które nikogo nie mają, nawet jeśli kobiety te nie są naszymi krewnymi. Postrzegane jest to jako jednen z najlepszych uczynków. Prorok ﷺ powiedział: „Ten, kto opiekuje się wdową lub biedakiem jest jak żołnierz walczący w sprawie Allaha, albo jak ktoś, kto modli się całą noc bez rozleniwienia i pości ciągle, nigdy nie przerywając postu" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 5661; ṢaḥīḥMuslim: 2982).*

Kobiety, o które islam nakazuje szczególnie dbać

Matka: Abu Hurajra ؓ przekazał, że raz pewien człowiek zapytał Proroka ﷺ : „Kto najbardziej zasługuje na moją troskę?", a on odpowiedział: „Twoja matka". Mężczyzna spytał: „A kto potem?" Prorok ﷺ odpowiedział: „Twoja matka". Mężczyzna pytał dalej: „A kto potem?" Prorok ﷺ znów powiedział: „Twoja matka". Mężczyzna zapytał raz jeszcze: „A kto potem?", na co Prorok ﷺ odpowiedział: „Potem twój ojciec" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 5626;ṢaḥīḥMuslim: 2548).*

Córka: ʻUqba ibn ʻĀmir ؓ przekazał, że słyszał, jak Wysłannik Allaha ﷺ mówił: „Ktokolwiek ma trzy córki i będzie cierpliwy w stosunku do nich, będzie je karmić i odziewać ze swych pieniędzy, dla tego będą one jego tarczą, osłaniającą go od Ognia Piekielnego w Dniu Zmartwychwstania" *(Sunan Ibn Mādża: 3669).*

Żona: ʻĀʼisza ؓ przekazała, że Wysłannik Allaha ﷺ powiedział: „Najlepszymi z was są ci, którzy są najlepsi dla swych żon. A ja jestem najlepszy spośród was dla mych żon" *(Sunan At Tirmidī: 3895).*

W islamie związek pomiędzy kobietą a mężczyzną to związek komplementarny, każde z nich wypełnia braki drugiego w budowaniu społeczeństwa muzułmańskiego.

Nie ma miejsca na walkę płci

Walka płci kończy się dominacją mężczyzn nad kobietami, jak w niektórych społeczeństwach ignorantów, lub buntem kobiet i zatraceniem ich naturalnych cech, co widać w niektórych społeczeństwach odrzucających Boskie prawo.

Nie stałoby się tak, gdyby ludzie nie oddalili się od mądrego prawa Boskiego. Koran głosi: „Nie pragnijcie tego, czym wyróżnił Bóg jednych z was, dając im wyższość nad drugimi. Mężczyznom przypadnie udział w tym, co sobie zarobili, i kobietom przypadnie udział w tym, co sobie zarobiły. Proście Boga o Jego łaskę!" *(An Nisā', 4:32).* Islam szanuje zarówno mężczyznę, jak i kobietę. Każde z nich posiada swoje własne cechy i rolę i każde pracuje na łaskę Allaha i Jego zadowolenie. Prawo Boskie nie wyróżnia żadnej z płci ponad drugą, lecz dąży do zapewnienia dobra człowiekowi i całemu społeczeństwu.

Nie ma w islamie czegoś takiego jak walka płci; nie ma pomiędzy nimi rywalizacji w zdobywaniu dóbr ziemskich. Nie ma nastawienia przeciwko kobiecie lub przeciwko mężczyźnie ani upokarzania lub krytykowania któregoś z nich czy doszukiwania się ich wad.

Jest to absurdalne i wynika z błędnego zrozumienia stanowiska islamu na temat roli każdej z płci. Każdy powinien prosić Allaha o Jego łaskę.

Kategorie kobiet w stosunku do mężczyzny

Kobieta w stosunku do mężczyzny przynależy do jednej z trzech kategorii:

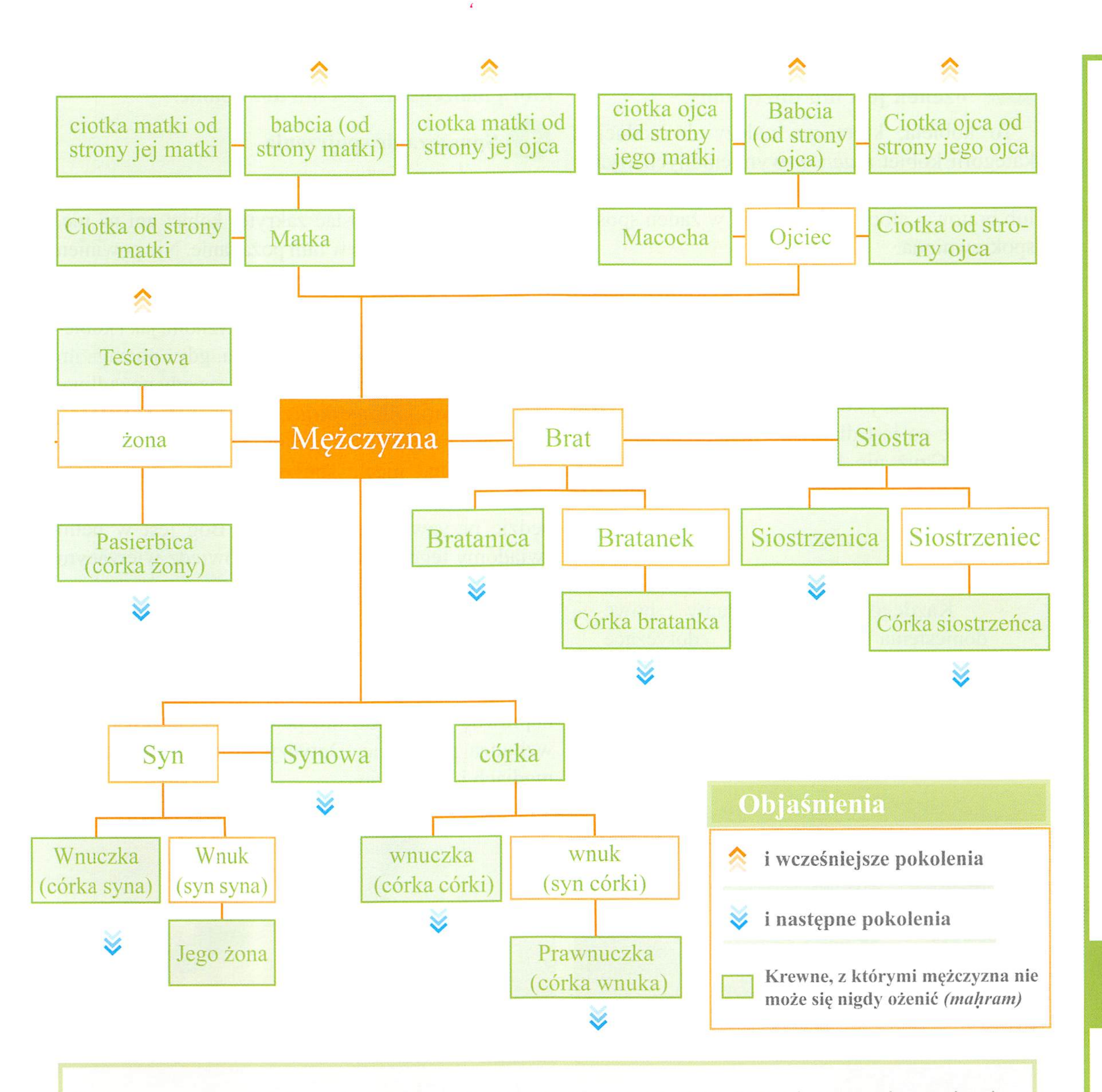
1 Żona

Mężczyzna może patrzeć na nią i cieszyć się nią w jaki sposób chce. Takie samo prawo ma żona wobec swego męża. Allah mówi o każdym z nich, że jest 'ubiorem' dla drugiego, co stanowi doskonały opis ich bliskości emocjonalnej, fizycznej i mentalnej: „One są ubiorem dla was, a wy jesteście ubiorem dla nich" *(Al Baqara, 2:187)*. (zob. str. 213)

2 **Krewna, z którą niezdozwolone jest mu się żenić *(maḥram)*:**

Do tej kategorii należą:

1	Matka, babcia od strony ojca lub matki i tak dalej, sięgając do wcześniejszych pokoleń.
2	Córka, wnuczka, prawnuczka i kolejne pokolenia.
3	Siostra i siostra przyrodnia (córka ojca lub córka matki).
4	Ciotka od strony ojca – zarówno rodzona siostra ojca jak i jego siostra przyrodnia (córka jego ojca lub jego matki). Do tej kategorii należy również ciotka ojca od strony jego ojca i ciotka matki od strony jej ojca (czyli siostra któregoś z dziadków).
5	Ciotka od strony matki – rodzona siostra matki oraz przyrodnia siostra matki (córka jej ojca lub jej matki). Do tej kategorii należy też ciotka ojca od strony jego matki i ciotka matki od strony jej matki (czyli siostra którejś z babć).
6	Bratanice i córki braci przyrodnich i kolejne pokolenia (córki bratanków itd.).
7	Siostrzenice i córki sióstr przyrodnich i kolejne pokolenia (córki siostrzenic itd.).
8	Teściowa – niezależnie od tego, czy nadal jest się mężem jej córki, czy się z nią rozwiodło, a także matka teściowej.
9	Pasierbica.
10	Synowa i żony jej potomków (np. żona wnuka).
11	Macocha, żona brata przyrodniego, itp.
12	Mamka, czyli kobieta, która go nakarmiła do syta co najmniej pięć razy w ciągu jego pierwszych dwóch lat życia. Islam dał jej takie prawo ze względu na to, że karmiła go własną piersią.
13	Siostra mleczna, czyli córka mamki. Pokrewieństwo stworzone przez karmienie piersią („pokrewieństwo mleka") nie różni się od pokrewieństwa poprzez więzy krwi i mężczyzna nie może się żenić ze spokrewnionymi w ten sposób kobietami. Pokrewieństwo takie odnosi się także do ciotek (sióstr mamki), siostrzenic i bratanic (córek mlecznych sióstr i braci) i tak dalej.

Te krewne mogą przebywać przy nim nie zakrywając części ciała, których zwyczajowo się nie zakrywa, jak ręce, szyja czy włosy, jednak bez przekraczania granic przyzwoitości.

3 Kobieta nie spokrewniona, z którą ożenek jest mu dozwolony.

To kobieta, która nie należy do żadnej z kategorii kobiet *maḥram* wymienionych wyżej. Może ona należeć do jego krewnych, jak kuzynka lub bratowa, albo nie być z nim w żaden sposób spokrewniona.

Jeśli chodzi o tę kategorię kobiet, islam ustanowił wiele zasad i praw regulujących relacje mężczyzny z nimi. Dzięki temu islam chroni ludzki honor i blokuje drogi prowadzące do zła. Allah ﷻ, który stworzył człowieka, wie doskonale co jest dla niego najlepsze, jak głosi Koran: „Czyż nie będzie wiedział Ten, który stworzył? On jest Przenikliwy, Świadomy!" *(Al Mulk, 67:14)*.

Każdego dnia czytamy nowe doniesienia i statystyki dotyczące gwałtów i grzesznych relacji, które zniszczyły wiele rodzin i społeczeństw nie stosujących się do prawa Boskiego.

Zasady regulujące relacje mężczyzny i kobiety, z którą małżeństwo jest mu dozwolone.

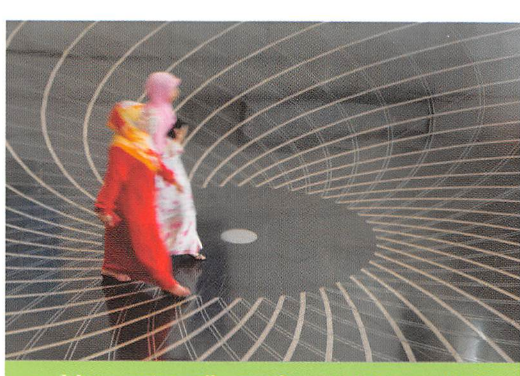

Spuszczanie spojrzenia

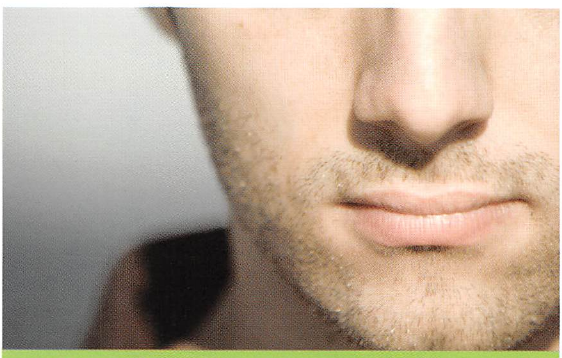
Muzułmanin nie może patrzeć na *'aurę* (części ciała, które muszą zostać zakryte) kobiet ani na nic, co mogłoby wzbudzić w nim pożądanie. Nie powinien też patrzeć na kobietę dłużej, niż jest to konieczne.

Allah ﷻ nakazuje zarówno mężczyznom, jak i kobietom, by spuszczali swoje spojrzenia, gdyż pomaga im to zachować czystość i honor, podczas gdy pożądliwe spojrzenia torują drogę do grzechu i nieprzyzwoitości, zgodnie z przekazem Koranu: „Powiedz wierzącym mężczyznom, niech spuszczają skromnie swoje spojrzenia i niech zachowują czystość. To dla nich będzie przyzwoitsze. Zaprawdę, Bóg jest w pełni świadomy tego, co oni czynią! Powiedz wierzącym kobietom, żeby spuszczały skromnie swoje spojrzenia i strzegły swojej czystości" *(An Nūr, 24:30-31)*.

Jeśli jednak muzułmanin przypadkowo spojrzy na to, co zakazane, musi odwrócić wzrok. Tak naprawdę nie wolno mu patrzeć na cokolwiek, co wzbudza pożądanie. Dotyczy to także obrazów w mediach i Internecie.

> Islam ustanowił zasady regulujące relacje pomiędzy mężczyzną a kobietą.

> Odwracanie wzroku od tego, na co Allah patrzeć zabronił, pomaga w zachowaniu skromności i godności.

2 Postępowanie zgodne z etykietą i moralnością.

Mężczyzna z niespokrewnionymi kobietami powinien rozmawiać grzecznie i być uprzejmym, ale unikając wszystkiego, co może wzbudzić pożądanie. Dlatego:

- Allah ﷻ zabronił kobietom kokietowania i mówienia w sposób zbyt łagodny gdy rozmawiają z niespokrewnionymi mężczyznami. Koran głosi: „Nie bądźcie pokorne w słowach, aby nie pożądał was ten, w którego sercu jest choroba. Mówcie słowa odpowiednie" *(Al Aḥzāb, 33:32)*.
- Allah ﷻ zabrania też ponętnych gestów i sposobu chodzenia oraz pokazywania swoich wdzięków i ozdób: „I niech one nie stąpają tak, aby było wiadomo, jakie ukrywają ozdoby" *(An Nūr, 24:31)*.

3 Zakaz przebywania sam na sam.

Arabskie słowo *chalua* oznacza przebywanie sam na sam z kobietą nie-*maḥram* (tj. z taka, z którą małżeństwo nie jest zabronione) w miejscu, gdzie nikt nie może ich zobaczyć. Islam surowo tego zabrania, ponieważ z podowu podszeptów Szatana może to doprowadzić do grzesznych relacji. Prorok ﷺ powiedział: „Nigdy mężczyzna nie jest sam na sam z kobietą, aby Szatan nie był trzecim" *(Sunan At Tirmidī: 2165)*.

4 *Ḥidżāb* (skromny ubiór muzułmański).

Allah ﷻ nakazał kobietom nosić *ḥidżāb*, a mężczyznom nie, ponieważ to kobiety zostały stworzone pięknymi i atrakcyjnymi, dlatego stanowią one większą pokusę dla mężczyzn, niż mężczyźni dla nich.

Boskie prawo nakazuje kobiecie noszenie *ḥidżabu* z wielu powodów, między innymi:

- Aby mogły realizować się w życiu i społeczeństwie, w dziedzinie nauki i w pracy, zachowując jednocześnie swą godność i czystość.
- Aby zredukować pokusy, by oczyścić społeczeństwo – z jednej strony, a z drugiej – by chronić godność kobiet.
- Aby pomóc mężczyznom patrzącym na kobiety zachować czystość i samokontrolę oraz traktować je jak osoby kulturalne i wykształcone, a nie jak obiekty seksualne dostarczające mężczyznom przyjemności.

Co musi zakryć *ḥidżāb*?

Allah ﷻ nakazuje kobiecie zakrywać w obecności niespokrewnionych mężczyzn całe ciało z wyjątkiem twarzy i dłoni, zgodnie z przekazem Koranu: „I żeby pokazywały jedynie te ozdoby, które są widoczne na zewnątrz" *(An Nūr, 24:31)*. Jednak gdy istnieje ryzyko pokusy, powinna zasłaniać także twarz i dłonie.

Warunki prawidłowego *ḥidżābu*

Kobieta może wybierać *ḥidżāb* w dowolnym kolorze i stylu, jeśli tylko spełnia on następujące wymogi:

1. Musi zakrywać wszystkie części ciała, które mają być zakryte.
2. Musi być luźny, nie może ukazywać kształtów ciała kobiety.
3. Nie może być prześwitujący, tak że widać przez niego kolor skóry czy kształty ciała.

> ***Hidżab*** **chroni kobietę i daje jej możliwość wypełniania swej misji w społeczeństwie w najlepszy znany ludzkości sposób.**

> Małżeństwo w islamie

> Małżeństwo jest najważniejszą relacją, na którą islam kładzie duży nacisk.

Małżeństwo jest jedną z naważniejszych relacji. Islam kładzie na nie duży nacisk i zachęca do niego, podkreślając, że jest to jedna z praktyk proroków (zob. str. 202).

Islam przywiązuje wielką wagę do wyjaśniania zasad i etykiety związanej z małżeństwem oraz prawami małżonków, co pomaga zapewnić związkowi stabilność i trwałość oraz stworzyć szczęśliwą rodzinę, w której dzieci dorastają, zyskując równowagę psychiczną, rozwijając w sobie prawość i doskonałość w różnych aspektach życia.

Wśród tychże zasad są następujące:

Islam ustanowił kilka warunków decydujących o ważności małżeństwa. Oto one:

Warunki islamu w odniesieniu do żony

1. Musi być muzułmanką lub należeć do Ludzi Księgi (tj. być żydówką lub chrześcijanką) i praktykować swoją religię. Jednakże islam zachęca muzułmanina, by wybierał na żonę pobożną muzułmankę, gdyż będzie ona dobrą matką i zapewni dzieciom dobre wychowanie oraz będzie wspierać swego męża w przestrzeganiu zasad islamu. Prorok ﷺ powiedział: „Żeńcie się z kobietą religijną, a będzie wam się wiodło" *(Ṣaḥiḥ Al Buchārī: 4802; Ṣaḥiḥ Muslim: 1466)*.

2 Musi być cnotliwa. Nie wolno poślubić kobiety znanej z lubieżności i niemoralności. Allah ﷻ mówi: „I [dozwolone są wam] kobiety cnotliwe spośród wierzących, i kobiety cnotliwe spośród tych, którym została dana Księga przed wami" *(Al Mā'ida, 5:5)*.

3 Nie może należeć do kategorii kobiet *maḥram*, czyli tych, z którymi nigdy nie wolno się ożenić (zob. str. 206). Nie można też żenić się jednocześnie z dwiema siostrami ani z jakąś kobietą i jej ciotką.

> **Islam kładzie nacisk na to, by zaakceptować propozycję małżeństwa, jeśli kandydat jest osobą religijną i o dobrych manierach.**

Warunki islamu w odniesieniu do męża.

Musi być muzułmaninem. Muzułmanka nie może wyjść za mąż za niemuzułmanina, bez względu na to, jaką religię on wyznaje, czy należy do Ludzi Księgi (tj. jest żydem lub chrześcijaninem), czy też nie. Islam podkreśla, że należy zaakceptować oświadczyny mężczyzny, jeśli spełnia dwa następujące warunki:

- Jest praktykujący.
- Ma dobry charakter.

Prorok ﷺ powiedział: „Jeśli ktoś, z kogo religijności i charakteru jesteś zadowolony prosi o rękę twojej córki, przystań na jego prośbę" *(Sunan At Tirmidī: 1084; Sunan Ibn Mādża: 1967)*.

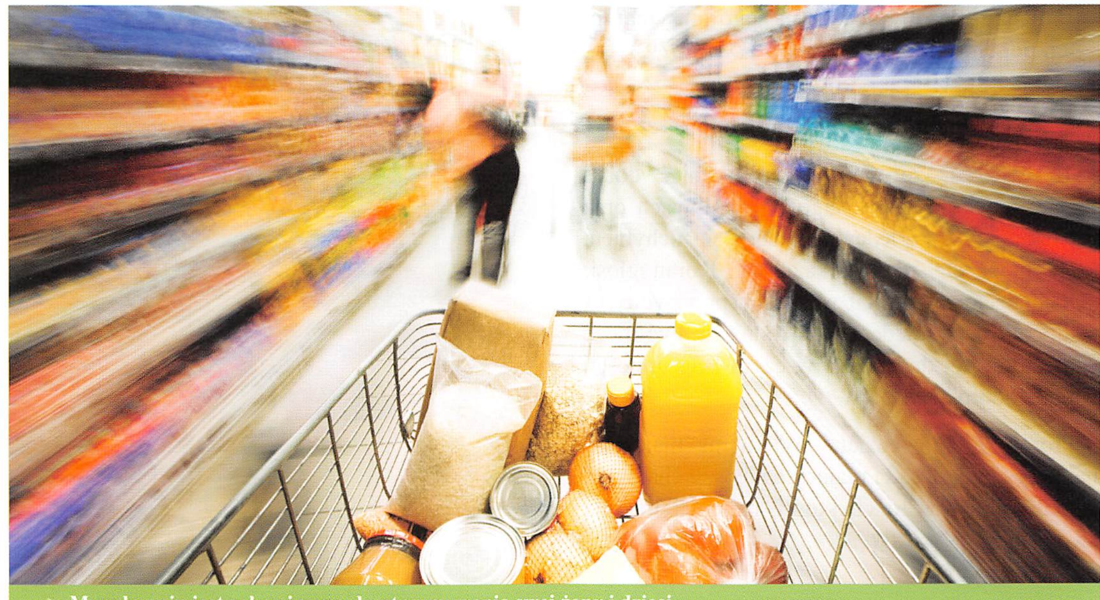
> Prawa i obowiązki małżonków

Zarówno mężowi, jak i żonie Allah ﷻ nadał pewne prawa i nałożył na nich obowiązki oraz zachęca ich do robienia wszystkiego, co wzmacnia i podtrzymuje małżeństwo. Oboje oni są odpowiedzialni za dobro rodziny i żadne z nich nie powinno wymagać od drugiego niczego, co jest ponad jego możliwości. Koran mówi: „One mają prawa równe swoim obowiązkom, zgodnie z uznanym zwyczajem" *(Al Baqara, 2:228)*. Dlatego potrzebna jest tolerancja i uprzejmość, by wieść dobre życie i zbudować silną rodzinę.

Prawa żony

1 Prawo do utrzymania i zakwaterowania.

- Mąż musi utrzymywać żonę i zapewnić jej jedzenie, picie, odzież i inne niezbędne rzeczy oraz odpowiednie warunki mieszkaniowe, nawet jeśli jest ona bogata.
- Wysokość kwoty przeznaczonej na jej utrzymanie: Kwota, jaką mąż powinien wydawać na swą żonę jest zależna od jego dochodu. Nie powinien być ani rozrzutny, ani skąpy. Koran głosi: „Niech ten, który żyje w dostatku, wydaje według swego dostatku! Niech ten, któremu zostało wymierzone, wydaje według tego, co dał mu Bóg! Bóg nie obciąża żadnej duszy niczym innym, niż tym, co jej dał" *(At Talāq, 65:7)*.

> Muzułmanin jest zobowiązany do utrzymywania swej żony i dzieci.

- Mąż musi utrzymywać żonę z uprzejmością, bez jakiegokolwiek poniżania jej czy wypominania, ponieważ nie jest to z jego strony żadna łaska, ale jego obowiązek nałożony przez Allaha.
- Kiedy muzułmanin wypełnia swój obowiązek utrzymywania żony i dzieci, zostanie przez Allaha nagrodzony, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Jeśli muzułmanin wydaje na swą rodzinę z nadzieją na nagrodę od Allaha, zostanie mu to policzone jako jałmużna" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5036; Ṣaḥīḥ Muslim: 1002)*. Powiedział również: „Zostaniecie nagrodzeni za wszystko, co wydajecie, pragnąc przez to zadowolić Allaha, nawet jeśli byłby to kęs jedzenia, który umieszczacie w ustach swoich żon" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 56; Ṣaḥīḥ Muslim: 1628)*. Kto zaniedbuje swój obowiązek utrzymywania rodziny, choć ma możliwość to robić, popełnia ogromny grzech, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ: „Kto zaniedbuje osoby będące na jego utrzymaniu, ten popełnia grzech" *(Sunan Abu Dālūd: 1692)*.

2 Prawo do dobrego traktowania.

To oznacza, że mąż powinien mieć dobre maniery, być uprzejmy, łagodny w słowach oraz wyrozumiały względem błędów i uchybień, które mogą się zdarzyć każdemu. Koran głosi: „Obchodźcie się z nimi w sposób przyzwoity. A jeśli czujecie względem nich wstręt, to być może czujecie wstręt do czegoś, w czym Bóg umieścił wielkie dobro" *(An Nisā', 4:19)*.

Prorok ﷺ powiedział: „Wiernymi mającymi najgłębszą wiarę są ci mający najlepszy charakter, a najlepsi z was to ci, którzy najlepiej traktują swoje żony" *(Sunan At Tirmidī: 1162)*.

„Wiernymi mającymi najgłębszą wiarę są ci, którzy mają najlepszy charakter, a najlepszymi z was są ci, którzy są najlepsi dla swoich żon" *(Sunan At Tirmidī: 2612; Musnad Aḥmad: 24677)*.

„Najlepsi z was to ci, którzy są najlepsi dla swoich żon, a ja jestem najlepszy z was dla swoich żon" *(Sunan At Tirmidī: 3895)*.

Jeden z Towarzyszy Proroka spytał go: „O Wysłanniku Allaha, jakie jest prawo żony wobec męża?", a on odpowiedział: „Karmić ją, kiedy sam jesz, odziewać ją, gdy ubierasz siebie, nie bić jej po twarzy, nie wyzywać i nie odsuwać się od niej, chyba że w obrębie domu" *(Sunan Abu Dālūd: 2142)*.

3 Prawo do uprzejmości i tolerancji.

Należy pamiętać, że kobieca natura różni się od męskiej i brać pod uwagę wszystkie aspekty życia, dostrzegając nie tylko wady, ale i zalety swojej żony, gdyż nikt nie jest bez skazy. Należy być cierpliwym i mieć pozytywne nastawienie: „I nie zapominajcie o szlachetności w swoim postępowaniu" *(Al Baqara, 2:237)*. Prorok ﷺ powiedział też: „Niech wierzący mężczyzna nie nienawidzi wierzącej kobiety; jeśli nie podoba mu się jedna z cech jej charakteru, z pewnością zadowoli go inna" *(Ṣaḥīḥ Muslim:1469)*.

Prorok ﷺ nakłania mężczyzn, by dobrze traktowali kobiety, zwracając ich uwagę na fakt, że kobieca psychika i emocjonalność jest inna od męskiej, lecz te różnice pomiędzy kobietą a mężczyzną są komplementarne i nie mogą być przyczyną niezgody czy rozwodu. Prorok ﷺ powiedział: „Traktujcie kobiety dobrze, gdyż kobieta stworzona została z żebra i nie będzie prosta, tak jak byście sobie tego życzyli. Jeśli chcecie się nią cieszyć, musicie żyć z jej skrzywieniem. Jeśli będziecie się starać na siłę ją wyprostować, złamiecie ją, a złamanie oznacza rozwód" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3153; Ṣaḥīḥ Muslim: 1468)*.

4 Prawo do spędzanie z nią nocy.

Mężczyzna powinien spędzać noce ze swą żoną i musi jej poświęcać co najmniej jedną na cztery noce. Musi też rozdzielać je sprawiedliwie pomiędzy żony, jeśli ma ich więcej niż jedną.

5 Prawo do ochrony, gdyż jest ona honorem męża.

Kiedy mężczyzna żeni się z kobietą staje się ona jego honorem, którego musi bronić, nawet gdyby miał w wyniku tego zginąć. Prorok ﷺ powiedział: „Kto umiera, broniąc swej rodziny, ten jest męczennikiem" *(Sunan At Tirmidī: 1421; Sunan Abu Dālūd: 4772)*.

6 Prawo do nie wyjawiania jej sekretów małżeńskich.

Mąż nie może opowiadać innym o sprawach intymnych swojej żony i wyjawiać sekretów małżeńskich. Prorok ﷺ powiedział: „Zaprawdę, wśród najgorszych ludzi w oczach Allaha w Dniu Zmartwychwstania będzie mężczyzna, który po intymnym zbliżeniu się do swojej żony wyjawia jej sekrety" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1437)*.

7 Prawo do nie doświadczania złego traktowania i wykorzystywania.

Islam ustanowił kilka zasad, w oparciu o które powinno się rozwiązaywać problemy małżeńskie. Wśród nich są następujące:

- Korygowanie błędów za pomocą dialogu i mądrego napominania.
- Nie odzywanie się do żony przez nie dłużej niż trzy dni, a jeśli to nie zadziała, opuszczenie jej w łóżku, jednak nadal przebywając w tym samym domu.
- 'Ā'isza ﵂ przekazała: „Wysłannik Allaha ﷺ nigdy nikogo nie uderzył, z wyjątkiem gdy walczył na drodze Allaha. Nie uderzył też nigdy służącego ani kobiety" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 2328)*.

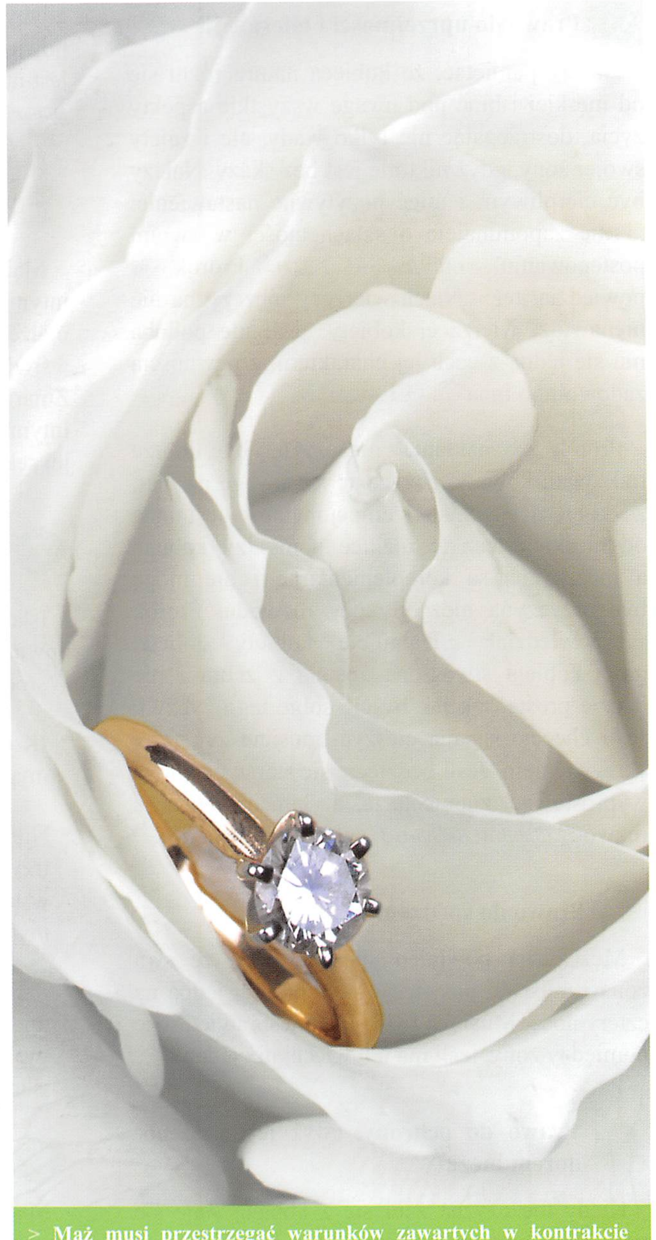
8 Prawo do edukacji i porad.

Mąż musi zachęcać członków swej rodziny do czynienia dobra i zakazywać czynienia zła.

Powinien robić co w jego mocy, by pomóc im podążać drogą wiodącą do Raju i unikać ścieżek wiodących do Ognia Piekielnego poprzez ułatwienie im wypełniania Boskich nakazów i odwodzenie ich od tego, co zakazane. Żona także musi doradzać swemu mężowi, kierować go na właściwą drogę i zapewnić ich dzieciom jak najlepsze wychowanie. Koran mówi: „O wy, którzy wierzycie! Strzeżcie się sami i wasze rodziny od Ognia, którego strawą będą ludzie i kamienie" *(At Taḥrīm, 66:6)*. Również Prorok ﷺ powiedział: „Każdy z was jest pasterzem (opiekunem) i jest odpowiedzialny za swoje stado (swoich podopiecznych)." *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 2416; Ṣaḥīḥ Muslim: 1829)*.

9 Prawo do tego, by ustalone przez nią warunki małżeńskie były przestrzegane.

Jeśli żona w czasie zawierania małżeństwa ustala warunki, które są zgodne z prawem, na przykład określone warunki mieszkaniowe czy kwotę, jaką będzie otrzymywać na swe utrzymanie, a mąż na te warunki przystanie, musi ich przestrzegać, gdyż kontrakt małżeńki jest najważniejszą umową. Prorok ﷺ powiedział: „Warunki, które najbardziej zasługują na to, by zostały spełnione to te, na podstawie których dozwolone są intymne części ciała (tj.warunki kontraktu małżeńskiego)" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4856; Ṣaḥīḥ Muslim: 1418)*.

> **Mąż musi przestrzegać warunków zawartych w kontrakcie małżeńskim.**

Prawa męża

1 Prawo do posłuszeństwa

Allah ﷻ uczynił mężczyznę odpowiedzialnym za kobietę. Musi on ją utrzymywać i dbać o nią, tak jak pasterz dba o swoje stado. Jest tak z powodu cech, w które Allah wyposażył mężczyznę i zobowiązań finansowych, jakie na niego nałożył. Koran mówi: „Mężczyźni są obrońcami i opiekunami kobiet ze względu na to, że Bóg dał wyższość jednym nad drugimi i ze względu na to, że oni rozdają ze swojego majątku" *(An Nisā', 4:34)*.

2 Prawo do zaspakajania swych potrzeb seksualnych

Prawem męża jest, by żona umożliwiała mu zaspokojenie jego potrzeb seksualnych i zalecane jest, by się dla niego upiększała. Jeśli odmawia mężowi współżycia, czyni rzecz zakazaną i popełnia ciężki grzech, chyba że ma ku temu ważne powody, takie jak miesiączka, odrabianie opuszczonych dni obowiązkowego postu czy choroba.

Prorok ﷺ powiedział: „Kiedy mężczyzna wzywa swoją żonę do łoża a ona odmawia, przez co on spędza noc zagniewany na nią, aniołowie przeklinają ją aż do świtu" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3065; Ṣaḥīḥ Muslim: 1436)*.

3 Prawo do tego, by żona nie wpuszczała do jego domu nikogo, kogo on w nim nie chce

Jest to jego prawo i ona musi je szanować.

Prorok ﷺ powiedział: „Nie jest dozwolony kobiecie post [nadobowiązkowy] bez zgody męża, jeśli jest on obecny; i nie jest dozwolone, aby wpuszczała kogokolwiek do domu bez jego zgody" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4899)*.

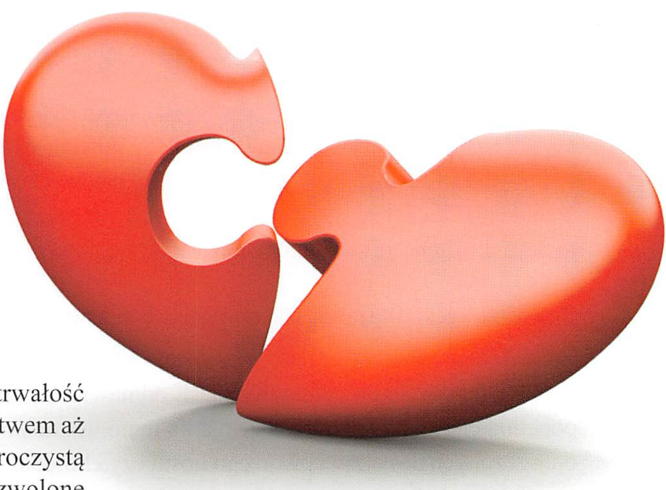
4 Prawo do tego, by żona nie opuszczała domu bez jego zgody

Jednym z praw męża jest to, że żona nie może opuszczać domu bez jego zgody. Może to być zgoda na jednokrotne, konkretne wyjście, albo ogólne upoważnienie do wychodzenia do pracy czy w innych celach, gdy jest taka potrzeba.

5 Prawo do usługiwania mu

Zalecane jest, by kobieta usługiwała swemu mężowi, przygotowując mu posiłki i wypełniając inne obowiązki domowe.

> Rozwód

> Islam wymaga od małżonków, by dbali o swój związek i podtrzymywali go. Jeśli jednak zaistnieje potrzeba rozwodu, jest to możliwe, lecz muszą zostać spełnione pewne warunki.

Islam zachęca małżonków, by dbali o trwałość swego związku, tak by pozostali małżeństwem aż do śmieri. Allah nazywa małżeństwo „uroczystą przysięgą". Nie jest w islamie dozwolone określanie czasu, na jaki małżeństwo zostanie zawarte.

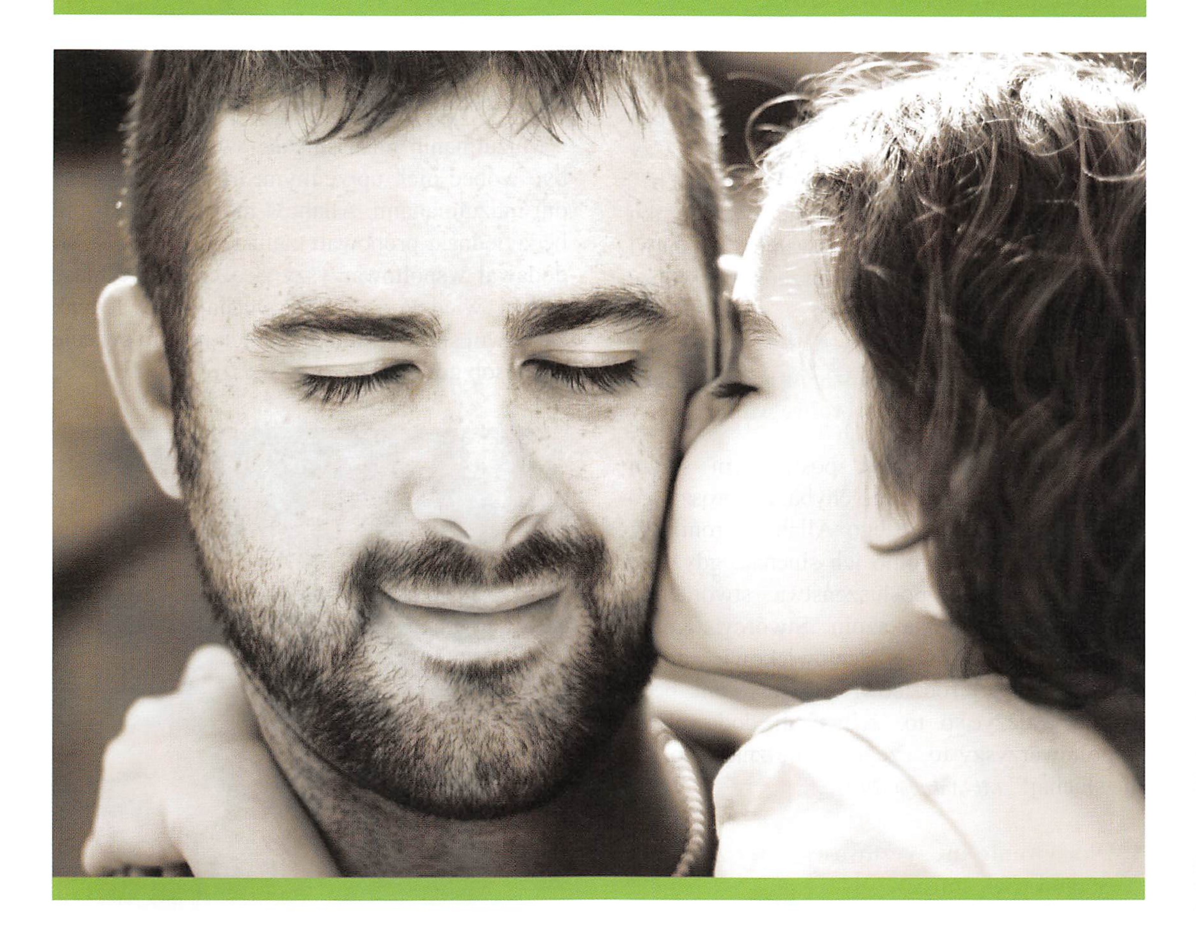
Jednakże mimo nacisku na dbanie o trwałość małżeństwa, islam ustanawia prawa dla ludzi żyjących na ziemi, biorąc pod uwagę ich temperament i ludzką naturę. Daje im zatem możliwość rozwiązania małżeństwa, jeśli wspólne życie staje się niemożliwe i wyczerpało się wszelkie możliwe sposoby ratowania związku. Przez to islam jest sprawiedliwy i praktyczny zarówno dla kobiety, jak i dla mężczyzy. Kiedy między małżonkami narastają konflikty i problemy, które sprawiają, że życie staje się nie do zniesienia, rozwód staje się koniecznością, dla dobra ich obojga oraz ich stabilności rodzinnej i społecznej, ponieważ ich małżeństwo przestało już pełnić funkcje, dla którego zostało zawarte. Rozstanie jest w tym przypadku mniejszym złem.

To dlatego islam pozwala na rozwód, by zakończyć nieudane małżeństwo, dając każdemu z małżonków szansę na znalezienie innego partnera i stworzenie lepszego związku. Allah ﷻ mówi: „A jeśli małżonkowie się rozłączą, to Bóg wzbogaci każde Swoją obfitością. Bóg jest Wszechogarniający, Mądry" *(An Nisā', 4:130)*.

Jednak islam ustanowił wiele zasad i regulacji dotyczących rozwodu, między innymi:

- Zasadą jest, że rozwód inicjuje mężczyzna, a nie kobieta.
- Jeśli jednak żona nie potrafi żyć ze swoim mężem, a on nie chce dać jej rozwodu, może się ona zwrócić do sądu z prośbą o rozwiązanie jej małżeństwa. Sędzia może zadecydować o rozwodzie, jeśli są ku temu ważne powody.
- Mąż ma prawo wrócić do żony po dwóch pierwszych rozwodach, natomiast po trzecim już nie, chyba że ona wyjdzie za mąż za innego mężczyznę i ich małżeństwo się zakończy (z powodu rozwodu lub śmierci męża).

> Prawa rodziców

Okazywanie rodzicom szacunku i dobre ich traktowanie jest jednym z najlepszych uczynków, za które Allah obiecał hojną nagrodę. Allah ﷻ powiązuje je w Koranie z aktami czci i monoteizmem *(tauḥīd)*.

Uczynił okazywanie rodzicom szacunku i życzliwości jednym z najważniejszych powodów dostąpienia Raju. Prorok ﷺ powiedział: „Rodzic jest środkową bramą Raju. Jeśli chcesz, możesz ją stracić lub zachować" *(Sunan At Tirmidī: 1900)*.

* **Konsekwencje bycia nieposłusznym rodzicom i sprawiania im przykrości.**

Jednym z najcięższych grzechów, którego wszystkie Boskie prawa zabroniły i przed którym ostrzegały, jest złe traktowanie rodziców. Prorok ﷺ spytał kiedyś swych Towarzyszy: „Czy poinformować was o najcięższych grzechach?" Odpowiedzieli: „Oczywiście, Wysłanniku Allaha. Powiedział: „Dodawanie Allahowi partnerów w czci i nieposłuszeństwo wobec rodziców" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5918)*.

* **Posłuszeństwo wobec rodziców gdy nie wiąże się z nieposłuszeństwem wobec Allaha.**

Muzułmanin musi być posłusznym swym rodzicom we wszystkim, chyba że proszą go o zrobienie czegoś, czego Allah zabronił. W takiej sytuacji nie wolno ich słuchać, gdyż nie wolno okazywać posłuszeństwa stworzeniu, sprzeciwiając się nakazom Stwórcy. Koran mówi: „Nakazaliśmy człowiekowi dobro względem jego rodziców. Ale jeśli oni będą usilnie walczyć o to, żebyś Mi dodawał za współtowarzyszy to, czego ty nie znasz, to ich nie słuchaj!" *(Al 'Ankabūt, 29:8)*.

* **Okazywanie im życzliwości, zwłaszcza gdy osiągną wiek starczy.**

Allah ﷻ mówi: „I postanowił twój Pan, abyście nie czcili nikogo innego jak tylko Jego; i dla rodziców – dobroć! A jeśli jedno z nich lub oboje osiągną przy tobie starość, to nie mów im 'Fu' i nie odpychaj ich, lecz mów do nich słowami pełnymi szacunku" *(Al Isrā', 17:23)*.

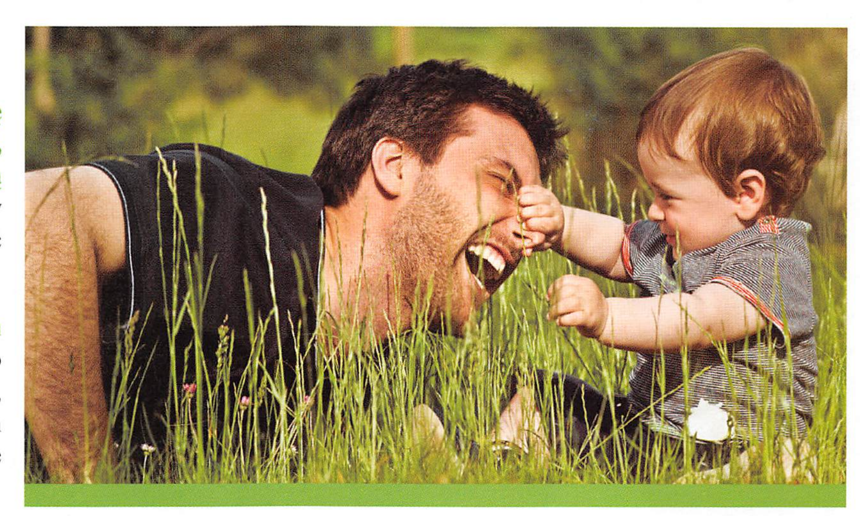
Werset ten mówi nam, że muzułmanin musi szanować swoich rodziców i nie może być dla nich szorstki ani odpychać ich, zwłaszcza gdy osiągną wiek starczy i staną się słabi, nawet gdyby nie wyraził tego słowami, a jedynie wydając dźwięk oznaczający niechęć, jak „fu".

* **Rodzice nie będący muzułmanami.**

Muzułmanin musi słuchać swych rodziców i być wobec nich uprzejmym, nawet jeśli nie są oni muzułmanami. Allah ﷻ mówi: „A jeśli oni będą jednak próbowali zmusić cię, żebyś Mi dodawał współtowarzyszy – o czym nie masz żadnej wiedzy – to nie słuchaj ich! Jednak zachowuj się w stosunku do nich na tym świecie w sposób godny!" *(Luqmān, 31:15)*.

> Prawa dzieci

• **Wybranie na żonę dobrej, prawej kobiety, która będzie dobrą matką.** Jest to najlepszy dar, jaki ojciec może dać swoim dzieciom.

• **Nadanie im dobrych imion,** gdyż będzie to ich znak rozpoznawczy, który będzie im towarzyszyć przez całe życie.

• **Nauczanie ich zasad islamu.** „Każdy z was jest pasterzem (opiekunem) i jest odpowiedzialny za swoje stado (swoich podopiecznych). Władca jest pasterzem i jest odpowiedzialny za swoich poddanych; mąż jest pasterzem swojej rodziny i jest za nią odpowiedzialny; kobieta jest pasterzem domu męża i jest za niego odpowiedzialna; i niewolnik jest pasterzem majątku swego pana i jest za niego odpowiedzialny" *(SaḥīḥAl Buchārī: 2416; SaḥīḥMuslim: 1829)*. Rodzice, wychowując dzieci, powinni zacząć od tego, co najważniejsze, następnie przechodząc do rzeczy mniej ważnych. Zatem najpierw nauczają ich właściwej wiary, wolnej od *szirku* i innowacji, a także praktyk religijnych, zwłaszcza modlitwy; następnie udzielają im lekcji oraz pracują nad dobrym charakterem i manierami. Takie rozwiązanie jest najlepsze w oczach Allaha.

• **Utrzymanie.** Ojciec musi utrzymywać wszystkie swoje dzieci, zarówno synów, jak i córki. Nie wolno mu zaniedbać tego obowiązku. Musi go wypełniać najlepiej jak potrafi, stosownie do posiadanych środków. Prorok ﷺ powiedział: „Popełnia wielki grzech ten, kto zaniedbuje swoich podpiecznych (tj. będących na jego utrzymaniu)" *(Sunan Abu Dāūd: 1692)*.

Odnośnie utrzymywania dziewczynek i opieki nad nimi, Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek utrzymuje dziewczynki i dobrze je traktuje, dla tego będą one tarczą chroniącą go przed Ogniem" *(SaḥīḥAl Buchārī: 5649; SaḥīḥMuslim: 2629)*.

• **Sprawiedliwość.** Wszystkie dzieci należy traktować na równi, zgodnie ze słowami Proroka ﷺ : „Bójcie się Allaha i traktujcie swe dzieci sprawiedliwie" *(SaḥīḥAl Buchārī: 2447; SaḥīḥMuslim: 1623)*.

Niedopuszczalne jest, by faworyzować córki lub synów, ponieważ może to mieć poważne konsekwencje, które zna tylko Allah.

Twoja moralność w islamie

11

Moralność w islamie nie jest jedynie dodatkiem, ale integralną częścią religii, nierozerwalnie z nią związaną we wszystkich jej aspektach. Moralność w islamie jest bardzo ważna i zajmuje wysoką pozycję. Znajduje to odzwierciedlenie we wszystkich zasadach i regulacjach, a Prorok ﷺ został wysłany, by udoskonalić zasady moralne.

Spis treści rozdziału

Status moralności w islamie

1 Udoskonalenie moralności to jeden z najważniejszych celów misji Proroka Muḥammada ﷺ

Allah ﷻ mówi: „To On posłał do ludzi prostych Posłańca wywodzącego się spośród nich, który głosi im Jego znaki, oczyszcza ich i uczy ich Księgi i mądrości; oni bowiem byli przedtem w błędzie oczywistym" *(Al Dżumu'a, 62:2)*. W wersecie tym Allah ﷻ mówi o jednej z łask, jakimi obdarzył wierzących, mianowicie że posłał On im Swojego Posłańca, *Muḥammada* ﷺ, by nauczał ich Koranu i oczyszczał ich. Oczyszczenie może być osiągnięte jedynie poprzez oczyszczanie serca człowieka z *szirku* oraz wad takich jak nienawiść i zazdrość, a także oczyszczenie słów i uczynków z wszelkiego rodzaju złych zachowań i przyzwyczajeń. Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Ja zostałem posłany, by udoskonalić maniery" *(Sunan Al Bajhaqī: 21301)*. Przekaz ten jasno mówi, że jednym z powodów, dla których Prorok ﷺ został powołany do swej misji, było wywyższenie i udoskonalenie wartości moralnych jednostki oraz całego społeczeństwa.

2 Moralność jest częścią wiary

Kiedy zapytano Proroka ﷺ o najlepszych z wierzących, odpowiedział on: „To ci którzy mają najlepszy charakter i maniery" *(Sunan At Tirmidī: 1162; Sunan Abu Dāūd: 4682)*.

Allah w odniesieniu do wiary używa arabskiego słowa *birr*. Mówi On: „Nie jest pobożnością *(birr)* to, że zwracacie twarze ku wschodowi i ku zachodowi. Lecz prawdziwie pobożny jest ten, kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni; w aniołów, w Księgę i w proroków..." *(Al Baqara, 2:177)*. Słowo *birr* jest terminem o bardzo szerokim znaczeniu, obejmującym wszelkie

> Udoskonalenie moralności było jednym z najważniejszych celów misji Proroka ﷺ.

formy prawości w słowach i czynach. To z tego powodu Prorok ﷺ powiedział: „Prawość *(birr)* to dobre zasady moralne" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 2553)*.

Widać to jasno w wypowiedzi Proroka ﷺ: „Wiara *(īmān)* ma ponad sześćdziesiąt odgałęzień. Najwyższą gałęzią jest wyznanie wiary: *Lā ilaha illallāh* ('Nie ma boga godnego czci, z wyjątkiem Allaha'), a ostatnią jest usuwanie przeszkód z drogi. I wstydliwość jest odgałęzieniem wiary" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 35)*.

3 Moralnośc przejawia się we wszelkiego rodzaju aktach czci

Za każdym razem gdy Allah ﷻ nakazuje wierzącym wykonywać jakiś akt czci, zwraca ich uwagę na jego cel moralny lub pozytywny wpływ, jaki wywiera na jednostkę i społeczeństwo. Istnieje tu wiele przykładów, między innymi:

Modlitwa: „Odprawiaj modlitwę! Zaprawdę, modlitwa chroni od szpetoty i powstrzymuje od niegodziwości" *(Al 'Ankabūt, 29:45)*.

Obowiązkowa jałmużna *(zakāt)*: „Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich oczyścić i usprawiedliwić” *(At Tauba, 9:103)*. Choć zasadniczo *zakāt* jest darowizną i ulgą dla potrzebujących, oczyszcza również duszę darczyńcy i udoskonala jego charakter.

Post: „O wy, którzy wierzycie! Jest wam przepisany post, tak jak został przepisany tym, którzy byli przed wami – być może wy będziecie bogobojni” *(Al Baqara, 2:183)*. Ten werset jasno pokazuje, że głównym celem postu jest zwiększenie bogobojności, poprzez wykonywanie rozkazów Allaha i unikanie tego, czego zakazał. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek nie porzuci kłamliwej mowy i działań opartych na niej, tego powstrzymywania się od jedzenia i picia Allah nie potrzebuje” *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1804)*. Dlatego jeśli post nie pociąga za sobą zmiany w charakterze poszczącego i w jego postępowaniu wobec innych, nie osiągnął on właściwego celu poszczenia.

4 Wspaniała nagroda, jaką Allah ﷻ przygotował dla tych, którzy przestrzegają zasad moralnych

Dowody z Koranu i Sunny są tu liczne, między innymi:

- Będzie to najcięższy z uczynków, jakie zostaną umieszczone na wadze uczynków w Dniu Sądu.

Prorok ﷺ powiedział: „Nie ma nic cięższego na wadze uczynków [w Dniu Sądu], niż szlachetny charakter. Człowiek o szlachetnym charakterze dostąpi godności osoby, która pości i modli się.” *(Sunan At Tirmidī: 2003)*.

- To najczęstsza przyczyna dostąpienia Raju.

Kiedy zapytano Proroka ﷺ o przyczynę, z jakiej ludzie najczęściej dostępują Raju, odpowiedział on: „Pobożność i dobre cechy moralne” *(Sunan At Tirmidī: 2004; Sunan Ibn Mādża: 4246)*.

- Ludzie mający dobre zasady moralne będą najbliżej Proroka ﷺ w Dniu Zmartwychwstania.

Prorok ﷺ powiedział: „Ci, którzy są mi najdrożsi i w Dniu Sądu będą najbliżej mnie to ci, którzy mają najlepsze zasady moralne” *(Sunan At Tirmidī: 2018)*.

- Prorok ﷺ zagwarantował dom w najwyższej części Raju tym, którzy mają dobre cechy moralne:

„Gwarantuję dom na obrzeżach Raju tym, którzy porzucą kłótnie, nawet jeśli mają rację; i gwarantuję dom w środkowej części Raju tym, którzy porzucą kłamstwo, nawet kiedy żartują; i gwarantuję dom w najwyższej części Raju tym, którzy mają dobre cechy moralne” *(Sunan Abu Dāūd: 4800)*.

> **Dobre maniery to jeden z najlepszych uczynków w oczach Allaha i daje nam poczucie wewnętrznego spełnienia i szczęścia.**

Cechy moralności w islamie

Moralność w islamie charakteryzuje się wyjątkowymi cechami odróżniającymi go od innych religii. Oto niektóre z nich:

1. Moralność nie ogranicza się do szczególnego rodzaju ludzi.

Wszechmogący Allah stworzył ludzi o różnej fizjonomii i kolorze skóry i mówiących w różnych językach. Wszyscy oni są równi w Jego oczach. Nikt nie jest lepszy od drugiego, chyba że w wierze, bogobojności i prawości, zgodnie ze słowami Koranu: „O ludzie! Oto stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was ludami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szlachetny spośród was w obliczu Boga to najbardziej bogobojny spośród was!" *(Al Hudżurāt, 49:13)*.

Dobre maniery charakteryzują relacje muzułmanina ze wszystkimi innymi ludźmi, bez rozróżniania pomiędzy bogatym a biednym, szlachcicem a chłopem, czarnym a białym czy Arabem a nie-Arabem.

Traktowanie niemuzułmanów

Allah ﷻ nakazuje nam traktować dobrze każdego bez wyjątku, gdyż sprawiedliwość, dobroć i miłosierdzie to cechy, które muzułmanin wykazuje w swych słowach i czynach zarówno w relacjach z muzułmanami, jak i z niemuzułmanami. Dobre maniery to jeden ze sposobów nawoływania do religii islamu.

Allah ﷻ mówi: „Bóg nie zabrania wam, abyście byli dobrzy i sprawiedliwi względem tych, którzy was nie zwalczali z powodu religii ani nie wypędzali was z waszych domostw. Zaprawdę, Bóg miłuje ludzi sprawiedliwych" *(Al Mumtaḥina, 60:8)*.

Allah zabrania nam jedynie brania sobie niewiernych (którzy zwalczają nas z powodu religii) za przyjaciół oraz kochania niewiary i *szirku*: „Bóg zabrania wam tylko, abyście sobie brali za przyjaciół tych, którzy was zwalczali z powodu religii i którzy was wypędzali z waszych domostw, i którzy pomagali przy wypędzaniu was. Ci, którzy ich biorą za przyjaciół, są ludźmi niesprawiedliwymi" *(Al Mumtaḥina, 60:9)*.

> **Muzułmanin zawsze przestrzega zasad moralnych w relacjach z innymi ludźmi, niezależnie od ich narodowości czy religii.**

2. Moralność nie ogranicza się tylko do ludzi.

Dobre traktowanie zwierząt

Prorok ﷺ wspomniał kiedyś o kobiecie, która zasłużyła sobie na karę w Ogniu Piekielnym z powodu kota, którego uwięziła i pozwoliła mu zdechnąć z głodu, a także o człowieku, któremu wybaczone zostały grzechy, ponieważ napoił spragnionego psa. Prorok ﷺ powiedział: „Pewna kobieta poszła do Ognia z powodu kota, którego przywiązała, ani nie dając mu jedzenia, ani nie puszczając go wolno, by jadł gadzinę z ziemi" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3140; Ṣaḥīḥ Muslim: 2619)*.

Powiedział także: „Kiedy pewien mężczyzna szedł drogą, poczuł się bardzo spragniony i znalazł studnię. Nachylił się nad nią, napił się i odszedł. Wtedy zobaczył psa dyszącego i liżącego błoto z powodu ogromnego pragnienia. Mężczyzna powiedział: 'Ten pies usycha z pragnienia tak samo, jak ja'. Następnie pochylił się ponownie nad studnią, napełnił swojego buta wodą, po czym podał psu, żeby się napił. W podzięce Allah wybaczył mu [jego grzechy]". Ludzie spytali: „Wysłanniku Allaha! Czy jest dla nas nagroda za pomaganie zwierzętom?" On odpowiedział: „Jest nagroda za pomaganie każdej istocie żyjącej" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5663; Ṣaḥīḥ Muslim: 2244)*.

Ochrona środowiska

Islam poucza nas, byśmy zagospodarowywali ziemię poprzez pracę, rozwój i produkcję oraz budowanie cywilizacji dla ogólnego dobra ludzkości. Jednocześnie nawołuje, by chronić zasoby naturalne oraz powstrzymywać innych przed ich marnowaniem i niszczeniem, aby nie zaszkodzić ani ludziom, ani zwierzętom czy roślinności. Islam zabrania szkodliwych działań, sam Allah nie lubi zepsucia, bez względu na to, czego ono dotyczy. Koran głosi: „A Bóg nie lubi zepsucia"

Islam przywiązuje do tego tak wielką wagę, że poucza swych wyznawców, by czynili dobro i polepszali ziemię, nawet w trudnych chwilach. Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Jeśli nadejdzie koniec świata podczas gdy mężczyzna trzyma w ręce sadzonkę, niech ją zasadzi przed końcem świata jeśli może" *(Musnad Aḥmad: 12981)*.

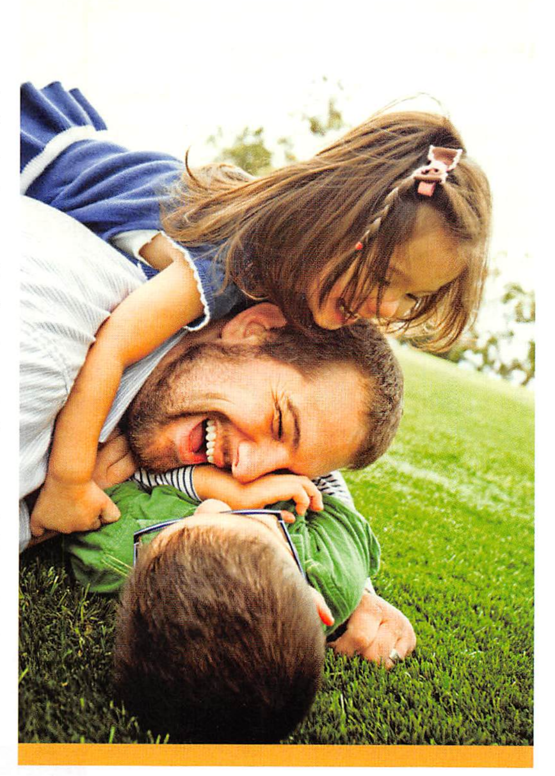

> Islam wzywa swych wyznawców do ochrony środowiska.

3. Moralność we wszystkich dziedzinach życia.

Rodzina

Islam kładzie nacisk na wagę dobrych manier u wszystkich członków rodziny, jak powiedział Prorok ﷺ : „Najlepsi z was to ci, którzy są najlepsi dla swoich żon, a ja jestem najlepszy z was dla swoich żon" *(Sunan At Tirmidī: 3895)*.

- Pomimo bycia najlepszym z ludzi, Prorok *Muḥammad* ﷺ dzielił obowiązki domowe ze swymi żonami i pomagał im w różnych małych i dużych zadaniach, zgodnie ze słowami jednej z jego żon, 'Ā'iszy ؓ : „Zwykł pomagać swoim żonom w pracach domowych" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5048)*.
- Zwykł również żartować ze swoją rodziną. 'Ā'isza ؓ powiedziała: „Towarzyszyłam Prorokowi ﷺ podczas pewnej podróży, kiedy byłam młoda i szczupła i niewiele ważyłam. Prorok ﷺ poprosił ludzi 'jedźcie naprzód' i oni pojechali. Wtedy odwrócił się do mnie i powiedział: 'Chodź, ścigajmy się'. Ścigałam się z nim i wygrałam. Wówczas tego nie skomentował. Jednak później, gdy przytyłam i zapomniałam o tym wydarzeniu, znów towarzyszyłam mu podczas innej podróży. Prorok ﷺ powiedział ludziom 'jedźcie naprzód' i oni pojechali. Powiedział: 'Chodź, ścigajmy się'. Ścigałam się z nim, ale on wygrał. Prorok ﷺ zaśmiał się i powiedział: 'To za tamten raz'" *(Musnad Aḥmad: 26277)*.

Handel

Niekiedy miłość do pieniędzy może zawładnąć człowiekiem i skłonić go do robienia rzeczy zabronionych. Dlatego islam podkreśla konieczność zwalczania tej pokusy, kładąc duży nacisk na zasady moralne. Oto przykłady:

- Ostrzega sprzedawców dopuszczających się oszustwa przed srogą karą w Dniu Sądu. Allah ﷻ mówi: „Biada oszustom! Tym, którzy kiedy otrzymują, domagają się od ludzi pełnej miary, a kiedy mierzą lub ważą dla nich, to poczyniają się do ich straty" *(Al Muṭaffifīn, 83:1-3)*.
- Namawia do uprzejmości i wyrozumiałości podczas handlu. Prorok ﷺ powiedział: „Niech Allah zmiłuje się nad człowiekiem, który jest wyrozumiały kiedy kupuje, kiedy sprzedaje i kiedy żąda swej należności" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1970)*.

Przemysł

Islam radzi pracownikom, by przestrzegali wielu standardów i zasad moralnych między innymi:

- By wykonywali swą pracę wydajnie i dokładnie. Prorok ﷺ powiedział: „Allah kocha, gdy ktoś dobrze wykonuje swą pracę, więc niech wykonuje ją dokładnie" *(Musnad Abu Ja'lā: 4386;Al-Bajhaqī – Szu'ab Al Īmān: 4312)*.
- By szanowali swoje obowiązki. Prorok ﷺ powiedział: „Są trzy znaki hipokryty: kiedy mówi – kłamie; kiedy obiecuje – łamie obietnicę i zawodzi pokładane w nim zaufanie" *(SaḥīḥAl Buchārī: 33)*.

4. Moralność w każdych warunkach.

Nie ma żadnych wyjątków jeśli chodzi o moralność w islamie. Muzułmanin musi przestrzegać nakazów islamskiego prawa i zachowywać zasady moralne nawet podczas wojny i w innych trudnych sytuacjach, gdyż cel nie uświęca środków i nie jest usprawiedliwieniem dla błędów.

To z tego powodu islam ustanowił zasady regulujące postępowanie muzułmanów nawet w czasie wojny, aby nie kierowali się własnym instynktem i uczuciem gniewu i nietolerancji ani nie chcieli zaspakajać pragnień wynikających z nienawiści, srogości i egoizmu.

Zasady moralne podczas wojny

1. Islam nakazuje sprawiedliwość wobec wrogów oraz zabrania znęcania się nad nimi.

Allah ﷻ mówi: „I niech nienawiść do jakiegokolwiek ludu nie skłania was do grzechu, abyście nie popełnili niesprawiedliwości. Bądźcie sprawiedliwi! To jest najbliższe bogobojności" *(Al Mā'ida, 5:8)*. To znaczy: nie pozwólcie, by wasza nienawiść do nich sprawiła, że przekroczycie granice i będziecie niesprawiedliwi. Zachowujcie sprawiedliwość w słowach i czynach.

2. Zakaz zdrady wobec wroga.

Zdrada w islamie jest zabroniona, nawet wobec wroga, zgodnie z przekazem Koranu: „Zaprawdę, Bóg nie kocha zdrajców!" *(Al Anfāl, 8:58)*.

3. Zakaz okaleczania zwłok.

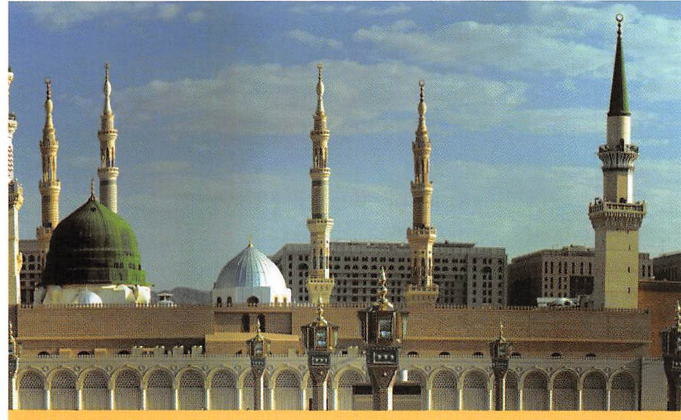
Zabrania się okaleczania ciał zabitych, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „Nie okaleczajcie" *(ṢaḥīḥMuslim: 1731)*.

4. Zakazuje zabijania cywilów nie biorących udziału w walce, niszczenia ziemi i środowiska.

Abu Bakr Aṣ Ṣiddīq رضي الله عنه – pierwszy prawowierny kalif i najlepszy z Towarzyszy Proroka – powiedział do dowódcy muzułmańskiej armii, Usāmy ibn Zajda رضي الله عنه, gdy wysyłał go do Syrii: „Nie zabijajcie dzieci, starców ani kobiet. Nie niszczcie palm, nie palcie ich i nie ścinajcie żadnych drzew owocowych. Nie zarzynajcie owiec, krów, ani wielbłądów, chyba że do zjedzenia. Możecie spotkać ludzi, którzy poświęcili swe życie służbie klasztornej; pozostawcie ich, niech wypełnią cel, któremu poświęcili swoje życie. *(Tārīch Ibn 'Asākir, tom 2, str. 50)*.

Niektóre z aspektów życia Proroka ﷺ i jego wspaniałe cechy moralne

Prorok ﷺ był wzorem pod względem moralności. Koran określa jego charakter jako wspaniały, a w najlepszy sposób oddała to jego żona, 'Ā'isza, która powiedziała: „Jego charakterem był Koran" *(Musnad Aḥmad: 24601; Ṣaḥīḥ Muslim: 746)*. To oznacza, że wdrożył on w życie wszystkie wspaniałe nauki Koranu.

> Prorok ﷺ miał najlepsze zasady moralne spośród wszystkich ludzi.

Pokora

- Prorok ﷺ był tak pokorny, że nie chciał, aby ludzie wstawali na jego cześć, a nawet zabronił im tego. Jego Towarzysze, mimo ogromnej miłości do niego, nie wstawali, kiedy widzieli, że nadchodzi, gdyż wiedzieli, że tego nienawidzi *(Musnad Aḥmad: 12345; Musnad Al Bazzār: 6637)*.

- Zanim arabski szlachcic, 'Adijj ibn Hātim ؓ , przyjął islam, przybył do Medyny, by dowiedzieć się więcej o tej religii. Potem opowiedział: „Kiedy [Prorok] szedł ze mną do swojego domu, spotkała go słaba, stara kobieta. Razem z nią było dwóch małych chłopców (albo mały chłopiec)" – tu wspomniał o tym, jak blisko Proroka byli. „Wiedziałem, że nie jest to król jak Chosroes czy Cezar" *(Musnad Aḥmad: 19381)*. W rzeczywistości skromność jest cechą wspólną wszystkich proroków.

- Zwykł on siadać ze swymi Towarzyszami jak jeden z nich, nie wyróżniając się, do tego stopnia, że ktoś obcy nie był w stanie rozpoznać go wśród nich i pytał „Który to *Muḥammad*?" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 63)*.

- Anas ibn Mālik ؓ powiedział: „Jakakolwiek z niewolnic w Medynie mogłaby wziąć za rękę Wysłannika Allaha i zaprowadzić go gdziekolwiek chciała" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5724)*. Wyrażenie „mogłaby wziąć za rękę Wysłannika Allaha" należy rozumieć jako wyrażenie jego życzliwości i reagowania na prośby słabych i bezbronnych. Przekaz ten ukazuje ogromną pokorę Proroka ﷺ , gdyż nawet niewolnica, mogła się do niego zwrócić z prośbą o pomoc.

- Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Nie wejdzie do Raju ten, w czyim sercu jest pycha choćby wielkości ziarnka gorczycy" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 91)*.

Miłosierdzie

- Prorok ﷺ powiedział: „Miłosierny [Allah] okazuje miłosierdzie temu, kto okazuje je innym. Okazujcie miłosierdzie tym na ziemi, a Ten w niebie okaże je wam" *(Sunan At Tirmidī: 1924; Sunan Abu Dāūd: 4941)*.

Jego miłosierdzie przejawiało się w wielu aspektach, między innymi:

Miłosierdzie wobec dzieci

- Pewien beduin przybył kiedyś do Proroka ﷺ i rzekł: „Ty całujesz swoje dzieci? My ich nie całujemy". Prorok ﷺ odrzekł: „Czyż ja mogę umieścić miłosierdzie w twoim sercu po tym, jak Allah je z niego usunął?" *(Ṣaḥīḥ Al-Buchārī: 5652; Ṣaḥīḥ Muslim: 2317)*. Innym razem pewien mężczyzna zobaczył, jak Prorok ﷺ całuje swego wnuka, Al Ḥasana ibn 'Ali, i powiedział do niego: „Mam dziesięcioro dzieci, ale nigdy nie pocałowałem żadnego z nich". Prorok ﷺ rzekł do niego: „Kto nie okazuje miłosierdzia innym, temu nie zostanie okazane miłosierdzie". (*Saheeh Muslim:*2318)

- Raz podczas modlitwy trzymał on na rękach swoją wnuczkę, Zajnab, i kładł ją delikatnie gdy wykonywał pokłon *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 494; Ṣaḥīḥ Muslim: 543)*.

- Jeśli w czasie wykonywania modlitwy usłyszał płacz dziecka, a matka dzieka uczestniczyła w modlitwie, skracał ją, aby matka mogła zająć się dzieckiem. Abu Qatāda ﷺ przekazał, że Prorok ﷺ powiedział: „Kiedy rozpoczynam modlitwę, zamierzam uczynić ją długą; jeśli jednak słyszę płacz dziecka, skracam ją, ponieważ nie chcę, by jego matka się męczyła" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 675; Ṣaḥīḥ Muslim: 470)*.

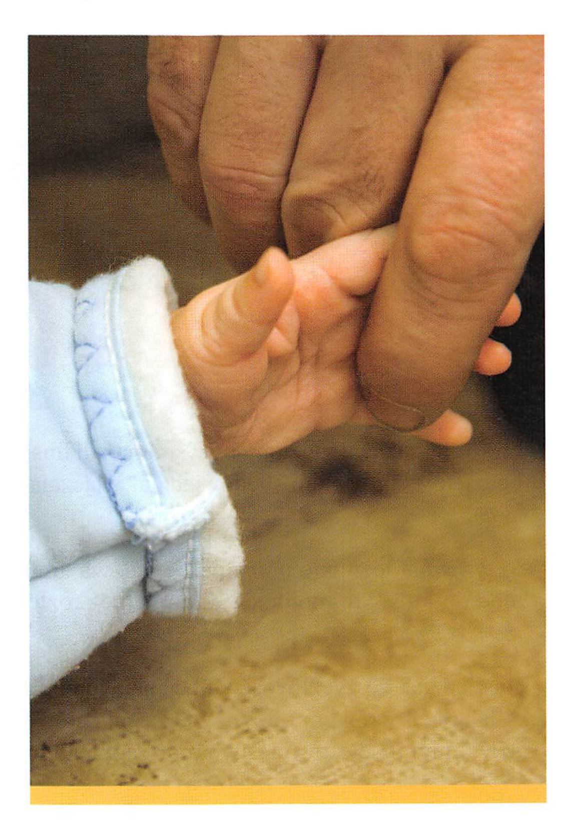
Miłosierdzie wobec kobiet

Prorok ﷺ zachęcał swych Towarzyszy, by dbali o córki i dobrze je traktowali. Mówił: „Ktokolwiek utrzymuje dziewczynki i dobrze je traktuje, dla tego będą one tarczą chroniącą go przed Ogniem" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5649; Ṣaḥīḥ Muslim: 2629)*.

Podkreślał też, że należy szanować prawa kobiet i dobrze dbać o żony oraz mieć dla nich wyrozumiałość. Nakazał muzułmanom wzajemnie się do tego zachęcać, mówiąc: „Traktujcie kobiety dobrze" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4890)*.

Dał on doskonały przykład uprzejmości wobec rodziny. Pewnego razu usiadł obok wielbłąda i podstawił swoje kolano, aby Safija ﷺ, jedna z jego żon, oparła na nim swą stopę i mogła łatwiej wsiąść na wielbłąda *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 2120)*.

Kiedykolwiek jego córka, Fatima ﷺ, przychodziła go odwiedzić, wstawał on i witał ją, chwytał ją za rękę i całował oraz sadzał ją tam, gdzie sam siedział *(Sunan Abu Dāūd: 5217)*.

> Prorok (pokój i błogosławieństwo Allaha z nim) był najbardziej miłosierną i uprzejmą osobą w stosunku kobiet i dzieci.

Miłosierdzie wobec słabych

- Prorok ﷺ nakazał ludziom, by wspomagali finansowo sieroty i dbali o nie: „Ja i ten, który dba o sierotę będziemy tak w Raju" – powiedział, złączając palec wskazujący i palec środkowy *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4998)*.

- Przyrównał tego, kto opiekuje się wdową lub biedakiem do żołnierza walczącego w sprawie Allaha, albo do ktoś, kto modli się całą noc bez rozleniwienia i pości ciągle, nigdy nie przerywając postu" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 5661; Ṣaḥīḥ Muslim: 2982)*.

- Powiedział, że życzliwość wobec słabych i dbanie o ich prawa jest przyczyną zyskania zwycięstwa Allaha nad wrogami oraz powiększenia środków do życia: „Pomóżcie mi znaleźć słabych, gdyż to dzięki nim macie zwycięstwo oraz zaopatrzenie" *(Sunan Abu Dālūd: 2294)*.

> Pewnego razu, widząc samicę ptaka trzepoczącą z desperacją skrzydłami po tym, jak jeden z jego Towarzyszy odebrał jej część z jej piskląt, Prorok ﷺ powiedział: „Któż odebrał jej jej młode? Oddajcie jej natychmiast jej pisklęta".

Miłosierdzie wobec zwierząt

- Prorok ﷺ zachęcał ludzi, by obchodzili się delikatnie ze zwierzętami i ostrzegał, by ich nie krzywdzili i nie obciążali bardziej, niż są w stanie unieść. Powiedział on: „Allah zalecił dokładność we wszystkim. Dlatego jeśli zabijacie, zabijajcie dobrze, i jeśli zarzynacie, zarzynajcie dobrze. Niech każdy z was naostrzy swe ostrze i zaoszczędzi cierpienia zwierzęciu, które zarzyna" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1955)*.

- Kiedyś zauważył on kopiec mrówek, który został spalony. Spytał: „Kto podłożył tu ogień?" Jeden z jego Towarzyszy odpowiedział: „My". Odrzekł potępiająco: „Nikt nie może karać ogniem, z wyjątkiem Pana ognia" *(Sunan Abu Dāūd: 2675)*.

Sprawiedliwość

- Prorok ﷺ przestrzegał sprawiedliwości w każdych okolicznościach i rozsądzał na podstawie praw Allaha, nawet jeśli było to przeciwko członkom jego najbliższej rodziny, zgodnie z nakazem Allaha ﷻ : „O wy, którzy wierzycie! Trzymajcie się stale sprawiedliwości – zaświadczając to przed Bogiem – również względem was samych albo względem waszych rodziców i krewnych" *(An Nisā', 4:135)*.

- Kiedy przyszli do niego niektórzy z jego Towarzyszy, by wstawić się za szlachcianką, która dopuściła się kradzieży, by oszczędzić jej kary, powiedział: „Na Tego, w którego ręku jest dusza *Muḥammada*; nawet gdyby *Fāṭima*, córka *Muḥammada*, dopuściła się kradzieży, odbciąłbym jej rękę" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 4053; Ṣaḥīḥ Muslim: 1688)*.

> Wysłannik Allaha ﷺ przyrównał osobę dbającą o wdowę lub biedaka do żołnierza walczącego w sprawie Allaha, co jest bardzo chwalebnym uczynkiem w oczach Allaha.

* Kiedy ogłosił zakaz lichwy *(ribā)*, zaczął ją znosić, zaczynając od osób najbliższych, w pierwszej kolejności od swego wuja, 'Abd Al Muṭṭaliba. Powiedział: „Pierwszą lichwą, jaką anuluję, jest ta Al 'Abbāsa ibn 'Abd Al Muṭṭaliba; zostanie ona całkowicie zniesiona" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 1218)*.

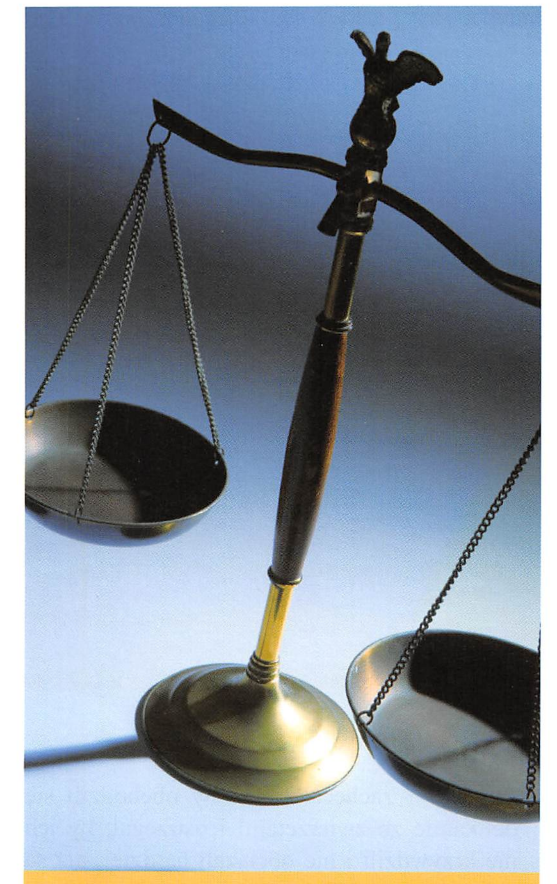
* Uważał on, że miarą stopnia rozwoju cywilizacji i rozwoju narodu jest to, czy słabe jednostki mogą się upominać o swe prawa bez obaw. Powiedział: „Nie będzie oczyszczony naród, w którym słabi muszą walczyć o swoje prawa" *(Sunan Ibn Mādża: 2426)*.

Łaskawość i szczodrość

* Prorok ﷺ był najszczodrzejszym ze wszystkich ludzi, a najbardziej łaskawy był w miesiącu *ramaḍān*, kiedy przybywał do niego *Dżibrīl*. *Dżibrīl* spotykał się z nim każdej nocy *ramaḍānu*, aż do końca tego miesiąca, i nauczał go Koranu. Kiedy spotykał go *Dżibrīl*, był on szczodrzejszy w czynieniu dobra niż wiejący wiatr [który przybywa z deszczem i dobrobytem] *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1803; ṢaḥīḥMuslim: 2308)*.

* Nigdy nie odmówił komukolwiek, kto o cokolwiek go prosił. Pewnego razu przybył do niego człowiek i poprosił, by coś mu dał. Prorok ﷺ dał mu stado owiec wypełniające obszar pomiędzy dwiema górami. Człowiek ten był tak szczęśliwy, że wrócił do swoich ludzi i zaczął ich nawoływać do islamu, mówiąc: „Przyjmijcie islam, gdyż *Muḥammad* jest tak szczodry, że daje darowizny, nie obawiając się ubóstwa" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 5423)*.

* Pewnego razu Prorok ﷺ dostał osiemdziesiąt tysięcy dirhamów. Ułożył je na macie i

> Prorok ﷺ był sprawiedliwy wobec każdego, zarówno wobec przyjaciół, jak i wrogów.

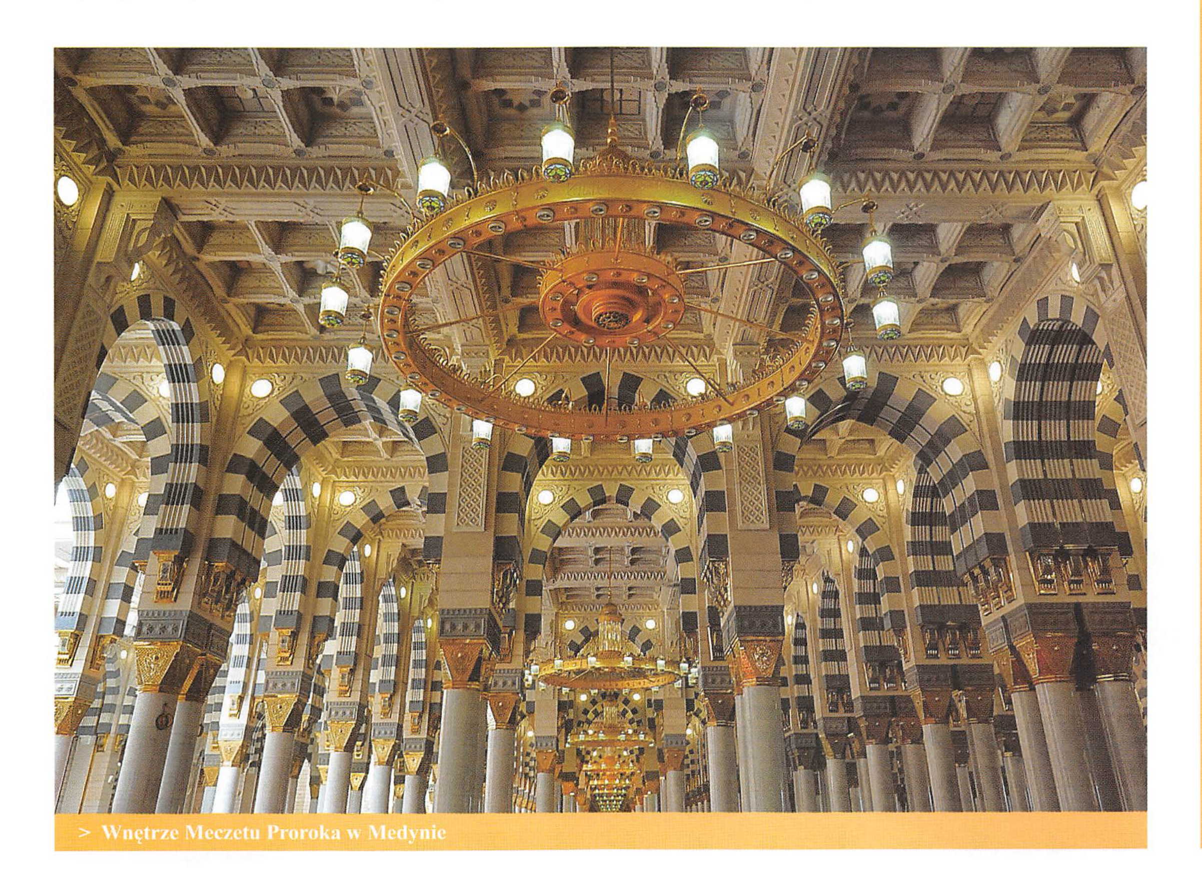
rozdawał jako darowiznę, nie odmawiając nikomu, kto przyszedł po pieniądze, aż cała kwota została rozdana *(Mustadrak Al Ḥākim: 5423)*.

* Innym razem podszedł do niego pewien człowiek i poprosił, by mu coś dał, a Prorok ﷺ odpowiedział: „W tej chwili nie mam niczego, ale możesz coś kupić na moje nazwisko, a ja z pewnością za to zapłacę kiedy dostanę pieniądze". 'Umar odwrócił się do niego i

rzekł: „Allah nie nałożył na ciebie obowiązku robienia tego, co jest ponad twoje możliwości". Ten komentarz uraził Proroka ﷺ. Człowiek ten powiedział do niego: „Rozdawaj jałmużnę bez obawy o ubóstwo, gdyż Pan Tronu nie umniejszy twojego majątku". Prorok ﷺ uśmiechnął się, a jego twarz promieniała ze szczęścia *(Al Aḥādit Al Muchtāra: 88)*.

- Kiedy Prorok ﷺ wrócił z Bitwy pod *Ḥunajn*, pewni nowo nawróceni beduini podążyli za nim, domagając się udziału w łupach wojennych. Zaprowadzili go do drzewa, gdzie jeden z nieokrzesanych beduinów zdjął mu płaszcz z ramion, myśląc, że należy on do łupów wojennych. Prorok ﷺ powiedział: „Oddaj mi mój płaszcz, ponieważ gdybym miał tak wiele wielbłądów, jak wiele jest [tu dookoła] drzew, podzieliłbym je wszystkie pomiędzy was. Wiecie dobrze, że nie jestem ani skąpy, ani podstępny, ani tchórzliwy" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 2847)*.

Niechaj pokój i błogosławieństwo Allaha będzie z Prorokiem Muḥammadem, który wykazywał się wspaniałymi zasadami moralnymi we wszystkich dziedzinach życia.

> Wnętrze Meczetu Proroka w Medynie

Twoje nowe życie

Moment, w którym osoba przyjmuje islam, jest bez wątpienia najwspanialszym momentem w jej życiu, gdyż symbolizuje narodziny, poprzez które osoba ta pojmuje prawdziwy powód swojego istnienia na tym świecie oraz to, że musi żyć zgodnie z prawami tej wspaniałej religii – islamu.

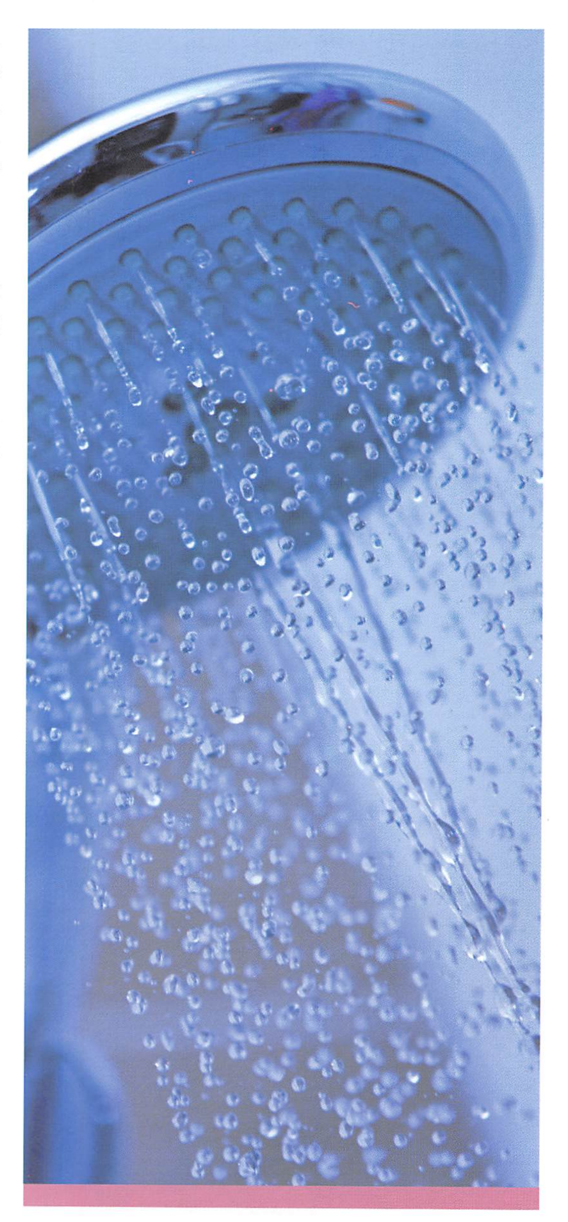
Spis treści rozdziału

> Jak przyjąć islam?

Wszystko, co trzeba zrobić, aby przyjąć islam, to wypowiedzenie wyznania wiary *(szahady)* ze szczerym przekonaniem, będąc w pełni świadomym jego znaczenia. *Szahada* jest pierwszym i najważniejszym z pięciu filarów islamu i składa się z dwóch części, mianowicie:

1. ***Aszhadu an lā ilāha illallāh,*** co oznacza: zaświadczam, że nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Allaha; czczę Jego jedynego, bez przypisywania Mu w czci żadnych partnerów.

2. ***Ła aszhadu anna Muḥammadan rasūlullāh,*** co oznacza: i zaświadczam, że *Muḥammad* jest Wysłannikiem Allaha, którego Allah posłał do całej ludzkości; będę przestrzegać jego nakazów i unikać tego, czego zakazał i będę czcić Allaha zgodnie z tym, co zostało przepisane i z *Sunną* (zob. str. 42-50).

Rytualna kąpiel nowego muzułmanina

Moment, w którym osoba przyjmuje islam, jest bez wątpienia najwspanialszym momentem w jej życiu, gdyż symbolizuje narodziny, poprzez które osoba ta pojmuje prawdziwy powód swojego istnienia na tym świecie oraz to, że musi żyć zgodnie z prawami tej wspaniałej religii – islamu. Zaleca się, by po konwersji wzięła rytualną kąpiel *(ghusl)*, obmywając całe swoje ciało wodą. Tak, jak oczyściła swą duszę z duchowej nieczystości, takiej jak dodawanie Allahowi partnerów w czci *(szirk)*, oraz z grzechów, które wcześniej popełniła, tak zaleca się, by oczyściła swoje ciało, biorąc rytualną kąpiel.

Kiedy jeden z arabskich szlachciców przyjął islam, Prorok ﷺ polecił mu, by wziął kąpiel *(Sunan Al Bajhaqī:837)*.

> Szczera skrucha

Skrucha *(tauba)* oznacza szczere nawrócenie się do Allaha. Osoba okazująca skruchę to ta, która porzuca grzech i niewiarę i nawraca się do Allaha.

Muzułmanin musi okazywać skruchę i prosić Allaha ﷻ o wybaczenie praktycznie na każdym etapie swojego życia, gdyż popełnianie błędów jest cechą ludzką. Tak więc za każdym razem, gdy zgrzeszy, musi okazać skruchę i błagać Allaha o wybaczenie.

Jakie są warunki szczerej skruchy?

Aby skrucha za wszystkie grzechy, także grzech niewiary i *szirku*, była ważna i została przez Allaha przyjęta, muszą być spełnione następujące warunki:

1 Natychmiastowe porzucenie grzechu

Skrucha za jakikolwiek grzech nie będzie ważna, jeśli zamierza się go nadal popełniać. Jeśli jednak osoba popełni grzech ponownie, po okazaniu za niego szczerej skruchy, jego wcześniejsza skrucha nadal będzie ważna, trzeba jednak, ponownie ją wyrazić i tak dalej (tzn. robić tak za każdym razem, gdy się zgrzeszy).

2 Żal za grzechy, które się popełniło

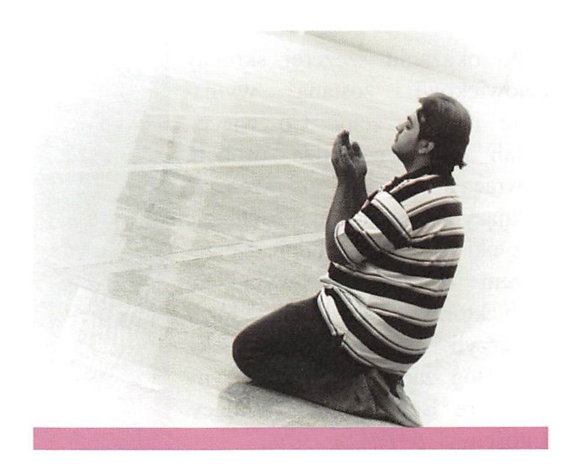
Prawdziwa skrucha *(tauba)* nie będzie miała miejsca, jeśli człowiek nie żałuje swych grzechów. Jeśli ktoś opowiada z dumą o swych grzechach i chwali się nimi, z pewnością ich nie żałuje. Prorok ﷺ powiedział kiedyś: „Żal jest skruchą" *(Sunan Ibn Mādża: 4252)*.

3 Mocne postanowienie poprawy

Skrucha nie będzie ważna, jeśli człowiek zamierza powracać do grzechu.

Kroki do powzięcia skutecznego postanowienia poprawy:

- Obiecanie sobie, że nigdy więcej nie powtórzy się tego grzechu, w żadnych okolicznościach, nawet pod wpływem chwili, gdyż Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek posiada następujące trzy cechy, ten z pewnością będzie się rozkoszował słodyczą wiary". Wśród nich wymienił taką, że człowiek: „nienawidzi powrotu do niewiary *(kufr)* po tym, jak Allah go od niej wybawił, tak bardzo, jak nienawidzi bycia wrzuconym do Ognia" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 21; Ṣaḥīḥ Muslim: 43)*.
- Unikanie ludzi i miejsc powodujących osłabnięcie wiary i kuszących do popełnienia grzechu.

- Ciągłe proszenie Allaha ﷻ, aby pomógł nam wytrwać w wierze aż do śmierci. Prośby te można wznosić przy użyciu dowolnych słów wypowiadanych w dowolnym języku, a także modlitw z Koranu i Sunny:
  - *Rabbanā lā tuzigh qulūbanā ba'da id hadajtanā* ('Panie nasz! Nie pozwól zboczyć naszym sercom po tym, jak poprowadziłeś nas drogą prostą!') *(Āl 'Imrān,3:8)*.
  - *Jā muqallibal-qulūb, tabbit qalbī 'alā dīnik* ('O Ty, który kontrolujesz seca; spraw, by moje serce trzymało się mocno Twojej religii') *(Sunan At Tirmidī: 2140)*.

Co dzieje się po okazaniu skruchy?

Jeśli ktoś nawróci się do Allaha ﷻ ze skruchą, On z pewnością wybaczy mu grzechy, nie ważne jak ciężkie by były, gdyż Jego miłosierdzie obejmuje każdą rzecz, zgodnie z przekazem Koranu. Allah ﷻ mówi: „Powiedz: 'O słudzy Moi, którzy wykroczyliście przeciwko sobie samym, nie traćcie nadziei na miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg przebacza grzechy w całości. Przecież On jest Przebaczający, Litościwy!'" *(Az Zumar, 39:53)*.

Po okazaniu szczerej skruchy człowiekowi zostaną wymazane jego grzechy. Co więcej, Allah ﷻ wynagradza osobom nawracającym się i szczerze żałującym, zamieniając ich złe uczynki na dobre, zgodnie z przekazem Koranu: „Z wyjątkiem tych, którzy się nawrócili, którzy uwierzyli i uczynili dobre dzieło; tym Bóg zamieni ich złe czyny na dobre. Bóg jest Przebaczający, Litościwy" *(Al Furqān, 25:70)*.

Skoro nagroda jest tak ogromna, rozsądna osoba powinna utrzymać swą skruchę i robić co może, by nie wpaść w pułapkę Szatana, co poskutkowałoby powrotem do grzechu.

Słodycz wiary

Ten, kto kocha Allaha ﷻ i Jego Wysłannika ﷺ bardziej, niż kogokolwiek inego, kocha innych za ich pobożność i przestrzeganie zasad religii oraz nienawidzi powrotu do niewiary tak bardzo, jak nienawidzi bycia wrzuconym do Ognia Piekielnego, z pewnością zakosztuje słodyczy wiary oraz doświadczy głębokiego spokoju i wielkiej rozkoszy, ponieważ zbliży się do Allaha ﷻ. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek posiada następujące trzy cechy, ten zakosztuje słodyczy wiary: (1) Allah i Jego Wysłannik są mu drożsi, niż cokolwiek innego; (2) kocha kogoś tylko dla Allaha; (3) nienawidzi powrotu do niewiary *(kufr)* po tym, jak Allah go od niej wybawił, tak bardzo, jak nienawidzi bycia wrzuconym do Ognia" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 21; Ṣaḥīḥ Muslim: 43)*.

> Muzułmanin zakosztuje słodyczy wiary, jeśli nienawidzi powrotu do niewiary tak bardzo, jak nienawidzi bycia wrzuconym do Ognia.

> Okazywanie Allahowi wdzięczności za Jego przewodnictwo

Aby wyrazić Allahowi swą wdzięczność za Jego błogosławieństwo, jakim jest poprowadzenie do właściwej drogi i pomoc w okazaniu skruchy, muzułmanin powinien:

1 Mocno trzymać się islamu i cierpliwie znosić trudności pojawiające się na jego drodze

Jeśli ktoś posiada bezcenny skarb, będzie go chornić przed kradzieżą i zniszczeniem. Islam jest największym darem dla całej ludzkości. Nie jest jedynie abstrakcyjną ideologią ani hobby, jakiemu człowiek może się oddawać kiedy mu się podoba. Jest to religia, sposób życia, który reguluje wszystkie dziedziny życia muzułmanina. To dlatego Allah ﷻ nakazał Swojemu Wysłannikowi ﷺ, by mocno trzymał się islamu i nauk Koranu, aby być na właściwej drodze: „Przeto trzymaj się mocno tego, co ci zostało objawione. Zaprawdę, jesteś na drodze prostej!" *(Az Zuchruf, 43:43)*.

Muzułmanin nie powininen się smucić, jeśli doświadcza jakichkolwiek trudności po przyjęciu islamu, gdyż jest to część mądrego planu Allaha, który testuje Swoje sługi. Allah ﷻ testował nawet Swych proroków i wysłanników, którzy byli dużo lepsi od nas. Koran mówi nam jak wiele oni wycierpieli zarówno z rąk swych własnych krewnych, jak i wrogów. Jednak nie osłabli w wierze ani nie zniechęciło ich to. Trudy jakich doświadcza muzułmanin ze względu na swe oddanie prawdzie to jeden ze sposobów, w jaki Allah ﷻ testuje jego wiarę. Dlatego rób co możesz, by zdać ten test. Żyj zgodnie z religią i ciągle módl się do Allaha ﷻ, by zachował Cię na właściwej drodze, tak jak to robił sam Prorok ﷺ . Powtarzaj suplikację: *Jā muqallibal-qulūb, tabbit qalbī 'alā dīnik* ('O Ty, który kontrolujesz seca; spraw, by moje serce trzymało się mocno Twojej religii') *(Sunan At Tirmidī: 2140)*.

Allah ﷻ mówi w związku z tym: „Czy ludzie sądzą, że pozwolimy im powiedzieć: 'Uwierzyliśmy!' – i nie będą poddani próbie? Przecież doświadczyliśmy tych, którzy byli przed nimi. A Bóg na pewno zna tych, którzy mówią prawdę, i On zna kłamców!" *(Al 'Ankabūt, 29:2-3)*.

2 Nawoływać do islamu z mądrością i pięknym napomnieniem

Nawoływanie innych do islamu *(da'ła)* jest jednym z najlepszych sposobów, by wyrazić Allahowi wdzięczność, jak też i sposobem na wzmocnienie naszej wiary. Kiedy ktoś znajduje lekarstwo na zagrażającą życiu chorobę, która przysporzyła mu wiele cierpienia, z pewnością będzie chciał rozpowszechnić to lekarstwo wśród ludzi, zwłaszcza wśród swych krewnych i bliskich przyjaciół. Ta kwestia zostanie wyjaśniona poniżej.

> Zapraszanie innych do islamu (da'ła)

Zalety zapraszania innych do islamu

Praca na rzecz *da'ła* jest bezdyskusyjnie jednym z najlepszych uczynków w oczach Allaha i jest bardzo pochwalana w Koranie i Sunnie. Oto niektóre z dowodów:

1 **Da'ła jest drogą do sukcesu w życiu tym i przyszłym,** zgodnie ze słowami Allaha ﷻ : „I niech powstanie spośród was naród, który wzywa do dobra, nakazuje to, co jest uznane, i zakazuje tego, co jest naganne. Tacy będą szczęśliwi!" *(Āl 'Imrān, 3:104)*.

2 **Nikt nie mówi lepiej niż ci, którzy zajmują się działalnością na rzecz da'ła.** Chwaląc takich ludzi, Koran mówi: „A któż wypowiada piękniejsze słowa aniżeli ten, kto zaprasza do Boga i kto spełnia dobre dzieło, mówiąc: 'Zaprawdę, jestem między tymi, którzy się całkowicie poddali'?" *(Fuṣṣilat, 41:33)*. Toteż jasnym jest, że nie ma nikogo, kogo mowa jest lepsza niż takiej osoby, gdyż wskazuje ona ludziom drogę do ich Stwórcy i Pana, drogę wyprowadzającą ich z ciemności błądzenia do światła wiary.

3 **Praca na rzecz *da'ła* jest wypełnianiem nakazu Allaha:** „Wzywaj ku drodze twego Pana z mądrością i pięknym napomnieniem!" *(An Naḥl, 16:125)*. Należy wykonywać *da'ła* z mądrością, upewniając się, że zna się osobowość ludzi, których chce się zaprosić do islamu, aby móc wybrać najlepszy sposób wykonania tego zadania. Należy dyskutować z nimi w sposób uprzejmy i łagodny, tak by do nich przemówić.

4 **Zapraszanie do islamu było zadaniem wszystkich wysłanników,** z Prorokiem *Muḥammadem* ﷺ na czele, którego Allah posłał do całej ludzkości jako, zwiastuna dobrej wieści o wspaniałej nagrodzie w życiu przyszłym oraz ostrzegającego niewierzących przed srogą karą, głoszącego swe przesłanie całej ludzkości, zgodnie ze słowami Allaha ﷻ : „O Proroku! My posłaliśmy ciebie jako świadka, zwiastuna radosnej nowiny i ostrzegającego, nawołującego do Boga, za Jego zezwoleniem, i jako lampę oświetlającą. Zwiastuj radosną wieść wierzącym, iż będą mieli wielką łaskę u Boga" *(Al Aḥzāb, 33:45-47)*.

5 **Zapraszanie ludzi do islamu jest źródłem dobra, które nigdy nie wysycha.** Za każdą osobę, która odpowie na twoje zaproszenie, otrzymasz taką samą nagrodę, jak ta osoba otrzymuje za swe modlitwy, akty czci i nauczanie innych. Allah obdarzył tych, którzy angażują się w *da'ła* wielkim błogosławieństwem. Prorok ﷺ powiedział: „Ktokolwiek wzywa do właściwej drogi, ten otrzyma taką samą nagrodę jak ci, którzy za nim podążą, bez żadnego pomniejszenia ich nagrody" *(Ṣaḥīḥ Muslim: 2674)*.

6 **Nagroda, jaką Allah przygotował dla tych, którzy zapraszają innych do islamu jest dużo lepsza, niż wszystkie uciechy tego świata,** gdyż nie pochodzi ona od ludzi, lecz od samego Allaha, Najhojniejszego, który odpłaci im

obficie za tak szlachetny wysiłek: „A jeśli się odwrócicie, to przecież nie żądam od was żadnej nagrody. Moja nagroda jest tylko u Boga, a ja otrzymałem rozkaz, abym był wśród całkowicie poddanych” *(Yūnus, 10:72)*.

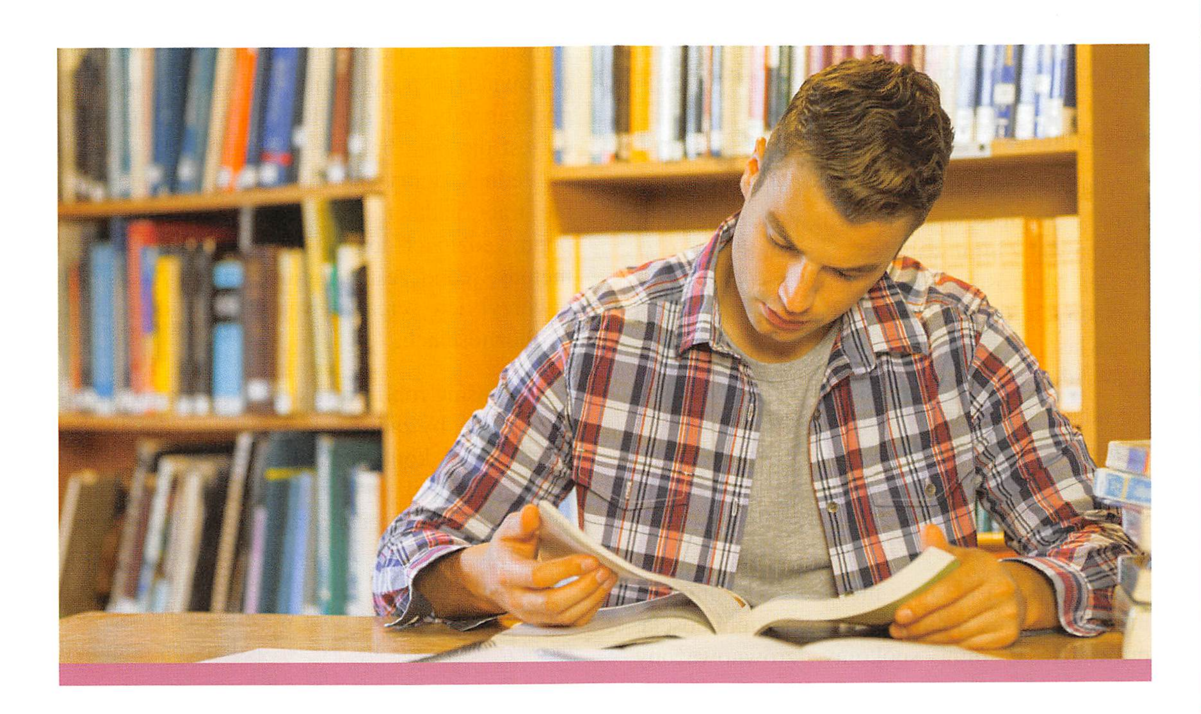
Prorok ﷺ także powiedział: „Jeśli Allah poprowadzi człowieka poprzez was, to będzie lepsze dla was niż posiadanie czerwonych wielbłądów” *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 2847; ṢaḥīḥMuslim: 2406)*. [Wielbłądy były najcenniejszym mieniem w dawnej Arabii, a ich czerwona odmiana była ceniona najbardziej – przyp. tłum.].

Prawidłowy sposób zapraszania do islamu

Allah ﷻ opisał prawidłowy sposób wykonywania *da'ła*. Charakteryzuje się on pewnymi cechami wyróżniającymi go spośród innych działań, takimi jak:

1 Zrozumienie i wiedza.

Zapraszający do islamu *(dā'ija)* musi mieć wiedzę na temat prawdy, do której zaprasza innych, jasno przekazywać im Boskie instrukcje, bazując na jasnym dowodzie: „Powiedz: ‘Oto jest moja droga! Ja wzywam do Boga na podstawie jasnego dowodu – ja i ci, którzy postępują za mną. Chwała niech będzie Bogu! Ja nie należę do bałwochwalców’” *(Yusuf, 12:108)*.

Osoba taka nie musi mieć ogromnej wiedzy zanim zacznie nawoływać ludzi do Allaha. Gdy tylko zdobywa nową wiedzę, musi przekazać ją innym. Tak więc gdy dowie się o konieczności oddawania czci wyłącznie Allahowi, powinna przekazać tę informację innym. Podobnie jeśli dowie się o zaletach i pięknie islamu, musi im to także przekazać. Krótko mówiąc, musi przekazać wszystko, czego się nauczy o islamie, nawet gdyby był to zaledwie jeden werset z Koranu, zgodnie z nakazem Proroka ﷺ : „Przekazujcie [innym] to, czego się nauczycie ode mnie, nawet jeśli jest to jeden werset Koranu" *(ṢaḥīḥAl Buchārī: 3274)*.

Była to praktyka Towarzyszy Proroka. Uczyli się oni zasad islamu przez kilka dni, a następnie wracali do swych ludzi, aby zapraszać ich do islamu i wzbudzali w nich zainteresowanie nim, szczególnie poprzez swoje wspaniałe cechy moralne i dobre maniery, będące wspaniałym argumentem, by zachęcić ich do przyjęcia islamu.

2 Mądrość

Allah ﷻ mówi: „Wzywaj ku drodze twego Pana z mądrością i pięknym napomnieniem! Rozmawiaj z nimi w najlepszy sposób!" *(An Naḥl, 16:125)*. Mądrość jest to zdolność podejmowania rozsądnych decyzji i udzielania dobrych rad we właściwym czasie i miejscu, w oparciu o doświadczenie i wiedzę jakie się posiada.

Ludzie mają różne charaktery i zdolność zrozumienia różnych kwestii. Nawołujący do islamu musi wziąć to pod uwagę przy wyborze odpowiedniej metody i chwili, w której będzie z nimi rozmawiać.

Musi podejść do nich z łagodnością, miłosierdziem, dobrocią i wyrozumiałością, prowadzić z nimi spokojny, zrównoważony dialog, który ich nie rozdrażni i nie wzbudzi w nich nienawiści. To z tego powodu Allah ﷻ przypomina Swemu Wysłannikowi ﷺ o łasce, jaką go obdarzył, czyniąc go łagodnym dla ludzi: „I przez miłosierdzie od Boga ty stałeś się dla nich łagodny. Gdybyś był surowy i twardego serca, to oni odeszliby od ciebie" *(Āl 'Imrān, 3:159)*.

Zapraszanie członków rodziny i krewnych do islamu

Osoba, którą Allah poprowadził do islamu, powinna zapraszać do niego swoją rodzinę i krewnych, gdyż są to dla niego najdrożsi ludzie. Powinna cierpliwie znosić wszelkie przykrości, jakich może doświadczyć podczas wykonywania *da'ła* i wykorzystać wszelkie możliwe sposoby, aby pokazać prawdę. Koran głosi: „Nakaż swojej rodzinie modlitwę i bądź w niej wytrwały!" *(Ṭā Hā, 20:132)*.

Niektórzy nawołujący do islamu mogą zauważyć, że osoby nie spokrewnione z nimi odpowiadają pozytywnie na ich zaproszenie, podczas gdy ich najbliżsi krewni odmawiają, co jest dla nich bolesne i czują się rozczarowani. Jednak dobry nawołujący do islamu nigdy nie traci nadziei. Robi co w jego mocy, by poprowadzić ich do prawdy, wykorzystując różne metody, jednocześnie modląc się do Allaha, by otworzył ich serca, nawet w najtrudniejszych okolicznościach.

To właśnie robił Prorok ﷺ , dokładając wszelkich starań, by zaprosić swego wuja, Abu Ṭāliba, do islamu i kontynuował robienie tego aż do ostatnich chwil jego życia. Kiedy Abu Ṭālib, był na łożu śmierci, Prorok ﷺ prosił go: „Drogi wuju, powiedz: *Lā ilaha illallāh* ('Nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Allaha'), abym mógł wstawić się za tobą w Dniu Sądu" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 3671; Ṣaḥīḥ Muslim: 24)*. Jednak on odmówił

i zmarł jako politeista. To przy tej okazji Allah ﷻ objawił następujący werset: „Ty nie prowadzisz drogą prostą, kogo kochasz, lecz Bóg prowadzi drogą prostą, kogo chce. On zna najlepiej tych, którzy są na drodze prostej" *(Al Qaṣaṣ, 28:56)*. Zapraszający do islamu musi zrobić co w jego mocy, by rozpowszechniać religię, zachęcając ludzi do dobra, pamiętając, że to Allah ma kontrolę nad ludzkimi sercami i prowadzi na właściwą drogę tego, kogo chce.

Nowy muzułmanin zaraz po przyjęciu islamu musi zbudować silne i zdrowe relacje ze swymi krewnymi i znajomymi, zarówno z muzułmanami, jak i niemuzułmanami. Musi starać się kierować wspaniałymi zasadami moralnymi w relacjach z nimi; gdyż islam nie wzywa do izolacji i wycofania się z życia społecznego.

Doprawdy, okazywanie ludziom życzliwości i moralne postępowanie w relacjach z nimi jest najlepszym sposobem pokazania im tej wspaniałej religii, z którą Prorok *Muḥammad* ﷺ został posłany, by udoskonalić zasady moralne.

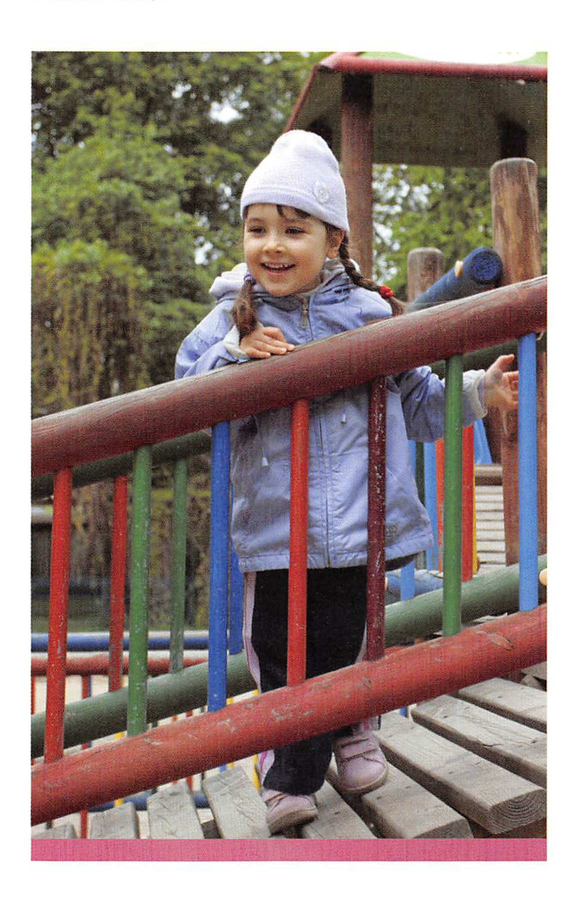
Okazywanie wspaniałych zasad moralnych i dobre traktowanie należy praktykować, rozpoczynając od własnego domu, od własnej rodziny (zob. str. 222).

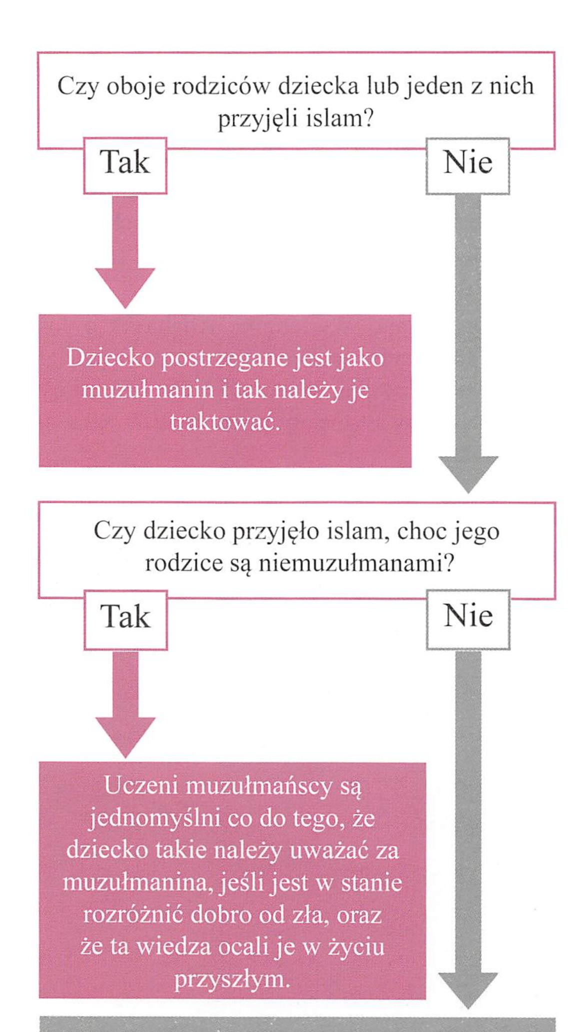
Religia dzieci

Zgodnie z naukami islamu, wszyscy ludzie bez wyjątku rodzą się muzułmanami, z wrodzoną skłonnością do wiary w Allaha *(fiṭra)*. Jednak z czasem mogą zacząć podążać za inną religią, w jakiej ich rodzice je wychowują. Prorok ﷺ powiedział: „Każde dziecko rodzi się z naturalną skłonnością do poddania się Allahowi *(fiṭra)*, a następnie jego rodzice robią z niego chrześcijanina, żyda czy zaratusztrianina" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1292; Ṣaḥīḥ Muslim: 2658)*.

Odnośnie dzieci niemuzułmańskich rodziców, jeśli umierają wcześnie, traktujemy je w tym życiu jak niemuzułmanów. Lecz Allah ﷻ wie wszystko o człowieku, nawet to, co najbardziej skryte i nikomu nie wyrządzi niesprawiedliwości. W Dniu Sądu podda je testowi. Te z nich, które będą Mu posłuszne, dostąpią Raju, zaś te, które będą Mu nieposłuszne, pójdą do Piekła.

Kiedy spytano Wysłannika Allaha ﷺ o los dzieci politeistów w Dniu Sądu, odpowiedział on: „Ponieważ Allah je stworzył, On wie, co by zrobiły [gdyby pozostały przy życiu]" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1317)*.

Jednak czy dzieci niemuzułmańskich rodziców mogą być postrzegane jako muzułmanie w tym życiu?

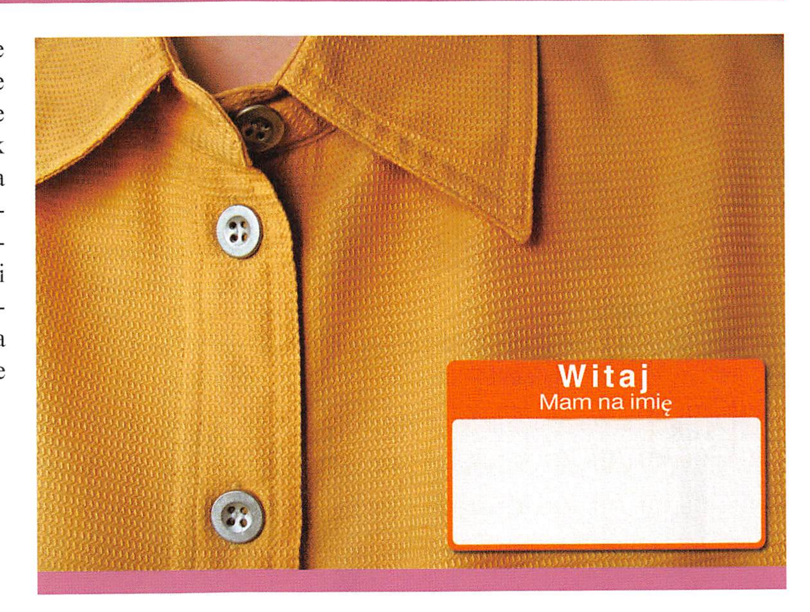
Można uznać takie dziecko za muzułmanina w różnych przypadkach, między innymi:

1. **Gdy jego rodzice, lub jeden z rodziców, przyjęli islam.** Ich dzieci uznaje się za wyznawców lepszej z religii wyznawanych przez rodziców, czyli islamu.

2. **Gdy dziecko, które jest w stanie rozróżnić dobro od zła, jednak niekoniecznie osiągnęło wiek dojrzałości, przyjmuje islam,** choć jego rodzice są niemuzułmanami. Pewien żydowski chłopiec zwykł usługiwać Prorokowi ﷺ . Pewnego dnia chłopiec zachorował i Prorok ﷺ poszedł go odwiedzić. Usiadł przy jego głowie i powiedział: „Zostań muzułmaninem". Chłopiec spojrzał na swojego ojca, który także siedział przy jego głowie. Ojciec powiedział: „Posłuchaj Abul-Qāsima". Wtedy cłopiec przyjął islam. Prorok ﷺ wyszedł, mówiąc: „Chwała Allahowi, który ocalił go od Ognia!" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 1290)*.[Abul Qāsim to tytuł grzecznościowy Proroka, oznaczający „ojciec Al Qāsima" – przyp. tłum.].

> Zmiana imienia po przyjęciu islamu

Ogólną zasadą jest, że nowy muzułmanin może zachować swoje imię i wcale nie musi go zmieniać. Tak naprawdę zmiana imienia nie była znana wśród Towarzyszy Proroka. Wielu ludzi przyjęło wówczas islam i pozostało przy swoich niearabskich imionach, chyba że ich imię miało jakieś złe znaczenie.

Imię należy zmienić w następujących przypadkach:

1 Gdy wskazuje na służenie komuś innemu niż Allah ﷻ, albo ma znaczenie sprzeczne z wierzeniami islamskimi:

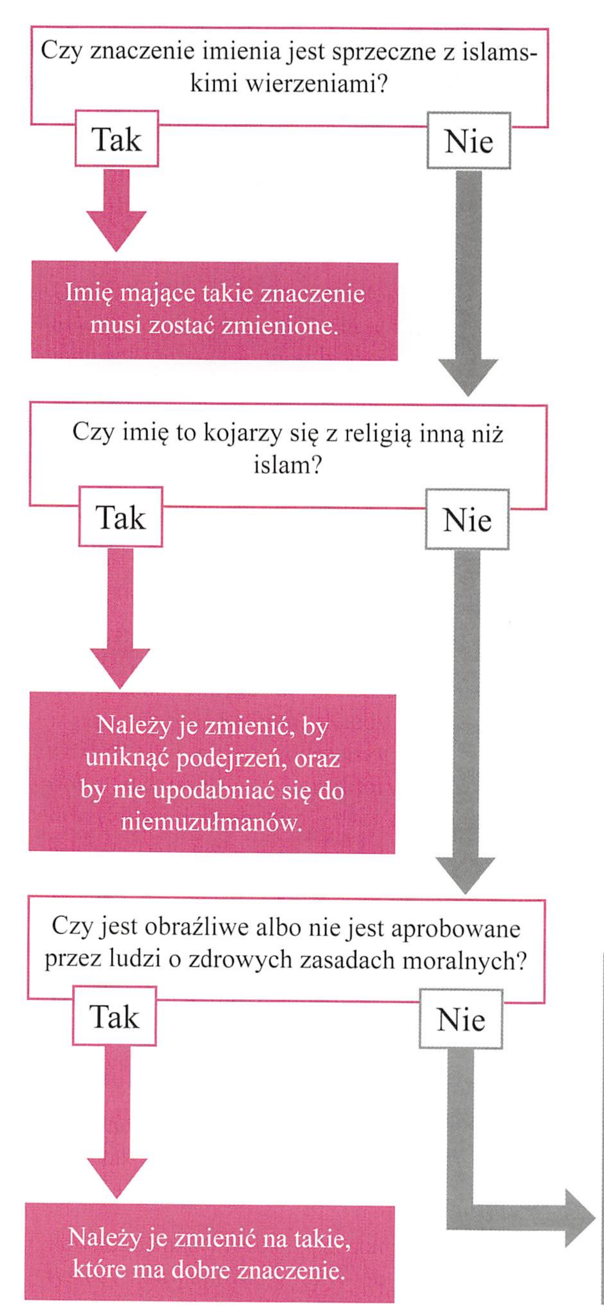
Imiona wskazujące na służenie komuś innemu niż Allah to na przykład: 'Abdul Masīh (sługa Mesjasza), które jest popularne wśród arabskich chrześcijan, oraz 'Abd-un Nabijj (sługa Proroka), popularne wśród niektórych muzułmanów. Imiona mające znaczenie sprzeczne z wierzeniami islamu to między innymi Szenouda (popularne wśród egipskich chrześcijan – koptów), czyli 'syn Boga'. Niech Będzie On wychwalony i wywyższony ponad to, co oni mówią!

Zakazane są imiona będące atrybutami Allaha.

Przykładem jest przpisanie komuś atrybutu, będącego charakterystycznym jedynie dla Allaha, jak 'Król królów'.

2 Gdy jest obraźliwe, albo nie jest aprobowane przez ludzi o zdrowych zasadach moralnych.

Allah ﷻ ogłosił wszelkie złe rzeczy zabronionymi. Dlatego niewłaściwym jest, by zachowywać imię mające złe znaczenie po przyjęciu islamu. Koran głosi: „Jakże złe jest imię 'zepsucie' po przyjęciu wiary" *(Al Ḥudżurāt, 49:11)*.

Zmiana imienia jest zalecana:

Gdy nowy muzułmanin chce przyjąć imię milsze Allahowi, takie jak ʻAbdullāh (sługa Allaha), ʻAbdur-Raḥmān (sługa Miłosiernego) i wszelkie imiona, które wskazują na to, że służy się Allahowi – są to imiona zalecane, ale ich przybranie nie ma nic wspólnego z konwersją.

- Nowy muzułmanin czy muzułmanka może zmienić swoje imię bez powodu, na przykład zmienić imię niearabskie na arabskie, jednak nie jest to zalecane i nie ma nic wspólnego z przyjęciem islamu.

Jeśli imię to nie ma żadnego z powyższych znaczeń, nie należy go zmieniać po przyjęciu islamu. Praktyka taka nie była znana wśród pierwszych muzułmanów.
Można zmienić swoje imię bez przyczyny (tj. niezależnie od konwersji), a nawet jest to zalecane, jeśli nowe imię jest milsze Allahowi, na przykład ʻAbdur-Raḥmān (sługa Miłosiernego).

> *Sunan al fiṭra (praktyki podyktowane czystą ludzką naturą)*

> Islam zachęca muzułmanów do dbania o wygląd zewnętrzny.

Co oznacza wyrażenie *sunan al fiṭra?*

Sunan al fiṭra to działania zgodne z czystą, wrodzoną naturą, z jaką Allah stworzył ludzi, służące poprawieniu ludzkich cech i wyglądu, gdyż islam dba zarówno o ludzkie wnętrza, jak i ich wygląd zewnętrzny.

Prorok ﷺ powiedział: „Jest pięć *sunan al fiṭra*: obrzezanie, usuwanie włosów łonowych, przycinanie wąsów, obcinanie paznokci i usuwanie włosów spod pach" *(Ṣaḥīḥ Al Buchārī: 5552; Ṣaḥīḥ Muslim: 257)*.

Obrzezanie. Jest to usunięcie kawałka skóry (napletka) zakrywającego żołądź penisa. Zazwyczaj ma to miejsce w pierwszych dniach po narodzinach chłopca.

Jest to jedna z tradycji i praktyk zalecanych dla mężczyzn. Przynosi też wiele korzyści zdrowotnych, jednak nie jest warunkiem przyjęcia islamu. Muzułmanin nie będzie miał grzechu, jeśli nie podda się obrzezaniu ze strachu lub z innego powodu.

Usuwanie włosów łonowych. To pozbycie się włosów z okolic genitaliów poprzez golenie lub w jakikolwiek inny sposób.

Przycinanie wąsów. Posiadanie wąsów jest dozwolone, choc nie jest zalecane. Jeśli jednak muzułmanin zdecyduje się je mieć, musi je regularnie podcinać.

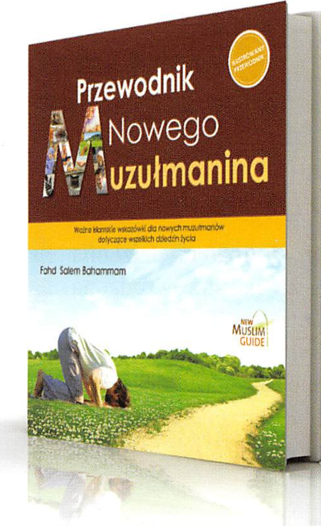
Zapuszczanie brody. Islam zachęca mężczyzn, by zapuszczali brodę – włosy rosnące na szczęce i policzkach męskiej twarzy.

Zapuszczanie brody oznacza nie golenie jej, zgodnie z naukami Proroka ﷺ.

Obcinanie paznokci. Od muzułmanina (i muzułmanki) wymaga się regularnego obcinania paznokci, aby nie gromadził się pod nimi brud i nieczystości.

Usuwanie włosów spod pach. Od muzułmanina (i muzułmanki) wymaga się usuwania włosów spod pach poprzez depilację lub w inny sposób, aby nie dopuścić do brzydkiego zapachu.

Zakończenie

Jaki powinien być twój następny krok?

Przeczytawszy tę książkę, wykonałeś pierwszy krok w kierunku poznania podstawowych kwestii związanych z twoją religią. Teraz powinieneś wcielić w życie to, czego się nauczyłeś, byś w Dniu Sądu nie poniósł straty.

Musisz także zrobić co w twojej mocy, by z wiarygodnych źródeł uczyć się innych ważnych kwestii, które nie zostały poruszone w tej książce.

Niezależnie od tego jak silna byłaby wiara muzułmanina, zawsze potrzebuje on jeszcze więcej przewodnictwa. To dlatego pięć razy dziennie podczas modlitw kilkakrotnie powtarza prośbę zawartą w najwspanialszym rozdziale Koranu, która brzmi: „Prowadź nas drogą prostą" *(Al Fātiḥa, 1:6)*.

Bądź tak bogobojny, jak tylko możesz

Ani ta książka, ani żadna inna nie udzieli ci szczegółowych informacji na temat każdej z sytuacji, w jakiej możesz się znaleźć. Dlatego oprócz pytania o opinie uczonych musisz starać się kierować bogobojnością w różnych relacjach i podczas różnych zdarzeń dnia codziennego, kiedy nie można spytać o opinię uczonego, zgodnie z wersetem: „Przeto bójcie się Boga, [wykonując jego nakazy] jak tylko potraficie" *(Al Taghābun, 64:16)*.

Staraj się być w kontakcie z innymi muzułmanami

Staraj się być blisko innych muzułmanów i odwiedzać centra islamskie, dzieląc z innymi muzułmanami radości i troski. Choć Prorok ﷺ był niezwykle silny w wierze, Allah ﷻ nakazał mu przebywać w towarzystwie ludzi prawych: „I trzymaj się cierpliwie z tymi, którzy rano i wieczór wzywają swego Pana, pragnąc oglądać Jego oblicze" *(Al Kahf, 18:28)*.

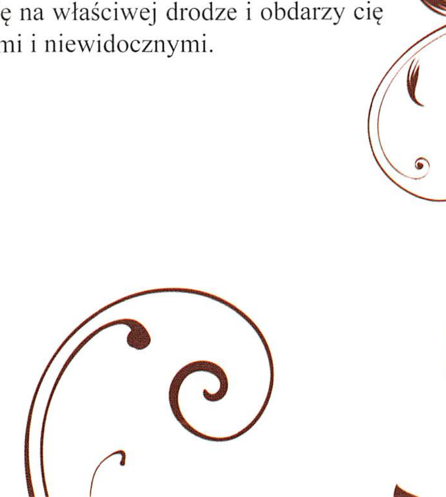
Prorok ﷺ ostrzegł też przed trzymaniem się z dala od innych muzułmanów, gdyż zwiększa to ryzyko oddalenia się od właściwej drogi, tak jak w przypadku owcy która gdy odłączy się od stada, staje się bardziej narażona na pożarcie przez wilka.

Prorok ﷺ powiedział: „Trzymajcie się razem, gdyż owca, którą zjada wilk, to ta, która odłącza się od swojego stada" *(Mustadrak Al Ḥākim: 567)*.

Dlatego przebywanie w towarzystwie innych muzułmanów pomaga pozostać na właściwej drodze.

Jest to tym bardziej konieczne w przypadku nowych muzułmanów, którzy potrzebują pomocy i wsparcia.

Niech Allah cię prowadzi, zachowa cię na właściwej drodze i obdarzy cię Swoimi błogosławieństwami, widocznymi i niewidocznymi.

Sklep Przewodnik Nowego Muzułmanina

Typ
Sklep
Język
Różne języki
URL
www.newmuslim-guide.com/store

W sklepie tym znajduje się wiele książek i aplikacji należących do Modern Guide. Zawiera on opis każdego produktu, zarówno książki, jak i aplikacji. Znajdziesz też link kierujący cię do każdego produktu w każdym sklepie.

Cechy produktu

* znakomicie rozplanowany
* pięknie ilustrowany
* wsparty wieloma różnymi językami
* możliwość wyszukiwania pod kątem języka lub systemu operacyjnego
* wiele darmowych książek i aplikacji

U.K - Birmingham
B11 1AR
Tel : +441214399144

K.S.A - Riyadh
Tel : +966114486000
Fax: +966114482181

www.newmuslim-guide.com
www.guide-muslim.com
info@modern-guide.com

